SANDRA BROWN

DŪMŲ UŽDANGA

Alma littera

SANDRA BROWN

DŪMŲ UŽDANGA

SANDRA BROWN

DŪMŲ UŽDANGA

Iš anglų kalbos vertė
JOVITA LIUTKUTĖ

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
SMOKE SCREEN
Simon & Schuster, New York, 2008

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-9955-38-732-9

2007-ųjų liepos 18-oji

Šauniajam devintukui

PROLOGAS

Ačiū Dievui, jis tebemiegojo.

Nubusti ir apsižiūrėti, kad esi lovoje su Džėjumi Burdžesu, ne taip jau smagu, – gerai nors tiek, kad nereikia pažvelgti jam į akis. Na, bent jau tol, kol ji susiruoš.

Ji kuo atsargiausiai, neskubėdama, pasislinko prie lovos krašto ir išsmuko iš po antklodės, stengdamasi nenutraukti jos nuo miegančiojo. Prisėdo ant čiužinio kraštelio ir žvilgtelėjo sau per petį. Virš lovos kabantis oro gaivintuvas pūtė šaltą vėjelį, ir jai pašiurpo rankų oda. Tačiau Džėjaus, nuogo ir apsiklojusio tik iki juosmens, plūstantis šaltas oras nepabudino. Ji atsargiai kėlėsi nuo lovos ir vis stipriau rėmėsi pėdomis, kol atsistojo.

Kambarys pasviro. Kad nepargriūtų, ji instinktyviai siektelėjo atramos. Pliaukštelėjo delnu į sieną, tarsi būtų liuobusi lėkštėmis, – toks garsas nuaidėjo per tuščius namus. Jau ne tiek sukdama sau galvą, kaip nepažadinti jo, kiek mintyse stebėdamasi, kaip, po galais, vakar vakare galėjo šitiek prisiplempti, ji taip ir liko stovėti atsišliejusi sienos, giliai kvėpuodama ir žiūrėdama į vieną tašką, kol pagaliau atgavo pusiausvyrą.

Keista, jos nerangumas Džėjaus nepažadino. Pamačiusi savo kelnaites, ji nuslinko prie lovos kojūgalio ir jas išsitraukė, o paskui ant pirštų galų ėmė tykinti per kambarį pakeliui

rinkdama išmėtytus savo drabužius ir droviai spausdama kiekvieną prie krūtinės, nors tas drovumas dabar buvo gana juokingas.

Gėdos žygis. Šis koledžo laikų posakis labai tiko. Tai užuomina apie koledžo studentę, paslapčia išsmunkančią iš vaikino miegamojo, kuriame kartu su juo praleido naktį. Ji jau toli gražu ne koledžo studentės amžiaus, nei ji, nei Džėjus neturi šeimos ir galėjo nesivaržydami drauge praleisti naktį, jei jau taip nusprendė.

Jei taip nusprendė.

Šie žodžiai nudiegė nelyginant skaudus įtemptos ir paleistos guminės juostos pliaukštelėjimas.

Nuogąstį, kad pabudo Džėjaus lovoje, staiga pakeitė nerimą keliantis suvokimas, jog neprisimena, kaip joje atsidūrė. Ji negalėjo prisiminti sąmoningai nusprendusi su juo permiegoti. Neprisiminė svarsčiusi „už“ ar „prieš“ ir apsisprendusi teigiamai. Neprisiminė buvusi įkalbinėjama tol, kol geidulingumas nustūmė į šalį blaivų protą. Ji neprisiminė mintyse gūžtelėjusi pečiais ir pagalvojusi: „Po velnių, na ir kas? Juk mudu – suaugę žmonės.“

Ji nieko neprisiminė.

Apsidairė, apžvelgė miegamąjį, baldus. Kambarys jaukus, skoningai dekoruotas ir pritaikytas vyrui, kuris gyvena vienas. Bet miegamajame jai niekas nebuvo pažįstama. Niekas. Atrodė, kad šį kambarį mato pirmą kartą.

Akivaizdu, čia tikrai Džėjaus namai; aplink mėtėsi jo nuotraukos, – daugiausia momentiniai atostogų kadrai, kuriuose jis su draugais ir draugėmis. Bet ji niekada anksčiau nebuvo nei šiame kambaryje, nei šiame name. Ji netgi nebuvo tikra, koks šių namų adresas, nors miglotai prisiminė atėjusi čia iš... iš kažkur.

Taip, iš „Vairinės“. Jiedu su Džėjumi ten susitiko išlenkti po taurelę. Kai ji atėjo, jis kelias burneles jau buvo išmetęs, bet tai įprasta. Džėjus mėgo išgerti ir pakeldavo stebėtinai

didelius alkoholio kiekius. Ji užsisakė taurę baltojo vyno. Jiedu sėdėjo, gurkšnojo gėrimus ir šnekučiavosi pasakodami vienas kitam, kas įvyko jų gyvenime.

Tada jis pasakė...

Prisiminusi, ką jis pasakė, ji sudrebėjo, bet ne nuo šalčio. Delnu užsidengė burną stengdamasi sulaikyti besiveržiančią duslią aimaną ir atsisukusi vėl pažvelgė į jį miegantį. Ir sušnabždėjo: „Ak, Džėjau“, – pakartojo tuos pat žodžius, kuriuos ištarė iškart po to, kai jis vakar vakare pranešė jai siaubingą naujieną.

„Ar galėtume pratęsti pokalbį mano namuose? – paklausė jis. – Nuo to laiko, kai paskutinį kartą matėmės, persikėliau gyventi kitur. Mat mirė senutė teta ir paliko man visus savo žemiškuosius turtus. Daugybę porceliano, krištolo, senovinių baldų ir panašių daikčiukų. Visus juos pardaviau prekybos agentui ir už gautus pinigus nusipirkau mieste namą. Čia, netoli.“

Jis buvo šnekus, elgėsi taip, tarsi tai, apie ką jiedu kalbasi, yra toks įprastas dalykas kaip ir artėjantis uraganų sezonas, bet iš tiesų jo pranešta naujiena buvo tiesiog stulbinanti. Siaubinga. Neįmanoma patikėti. Sukrėtė ją iki širdies gelmių. Vadinasi, užuojauta virto meile? Gal tai paaiškina, kodėl paskui jiedu mylėjosi?

Viešpatie, ir *kodėl ji negali prisiminti*?

Ieškodama atsakymų ir savo drabužių, ji nuėjo į svetainę. Jos suknelė ir megztukas buvo išdriekti ant krėslo, sandalai ant grindų. Priešais sofą ant stalelio stovėjo atkimštas butelis škotiško viskio ir du stiklai. Viskio butelyje likę vos per colį. Sofos pagalvėlės sujauktos ir įduobtos, tarsi ant jų kas nors būtų raičiojęsis.

Akivaizdu – ji ir Džėjus.

Ji paskubomis vėl perėjo per miegamąjį, kitame jo gale buvo durys į vonios kambarį. Jai pavyko užsidaryti nesukėlus nė menkiausio garso, bet po kelių akimirkų ėmė garsiai

žiaukčioti ir vemti į klozetą, tad atsargumas nuėjo perniek. Skausmingų spazmų tampomas skrandis, rodės, atsikratė net kelių galonų škotiško viskio. Ji niekada nebuvo didelė viskio mėgėja ir dabar davė sau žodį daugiau neimti į burną nė lašelio.

Veidrodinėje spintelėje virš kriauklės ji rado dantų pastos, smiliumi nusišveitė apnašas nuo dantų ir panaikino iš burnos sklindantį blogą kvapą. Tai padėjo, bet ji tebesijautė šlykščiai ir nutarė palįsti po dušu. Jei bus švari, žvelgdama Džėjui į akis labiau pasitikės savimi ir jausis ne tokia sutrikusi dėl to, kad vakar vakare gerokai padaugino.

Dušo kabina buvo išklijuota plytelėmis, lubose įmontuota apskrita dušo galvutė. Stovėdama po šiuo dirbtiniu lietumi ji kelis kartus išsitrynė dušo žele ir nusiplovė putas. Rūpestingai išsiprausė tarpkojį. Tada išsitrinko plaukus.

Išėjusi iš dušo, laiko negaišo. Nuo jos keliamo triukšmo jis, be abejo, jau bus pabudęs. Ji apsirengė, jo šepečiu susišukavo šlapius plaukus, o tada giliai įkvėpė ir, sukaupusi drąsą, atidarė vonios kambario duris.

Džėjus vis dar miegojo. Kaip čia gali būti? Jis patyręs gėrikas, bet vakar vakare suvartoto alkoholio, matyt, per daug netgi jam. Kiek viskio buvo butelyje, kai jiedu pradėjo jį gerti? Nejaugi jie dviese išmaukė beveik visą litrą?

Tikriausiai. Kaip kitaip paaiškinti, kodėl ji neprisimena, kaip nusirengė ir mylėjosi su Džėjumi Burdžesu? Prieš daug metų jiedu turėjo trumpą meilės romaną, bet jis netrukus išblėso ir baigėsi daug anksčiau, nei peraugo į tikrą draugystę. Nė vieno iš jų širdis neliko sudaužyta. Nebuvo nei triukšmingo aiškinimosi, nei oficialaus santykių nutraukimo. Jiedu tiesiog liovėsi susitikinėję ir liko draugai.

Bet kai tik jų keliai susikirsdavo, Džėjus, žavusis, niekada nenusimenantis Džėjus, vis bandydavo įsivilioti ją į lovą. „Juk kartais permiegoti ir likti draugais nėra nesuderinami dalykai", – kuo žaviausiai šypsodamasis sakydavo jis.

Jos patirtis rodė ką kita. Ji taip ir pasakydavo jam kaskart, kai tik jis mėgindavo ją įkalbėti dėl senų gerų laikų su juo pasivartyti lovoje.

Bet vakar vakare jam, matyt, pavyko ją įtikinti.

Ji vylėsi, jog šį rytą jis nubus anksti, kad galėtų akimis godžiai ryti savo grobį, pažadins ją bučiniu ir erzinančiu kvietimu papusryčiauti lovoje. Vaizduotėje ji jau girdėjo jį sakant: „Jeigu jau esi čia, tai galėtum atsipalaiduoti ir pasimėgauti visomis Burdžeso teikiamomis paslaugomis."

Arba kodėl jis neprisidėjo prie jos, besimaudančios po dušu? Toks žingsnis Džėjui būdingas. Būtų galėjęs įžengti pas ją į dušo kabiną ir pasakyti: „Nenusitrynei plotelio ant nugaros. Oi, ir priekyje vieną praleidai" ar panašiai. Bet dušas jo neprikėlė. Nepažadino netgi dar kartą nuleisto klozeto vandens šniokštimas.

Ir kaip jis gali taip kietai miegoti? Jis netgi ne...

Nekrustelėjo.

Jos skrandis vėl sutrūkčiojo, pakilo tarsi vandenyno banga. Gerklė prisipildė rūgštaus viskio, ir ji išsigando, kad vėl ims lupti ožius. Ji sunkiai nurijo seiles.

– Džėjau, – nedrąsiai pratarė. Ir pakartojo garsiau: – Džėjau!

Nieko. Nė garselio, nė šnarpštelėjimo. Nė menkiausio krustelėjimo.

Ji stovėjo kaip įbesta, o širdis dabar jau smarkiai trankėsi. Paskui prisivertė pajudėti iš vietos, nusvirduliavo iki lovos, ištiesusi ranką palietė jo petį, stipriai papurtė ir sušuko:

– Džėjau!

Pirmas skyrius

Ralis trūktelėjo ir atidarė surūdijusias įstiklintas duris. Jų vyriai gailiai girgžtelėjo.

– Ei! Tu namie?

– O ką, ar dažniausiai manęs nebūna?

Ralis įžengė į vieno kambario trobelę. Jam už nugaros taukštelėjo ir užsitrenkė durys, nuo jų medinio rėmo atšoko apiblukusių raudonų dažų garankštis. Viduje atsidavė skrudinta kiaulienos šonine ir kariuomenės antklode, kuri pelių apgraužta gulėjo ant kampe stovinčios sulankstomos lovos.

Prireikė šiek tiek laiko, kol jo akys apsiprato su prieblanda ir susirado senį. Šis sėdėjo prie trikojo stalo palinkęs virš kavos puodelio tarsi sunkiai iškovotą kaulą saugantis šuo, įbedęs žvilgsnį į sniegišką nespalvoto televizoriaus ekraną. Jame šmėsteldavo ir vėl pradingdavo vaiduokliški pavidalai. Garso nebuvo, tik eterio šnypštesys.

– Labas rytas.

Senis atsakė į pasveikinimą šnarpštelėdamas plaukų prižėlusia nosimi.

– Vaišinkis. – Ir mostelėjo galva į emaliuotą kavinuką ant krosnies. – Grietinėlės geriau nesiūlysiu. Per naktį sugižo.

Ant grindų nė nekrustelėdami gulėjo trys šunys, Ralis peržengė juos ir priėjo prie šaldytuvo. Šis buvo įgrūstas tarp senovinio šriftinio seifo, dabar tapusio podėliu, ir braižymo

stalo, kuris apskritai niekam nebereikalingas, tik rinko dulkes ir užėmė vietą ir taip jau visko prigrūstoje trobelėje.

Šaldytuvo durelių rankena buvo nulūžusi tikriausiai jau prieš kelis dešimtmečius, bet jei pirštais įsikirsdavai į minkštą sandarinimo gumą ir kaip reikiant paspausdavai, šiaip taip jas atplėšdavai.

– Atnešiau tau gabalėlį šamo.

Ralis padėjo laikraštin suvyniotą ryšulėlį ant aprūdijusios vielinės lentynos, o tada greitai uždarė dureles, kad nepasklistų surūgusios grietinėlės ir kitų sugedusių maisto produktų dvokas.

– Labai dėkoju.

– Nėr už ką.

Kava tikriausiai buvo virinta kelis kartus ir, ko gero, tiršta kaip sirupas. Ralis pamanė, kad be grietinėlės, kuria būtų galėjęs ją atskiesti, kavos verčiau atsisakys.

Jis žvilgtelėjo į begarsį televizorių.

– Tau reiktų susireguliuoti „zuikio ausis“.

– Čia ne „zuikio ausys“ kaltos. Aš išjungiau garsą.

– O kodėl?

Senis atsiliepė keliais jam įprastais nepritarimą reiškiančiais krenkštelėjimais, iš kurių buvo aišku, kad atsakyti į klausimą jis nesivargins. Pasiskelbęs atsiskyrėliu, jis gyveno savanoriškoje tremtyje nuo pat „karo“, nors nuo *kurio* karo, taip niekada ir nepaaiškino. Su kitais *homo sapiens* stengėsi turėti kuo mažiau reikalų.

Netrukus po to, kai į šias apylinkes atsikėlė Ralis, abu vyrai atsitiktinai susitiko miške. Raliui spoksant į mažas ir blizgias kaip karoliukai negyvo oposumo akis, miško traku keldamas nemenką traškesį prie jo priėjo senis ir tarė:

– Net negalvok.

– Apie ką?

– Apie tai, kaip pasiimti mano oposumą.

Ko jau ko, o liestis prie šio išputusio, musių apdėto, suglebusio ir dar siaubingai dvokiančio kūno rožine beplauke uo-

dega Ralis tikrai neketino. Jis iškėlė rankas rodydamas, kad pasiduoda, ir pasitraukė į šalį, kad basas ir nešvariu kombinezonu vilkintis senis iš metalinių nedidukų spąstų žiočių galėtų išsitraukti savo laimikį.

– Kai šitaip maklinėji aplink, stebiuosi, kaip neįkliuvai vietoj oposumo, – subumbėjo jis.

Ralis nė nepagalvojo, kad per kelias mylias aplink neseniai jo įsigytą trobelę dar kas nors gyvena. Jam būtų labiau patikę apskritai neturėti jokio kaimyno, – ypač tokio, kuris seka kiekvieną jo žingsnį.

Kai senis stojosi, jo kelių sąnariai pasipriešino garsiu poškėjimu ir traškesiu, o tai privertė jį susiraukti ir pusbalsiu paleisti keiksmų tiradą. Persimetęs per ranką tabaluojantį oposumo kūnelį, senis atidžiai nužvelgė Ralį nuo beisbolo kepuraitės ir barzdoto veido iki pat žygio batų nosių. Baigęs apžiūrą, tarsi išreikšdamas savo nuomonę apie tai, ką pamatė, išspjovė ant žemės su kramtomojo tabako syvais susimaišiusių seilių šlakelį.

– Žmogus turi teisę vaikštinėti po mišką, – pratarė jis. – Tik nelįsk prie mano spąstų.

– Būtų pravartu žinoti, kur jie yra.

Suskeldėjusios senio lūpos prasiskyrė plačiai šypsenai, parodydamos tabako dėmėmis išmargintus kadaise turėtų dantų likučius.

– Tikrai? – Kiknodamas jis apsisuko eiti. – Galiu lažintis, kad tu juos rasi.

Seniui pradingus tankioje miško lapijoje, Ralis dar ilgai girdėjo jo juoką.

Per keletą mėnesių jiedu dar kelis kartus atsitiktinai susitiko miške. Bent jau Raliui tie susitikimai būdavo visiškai netikėti. Jo manymu, senis pasirodydavo tuomet, kai panorėdavo, ir neišlįsdavo, kai nebūdavo nusiteikęs net trumpu burbtelėjimu pasisveikinti su savo naujuoju kaimynu.

Vieną kaitrią popietę jiedu susitiko artimiausiame miestelyje, universalinės parduotuvės tarpduryje. Ralis ėjo į vidų, o

senis – laukan. Jie pasveikino vienas kitą galvos linktelėjimu. Kiek vėliau, išėjęs iš parduotuvės su keliais maišeliais maisto produktų, Ralis pamatė senį sėdintį parduotuvės prieangyje pastatytame krėsle ir besivėduojantį šiaudine skrybėle. Impulso pagautas Ralis iš plastikinės pakuotės išlupo šalto alaus skardinę ir švystelėjo ją seniui, o šis, demonstruodamas puikią reakciją, viena ranka ją sugavo.

Ralis sukrovė pirkinius į savo pikapo priekabą ir įlipo į kabiną. Su neslepiamu įtarumu senis žiūrėjo, kaip jis paleidžia sunkvežimiuką atbuline eiga ir nuvažiuoja, bet Raliui nepraslydo pro akis, kad alaus skardinę jis atsidarė.

Rytojaus rytą kažkas smarkiai pasibeldė į Ralio trobelės duris. Kadangi tai buvo pirmas kartas, prie durų šeimininkas prisiartino atsargiai. Už jų stovėjo senis, rankose laikydamas nudaužtą keramikinį dubenį, kuriame kūpsojo krūva žalios kažkokio Raliui nepažįstamo gyvūno mėsos. Jis baiminosi, jog tai – dvėsena, kurios neėdė nė visi trys senio šunys.

– Už alų. Nemėgstu likti skolingas.

Ralis paėmė jam brukamą dubenį.

– Ačiū. – Jo svetys apsisuko ir ėmė leistis laiptais. Ralis jo nueinančio paklausė: – Kuo tu vardu?

– O kas nori žinoti?

– Ralis Ganonas.

Šiek tiek padvejojęs, senis burbtelėjo:

– Delnas Pikensas.

Nuo to ryto jiedu užmezgė kažką panašaus į draugystę, pagrįstą vienišumu ir nenoru bendrauti su kitais žmonėmis.

Bendra Delno turto vertė nesiekė nė šimto dolerių. Jis nuolat tempdavo namo dievaižin iš kur ištrauktus daiktus, – tokius, iš kurių neturėjo jokios praktinės naudos. Jo trobelė buvo suręsta ant polių, kad Kombahio upei išsiliejus iš krantų jos neapsemtų vanduo. Visas šlamštas buvo grūdamas tarp namo ir žemės, tarsi norint sutvirtinti pamatus. Teritorija aplink trobelę irgi buvo prišnerkšta visokių rakandų,

kurie, Ralio nuomone, nė karto nebuvo panaudoti. Atrodė, Delnui svarbiausia ne daiktai, o jų rinkimas.

Senis važinėjo sunkvežimiuku, kurį Ralis praminė „Frankenšteinu“, mat buvo sukonstruotas iš paties Delno sujungtų, kabeliais ir lipnia izoliacine juosta sutvirtintų detalių. Raliui atrodė stebuklas, kad senis apskritai užveda šios keistos mašinos variklį, bet Delnas sakydavo: „Ji nėra graži, bet nugabena mane visur, kur tik noriu.“

Ir valgydavo jis viską. Tiesiog *viską*. Tai, ką numušdavo nuo medžio, išlupdavo iš spąstų ar ištraukdavo iš upės. Bet, kad ir ką valgomo prasimanydavo, užsimezgus jųdviejų draugystei visuomet būdavo linkęs maistu pasidalyti.

Net keista, Delnas buvo labai išprusęs ir išmanė tokius dalykus, apie kuriuos – pamanytum vos pažvelgęs – jis negalėtų nutuokti. Ilgainiui Ralis ėmė įtarti, kad šiurkščią prastakalbę Delnas vartoja tyčia. Skurdas, kuriame gyveno, kalbos tonas ir vartojami žodžiai buvo senio protestas prieš savo ankstesnį gyvenimą.

Ir vis dėlto, kad ir kokį įspaudą paliko praeitis, ji taip ir liko Delno paslaptimi. Senis niekada neužsimindavo apie savo gimtąjį miestą, vaikystę ar tėvus, profesiją, vaikus ar žmoną. Be savo šunų, jis daugiau su niekuo nesikalbėdavo, tik su Raliu. Senio asmeninis gyvenimas apsiribojo stirta senų erotinių žurnalų gerokai nučiupinėtais puslapiais ant grindų po sudedama lova.

Ralis irgi nepasakodavo Delnui apie asmeniškus dalykus. Pirmuosius dvejus jų pažinties metus – nė sykio. Ir štai vieną vakarą, saulei leidžiantis, Delnas išdygo prie Ralio trobelės nešinas dviem konservavimo stiklainiais, pripiltais drumzlino jo paties išrauginto skysčio.

– Jau gerą savaitę tavęs nemačiau. Kur buvai?

– Čia.

Draugijos Ralis nepageidavo, bet Delnas vis tiek alkūnėmis prasiskynė kelią į trobelę.

– Pamaniau, tau gali prireikti gurkšnio kito. – Sau būdingu pašaipiu ir tiriamu žvilgsniu nudėbęs Ralį pridūrė: – Dabar, žiūrėdamas į tave, sakyčiau, kad nuojauta manęs neapgavo. Atrodai ne kažin kokios formos. Jau lipdamas laiptais užuodžiau nuo tavęs sklindantį dvoką.

– Labai jau tu greitas kritikuoti kitų išvaizdą ir asmeninę higieną.

– Kam skambinai?

– Ką?

– Gal tai parduotuvėje prie kasos aparato dirbančiai ilgaliežuvei? Na tai, kuri plaukus šukuojasi aukštyn ir susuka į kuodą, ir segi ilgus tabaluojančius auskarus? Ji man sakė, kad praeitą savaitę buvai atėjęs, išsikeitei saują monetų ir sušėrei jas lauko telefonui automatui. Sakė, kelias minutes pakalbėjęs pakabinai ragelį ir atrodei taip, lyg ketintum ką nužudyti. Sėdai į savo pikapą ir išdūmei net nesusimokėjęs už pirkinius.

Nuo vieno stiklainio jis nuėmė dangtelį ir stumtelėjo jį Raliui, šis pauostė jo turinį, papurtė galvą ir stiklainį grąžino.

– Tai aš ir klausiu, – gurkštelėjęs gerą mauką iš stiklainio kalbėjo Delnas, – kam skambinai?

Kol Ralis baigė pasakoti, ėmė švisti. Per tą laiką Delnas išmaukė abu stiklainius. Ralis jautėsi visiškai išsekęs – ir emociškai, ir protiškai, ir fiziškai. Katarsis buvo skausmingas, bet gydantis. Ralis atvėrė gal tuziną savo žaizdų.

Daugiau neturėdamas ką pasakyti ir jausdamas, kad pratarti dar bent žodį jam pritrūktų kvapo, Ralis pakėlė akis į senį, kuris valandų valandas klausėsi jo neįterpdamas nė trumputės pastabos. Raukšlėtame įdiržusiame jo veide atsispindėjo gilus liūdesys. Pirmą kartą per visą tą laiką, kai Ralis jį pažinojo, senio žvilgsnis buvo atviras ir tiesus, ir Ralis suprato žvelgiąs tiesiai į sielą žmogaus, patyrusio neapsakomą širdgėlą. Atrodė, tarsi Delnas Pikensas būtų surinkęs visą pasaulio vargą ir neteisybę ir sudėjęs juos į tą vieną beviltišką žvilgsnį.

Paskui Delnas atsiduso ir tuomet tarp vyrų įvyko vienas labai retas fizinis kontaktas: senis ištiesė ranką ir patapšnojo Raliui kelį.

– Eik ir išsiplauk pažastis, kol neapsikentęs nuo tavęs sklindančios smarvės neišvėmiau viso to gero gėrimo. Pataisysiu tau ką nors pusryčiams.

Ir nė vienas iš jų daugiau niekada neužsiminė apie tai, ką tąnakt Ralis jam papasakojo. Tarsi tos ilgos nakties nė nebuvo. Bet Ralis niekad nepamiršo to paryčiais į jį mesto niūraus Delno žvilgsnio. O šį rytą, kai ilgai stebeilijęsis į savo kavos puodelį Delnas pakėlė galvą ir pažvelgė į Ralį, jo veide vėl atsispindėjo ta pati neviltis.

– Kas nutiko? – Raliui staiga kaip pašėlusi ėmė daužytis širdis ir jis nejučia pagalvojo: *„Katastrofa.* Keleivių pilnas „Boeing 747" įsirėžė į kalno šlaitą. Nužudytas prezidentas. Teroristai surengė rugsėjo 11-osios masto išpuolį."

– Tik dabar neišeik ir neiškrėsk kokios kvailystės, gerai? – perspėjo Delnas.

– Kas atsitiko?

Burblendamas baisias pranašystes, girdi „nieko gero iš to nebus", Delnas smakru mostelėjo į televizorių.

Ralis priėjo prie seno kaip pasaulis televizoriaus, paspaudė garso mygtuką ir ėmė žargstyti zuikiaausę anteną tikėdamasis pagauti aiškesnį vaizdą.

Vaizdas taip ir liko neįžiūrimas, o garsas nešvarus, bet po kelių akimirkų jis jau aiškiai suprato, kas atsitiko ir kodėl Delnas bijojo jam tai pasakyti.

Mirė Džėjus Burdžesas.

Antras skyrius

– Jie manimi netiki, tiesa?

Britos klausimas buvo skirtas nepažįstamajam, kurį ji pasisamdė advokatu. Nuo tos akimirkos, kai Brita suprato, kad Džėjus negyvas, dabar jau buvo praėjusi visa para, bet ji vis dar vylėsi, jog tai – siaubingas sapnas, iš kurio ji netrukus nubus.

Deja, viskas pernelyg tikroviška.

Tuoj po jos siaubo persmelkto skambučio pagalbos telefonu 911 į Džėjaus namus atvyko greitosios pagalbos brigada ir du policijos pareigūnai. Jiems įkandin pasirodė teismo medicinos ekspertas ir du detektyvai, prisistatę Klarku ir Chavjė. Jie apklausė ją Džėjaus namų svetainėje, o jo kūnas miegamajame buvo apžiūrimas ir ruošiamas išvežti į lavoninę. Ji kartu su detektyvais nuvyko į policijos nuovadą duoti oficialių parodymų. Padėjusi paskutinį taškelį ir suraičiusi paskutinį parašą ji pamanė, kad reikalas baigtas, dabar jai belieka gedėti.

Tačiau šį rytą jai į namus paskambino Klarkas. Atsiprašė už trukdymą, bet pareiškė, kad jiedu su Chavjė norėtų patikslinti kelias smulkmenas, ir paklausė, gal ji būtų tokia maloni ir dar kartą užsuktų į policijos nuovadą.

Prašymas buvo išsakytas paprastu, draugišku tonu, bet Brita pasijuto nesmagiai, – taip nesmagiai, kad ją apniko

nuojauta, jog būtų pravartu turėti policijos nuovadoje jos laukiantį advokatą. Iki šiol reikalų su teisininkais ji turėjo tik rūpindamasi mokesčių, nekilnojamojo turto, sutarčių ir iš tėvų paveldėtos nuosavybės reikalais. Ir suabejojo, ar tuos reikalus tvarkantys advokatai kada nors buvo įkėlę koją į policijos nuovadą.

Jai reikėjo patarimo, ir ji paskambino generaliniam televizijos kanalo direktoriui.

Žinoma, vakar vakare visų be išimties televizijos kanalų žinių laidose pirmiausia buvo pranešama apie sukrečiančią Džėjaus Burdžeso mirtį. Jos kolegos žinių redakcijos žurnalistai savo reportažuose apie jos vaidmenį šiame įvykyje užsiminė labai taktiškai, bet ši informacija, nesvarbu, kokiais žodžiais pateikta, virto tikra sensacija: viena labiausiai vertinamų žurnalisčių, Brita Šeli, dabar pati tapo žinių laidos heroje.

Kaip objektyvi televizijos profesionalė ji turėjo pripažinti, kad tai, kas nutiko, buvo ir pikantiškai ironiška, ir sensacinga.

Generalinis direktorius pasakė užjaučiąs ją, atsidūrusią tokioje padėtyje.

– Tau tai buvo siaubinga nelaimė, Brita.

– Taip, buvo. Tiesą sakant, ir tebėra. Kaip tik dėl to ir ryžausi paskambinti jums į namus.

– Aš tavo paslaugoms. Padėsiu kuo galėsiu, – tarė jis.

Brita paprašė jo rekomenduoti advokatą.

– Kriminalinių bylų advokatą?

Ji suskubo jį patikinti norinti apsidrausti ir kad pokalbis policijos nuovadoje – ji netgi nepavadino jo apklausa – tėra įprastas formalumas.

– Vis tiek, manau, turėčiau pasisamdyti advokatą.

Jis mielai pritarė ir pažadėjo paskambinti vienam kitam žmogui dėl jos paklausinėti.

Į policijos nuovadą Bilas Aleksanderis atskubėjo uždusęs ir atsiprašė, kad dešimt minučių pavėlavo.

– Įstrigau automobilių spūstyje.

Ji tikėjosi, kad advokatas bus įspūdingo stoto, valdingas ir charizmatiškas vyras, tad sunkiai nuslėpė nusivylimą, kai smulkutis, kuklutis ir šiek tiek apšepęs Aleksanderis padavė jai savo vizitinę kortelę, – vos keliomis akimirkomis anksčiau, negu prie jųdviejų priėjo abu detektyvai.

Kitaip negu Aleksanderis, aktorių atrankoje Klarkas ir Chavjė būtų nesunkiai gavę kietų farų vaidmenis.

Vakar atvykę į Džėjaus namus ir supratę, jog kalbasi su pačia Brita Šeli iš Septintojo kanalo žinių, abu detektyvai iš pradžių neteko žado ir sumišo, pasijuto lygiai taip pat, kaip pasijunta dauguma žmonių, pamatę televizijos garsenybę.

Detektyvai atsiprašė jos už sutrukdymą ir už tai, kad verčia ją, ką tik patyrusią tokį sukrėtimą, atlikti policijai būtinus formalumus, bet, girdi, išsiaiškinti, kas atsitiko, esąs jų darbas. Ji kiek galėdama išsamiau atsakė į pareigūnų klausimus, ir jos pasakojimu jie, atrodė, liko patenkinti.

O šįryt jų klausimų turinys pasikeitė, – nedaug, bet vis dėlto pastebimai. Dabar būdami šalia televizijos žvaigždės jie jau neatrodė sutrikę. Jų užduodami klausimai įgavo atspalvį, kurio vakar dar nebuvo.

Brita geranoriškai atsakinėjo suprasdama, kad vengimas bendradarbiauti su valdžios atstovais paprastai, bent jau tam tikruose visuomenės sluoksniuose, tik patvirtina kaltę. O jos kaltė buvo tik ta, kad praleido naktį su vyru, kuris miegodamas netikėtai mirė. Ir tai buvo penas nešvankiems juokeliams apie Džėjaus ir jos seksualinį pajėgumą.

„Prieš išeidamas jis kaip reikiant driokstelėjo." Mirkt, mirkt.

„Lažinuosi, kad mirė su šypsena veide." Mirkt, mirkt.

„Jis *baigė* ir viena, ir kita tuo pat metu." Mirkt, mirkt.

Jei tie detektyvai tikėjosi sužinoti su seksu susijusių smulkmenų, tai laimė jiems nenusišypsojo. Brita prisiminė tik tiek, kad pabudo ir šalia rado gulintį mirusį Džėjų. Nepri-

siminė nieko, kas vyko lovoje. Po valandą trukusio intensyvaus pokalbio Brita suprato, kad detektyvai ja nepatikėjo.

Prieš kelias minutes pareigūnai pasiūlė padaryti pertrauką ir paliko ją vieną su ką tik pasisamdytu advokatu, tad jai atsirado proga geriau su juo susipažinti, o svarbiausia, išsiaiškinti, ką jis mano apie procesinius veiksmus.

– Jie manimi netiki, tiesa? – pakartojo ji, nes kai paklausė pirmą kartą, jis užsikirto ir nieko neatsakė.

Šį kartą advokatas vangiai šyptelėjo.

– Aš apskritai nesuprantu šio klausimo prasmės, panele Šeli. – Iš Aleksanderio kalbos tono galėjai pamanyti, kad jis ką tik glostė nervingą katę. – Jie dirba įprastą darbą, kurį turi atlikti, kai žmogus miršta neįprastomis aplinkybėmis.

– Džėjaus Burdžeso vėžys buvo mirtinas.

– Taip, bet...

– Jis daug išgėrė. Galbūt alkoholis susimaišė su stipriais vaistais, kuriuos jis vartojo.

– Be abejonės.

– Juk žmonės labai dažnai sumaišo gydytojo paskirtus vaistus su alkoholiu, ir tai juos pražudo. Džėjus mirė sustojus širdžiai ir dėl kvėpavimo funkcijos nepakankamumo.

– Esu tikras, kad jūs teisi.

– Tuomet paaiškinkite, kodėl mane taip smulkmeniškai kvočia?

– Iš dalies tai – natūrali reakcija į staigią vieno iš saviškių mirtį, – paaiškino jis. – Džėjus Burdžesas – ne kartą apdovanotas policijos pareigūnas, ir šioje, ir ne tik šioje nuovadoje dirbančių žmonių didvyris. Tad visiškai suprantama, kad kolegos nori žinoti, kas nutiko per tas kelias valandas iki jo mirties.

Brita ne kartą buvo rengusi reportažus apie žuvusių policininkų laidotuves ir jai visuomet didžiulį įspūdį palikdavo visuotinis teisėsaugos pareigūnų broliškumo jausmas, – žuvus kuriam nors kolegai, jie visi suremdavo pečius.

Pirštais trindamasi kaktą ji sunkiai atsiduso ir nusileido.

– Ko gero, jūs teisus. Bet juk tai ir yra esmė. Net nežinau! Papasakojau jiems viską, ką prisimenu. Nemanau, kad jie patikėjo, bet prisiekiu, jog tai – tiesa.

– Ir toliau taip tvirtinkite, – energingai, tarsi žavėdamasis jos balse slypinčia narsa, patarė jis. – Arba, dar geriau, apskritai nieko nesakykite.

Pervėrusi advokatą rūsčiu žvilgsniu, Brita ėmė žingsniuoti po nediduką apklausų kambarį.

– Visi, ypač teisininkai, tvirtina, kad geriausia nieko nesakyti. Bet kaip žurnalistė aš žinau, jog kai žmonės atsisako kalbėti, atrodo, kad jie kažką slepia.

– Tuomet laikykitės savo papasakotos istorijos.

Ji apsisuko ir grįžo ketindama paprieštarauti advokatui – jos pasakojimas apie Džėjaus mirtį nėra „istorija“, – bet kaip tik tuo metu įžengė abu detektyvai.

– Ar jums reikia pertraukos nueiti į tualetą, panele Šeli? – paklausė Klarkas.

– Ne, viskas gerai.

– Gal jums atnešti ko nors atsigerti?

– Ne, ačiū.

Jis buvo aukštas, prakaulus, jo plaukai rausvi ir gerokai praretėję. O Chavjė neaukštas, tamsaus gymio, juodais, tankiais kaip kilimas plaukais. Savo išvaizda jiedu vienas nuo kito labai skyrėsi, ir Brita atsargiai žvelgė į abu. Ji nepasitikėjo Klarko mandagumu manydama, kad jis gali būti apsimestinis ir skirtas paslėpti jo prasčiokiškoms manieroms. O pakėlusi akis į raupų duobelėmis nusėtus Chavjė skruostus, nejučia pagalvojo apie žūtbūtines dvikovas su peiliais. Klarko akys buvo mėlynos, o Chavjė – tokios tamsios, kad net neįmanoma įžiūrėti vyzdžių, tačiau ir vieno, ir kito akys atrodė vikrios ir budrios.

Nuo mandagybių Chavjė grįžo prie apklausos.

– Prieš mums išeinant sakėte, kad po to, kai „Vairinėje“ išgėrėte taurę vyno, jums susidrumstė atmintis.

– Būtent. – Visa, kas vyko jai išgėrus tą „Chardonnay“ taurę, tebuvo miglotas ir padrikas prisiminimas. Iki tam tikros akimirkos. O vėlesni įvykiai jai apskritai išsitrynė iš atminties. Bet kaip nuo vienos nekaltos taurės vyno gali visiškai užtemti atmintis? Negali. Nebent... Nebent... – Pasimatymų narkotikas.

Visi trys vyrai iš netikėtumo suakmenėjo, ir tik tada Brita suvokė tai ištarusi garsiai. Ji atitoko, pažvelgė į save tarsi iš šalies, apsvarstė ką tik pasakytus žodžius ir pamanė, kad labai tikėtina – dabar ji jau beveik neabejojo, – jog yra teisi.

– Matyt, man buvo įberta medžiagos, vadinamos pasimatymų narkotiku. – Abu detektyvai ir advokatas tebestovėjo nejudėdami ir spoksojo į Britą taip, tarsi ji kalbėtų užsienio kalba. – Nuo jo laikinai aptemsta atmintis, – šiek tiek nekantraudama pridūrė ji. – Kartą apie juos rengiau išsamią laidą. Nelaimingas atsitikimas Klemsone sukėlė susirūpinimą dėl to, kad ši medžiaga vis dažniau vartojama vakarėliuose ir baruose, kur dažnai lankosi jaunimas. Nuo šio narkotiko trumpam prarandama atmintis. Būna, kad ji taip ir negrįžta. Bet tai neturi reikšmės, nes kol jos sukeltas poveikis nuslopsta, žala jau būna padaryta.

Ji paeiliui nužvelgė visus tris vyrus tikėdamasi, kad ir jie, išgirdę tokį įtikinamą paaiškinimą, kodėl jai aptemo atmintis, pajus panašų susijaudinimą, kokį jautė ji. Tada šiurkščiai mestelėjo:

– Jei mane girdite, sumirksėkite.

– Mes jus girdime, panele Šeli, – atsiliepė Klarkas.

– Tai kodėl tylite? Argi nesuprantate? Man į vyną buvo įberta kurio nors iš tų narkotikų. Jie veikia greitai. Štai kodėl negaliu prisiminti nieko, kas vyko man įžengus į Džėjaus namus.

– O ką pasakysite apie tuščią viskio butelį? – paklausė Chavjė.

– Aš viskio nemėgstu. Niekada jo negeriu. Jei Džėjus būtų pasiūlęs, būčiau atsisakiusi, juolab kad prastai jaučiausi.

– Bet ant vieno iš stiklų, iš kurių jis buvo gertas, yra jūsų pirštų atspaudai. O ant jo krašto – jūsų lūpų dažų pėdsakai, – ėmė ją spausti Chavjė.

– Jūs jau ištyrėte stiklus, iš kurių buvo gertas viskis? O kam?

Detektyvai susižvalgė. Klarkas tarė:

– Dar kartą pradėkime viską nuo pradžių. Papasakokite mums viską, kas atsitiko.

– Visko aš nežinau. Galiu papasakoti tik tai, ką prisimenu.

– Gerai, tuomet pasakokite, ką prisimenate. Tikiuosi, neprieštarausite, jei šį kartą jus filmuosime, ar ne?

Atsainus Klarko tonas Britai iš karto pasirodė įtartinas, ir ji paklausė:

– O kam jums to reikia?

– Tiesiog norime turėti įrašą, kad prireikus galėtume dar kartą peržiūrėti juostą ir įsidėmėti reikalingas smulkmenas.

Nepatikėjusi nei šiuo paaiškinimu, nei jo slidžia kaip prekybos agento šypsena, ji pažvelgė į Aleksanderį, o šis paaiškino:

– Tai įprasta procedūra, panele Šeli. Bet jūs ir toliau turite teisę neatsakinėti į klausimus, į kuriuos atsakyti nenorite.

– Bet aš noriu atsakyti į klausimus. Pati noriu sužinoti atsakymus. Galbūt net labiau nei jie.

Nuo tada, kai surinko numerį 911, ją užgriuvo visos nemalonios su netikėta mirtimi susijusios smulkmenos – teismo medicinos eksperto pareiškimas, kad Džėjus iš tiesų miręs, policijos apklausa ir visas tas popierizmas. Ji net neturėjo laiko pagalvoti apie asmenišką šios tragedijos aspektą. Ji net nepradėjo gedėti dėl bičiulio netekties.

Be to, dar negalėjo pasiduoti sielvartui. Pirma privalėjo sutvarkyti šiuos nemalonius formalumus. Ji dar kartą patvirtino savo ryžtą tarusi:

– Labai norėčiau sužinoti, kas atsitiko Džėjui.

– Tuomet turėtume nesunkiai tai išsiaiškinti. – Chavjė atsisėdo prie mažo stalelio ir rankos mostu pakvietė ją sėstis

ant kėdės priešais filmavimo kamerą. – Nė neabejoju, jog prie kameros jūs pripratusi.

Jo šypsnys Britą ir vėl privertė pagalvoti apie aštrius ašmenis, skrodžiančius minkštą kūno audinį. Ji nusigręžė nuo pareigūno ir atsisėdo. Klarkas patikrino, ar gerai nustatytas objektyvas, pasakė laiką ir datą, išvardijo, kas dalyvauja apklausoje, o tada įsitaisė prie stalo kampo ir sėdėdamas ėmė supti savo liesą koją.

– Kuris kuriam paskambino?

– Ką turite omenyje?

– Kas paskyrė pasimatymą?

– Džėjus. Aš jums jau sakiau.

– Galime patikrinti telefoninių pokalbių įrašus. – Šis Chavjė pareiškimas nebuvo toks jau nekaltas. Veikiau slaptas grasinimas.

Žiūrėdama tiesiai jam į akis ji tarė:

– Tą pačią dieną, tik šiek tiek anksčiau, Džėjus man paskambino ir pakvietė susitikti „Vairinėje" išgerti taurelę kitą. Sakė, kad nori su manimi pasikalbėti.

– O prieš tai kada paskutinį kartą judu matėtės?

– Tiksliai nepamenu. Prieš kelis mėnesius. Kai buvo suimtas vyras, apkaltintas viename Nort Čarlstono vaikų darželyje tvirkinęs mažamečius. Džėjus dalyvavo spaudos konferencijoje ir atsakinėjo į klausimus apie policijos vykdomą bylos tyrimą. O aš rengiau reportažą televizijos kanalui. Mudu vienas kitam pamojavome, bet nesišnekėjome. Paėmiau interviu iš įtariamąjį suėmusio pareigūno, o ne iš Džėjaus.

– Bet judu su Burdžesu buvote draugai.

– Taip.

– Ir – daugiau negu tik draugai?

– Ne.

Abu detektyvai vėl iškalbingai susižvalgė. Ant kėdės sėdintis Aleksanderis pasislinko į priekį, tarsi norėdamas perspėti klientę, kad būtų atsargi.

– Niekada? – paklausė Chavjė.

– Prieš daug metų, – visiškai ramiai atsakė ji. Trumpas jos romanas su Džėjumi nebuvo jokia paslaptis. – Persikėliau gyventi į Čarlstoną, kad galėčiau dirbti Septintajame kanale. Džėjus buvo vienas iš pirmųjų, su kuriais susipažinau. Mudu porą kartų drauge praleidome vakarą, bet mūsų draugystė visuomet buvo daugiau ar mažiau platoniška.

– Tai daugiau ar mažiau? – Pakelti Chavjė antakiai rodė įtarimą, kad *daugiau*.

– Kelerius pastaruosius metus mudu buvome tik draugai.

– Iki užvakar vakaro, kai vėl tapote meilužiais.

– Aš... – sutrikusi pratarė Brita. Aleksanderis kilstelėjo smilių tarsi perspėdamas ją, kad į šią repliką neatsakytų. Ji nudūrė akis sau į sterblę. – Aš nežinau, ar tą naktį mes turėjome intymių santykių, ar ne. Nesu tikra. Negaliu prisiminti.

Klarkas atsiduso taip, tarsi, jo nuomone, tuo neįmanoma patikėti, ir tęsė apklausą.

– Taigi susitikote „Vairinėje“.

– Atėjau septintą, kaip buvo sutarta. Džėjus ten jau sėdėjo, spėjęs išgerti kelias taures.

– Iš kur žinote?

– Ant stalo stovėjo tušti stiklai. Ar apklausėte kokteilius nešiojusią padavėją?

Nekreipdamas dėmesio į šį klausimą Klarkas pasakė:

– Užsisakėte taurę baltojo vyno.

– Taip. Bet vynas nebuvo pats geriausias. – Ir, atsisukusi veidu tiesiai į filmavimo kameros objektyvą, pridūrė: – Manau, kad į jį buvo kažko įberta.

– Ar tai padarė Džėjus?

Tą akimirką Brita visiškai pritarė akivaizdžiam Chavjė skepticizmui.

– Neįsivaizduoju, kaip jis būtų galėjęs tai padaryti man nematant. Nemanau, kad jis išvis lietė mano vyno taurę. Šiaip ar taip, kam jam būtų reikėję apsvaiginti mane narkotikais?

Klarkas patempė apatinę lūpą. Chavjė nė nekrustelėjo. Abu vyrai nesiliovė į ją spoksoję. Ji žinojo, kad filmavimo kamera fiksuoja kiekvieną mirktelėjimą, kiekvieną kvėptelėjimą. Ar tam, kuris vėliau žiūrės šį įrašą, ji atrodys kalta? Brita suprato, jog tyrėjai ieško jos melą liudijančių ženklų. Todėl stengėsi likti visiškai santūri ir nutaisyti ramią veido išraišką.

– Apie ką judu kalbėjotės? – paklausė Chavjė.

– Jau sakiau, – pavargusiu balsu atsiliepė Brita. – Apie šį bei tą. „Kaip tau sekasi darbe? Puikiai. O tau? Ar jau suplanavai, ką veiksi per atostogas?" ir panašiai.

– Ir jokių asmeniškų temų?

– Džėjus domėjosi, ar su kuo nors susitikinėju. Pasakiau, kad rimtai nedraugauju su jokiu vyru. Jis atsakė: „Tai gerai. Man nepatiktų iškeliauti iš šio pasaulio palikus tave nevertam, bet sėkmės lydimam šunsnukiui." Tardamas tuos žodžius jis šypsojosi, ir tai buvo pašaipus flirtas, kuriuo garsėjo Džėjus. Aš nusijuokiau. Paskui iki galo suvokiau jo žodžius, ir paklausiau, ką turėjo galvoje sakydamas, kad paliks šį pasaulį. O jis tarė: „Aš mirštu, Brita."

Prisiminusi tą akimirką ir niūrią Džėjaus veido išraišką, Brita susijaudino, ir jos balsas tapo duslus.

– Tada jis man papasakojo apie vėžį.

„Kasos. Jau išplitęs. Jokių galimybių jį išgydyti, tad neketinu pasmerkti savęs chemijos terapijai ir panašiam mėšlui. Kai mane laidos, noriu bent jau būti su plaukais."

Trumpam įsivyravo tyla, o paskui prabilo Chavjė:

– Pasak Džėjų gydžiusio onkologo, jam buvo likę gyventi vos kelios savaitės. Negulint ligoninėje – mėnuo ar du. Kai policijos nuovadoje jis apie tai pranešė, visus ištiko šokas. Kai kas verkė net kelias dienas. Džėjus pasisiūlė atiduoti policininko ženklelį, bet generalinis pareiškė, kad jis gali dirbti, kol... na, iki pat galo.

Brita linktelėjo galva patvirtindama, kad tą patį jai sakė ir Džėjus.

– Jis buvo toks energingas žmogus. Susikurdavo savo energijos lauką. Kai jis man tai pasakė, negalėjau patikėti.

Klarkas krenkštelėjo.

– Kaip manote, gal jis paskutinį kartą prieš mirtį norėjo pereiti per visas moteris, kurių geidė...

– Ne, – ryžtingai nukirto Brita. – Kviesdamas mane susitikti jis užsiminė, kad jam reikia su manimi pasikalbėti. Man susidarė įspūdis, kad reikalas rimtas.

Chavjė prunkštelėjo:

– Rimtesnis negu nepagydomas vėžys?

Britos kantrybė trūko.

– Esminė mano darbo dalis – įvertinti žmones, detektyve. Ir karto jaučiu, kai žmonės slepia svarbią informaciją, nes nenori atsidurti žiniose, arba kai kas nors sureikšmina savo vaidmenį mėgindamas tapti svarbesniu istorijos herojumi, negu yra iš tiesų. Į mano užuojautos žodžius Džėjus tik ranka numojo ir pareiškė, kad turi pasikalbėti su manimi apie daug svarbesnį dalyką. Sakė, kad ketina suteikti man ypatingą informaciją, kurią turėdama padarysiu karjerą. Ir tai nebuvo nei flirtas, nei tuščia vilionė. Jei taip, būčiau supratusi. Džėjus kalbėjo rimtai. Tai, ką norėjo man papasakoti, jam buvo svarbu.

Brita nutilo. Klarkas nekantraudamas pasilenkė į priekį.

– Na? Ir kas gi tai?

– Nežinau. Kaip tik tada Džėjus pasiūlė išeiti iš baro, kad galėtume pasišnekėti niekam negirdint. – Bet ji nenorėjo jiems prasitarti, kad kaip tik tada Džėjus lyg ir ėmė nervintis. Pareigūnai jau ir taip abejoja, ar ji sako tiesą. Tad argi kas nors patikės, kad Džėjus Burdžesas galėjo tapti nervingas?

Detektyvai, matyt, pajuto, kad Brita kažką nutyli. Klarkas vėl pasilenkė arčiau jos.

– Ir „Vairinėje“ galėjote pasikalbėti niekam negirdint, panele Šeli. Judu su Džėjumi buvote įsitaisę jaukiame baro kamputyje. Žmonės jus matė. Liudytojai sako, kad sėdėjote

suglaudę galvas, tarsi niekas daugiau pasaulyje jums nebūtų egzistavę.

Liudytojai? Šiame žodyje šmėstelėjo nerimą kelianti kriminalinė potekstė.

– Šis tvirtinimas labai jau iškraipo tiesą, – pareiškė ji. – Mudu su Džėjumi sėdėjome palinkę vienas prie kito, kad per baro triukšmą galėtume vienas kitą girdėti.

– Arba kad galėtumėte šnabždėti vienas kitam mielas švelnybes.

Ji pervėrė Chavjė nuožmiu žvilgsniu.

– Neketinu pagerbti jūsų ir atsakyti į šią repliką.

– Gerai, gerai. Mano pastaba buvo netinkama.

Ir tęsti apklausą jis paliko Klarkui.

– Džėjus pakvietė jus į savo namus.

– Taip, pratęsti pokalbio.

– Ir jūs noriai ten ėjote?

– Noriai?.. Žinoma. Maniau, tikrai ketina papasakoti man sensacingą istoriją.

– Vadinasi, mielai einate į namus kiekvieno vyro, kuris pažada jums duoti išskirtinį interviu?

– Pone Chavjė! – sušuko Aleksanderis. – Neleisiu jums šitaip įžeidinėti mano klientės.

– Tai tebuvo tęsinys to, ką ji pati ką tik pasakė.

– Tiek to, – tarė Brita savo advokatui. Atvirai sakant, ji džiaugėsi, kad Aleksanderis dar neužmigo, mat jau kelias minutes nepratarė nė žodžio. Chavjė smūgis buvo stiprus ir žemiau juostos, bet dabar, pasiekusi svarbiausią pasakojimo dalį, Brita nekantravo kalbėti toliau. – Kai išėjome iš „Vairinės“, jaučiausi apsvaigusi.

– Ar prieš susitikdama su Džėjumi ko nors gėrėte?

– Jau sakiau. Ne.

– Ar gėrėte kokių nors... vaistų? Gal nuo peršalimo ar alergijos?

– Ne.

– Ir apgirtote nuo vienos taurės vyno?

– Akivaizdu, jog taip ir buvo, pone Klarkai. Jums tai atrodo keista?

– Nepasakyčiau. Šiaip ar taip, kalbame apie moterį, kuri negeria viskio. Galėjote apsvaigti ir nuo vienos taurės vyno.

– Bet anksčiau išgėrusi vieną taurę vyno niekada šitaip nesijausdavau.

– Visada būna pirmas kartas. – Ant lietos plastikinės kėdės sėdintis Chavjė pasimuistė ir įsitaisė patogiau.

Nekreipdama į jį dėmesio Brita atsisuko tiesiai į filmavimo kamerą ir tarė:

– Kai išėjome iš „Vairinės" į gatvę, aš jau nesijaučiau gerai.

– Ką turite omenyje? Patikslinkite.

– Na, jaučiausi apgirtusi. Mane pykino. Buvo sunku rikiuoti mintis.

– Ar pakeliui iš baro į Džėjaus namus atsitiko kas nors neįprasta?

– Kartoju, tą kelionę prisimenu labai miglotai, bet nemanau, kad būtų nutikę kas nors ypatinga.

– Ar pakeliui kalbėjotės dar su kuo nors?

– Ne.

– Ar Džėjus paprašė jūsų praleisti su juo naktį?

Ji pažvelgė tiesiai Chavjė į akis.

– Kiek prisimenu, ne.

– Ar Džėjus žinojo, kad prastai jaučiatės?

Tai buvo geras klausimas, ir ji pasigailėjo, kad negali į jį atsakyti.

– Nesu tuo tikra. Nemanau, kad būčiau jam apie tai užsiminusi. Nors... galbūt. Galbūt jis manęs paklausė, ar kartais nesergu. Nuoširdžiai prisipažinsiu, nepamenu, apie ką šnekėjomės. Mes pasiekėme jo namą ir įėjome į vidų.

– O tada? Ką pirmiausia padarėte įėjusi į vidų?

– Prisimenu, kad buvo nesmagu dėl savo savijautos.

– Dėl to, kad buvote apgirtusi?

– Arba apsvaiginta narkotikais, – pabrėždama kiekvieną žodį pasakė ji. – Pamenu, kad nuėjau prie sofos.

– Žinojote, kur stovi jo sofa?

– Ne. Tame name anksčiau niekada nesilankiau. Pamačiau sofą ir supratau, kad man būtinai reikia ant jos prisėsti.

– Ar prieš tai nusiavėte batus?

– Ne.

– Gal nusivilkote suknelę?

– Ne.

– Nusirengėte prieš ar po to, kai Džėjus ėmė pilstyti viskį?

– Aš apskritai nenusirengiau.

– Vadinasi, jus nurengė Džėjus.

– Ne!

Čia Klarkas ją pričiupo.

– Iš kur žinote, juk nieko neprisimenate?

Britai dar nespėjus atsakyti, įsiterpė Chavjė:

– Jeigu pati nenusirengėte ir Džėjus jūsų nenurengė, tai kaip atsitiko, kad, kaip pati pripažinote, pabudote su juo vienoje lovoje nuoga? O gal norite, kad dar kartą perskaityčiau parodymus, kuriuos davėte mums vakar rytą, kai išgabenome Džėjaus kūną į lavoninę?

– Ne, ne! Prisimenu, kokius daviau parodymus, nes tai – gryna tiesa. Tik nepamenu, kaip mudu nusivilkome drabužius ir atsidūrėme lovoje.

– Neprisimenate, kad nuo viskio visiškai nusitašėte?

– Ne.

– Kad nusivilkote drabužius?

– Ne.

– Kad mylėjotės?

– Nežinau, ką mudu veikėme.

Chavjė kyštelėjo ranką į savo sportinio švarko kišenę ir ištraukė plastikinį maišelį. Jame buvo drėgnas prezervatyvo pakelis. Tuščias.

– Radome jį tarp sofos pagalvėlių.

Brita spoksojo į jį mėgindama ką nors prisiminti, bet nieko nepešė.

– Ar paprastai rankinėje nešiojatės prezervatyvą, panele Šeli?

Atrėmusi itin iškalbingą žvilgsnį, ji ramiai atsakė:

– Prezervatyvas turėjo būti Džėjaus. Jis galėjo panaudoti jį bet kada.

Klarkas, kuris atrodė netgi šiek tiek susisielojęs, papurtė galvą.

– Tą rytą buvo atėjusi jo kambarinė. Ji tvirtina kuo stropiausiai sutvarkiusi namus ir netgi nuėmusi pagalvėles, kai siurbė sofos gobeleną. Ji mums prisiekė, kad pakelio ten nebuvo.

Brita paklausė:

– Ar radote patį prezervatyvą?

– Ne. Džėjus greičiausiai bus įmetęs jį į klozetą ir nuleidęs vandenį.

– Tuo prezervatyvu jis galėjo pasinaudoti anksčiau. Po to, kai tarnaitė sutvarkė namus, bet prieš susitikdamas su manimi.

Klarkas vėl papurtė galvą.

– Visą dieną Džėjus praleido čia, nuovadoje. Nebuvo išėjęs net priešpiečių. Darbą baigė šeštą. Vargu ar jam būtų pakakę laiko grįžti namo, ant sofos pasimylėti su kita moterimi, o paskui nusigauti į „Vairinę“ ir suspėti išlenkti kelis stiklus alkoholio prieš jums pasirodant, tai yra iki septintos valandos. – Jis kvailai išsiviepė, o Chavjė sukikeno nujausdamas, ką dabar pasakys jo kolega. – Toks greitas nebuvo net Džėjus.

Trečias skyrius

Džordžas Makgovanas atidarė miegamojo duris kaip tik laiku, kad spėtų pamatyti, kaip jo žmona Miranda, su kuria gyvena jau ketverius metus, užsimeta kilpinį chalatą ir prisidengia juo savo nuogumą. Kambaryje jaunas vyras traukė nešiojamojo masažo stalo apvalkalo užtrauktuką.

Nė trupučio nesutrikusi dėl to, kad į miegamąjį taip netikėtai įžengė sutuoktinis, ji tarė:

– O, sveikas, mielasis. Nežinojau, kad tu namie. Gal norėtum, kad Dreikas dar pasiliktų? Jis ką tik baigė mane masažuoti. – Jos blakstienos tingiai nusileido. – Šiandien jis tiesiog stebuklus daro.

Džordžas pajuto, kaip jam kaista skruostai. Jis pirštais dar tvirčiau suspaudė rankoje „Kruvinosios Merės" stiklą.

– Ačiū, ne.

Dreikas pakėlė savo stalą demonstratyviai parodydamas bicepsus.

– Tai iki trečiadienio, ponia Makgovan?

– Pratęskime seansą nuo įprastos valandos iki pusantros.

Jis įtaigiai nusišypsojo.

– Galiu tęsti, kiek tik pageidaujate.

Dviprasmiška Dreiko užuomina Džordžui nepraslydo pro ausis. Be to, jis užuodė įkaitusį, muskusinį sekso kvapą, kuriuo buvo persigėręs visas kambario oras, o jo akys

užkliuvo už sujauktų satino patalų ant plačios miegamojo lovos. Dreikas darbavosi ne ant masažo stalo, ir suktas žvilgsnis, kuriuo jis apdovanojo Džordžą praeidamas, tai patvirtino.

Reikėjo nusekti paskui tą meilikaujantį šunsnukį, įlipdyti jam kelį į pilvą, sulaužyti rankas, sumalti snukį ir padaryti nedarbingą. Tas perdėtai saldus, iš Viduržemio jūros kraštų kilęs bybūnas buvo prisiauginęs raumenų, bet Džordžas vis tiek sugebėtų nutarkuoti jam subinę. Gal per pastaruosius metus jo liemuo tapo šiek tiek putlesnis, bet dar įstengtų priversti tą vyruką gailėtis, kad jo protėviai nepasiliko Sicilijoje ar kitame sumautame krašte, iš kurio kilę.

Užuot taip ir padaręs, jis užtrenkė miegamojo duris ir atsisukęs piktai dėbtelėjo į žmoną. Tačiau nebylus priekaištas nedavė jokios naudos, nes žmona į jį tiesiog nežiūrėjo. Prisėdusi prie tualetinio stalelio, ji šepečiu braukė sau per kaštoninius plaukus ir gėrėjosi atvaizdu veidrodyje.

Jai būtų labai patikę, jeigu vyras būtų iškėlęs sceną dėl to, kad ji jųdviejų miegamajame dulkinosi su masažuotoju. Po velnių, suteikti jai tokio malonumo Makgovanas neketino. Be to, yra ir svarbesnių reikalų.

– Turi tai pamatyti. – Jis atidarė aukštos spintelės dureles ir įjungė viduje stovintį televizorių. – Tuoj prasidės Britos Šeli spaudos konferencija, ji kalbės apie save ir Džėjų.

– Turėtų būti įdomu.

– Ir bus. Ji tvirtina, kad ją apsvaigino vadinamaisiais pasimatymų narkotikais.

Pakelta Mirandos Makgovan ranka taip ir sustingo ore. Paskui lėtai nusviro.

– Džėjus?

Džordžas tik gūžtelėjo pečiais ir padidino garsą kaip tik tą akimirką, kai vietinio televizijos kanalo reporterė paklausė apie Britos ir neseniai mirusio Džėjaus Burdžeso santykius.

– Mudu buvome draugai.

– Kurgi ne! – nuo tualetinio stalelio nuėjusi prie nepaklotos lovos kojūgalio ir ten atsisėdusi, mestelėjo Miranda.

– Ššš!

– Netildyk manęs.

– Užsičiaupk ir paklausyk, gerai?

Džordžas liko stovėti rankoje laikydamas nuotolinio valdymo pultelį, visą dėmesį sutelkęs į plazminį televizoriaus ekraną ir stambiu planu rodomą Britą Šeli, viešai tikinančią, kad neprisimena, kas vyko prieš Džėjui mirštant.

– Lyg per miglą pamenu, kaip su Džėjumi įėjome į jo namą. O daugiau – nieko.

– Ar kaltinate Džėjų Burdžesą, kad apsvaigino jus narkotikais? – paklausė reporterė.

– Ne. Bet manau, jog kažkas tai vis dėlto padarė. Tai, ką patyriau, visiškai sutampa su kitų moterų, kurioms buvo įberta pasimatymų narkotiko, patirtimi.

Džordžas atsigręžęs pažvelgė į žmoną. Ji atplėšė žvilgsnį nuo televizoriaus ekrano ir pažvelgė tiesiai jam į akis, bet nei vienas, nei kitas nepratarė nė žodžio.

Džordžas vėl įbedė akis į televizorių ir išgirdo, kaip į klausimą atsako Britos Šeli advokatas. Vyras pakėlė kumštį sau prie burnos ir krenkštelėjo. Kaip buvęs policininkas Džordžas žinojo, kad šis gestas išduoda susirūpinimą. Tas vyras ketino arba prabilti apie tai, dėl ko nėra tikras, arba įžūliai meluoti.

– Panelė Šeli atidavė šlapimo mėginį, kuris bus tiriamas, bus ieškoma cheminių medžiagų pėdsakų. Tačiau žmogaus organizmas tokias medžiagas gana greitai pašalina. Tai priklauso ir nuo narkotikų, kuriais panelė Šeli buvo apsvaiginta, rūšies, tad gali būti, jog praėjo per daug laiko ir jų pėdsakų aptikti nepavyks.

Pirmoje eilėje sėdintis reporteris paklausė:

– Vadinasi, įrodyti, kad jai tikrai buvo įberta pasimatymų narkotiko, jūs negalite?

– Kol negauti šlapimo tyrimo rezultatai, nieko negaliu pasakyti.

– Deja, aš padariau daugybę klaidų, – įsiterpė Brita Šeli ir už tai buvo nudėbta nepatenkinto advokato žvilgsnio. Skubiai, kol nesuspėjo pasakyti dar ko nors, jis pertraukė savo klientę.

– Iš pradžių panelė Šeli nesuprato tapusi auka. Jei būtų tai suvokusi, nebūtų maudžiusis po dušu ir naudojusis tualetu, kol nedavė tyrimui reikalingo šlapimo mėginio.

– Kitaip sakant, – tarė Miranda, – ji svaidosi teiginiais, kurių negali įrodyti.

Nė negrįžtelėjęs Džordžas rankos mostu parodė žmonai tylėti.

– Nė nenutuokiu, nuo ko mirė Džėjus Burdžesas, – kalbėjo Brita Šeli atsakydama į kito žurnalisto klausimą. – Jam buvo nustatytas kasos vėžys, ir jo, kaip jam pasakė medikai, jau nebuvo įmanoma išgydyti. Galima numanyti, kad jo mirtis susijusi su vėžiu, bet bus daromas skrodimas ir...

– Ar žinote, kada?

– Šito turėtumėte klausti teismo medicinos eksperto. Tikiuosi, skrodimas bus atliktas netrukus. Aš, kaip ir visi, noriu sužinoti, kodėl Džėjus mirė.

– Ar policija įtaria, kad jis buvo nužudytas?

Britai Šeli dar nespėjus atsakyti, advokatas kažką pašnabždėjo jai į ausį, ir ji pritariamai linktelėjo galvą.

– Tai viskas, ką šį kartą norėjau pasakyti.

– Ar policija...

– Ar jūs ir Burdžesas...

– Ką gėrėte „Vairinėje“?

Nuo pakylos lipančius juodu su advokatu žurnalistai vis dar atakavo klausimais.

– Išjunk.

Džordžas padarė, kaip prašė Miranda. Staiga stojusioje tyloje jis pakėlė prie lūpų stiklinę „Kruvinosios Merės“, tarkštelėjo ledo gabalėliai.

– Kelintas stiklas šiandien?– paklausė Miranda.

– O tau – rūpi?

– Po velnių, tu teisus – rūpi! – atrėžė ji. – Rūpi, nes nuo tada, kai sužinojome, kas nutiko, taip ir neišsiblaivai.

– Džėjus buvo mano draugas. Gėrimas – neatskiriama mano gedulo dalis.

– Situacija nekokia.

– Kam taip atrodo?

– Kiekvienam, kuris atsitiktinai susidomi ir atkreipia dėmesį į šią istoriją, – paaiškino ji, niršiai pabrėždama kiekvieną tariamą žodį.

– Ja visi domisi ir visi kreipia dėmesį. Džėjaus mirtis – pagrindinė žinių laidų naujiena. Jis buvo didvyris.

– Tu irgi.

Kelias sekundes jis stovėjo įbedęs žvilgsnį į savo stiklą, o tada susivertė, kas liko.

– Aha. Tikras didvyris. Kaip tik dėl to už manęs ir ištekėjai.

Ji švelniai nusijuokė.

– Teisingai, brangusis. Aš norėjau didvyrio, – ji praskleidė savo chalato skvernus ir apnuogino savo klubus bei kojas, – o tu norėjai šito.

Anksčiau jis būtų puolęs ant kelių, prišliaužęs prie jos ir veidu įsikniaubęs į papilvę. Būtų liežuviu įsiskverbęs į jos lytį ir ieškojęs mažyčio jai į kūną įverto pakabučio, geismą žadinančio niekučio, kuris likdavo pasislėpęs tol, kol ji nesusijaudindavo. Kai jis tai darydavo, ji tiesiog pamesdavo galvą.

Bet paskui jis sužinojo, kas jai pakišo mintį įsiverti karulį. Ir tai žinodamas jau negalėjo patirti malonumo.

Ji nusijuokė ir užsidengė.

– Vargšelis Džordžas. Taip susikrimtęs dėl Džėjaus mirties, kad net negali pamylėti žmonos.

– Ypač tuomet, kai ji dar dvokia Dreiku.

– Ak, prašyčiau. Tik nereikia vaizduoti teisuolio. Pats kenti meilės kančias užmezgęs juokingą romaną su ta supermadinga paaugle, pilstančia gėrimus užmiesčio klube.

– Jai dvidešimt šešeri. Ji tik *atrodo* kaip aštuoniolikmetė.

Jei Mirandą apskritai kas nors galėjo įžeisti, – o įžeisti ją Džordžui kaip tik dabar labai labai reikėjo, – tai būtent žodžiai, primenantys, kad ji toli gražu neina jaunyn. Trečia dešimtis atėjo ir pralėkė. Grėsmingai artinosi keturiasdešimtmetis. Tiesa, iki jo dar buvo likę daug laiko, bet vien pagalvojus apie tai ją apimdavo siaubas.

Jaunystėje ji buvo Mis Čarlstono apygarda, Mis Pietų Karolina, Mis Tas ir Mis Anas. Diademų ir trofėjų turėjo daugiau, negu ūkvedė spėdavo išblizginti. Dabar šiuos titulus žėrėsi kitos merginos. Tos, kurių šlaunys tvirtesnės, o krūtys stangresnės. Merginos, kurioms botokso injekcijos nedaromos taip reguliariai kaip pedikiūras.

Jis vangiai mintyse paklausė savęs, ar dabartinė Mis Čarlstono apygarda ryžtųsi abortui, kad išlaikytų stangrią pilvo odą.

Šią niūrią jo mintį išblaškė skardus Mirandos juokas.

– Ar tik ne dėl to apgailėtino romaniūkščio pastarosiomis dienomis saujomis ryji viagrą? – Džordžas pervėrė ją nuožmiu žvilgsniu. – O, taip. Radau ją vaistų spintelėje.

– Stebiuosi, kad pastebėjai ją ten tarp visų savo piliulių. – Jis pastatė tuščią stiklą ant stumdomo baro ir jau ketino įsipilti dar šlakelį degtinės, bet apsigalvojo. Jau antra para jis be perstojo geria. Miranda teisi: situacija nekokia.

– Jeigu tau reikia tabletės, kad pasistotų prieš naująją jaunąją draugę, tai esi labiau apgailėtinas, negu maniau.

Miranda kaip įmanydama stengėsi jį supykdyti, kad jis pradėtų konfliktą, tiksliau, tęstų. Paprastai jis įsiveldavo į ginčą, kuris trukdavo tol, kol ji laimėdavo. Miranda visuomet laimėdavo.

Bet šiandien žaisti žmonos primesto žaidimo jis nenorėjo. Jam rūpėjo visai kiti, gyvybės ir mirties klausimai, žymiai svarbesni už nesibaigiančias varžytuves, kuris kurį skaudžiau sužeis.

– Mes abu apgailėtini, Miranda.

Jis priėjo prie lango ir pakėlė užuolaidą, – ši buvo visiškai nuleista, be abejonės, norint sukurti kambaryje romantiškesnę nuotaiką jai ir Dreikui. Pro antrojo aukšto langą Džordžas žvelgė į žaliuojančią veją prie namo, būrys vyrų pjovė žolę, ravėjo ir karpė gyvatvores. Veją užbaigė iš akmenų sumūryta tvorelė, o už jos tarsi žalias užklotas driekėsi laistomi akrai. Pievą, kurioje ganėsi jų lenktyniniai žirgai, juosė balta medinė tvora.

Iš čia jis matė ir didžiulio garažo stogą, po kuriuo jo uošvis laikė klasikinių automobilių kolekciją, o jis pats – kelis savo, nupoliruotus, išblizgintus ir pripiltus degalų.

Džordžas Makgovanas buvo kilęs iš darbininkų sluoksnio. Pinigai, tiksliau, jų trūkumas, jo giminaičiams buvo nuolatinis galvos skausmas. Kad išlaikytų septynių asmenų šeimą, jo tėtis Konvėjaus cemento ir statybos įmonėje dirbdavo viršvalandžius. Triūsė sekinančiame karštyje ir dulkėse, ir šis darbas anksti nuvarė jį į kapus. Vieną rugpjūčio popietę dirbdamas papildomą pamainą tiesiog susmuko negyvas. Gydytojas sakė, kad jis nesikankino.

Ir kas būtų pagalvojęs, kad vyriausias jo sūnus Džordžas ves Mirandą Konvėj, vienturtę gamyklos savininko dukterį, labiausiai tose apylinkėse geidžiamą merginą, – ne tik gražiausią, bet ir turtingiausią iš visų. Ji buvo jaunutė, tik pradėjusi rodytis visuomenėje, grožio karalienė ir – paveldėtoja. Galėjo gauti bet kurį vyrą. Ji norėjo Džordžo Makgovano.

– Negaliu grįžti atgal ir viską sugriauti, – tyliai pratarė jis, pro langą žiūrėdamas, kaip pievoje ganosi grynakraujai žirgai, turbūt manantys, jog šis privilegijuotas gyvenimas yra neginčijama jų teisė. Kaip ir Miranda. – Net jei galėčiau, negrįžčiau. Dieve, padėk man, bet negaliu viso šito atsisakyti. – Jis vėl nuleido užuolaidą ir atsigręžė į žmoną. – Negalėjau tavęs atsisakyti.

Ji atmetė plaukus ir susierzinusi į jį pažvelgė.

– Liaukis šitaip niūrinėjęs, Džordžai. Dėl Dievo meilės. Džėjus Burdžesas mirė lovoje, su nuoga moterimi pašonėje. Ar nemanai, kad jam būtų labiau patikę numirti štai taip, o ne nuo vėžio?

– Kadangi Džėjų puikiai pažinojau, turiu pripažinti, kad tikriausiai jam labiau būtų patikę mirti štai taip.

Ji pamalonino jį šypsena, – tokia, už kurią bet kuris vyras būtų atidavęs jai sielą.

– Štai mano berniukas. Mano didvyris. Mano stipruolis ir gražuolis Džordžas. – Ji atsistojo ir ėmė artintis prie jo katiška eisena, palengva atsirišdama chalato diržą ir leisdama drabužiui nuslysti jai nuo pečių.

Priėjusi prie Džordžo, ji prigludo prie jo visu savo kaip iš pieno plaukusiu kūnu ir per kelnes ėmė begėdiškai masturbuoti jo lytį.

– Ar tu liūdnas, mažuti? Susirūpinęs? Žinau, ką daryti, kad pasijustum geriau. Su manimi tau niekada nereikėjo viagros, tiesa?

Ji glamonėjo jį tokiais įgudusiais judesiais, kokių išmokstama tik praktikuojantis. Labai daug praktikuojantis. Sukandęs dantis, jis pamėgino sustabdyti link jos glamonėjančio kumščio plūstelėjusį kraują, bet jai atsispirti buvo tiesiog neįmanoma. Jis pasiuntė ją po velnių ir vėl parsikvietė, bet ji tik nusijuokė ir atsegė jo kelnių užtrauktuką.

– Džordžis Pordžis, gražuolis vaikinas. Bučiavo mergaites ir baisiai kankino... – Miranda pasistiebė ant pirštų galų, apsivijo jį savo ilga koja, dantimis grybštelėjo jam ausies spenelį ir sušnabždėjo: – Pakankink ir mane.

Jis jau buvo praradęs valią, nuėjęs per toli, be vilties išsigelbėti. Tad, po galais, kodėl gi ne?

Ir jis šiurkščiai į ją įsiskverbė.

– Pone Fordaisai, dabar kartoja.

– Ačiū.

Asmeninė teisingumo ministro Kobo Fordaiso asistentė išėjo, palikusi jį kabinete vieną. Jis buvo prašęs pranešti, jeigu Britos Šeli spaudos konferencija bus transliuojama antrą kartą.

Sėdėdamas krėsle jis apsisuko nugara į rašomąjį stalą, veidu į raudonmedžio spintelę ir nuotolinio valdymo pulteliu įsijungė televizorių, mat norėjo pasižiūrėti per priešpiečius tiesiogiai transliuotą spaudos konferenciją, kurią dėl susirinkimo praleido.

Asmeniškai Britos Šeli Kobas nepažinojo, tik kaip žurnalistę. Per rinkimus, kuriems pasibaigus jis užėmė šį postą, ji tebuvo jauna reporterė, bet karjeros laiptais kopė sparčiai kaip ir jis. Vietiniam Čarlstono televizijos kanalui ji rengdavo reportažus iš valstijos valdžios rūmų, ir jis matydavo ją ten dirbančią tiesioginiame eteryje.

Ji buvo kibi, bet sąžininga korespondentė, visa galva pranašesnė už visus kitus to televizijos kanalo reporterius ir žinių skyriaus darbuotojus kartu sudėtus, ir jis mintyse stebėdavosi, kodėl jos dar nenusičiupo didesni ir platesnę auditoriją turintys televizijos kanalai.

Be to, jis klausdavo savęs, ar ji tyčia stengiasi užmaskuoti savo patrauklumą, kad neatitrauktų žiūrovų dėmesio nuo reportažo temos arba nesumenkintų savo, kaip profesionalės, patikimumo. Kai pernai per Čarlstoną keliavo uraganas, ji apie tai pasakojo tiesioginiame eteryje, vilkėdama švarką su gobtuvu, jo virvelės buvo stipriai užtrauktos ir surištos jai po smakru, o smarkus lietus nuo jos veido buvo nuplovęs visą visutėlį makiažą. Ne itin žavingas vaizdas.

Ji nebuvo nei sužvaigždėjusi primadona, nei pilka pelytė. Tokia neatrodė ir dabar, kai atsidūrusi kitoje barikadų pusėje kolegoms drąsiai prisipažino nieko neprisimenanti, tik tiek,

kad įėjo į Džėjaus Burdžeso namus. O tada pareiškė, kad jai paslapčia buvo sugirdyta pasimatymų narkotiko.

Ji aiškiai dėstė mintis, kalbėjo nuoširdžiai ir įtikinamai. Bet jeigu jos šlapimo tyrimo rezultatas bus neigiamas, advokatui bus velnioniškai sunku įrodyti, kad į jos organizmą buvo patekę narkotiko, nuo kurio visiškai užtemsta atmintis.

Akivaizdu, advokatas irgi tai suprato. Jis atrodė neramus ir ne iki galo įsitikinęs savo klientės teiginio pagrįstumu. Jis atrodė tarsi sustingęs – kaip vienas iš tų baikščiųjų gynėjų, kurie iš esmės tik padeda prokurorui pasiekti, kad teismas priimtų apkaltinamąjį nuosprendį.

Kita vertus, jai pačiai netrūko pasitikėjimo savimi. Tai suprantama: juk kalbėti žvelgdama į filmavimo kamerą ji buvo įpratusi. Kobas ir pats turėjo tokios patirties. Brita Šeli žinojo, kaip palenkti auditoriją savo pusėn. Šią gudrybę žinojo ir jis.

Spaudos konferencija baigėsi Britai pareiškus, kad ir pati norėtų sužinoti Džėjaus Burdžeso mirties priežastį. Jos žodžiai nuskambėjo taip įtaigiai, kad net Kobas Fordaisas, iš prigimties skeptikas, ja patikėjo.

Jis jau ketino išjungti televizorių, tik štai tas pats TV kanalas ėmė tiesiogiai transliuoti šiai temai skirtą laidą. Čarlstono policijos departamento spaudos atstovas į klausimą, ar Brita Šeli suimta, atsakė: „Žinoma, ne. Kol kas neturime jokių įrodymų, kad padarytas nusikaltimas."

„Tipiškas trafaretinis pareiškimas", – pagalvojo Kobas.

„Džėjus Burdžesas mirė miegodamas. Kol kas nieko daugiau nežinome."

Kobas tuo abejojo. Jie tikrai žino daugiau. Jie tikrai už ko nors užsikabino. Galbūt dar tik įtaria. Bet kažkas Britą Šeli išgąsdino, kitaip ji nebūtų ryžusis smogti pirma, nebūtų sušaukusi spaudos konferencijos ir pareiškusi, kad jiedu su Džėjumi Burdžesu tebuvo draugai, kad labai apgailestau-

ja dėl tokios ankstyvos jo mirties, ir šitaip viešai paskelbusi esanti nekalta.

Čarlstono policijos departamento vyrukai tikri vėplos, kad leido Britai įgyti tokį pranašumą. Jie neturėjo leisti Britai laisvai veikti, galėjo bent jau liepti jai tylėti. Leidę jai pasinaudoti žiniasklaida ir viešai gintis, kai kriminalinė byla dar net nepradėta, jie padarė didžiulę klaidą.

Jis ir vėl buvo beišjungiąs televizorių, tik staiga ekrane pasirodė prie valstijos valdžios rūmų stovintis TV kanalo reporteris. Jei Kobas būtų žvilgtelėjęs pro savo kabineto langą, tikriausiai būtų pamatęs prie bulvaro išrikiuotus žiniasklaidos autobusiukus.

Kaip tik šito jis bijojo ir tikėjosi kaip nors išvengti.

– Šiandien popiet mėginome pakalbinti teisingumo ministrą Kobą Fordaisą ir paklausti, ką jis mano apie mįslingą Džėjaus Burdžeso mirtį, bet su ponu Fordaisu susisiekti nepavyko. Dauguma iš jūsų tikriausiai prisimena, kad Fordaisas ir Burdžesas buvo du iš tų keturių vyrų, kurie per Čarlstono policijos departamente kilusį gaisrą prieš penkerius metus narsiai gelbėjo žmonių gyvybes, rizikuodami žūti patys.

Ir čia buvo parodyta filmuota medžiaga: liepsnose skendintis pastatas, apsuptas ugniagesių mašinų, liejančių vandenį ant pragariškos, nevaldomai siautėjančios ugnies. Paskui ekrane pasirodė nuotrauka, kurioje buvo nufotografuotas jis pats, Džėjus Burdžesas, Patrikas Vikhamas ir Džordžas Makgovanas, – visi ant suodžiais išteptų ir dūmais aprūkusių veidų užsidėję deguonies kaukes, apdegusiais drabužiais, apsvilusiais plaukais, nuleidę galvas, iš mirtino nuovargio nusvirusiais pečiais.

Ši nuotrauka atsidūrė ne tik visų Jungtinių Valstijų pietuose išeinančių laikraščių, bet netgi „The New York Times" pirmajame puslapyje. Amerikietiški žurnalai spausdino ją drauge su straipsniais, liaupsinančiais jų drąsą. Fotografas buvo pristatytas Pulitzerio premijai.

– Tuomet teisingumo ministras Fordaisas dirbo Čarlstono apygardos prokuratūroje, – vėl atsidūręs kadre aiškino reporteris. – Kiti trys vyrai buvo policijos pareigūnai. Džėjus Burdžesas – antrasis tos dienos didvyris, kurio jau nėra tarp gyvųjų. Patrikas Vikhamas praėjus vos metams nuo gaisro buvo nužudytas tarnybos metu. Vakar kalbėjausi su Džordžu Makgovanu, dabar Čarlstono verslininku. Paprašiau jo pasidalyti mintimis apie kolegos didvyrio mirtį. Filmuotis jis nesutiko, bet pasakė, kad Džėjus Burdžesas buvo geriausias draugas, apie kokį kiekvienas gali svajoti, ir kad visiems, kurie jį pažinojo, jo trūks.

Tada reporteris perdavė žodį kolegoms televizijos studijoje, šie toliau aptarinėjo dramatiškas, širdį spaudžiančias šio įvykio aplinkybes. Laida baigėsi ekrane pasirodžius legendinei nuotraukai: kamera pritraukė ir stambiu planu parodė Džėjaus Burdžeso veidą, jo akyse buvo matyti liepsnų atspindžiai, o ant skruostų – per suodžių ir dūmų dėmes nubėgusių ašarų pėdsakai.

Kobas paspaudė nuotolinio valdymo pultelio mygtuką, ir vaizdas televizoriaus ekrane užgeso. Tos sumautos fotografijos jis negalėjo pakęsti. Ji labai padėjo jam daryti karjerą, ir daug kas tikėjosi, kad įrémintą šios nuotraukos kopiją jis pasistatys savo kabinete. Bet kaip tik todėl Kobas tos nuotraukos neturėjo.

Jis pakilo nuo sukamojo krėslo ir žingtelėjo nuo rašomojo stalo prie lango. Kaip ir tikėjosi, žinių tarnybos autobusiukai stovėjo išsirikiavę prie šaligatvio, o iš visos apygardos suvažiavę televizijos kanalų žurnalistai stovėjo valstijos valdžios rūmų fone ir filmavo reportažus iš įvykio vietos.

Gaisras policijos nuovadoje. Tarsi nuolat besikartojantis košmaras. Pastaruoju metu jis aplankydavo vis dažniau. Šį kartą visų susidomėjimą juo atgaivino Džėjaus Burdžeso mirtis. O Kobas tetroško vieno – kad niekas niekada daugiau apie tą gaisrą neužsimintų. Jis norėjo, kad šį įvykį ži-

niasklaida užmirštų, bet kol kas ji, rodos, su malonumu vėl daugybę kartų rodė liepsnojantį pastatą, iš naujo pasakojo, kas tuomet įvyko, ir kaišiojo tą prakeiktą, nemirtinga tapusią nuotrauką. Jam būtų patikę, jei rinkėjams nebūtų nuolat primenama, kad jei ne gaisras, šiandien jis nedirbtų teisingumo ministru.

O labiausiai Kobas nenorėjo, kad šis įvykis būtų primenamas jam pačiam.

Ketvirtas skyrius

Po spaudos konferencijos likusią dienos dalį Brita praleido namie.

Ji atsakinėjo į telefono skambučius. Jai skambino ir seni pažįstami, ir žurnalistai. Visi troško išskirtinės informacijos, norėjo sužinoti, kaip ji iš tiesų praleido naktį su Džėjumi Burdžesu. Stengdamiesi patenkinti smalsumą jos pažįstami buvo tik trupinėlį subtilesni už akiplėšas žurnalistus. Jie sakėsi esantys šokiruoti, kokioje padėtyje Brita atsidūrė, ir piktinosi, kad ji priversta gintis. Tačiau, be užuojautos, ji jautė jų nežabotą smalsumą sužinoti, kaip viskas buvo *iš tikrųjų*. Pavargusi kartoti vis tą patį, ji liovėsi atsakinėjusi į skambučius.

Ji troško, kad paskambintų vienas vienintelis žmogus – Bilas Aleksanderis ir praneštų, jog jos šlapime aptikta rohipnolio – labai stipraus pasimatymų narkotiko, kuris kartais žmogaus organizme lieka net tris paras.

Tačiau sulaukusi išsvajotojo skambučio Brita išgirdo visai kitokią žinią.

– Apgailestauju, – tarė advokatas, eidamas tiesiai prie reikalo. – Jūsų šlapime nenustatyta jokių įtartų cheminių medžiagų pėdsakų.

Ji susirietė sofos kamputyje, suspaudė rankoje mobilųjį telefoną ir garsiai atsiduso.

– Tiesą sakant, nieko kito ir nesitikėjau. Tie narkotikai veikia greitai, smogia stipriai ir netrukus pasišalina iš organizmo. To ir siekia tas šunsnukis, kuris įberia jų į moters gėrimą.

– Taip, ką padarysi...

Jis papasakojo, kad gavo gerokai pylos nuo policijos viršininko ir apygardos prokuratūros darbuotojų už organizuotą spaudos konferenciją.

– Jie pareiškė, kad pirmiausia reikėjo viską suderinti su jais. Priminiau jiems, kad jūs netgi nesate įtariamoji, tiesą sakant, dar nenustatyta, ar apskritai buvo padarytas nusikaltimas, ir kad tiesiog pasinaudojote Pirmąja pataisa, suteikiančia piliečiui teisę laisvai reikšti savo nuomonę.

– Oho!.. Neabejoju, kad tai juos labai išgąsdino.

Advokatas, žinoma, suprato, kad Brita ironizuoja.

– Blogiausia, – suirzęs kalbėjo jis, – kad Čarlstono policijos departamento pareigūnai, ypač detektyvai Klarkas ir Chavjė, simpatija jums tikrai netrykšta. Jie šnekėjo labai šiurkščiai ir leido man suprasti, kad jūs tyčia trukdote jų tyrimui.

Šaukdama spaudos konferenciją Brita suprato, kuo rizikuoja. Ji žinojo, kad policijos departamentui tai tikriausiai nepatiks. Bet norėjo pareikšti – viešai pareikšti, – kad slapčia jai sugirdytas narkotikas yra pats įtikinamiausias paaiškinimas, kodėl tą naktį, kai mirė Džėjus, ji prarado atmintį. Dabar, kai šlapimo tyrimo rezultatai neigiami, ji dar labiau džiaugėsi prabilusi viešai ir pasidalijusi savo įtarimais su visuomene.

– Jei būtinai reiks, sutiksiu ištverti netgi magnetinio rezonanso tyrimus, kad tik būtų įrodyta, jog neturiu nei smegenų auglio, nei kokio kito negalavimo, dėl kurio man galėjo sutrikti atmintis.

Dabar atėjo advokato eilė mestelti ironišką pastabą.

– Dėl atminties sutrikimo kaltas viskis.

Brita žiojosi piktai paklausti, kieno jis pusėje, bet nenorėjo veltui eikvoti ir taip jau nenumaldomai senkančių jėgų.

– Džėjus buvo mano draugas ir aš gedžiu dėl jo mirties. Jis sirgo nepagydoma vėžio forma ir mirė miegodamas – tokia mirtis daugeliui atrodytų tikra palaima. Bet aš dirbu televizijoje, o jis didvyris, mudu kartu praleidome naktį, todėl ši mirtis žiniasklaidoje paversta didžiuliu įvykiu. Mane tai piktina, ypač kai pagalvoju apie Džėjų. Tai suteršė jo mirties orumą.

– Bet juk suprantate, kad policijos departamento pareiga – nustatyti, kas būtent jam nutiko?

– Žinoma. Tik nesuprantu, kodėl išsiaiškinti, kas atsitiko *man*, jau nėra jų pareiga.

– Skirtumas esminis, o atsakymas – aiškus kaip ant delno, argi ne? Jūs tebesate gyva.

Šis pokalbis ją ir supykdė, ir prislėgė. Jeigu netgi jos advokatas nelaiko jos auka, kaip jai pavyks įtikinti tuo policiją? Gal nereikėjo skubėti ir taip griežtai vertinti šiandien jai skambinusių bičiulių? Gal jų susirūpinimas nuoširdus? Gal ji tik įsikalbėjo, kad jų skambučiai tebuvo menkai užmaskuotas bandymas sužvejoti nešvankių smulkmenų?

Jai verkiant reikėjo ištikimų šalininkų, neabejojančių jos tvirtinimu, kad prarado atmintį, o svarbiausia – jos sąžiningumu. Įprastos „palaikymo komandos“ – tėvų, brolių ir seserų ar sutuoktinio – Brita neturėjo. Neturėjo ir kapeliono, kuris būtų galėjęs ją padrąsinti ir duoti patarimą.

Bet turėjo sąrašą garsių žmonių, kurie buvo skolingi jai paslaugą. Mat, be dalykinių, žinių laidoms skirtų reportažų, ji kurdavo ir biografines apybraižas arba laidas apie visuomenei įdomias asmenybes. Tų laidų herojais tapdavo žmonės, kurie, jos nuomone, už puikiai atliktą darbą nusipelno sulaukti pripažinimo. Šiais asmeniniais ryšiais ji naudojosi itin retai, o tiksliau, dar nė karto. Tad dabar pats laikas.

Ji paskambino pačioje sąrašo pradžioje įrašytam žmogui.

– Teisėjos Melors kanceliarija.

– Laba diena. Ar galėčiau pasikalbėti su teisėja?

– Prašyčiau pasakyti, kas jos ieško.

Brita prisistatė ir jos buvo paprašyta palaukti. Grįžusi prie pokalbio sekretorė ėmė perdėtai lipšniai atsiprašinėti. Girdi, visą likusią popietę teisėjos dienotvarkė esanti labai įtempta.

– Po prezidento paskyrimo tiek visokių reikalų...

– Suprantama, – atsakė Brita pajutusi, kad sekretorė tiesiog stengiasi ja atsikratyti. Prezidentui paskyrus Melors Jungtinių Valstijų Apygardos teismo teisėja, Brita parengė apie tai reportažą, kuriame buvo ir išsamus pokalbis su pareigūne. Ji baigė laidą žodžiais: „Teisėjos Melors paskyrimui dar turi pritarti Senatas, bet tai, žinoma, tebus formalumas."

Matyt, teisėja troško daugiau formalumų – nepageidavo būti kaip nors siejama su asmeniu, įsivėlusiu į skandalingą istoriją, apie kurią pranešama per visas žinių laidas.

Tuomet Brita pabandė pasikalbėti su privačios draudimo bendrovės savininku, atskleidusiu stambias tyčines apdraustųjų klaidas ir nuslėpto aplaidumo faktus. Jo įtarimus vainikavo teisme iškelti ieškiniai ir kontraieškiniai. Kai jis bylas pagaliau laimėjo, Brita žinių laidai parengė reportažą apie jį, išgyrė ir pavadino Dovydu, stojusiu prieš Galijotą. Ir tada jis jai pasakė: „Jei kada galėsiu jums kuo nors padėti..."

Bet kai Brita paskambino, jis, kaip ir teisėja, buvo per daug užsiėmęs ir negalėjo su ja pasikalbėti. Bent jau taip buvo paaiškinta.

Chirurgas, pusę darbo laiko skiriantis neturtingiems pacientams. Sutuoktinių pora, po savo vaiko mirties įkūrusi paramos fondą diabetu sergantiems jauniems žmonėms. Lakūnas, saugiai nutupdęs sugedusį lėktuvą ir išgelbėjęs visus juo skrendančius keleivius.

Ji perėjo visą sąrašą. Jokios naudos. Arba tą popietę visi Čarlstone buvo nepaprastai užimti, arba pabudusi lovoje su šalia gulinčiu mirusiu Džėjumi ji iš superžvaigždės staiga pavirto raupsuotąja.

Galų gale ji paskambino generaliniam televizijos kanalo direktoriui padėkoti, kad šį rytą jis taip greitai atsiliepė į jos pagalbos prašymą.

– Ponas Aleksanderis man lyg Dievo siųstas. – Tai buvo gerokai perdėta, bet ji kaip įmanydama stengėsi, kad jos žodžiai skambėtų kuo nuoširdžiau.

– Tai bjaurus reikalas, Brita.

– Taip, tikrai. Aš irgi nejaučiu jokio malonumo.

– Leidau mūsų kanalui transliuoti spaudos konferenciją. Bet dabar jau abejoju, ar pasielgiau teisingai.

Šie žodžiai ją nustebino.

– Šit kaip! Kodėl?

– Žmonės galėtų mus apkaltinti tendencingu informacijos pateikimu.

– Mūsų žurnalistų klausimai buvo tokie pat tiesūs ir kibūs kaip kitų.

– Bet kai kuriems žmonėms gali pasirodyti kitaip.

– Pavyzdžiui, kam?

– Policijos departamento darbuotojams. Vietinės valdžios atstovams. Džėjus Burdžesas buvo didvyris. Žmonėms nepatiks, kad jis kaltinamas apsvaiginęs moterį narkotikais ir įsitempęs į lovą.

– Aš kaip tik pabrėžiau, kad Džėjaus *nekaltinu*.

– Taip, tu taip sakei, bet juk žmonės nekvaili. Jie moka skaityti tarp eilučių...

– Aš niekada...

– Beje, džiaugiuosi, kad paskambinai. Šįvakar ir pats ketinau tau skambinti.

– Dėkoju už rūpestį.

Į jųdviejų pokalbį įsiterpė trumpa, bet reikšminga pauzė.

– Tiesą sakant, Brita, ketinau tau paskambinti ir pasakyti, kad rytoj gali nesivarginti ir į darbą neiti.

Šį kartą čia būtų labai tikęs populiarus palyginimas apie kilimėlį, staiga ištraukiamą žmogui iš po kojų. Vieną aki-

mirką ji pasijuto tiesiog sunerimusi. O kitą – jau krintanti, mostaguojanti kojomis ir rankomis, suvokianti, kad kažkur apačioje – akmenuotas pagrindas ir kad ji sparčiai artėja jo link.

Brita buvo priblokšta: negalėjo nei kalbėti, nei atgauti žado, nei surikiuoti minčių. Ko jau ko, o išgirsti tokių žodžių iš generalinio direktoriaus ji tikrai nesitikėjo. Turbūt klausa ją apgavo. Ar jis tikrai jos prašė – ne, *nurodė!* – nesirodyti darbe?

Atgavusi kalbos dovaną, Brita tarė:

– Jaučiuosi sujaudinta jūsų rūpestingumo, bet man viskas gerai. Tikrai. Noriu dirbti. Man *reikia* dirbti.

Tai buvo gryna tiesa. Jeigu ji nedirbs kaip dirbusi, žmonės ims manyti, kad slapstosi ir kad turi ką slėpti. Tačiau Brita neturėjo ko slėpti ir nenorėjo, kad taip atrodytų. Be to, jei dar bent dieną praleis užsidariusi namuose laukdama, kol kas nors atsitiks, ji tiesiog išprotės.

– Pasiimk kelias laisvas dienas, Brita, – pasakė generalinis direktorius. – Pasiimk atostogų. Į darbą grįši, kai tau pranešiu, kad gali.

Ji kelis kartus išsižiojo, susičiaupė ir tik tada įstengė paklausti:

– Jūs mane atleidžiate?

– Ne! Viešpatie, ne! Ar aš taip sakiau?

„Aš ne kvaila. Moku skaityti tarp eilučių."

– Kiek truks tos atostogos?

– Tol, kol bus išnarpliota visa ši nemaloni painiava. Palaukime kelias dienas ir pažiūrėkime, kaip klostysis įvykiai. Tada iš naujo organizuosime darbus.

Gelbėjimosi tunelis, kurį jis sau pasiliko, buvo platesnis už Didįjį kanjoną. Paskui jis ėmė elgtis tėviškai, tapo šnekus ir – jeigu jai ko prireiktų – nuoširdžiai pasiūlė visokeriopą savo ir televizijos kanalo pagalbą.

– Kol atostogausi, tau bus mokamas visas atlyginimas, – patikino jis Britą. O prieš atsisveikindamas dar paragino ją

gerai maitintis ir kuo daugiau ilsėtis. Jei pats būtų buvęs Britos namuose, prieš sprukdamas dar būtų globėjiškai paglostęs jai galvą.

Įsiutinta viršininko veidmainystės, ji išjungė telefoną. Brita Šeli užklupta kompromituojančioje situacijoje. Šis faktas tapo vietinės reikšmės sensacija. Televizijos kanalas, kuriame ji dirbo, turėjo neabejotiną pranašumą prieš konkurentus – žinių skyrius galėjo staigiai kilstelėti jo reitingus.

Generalinis direktorius naudojosi Britos sukelto skandalo teikiama nauda, bet tuo pat metu stengėsi nuo jo atsiriboti. Jei nutiks kas nors tikrai nemalonaus, jo žinių redakcijos žurnalistai pirmieji atsidurs įvykio vietoje ir nušvies, kas ir kaip, bet jis nė už ką nenorėjo, kad ant jo televizijos kanalo kristų bent menkiausias nešlovės šešėlis.

O Brita jautėsi ne tik įpykusi, bet ir visų pamiršta. Be darbo ji iš tiesų pasijuto visiškai palaužta ir neturinti į ką atsiremti. Ji pažiūrėjo per vakaro žinias transliuojamas svarbiausias savo spaudos konferencijos ištraukas ir padarė išvadą, kad apgailestavimą dėl netikėtos Džėjaus mirties išreiškė nuoširdžiai, o jos tvirtinimas, jog nieko negali prisiminti, nes buvo apsvaiginta narkotikais, irgi buvo įtikinamas.

Tačiau ji ne naivuolė. Žmonės dažnai linkę įtarti blogiausia, o ne tikėtis geriausio.

Sutemoms tirštėjant jos nuotaika darėsi vis niūresnė. Įsikalbėjusi sau, kad išalko, Brita pasišildė porciją „Liekninančios virtuvės“ užkandžių, bet neįveikė nė pusės. Paskui ilgai mirko vonioje, tik visiškai atsipalaiduoti taip ir nepavyko. Mintimis vis grįždavo į tą vakarą. Visa, kas nutiko nuo tos akimirkos, kai peržengė „Vairinės“ slenkstį, iki kol pabudo kitą rytą, ji jau buvo perkračiusi tūkstantį kartų.

Jos atmintyje žiojėjo kelių valandų spraga, o per tas valandas visko galėjo atsitikti. Brita neprisiminė, kad būtų mylėjusis su Džėjumi, kita vertus, neprisiminė ir gėrusi viskį, o juk akivaizdu, kad gėrė.

Jeigu narkotikų jai įbėrė ne Džėjus, tuomet – kas? Ir kodėl? Ji pasibjaurėjusi net nusipurtė. Ar tikrai nori viską prisiminti? O gal tai buvo tokia palaima, kad neprisimena, ką patyrė po to, kai buvo nuogai išrengta ir jau neturėjo jėgų priešintis?

Brita nuėjo pas ginekologę ir paprašė, kad ją apžiūrėtų. Ji pareikalavo, kad gydytoja pasiruoštų išprievartavimo faktui patvirtinti reikalingus įrankius, – dėl viso pikto, jei prireiktų. Gydytoja taip ir padarė, o tada brūkštelėjo tamponu jai per gimdos kaklelį, vaginą ir išeinamąją angą, tuo pat metu aiškindama Britai, jog tikimybė, kad ant tamponėlių bus rasta svarių išprievartavimą patvirtinančių įrodymų, labai menka. Juk ji maudėsi po dušu. Be to, praėjo pernelyg daug laiko.

Brita bent jau galėjo lengviau atsipūsti sužinojusi, kad, jei sueitis ir įvyko, ji nebuvo smurtinė. Jokių aiškiai matomų fizinių sužalojimų ji nepatyrė.

Net jeigu fiziškai ji nebuvo išprievartauta, vis tiek patyrė emocinį ir psichologinį smurtą, o kadangi negalėjo viso to prisiminti ir susitaikyti su tuo, kas įvyko, prievarta jos atžvilgiu tebebuvo vykdoma. Sėdėdama vonioje ji surietė kojas, prisitraukė kelius ir padėjusi ant jų galvą prapliupo verkti. Rauda aidu atsimušė nuo vonios kambario sienų. Verkė tol, kol ašarų neliko.

Pagaliau Brita išlipo iš vonios ir ėmė ruoštis į lovą, dar perėjo per namą ir visur išjungė šviesas. Žvilgtelėjo pro langus į gatvę norėdama patikrinti, ar koks nors gudrus reporteris neišsiaiškino, kur ji gyvena. Tai padaryti būtų buvę sunku, nes Brita Šeli yra jos profesinis slapyvardis, o ne tikras vardas ir pavardė. Visose jos mokesčių deklaracijose, dokumentuose, skolinių įsipareigojimų lakštuose ir panašiuose popieriuose buvo įrašyta tikroji mergautinė pavardė.

Jos telefono numeris į telefonų knygą apskritai nebuvo įtrauktas, o jai skirti laiškai atkeliaudavo į pašto skyriuje

nuomojamą dėžutę. Britos namų adresą žinojo tik artimiausi bičiuliai. Po paskutinės apklausos išėjusi iš policijos nuovados ji suklaidino reporterius, tad nemanė buvusi sekama. Ir vis dėlto, dėl šventos ramybės, nusprendė žvilgtelėti.

Gatvėje buvo tamsu ir tuščia.

Vėliau Brita stebėsis, kad jai apskritai pavyko sudėti bluostą, juolab – taip kietai įmigti, kad neišgirdo namo signalizacijos, kuri pradėjo kaukti nutraukus elektros grandinę, nepajuto jo, grėsmingai prisiartinusio prie jos lovos, ir negavo jokio apie įsibrovimą perspėjančio ženklo tol, kol jis delnu užspaudė jai burną.

– Išjunk, – prikišęs lūpas Britai prie ausies, sukriokė jis. – *Išjunk!*

Ir įbruko jai į rankas nešiojamą pagalbinę klaviatūrą. Persigandusi ji ėmė čiupinėti guma aptrauktus skaičių mygtukus mėgindama prisiminti pagalbos kodą, kurį surinkus saugos tarnyba gautų signalą, kad ji smurtu verčiama išjungti namo apsaugos sistemą. Bet negalėjo jo prisiminti, tik įprastą kodą.

Ar ilgai ji kaukia? Ir kada įsijungs tikroji pagalbos prašanti signalizacija? *Maldauju, Dieve. Gelbėk! Padėk!*

– Rink kodą. – Ji jautė karštą jo alsavimą, jautė, kaip jis kvėpuoja jai į sprandą. – Nagi.

Virš juodos pirštinėtos jo rankos Brita įžiūrėjo apšviestus klaviatūros mygtukus. Surinko skaičius ir kaukimas liovėsi. Jis aprimo, bet delno jai nuo burnos neatitraukė.

Laisva ranka nubloškė antklodę ir išvilko Britą iš lovos. Ji kluptelėjo ir parkrito – skaudžiai užsigavo, bet nebuvo pastumta. Jis jau nelaikė užspaudęs burnos. Brita sukliko, o tada ėmė repečkoti per kambarį.

Jis pastvėrė ją už plaukų, ir ji vėl sukliko.

– Užsičiaupk! – paliepė, trūktelėjo plaukus aukštyn, privertė ją atsistoti ir vėl delnu užspaudė burną.

Ji atgaliu judesiu iš visų jėgų niūktelėjo jam alkūne, ir išgirdusi, kaip jis sudejavo, pajuto šiokį tokį pasitenkinimą.

Tai buvo paskutinis Britos girdėtas garsas, nes tuomet jos pasaulis nugrimzdo į tamsą.

Vėl atgavusi sąmonę pasijuto gulinti ant šono.

Maudė visą kūną, o galva tiesiog tvinkčiojo. Negana to, nemaloniai perštėjo kiekvieno plauko svogūnėlį. Jai buvo supančiotos kojos, o rankos sudėtos už nugaros ir tvirtai surištos. Burna užkimšta kažkokiu audiniu – galbūt nosine, standžiai suvyta į virvę ir įsprausta jai tarp lūpų kaip arklio žąslai. Ji galėjo pasiekti kamšalą liežuviu, bet pajudinti žandikaulių neįstengė.

Ant galvos buvo užmauta kažkas panašaus į budelio gobtuvą. Arba į gobtuvą, kuris užmaukšlinamas ant galvos tam, kuriam bus vykdoma egzekucija. Ši siaubinga mintis ją sukaustė.

Nuojauta kuždėjo, kad ji guli ant užpakalinės automobilio sėdynės, nors jis nejudėjo. Gal ji atsipeikėjo kaip tik tuomet, kai mašina sustojo?

Matyt, taip ir buvo, nes jai atgavus sąmonę po kelių akimirkų kažkur prie jos galvos atsidarė automobilio durelės. Pro medžiaginį galvos gobtuvą ji pajuto gaivaus oro plūstelėjimą ir su palengvėjimu godžiai įkvėpė nosimi. Per užtrauktą vaurą ne tik nieko nematė, bet ir jautė uždaros patalpos baimę.

Brita tysojo nebyli, suglebusi ir apsimetė vis dar esanti be sąmonės. Be to, priešintis nebuvo prasmės. Juk ji visiškai negalėjo pajudinti nei rankų, nei kojų.

Staiga kažkieno rankos slystelėjo jai po pažastimis, ištempė ją iš automobilio ir paguldė ant žemės. Basomis kojomis ji pajuto nugludintus akmenukus ir skurdžią išdžiūvusią augmeniją. Paskui išgirdo žingsnius, raktų dzingsėjimą ir atidaromas dar vienas automobilio dureles. Paskui jis grįžo, vieną ranką pakišo jai po mentėmis, kitą – po pakinkliais ir ją pakėlė. Ji pasijuto kažkur nešama, bet netoli. Šis automobilis

už pirmąjį buvo erdvesnis, aukštesniu stogu; ji sprendė iš to, kad jis pamėgino pasodinti jos suglebusį kūną ant priekinės keleivio sėdynės. Brita tyčia nuvirto ant kairiojo šono.

– Liaukis apsimetinėjusi, – tarstelėjo jis. – Žinau, kad atgavai sąmonę.

Bet ji vis tiek gulėjo visiškai tyli, įtempusi klausą, stengdamasi elgtis taip, kaip patariama tokioje situacijoje atsidūrusioms moterims.

Nesėskite į pagrobėjo automobilį. Ji jau automobilyje.

Pamėginkite atimti iš jo raktus ir pasinaudokite jais kaip ginklu. Neįmanoma.

Pasitelkite visus savo pojūčius ir pasistenkite kuo daugiau sužinoti apie aplinką, kurioje atsidūrėte. Už nugaros surištomis rankomis ji negalėjo paliesti nieko, išskyrus sėdynės apmušalą. Oda. Bet tai ji galėjo pasakyti ir iš kvapo. Ničnieko nematė. Galėjo tik palaižyti burnos kamšalą, ir tai padariusi sužinojo tik tiek, kad medžiaga švari. Be to, burnoje pajuto nestiprų kažkokios dezinfekcinės priemonės skonį.

Užtat galėjo girdėti, tad visą dėmesį sutelkė į garsus.

Automobilio durelės užsitrenkė. Vėl žingsniai. Jai iš kairės durelės atsidarė, jis įlipo – matyt, sėdo prie vairo, – ir žemai jai po kojomis kažką padėjo. Tada užtrenkė vairuotojo dureles.

Staiga Brita pajuto, kaip jis visu svoriu ją užgulė, ir pagalvojo: „Štai ir viskas.“

Bet iš tiesų jis pasilenkė tik norėdamas pasiekti jos saugos diržą. Kita ranka apglėbęs ją, apgraibomis ieškojo prie keleivio durelių pritvirtintos kitos sagties dalies.

– Viskas būtų daug lengviau, jeigu atsisėstum.

Ji nekrustelėjo ir niekaip neišsidavė, kad jį išgirdo, mat buvo įsitikinusi, kad dabar pats tinkamiausias gynybos būdas – nerodyti jokių gyvybės ženklų, net jei dėl to su ja bus šiurkščiai elgiamasi.

– Na, kaip žinai...

Jis dar pagrabinėjo. Galų gale, jai po kaire krūtimi užčiuopęs antrąją saugos diržo dalį, užsegė sagtį ir atšlijo. Brita išgirdo, kaip jis prisisegė savo saugos diržą ir užvedė variklį.

– Laukia sunki kelionė.

Kelias buvo prastas. Važiuodamas per duobes ir iškilumas, automobilis kratėsi kaip reikiant. Jei ne saugos diržas, ji jau kelis kartus būtų nusiritusi nuo sėdynės. Jeigu jis būtų ketinęs ją tuoj pat nužudyti, nebūtų ėmęsis atsargumo priemonių ir užsegęs saugos diržo. Argi ne?

Kas jis? Ir kodėl pagrobė būtent ją? Gal reikalaus išpirkos?

Vis dėlto ji šiokia tokia įžymybė. Gal jis pamišėlis, besistengiantis išgarsėti surengdamas dramatišką pagrobimo atomazgą – atims jai gyvybę ir nusižudys pats? O gal ji pagrobta visiškai atsitiktinai?

Jai atmintyje šmėstelėjo siaubingos istorijos, – apie kai kurias pati yra rengusi reportažus. Kartais psichopatai su savo įkaitais elgiasi žmoniškai, netgi meiliai, o paskui brutaliai juos paskerdžia.

Prakeikimas, nejaugi ji pražus nė nepamėginusi pasipriešinti?

Bet kaip priešintis? Deja, ji nežinojo, ar ilgai buvo praradusi sąmonę ir kiek laiko praėjo, kol jis sustojo persėsti į kitą automobilį. Gal kelios valandos, gal vos kelios minutės. Apie vietą, kur persėdo, ji ničnieko nenutuokė, – žinojo tik tiek, kad kelias į tą vietą nebuvo grįstas.

Neatpažino Brita ir jokių ryškesnių garsų, galinčių padėti nustatyti tą vietą. Ji negirdėjo nei greitkeliu švilpiančių mašinų, nei krantą skalaujančių bangų šniokštimo, nei kylančių ar besileidžiančių lėktuvų, nei kokių kitų susivokti padedančių garsų. Ji net nenutuokė, kuria kryptimi jiedu važiuoja.

Ir vis dėlto dabar, atgavusi sąmonę, ji galėjo įvertinti, kiek praėjo laiko, ir pagal tai apytikriai orientuotis, ar toli jie nukeliavo. Ji mintyse ėmė skaičiuoti pirmąsias penkiolika minučių.

Jai dar nespėjus suskaičiuoti, mašina iš duobėto kelio įsuko į kitą, lygesnį.

Skaičiuoti laiką buvo sunku. Mat jis įjungė radiją ir surado stotį, kuri be jokių reklaminių intarpų transliavo kantri muziką. Tačiau Brita susikaupusi skaičiavo nepaisydama skirtingo dainų ritmo.

Praėjo penkiolika minučių. Paskui – dar penkiolika.

Jau gerokai pasistūmėjusi į trečiąjį valandos ketvirtį, ji pametė skaičių. Kūno sąstingis kėlė raumenų spazmus. Saugos diržo sagtis ją spaudė. Skaudėjo galvą. Sutriko kraujo apytaka, dėl to nutirpo rankos ir kojos.

Galų gale ji nutarė ilgiau nebekęsti šių nepatogumų – jau ketino pasimuistyti ir išsiduoti, kad atgavo sąmonę, bet mašina padarė staigų posūkį, ir saugos diržas vėl stipriai įsirėžė jai į kūną. Dabar jie vėl riedėjo duobėtu keliu. Neilgai pavažiavę sumažino greitį, o paskui ir visiškai sustojo.

Nuo ilgo drybsojimo sustingusiai Britai dilgsėjo visa kairė pusė nuo peties iki pat gurnelio, bet ji vis dar nejudėjo, – nekrustelėjo net tuomet, kai jo ranka vėl slystelėjo jos kūnu ir atsegė saugos diržą.

Jis išlipo. Be jo žingsnių, jos ausys dar pagavo triukšmingą vabzdžių ir varliagyvių chorą. Jis atidarė priekines keleivio dureles.

– Gal bent dabar atsisėsi?

Ji nieko neatsakė.

Jis atsiduso, o tada stipriai suėmė dešinįjį jos bicepsą, trūktelėjo ir pasodino jėga. Jos galva nusviro taip bejėgiškai, kad, atrodė, tuoj tuoj nusiris nuo pečių. Galūnes nutvilkė skausmas. Ji suleido dantis į burnos kamšalą, kad nesudejuotų.

Jis iškėlė ją iš mašinos ir trijų pakopų laiptais užnešė į viršų. Jam teko truputį pavargti, kol atidarė duris, paskui, vis dar laikydamas ją ant rankų, tarsi nuotaką nešantis jaunikis šonu įslydo pro jas.

Oras viduje buvo karštas ir troškus. Nuo jo žingsnių grindys aidėjo taip, tarsi po jomis būtų buvusi tuštuma. Brita išgirdo, kaip kažkas nukrito ir dunkstelėjo. Paskui ji buvo šiurkščiai nuleista ant kietos kėdės.

– Gali atsisėsti arba toliau vaidinti mirusią ir parkristi ant grindų. Galėsi ten tysoti iki pasaulio pabaigos, nes aš daugiau tavęs nekelsiu.

Ji liko sėdėti. Išgirdo pašaipų prunkštelėjimą ir švelnų jungiklio spragtelėjimą. Staiga jis vienu mostu nutraukė Britai nuo galvos gobtuvą. Ją apakino ryški šviesa. Ji instinktyviai užsimerkė, paskui palengva pramerkė akis ir kelis kartus sumirksėjusi pažvelgė į savo pagrobėją.

Jis stovėjo tiesiai priešais ją, nepermaldaujamas ir rimtu veidu.

– Ilgai nesimatėme, panele Šeli.

Penktas skyrius

Iš pradžių ją sutrikdė barzda. Bet paskui, atidžiau įsižiūrėjusi į veidą, Brita jį atpažino. Užtruko, kol prisiminė vardą, bet galų gale iš atminties gelmių iškilo ir jis. Ganonas. Ralis Ganonas.

Ji atpažino jį, bet baimės nesumažėjo. Priešingai, kai jis kilstelėjo ranką prie jos, ji atšlijo. Jis susiraukė. Padvejojo laukdamas, tarsi norėdamas pažiūrėti, ar ji labai įbauginta, o tada siektelėjo jai už galvos, atrišo ant pakaušio sumegztą burnos kamšalą ir jį nuėmė.

Ji apsilaižė lūpas. Na, bent jau pamėgino. Liežuvis ir burna buvo išdžiūvę. Kai pabandė kalbėti, jos balsas priminė gargimą.

– Gal išprotėjote?

Netaręs nė žodžio jis nusisuko. Sportbačiu apauta koja stumtelėjo į šalį nediduką kelioninį krepšį, – matyt, šį ji girdėjo šleptelint, kai Ganonas įnešė ją į vidų. Priėjęs patraukė palubėje įtaisyto ventiliatoriaus virvelę. Varikliukas suūžė, ventiliatoriaus mentės ėmė suktis sklaidydamos šiltą orą ir po truputį jį vėsindamos.

Atrodo, jiedu atsidūrė mažutėje trobelėje, kurios svetainė ir virtuvė buvo viena patalpa. Brita spėjo, kad atdaros vidaus durys veda į miegamąjį, bet už jų buvo tamsu. Baldai seni ir vienas su kitu nederėjo, bet trobelėje švaru ir tvarkinga.

Visi langai atlapoti. Viliojami šviesos, iš lauko aplink stiklus pirpė vabzdžiai. Už langų tvyrojo tamsa – neįveikiama, nesklaidoma nei mėnesienos, nei dirbtinės šviesos, kurią būtų galėjusios užgriebti jos akys.

Ji tebevilkėjo puošnią liemenėlę ir pižamines trumpikes, su kuriomis užmigo, bet buvo užsimetusi ir nailoninę vėjastriukę. Paskutinį kartą šią striukę ji matė kabančią savo spintoje. Matyt, kol gulėjo be sąmonės, ją aprengė jis.

Iš seno šaldytuvo jis išsiėmė butelį vandens, numetė dangtelį ir ėmė godžiai gerti: išmaukė jį visą ir švystelėjo į šiukšlių dėžę po kriaukle.

Žvilgtelėjęs į Britą, iš šaldytuvo paėmė dar vieną butelį ir eidamas per kambarį atidarė. Palubėje besisukantis ventiliatorius plaikstė jam plaukus, ir ji atkreipė dėmesį į dar vieną svarbų jo išvaizdos pokytį. Anksčiau jis kirpdavosi trumpai – beveik kaip kariškis. O dabar plaukai per visą colį buvo apkritę jo apykaklę, dengė ausis ir natūraliai susiliejo su barzda. Tamsiose garbanotose sruogose ji pamatė ir kelias žilas gijas.

Jis kyštelėjo butelį jai prie burnos.

– Turėsite atrišti man rankas.

– Pasvajok.

– Aš negaliu...

– Nori gerti ar nenori? – Jis prispaudė plastikinio butelio kaklelį jai prie burnos. Brita prasižiojo ir ėmė godžiai ryti, kol burna prisipildė vandens. Tada pakėlė galvą duodama ženklą, kad jau atsigėrė.

Jis liovėsi pylęs vandenį, bet laiku sustoti nespėjo. Vanduo apliejo jai smakrą ir krūtinę. Dar šlakelis nuo butelio kaklelio nutiško ant nuogos šlaunies. Ji pažvelgė žemyn, ten, kur ant jos odos buvo matyti keli vandens lašeliai. Pakėlusi akis, pastebėjo jį žvelgiantį ten pat. Jųdviejų žvilgsniai susitiko.

Jis sujudėjo taip staiga, kad ji net pašoko.

– Gal nusiraminsi? – tarė jis. – Neketinu tavęs skriausti.

– Jau nuskriaudėte.

Jis vėl kilstelėjo ranką, delnu palietė jai pakaušį, suleido pirštus į plaukus, o tada nedrąsiai ėmė braukti per galvos odą, kol ji susiraukė.

– Turi gumbą.

– O ko jūs tikėjotės?

– Aš ir tikėjausi, kad turėsi gumbą. Nes nesielgei taip, kaip tau liepiau. Jei būtum tylėjusi ir nesipriešinusi, nebūčiau tau kaukštelėjęs.

Ji jau žiojosi sakyti, kad kitą kartą, kai įsibrovėlis vidury nakties ištemps ją iš lovos ir išsiveš, ji būtinai tai prisimins. Bet laiku prikando liežuvį.

Tai, kad Ralis Ganonas pagrobė ją praėjus dviem dienoms po to, kai ji pabudo šalia negyvo Džėjaus Burdžeso, negalėjo būti atsitiktinumas. Ji dar nežinojo, kaip šie du įvykiai susiję, bet suprato, kad ryšys tikrai yra, ir visos galimos sąsajos ją baugino.

Jis dingo tamsiame tarpduryje. Gretimame kambaryje užsidegė šviesa. Ji girdėjo šnarant, atidarant ir vėl uždarant kažkokias duris, ir netrukus jis grįžo nešinas buteliuku tablečių. Iškratė dvi ir padavė Britai.

– Išgerk.

– Kas čia?

– Ibuprofenas. – Jis prikišo buteliuką, kad ji galėtų perskaityti etiketę. – Be recepto parduodamas vaistas.

– Negersiu.

– Šit kaip! Bijai, kad pridėjau pasimatymų narkotiko?

Ji pažvelgė jam į veidą ir mintyse nusistebėjo, kaip Ganonas suseno nuo to laiko, kai paskutinį kartą jį matė. Tai liudijo ne vien atsiradę keli žili plaukai. Jo veido oda buvo smarkiai įdegusi saulėje. Barzda ir ūsai juodi kaip tikro pirato ir dengė lūpas, kurios, bent jau Brita taip įsivaizdavo, buvo kietai sučiauptos ir sunkiai išspausdavo šypseną.

Tačiau labiausiai jį sendino akys. Ir ne tik todėl, kad nuo jų kampučių tarsi spinduliai driekėsi aiškiai matomos raukšlės, bet dėl to, kad akių rainelės atrodė kietos ir šaltos, tarsi ramus, vasarą žalumoje skendintis tvenkinys ėmė ir užšalo.

O gal jos visada tokios? Šiaip ar taip, ji Ganoną matė vos keletą kartų ir tik iš tolo, sprunkantį nuo žurnalistų. Jei atvirai, Brita jį pažinojo tik kaip nuo filmavimo kameros bėgantį miglotą siluetą, sensacingo reportažo herojų.

Jeigu jis trokšta atpildo, tai netrukus jau bus su ja atsiskaitęs.

– Kam mane čia atsitempėte?

– Atspėk.

– Dėl Džėjaus Burdžeso?

– Tuoj tu man viską išklosi.

Džėjaus mirtis išprovokavo šį... šį... kaip jį pavadinus. Džėjaus mirtis sugrąžino iš užmaršties Ralį Ganoną. Prieš penkerius metus jis dingo iš Čarlstono ir nuo tada apie jį nieko nebuvo girdėti. Bent jau ji negirdėjo.

Jiedu su Džėjumi tikriausiai palaikė ryšį. Tačiau Džėjus apie jį nė karto neužsiminė, o jai nė į galvą nešovė paklausti jo apie Ralį Ganoną. Kai tik žiniasklaidos susidomėjimas nuslūgo, Brita tą vyrą tiesiog pamiršo.

Sugniaužęs delną jis pakratė tabletes.

– Tau ši naktis bus ilga ir nerami. Išgerk vaistus.

Ji dvejojo tik akimirką, tada išsižiojo.

– Nė velnio, neleisiu, kad man įkąstum. Iškišk liežuvį.

Ji iškišo. Jis padėjo tabletes ant liežuvio ir vėl prispaudė jai prie lūpų butelio kaklelį. Šį kartą vandenį pylė atsargiau, o ji rijo ne taip godžiai ir išgėrė visą butelį. Jis apsisuko ir nuėjo į virtuvę jo išmesti.

– Ar... – ištarė ji ir nutilo neradusi tinkamų žodžių, o tada pabandė paklausti iš naujo. – Ar jūs kaip nors susijęs su tuo, kas užvakar naktį atsitiko man ir Džėjui?

– Kodėl klausi?

– Ar susijęs?

Grįždamas iš virtuvės nuo valgomojo stalelio jis atsitempė kėdę, pastatė ją daugiau kaip per dvi pėdas nuo jos. Apsuko, apžergęs atsisėdo ir susidėjo rankas ant atlošo.

– *Tu* man pasakyk.

Brita Šeli, kuri prieš televizijos kameras atrodydavo įsikūnijusi ramybė, šaunumas ir susikaupimas, dabar žvelgė į savo pagrobėją irgi stebėtinai rami. O taip, žinoma, ji bijojo. Bet didvyriškai laikėsi. Šiaip ar taip, jis turbūt įvertino, kad jį atpažinusi – o Brita jį atpažino, galima sakyti, iš karto, – į isteriją ji nepuolė. Nors jo išvaizda pasikeitė, ji prisiminė. Bent jau jo veidą.

– Prisimeni mano vardą ir pavardę?

Ji linktelėjo galvą.

– Tau ir derėtų prisiminti.

Būtent ji įkalė paskutinę vinį į jo reputacijos karstą. Galutinai nulėmė jo likimą. Nuo to laiko dar daug reputacijų nepataisomai sugadino. Ar jis turi jaustis pamalonintas, kad tarp daugybės tokių žmonių Brita jį prisimena? Tikriausiai ne. Gal ji niekada nepamiršta veidų ir pavardžių tų, kuriuos sužlugdo?

– Prisimenu jus, pone Ganonai.

– Prisimeni tai, kas buvo prieš penkerius metus. Bet tavo atmintis niekaip nesugeba atkurti užvakarykščios nakties įvykių. Bent jau taip tvirtini.

– Tai tiesa.

– Atrodo, ši amnezijos rūšis velnioniškai paranki.

Jis pajuto, kad ji svarsto, kaip su juo elgtis. Jis beveik skaitė jos mintis – kaip ji apmąsto vieną taktiką, o paskui jos atsisako ir pereina prie kitos.

Ji tarė:

– Pasakysiu jums viską, ką norite žinoti, jei nuplėšite man juostą nuo rankų ir kojų.

Šit kaip, vadinasi, ji nusprendė derėtis.

– Nieko nebus. Papasakok man, kas tą naktį nutiko Džėjaus namuose.

– Jei nuimsite...

– Klok, kas tą naktį atsitiko Džėjaus namuose.

– Ar nemanote, kad man ir pačiai labai patiktų, jei galėčiau tai papasakoti?

Planas derėtis žlugo. Derybos užleido vietą riksmams ir pykčiui. Gal ne tiek pykčiui, kiek baimei. Ganonas pamatė, kaip jos akies kamputyje sublizgėjo ašara, tačiau šis vaizdas jo nesujaudino. Kaip tik to jis ir laukė, šito ir tikėjosi.

– Galėjote nesivarginti ir neorganizuoti šio dramatiško pagrobimo, pone Ganonai. Galėjote sutaupyti ir nedeginti benzino važinėdamas į Čarlstoną ir atgal, – būtumėte išvengęs tų nelaisvės metų, kuriuos teismas jums skirs už šį žygį, nes iš šio pagrobimo jums nebus jokios naudos. Aš neprisimenu nieko, kas įvyko mums su Džėjumi peržengus jo namų slenkstį. Mano atmintis tuščia kaip naujas popieriaus lapas.

Brita maldaujamai pažvelgė į jį, pakreipusi galvą taip, kad atrodytų visiškai bejėgė, ir mirksėjo tol, kol ašara persirito per apatinio akies voko kraštą ir nubėgo skruostu.

– Išlaisvinkite man rankas ir kojas. Prašau...

Per minutę – ir derybos, ir įsiūtis, ir ašaringas maldavimas. Dama išties talentinga.

– Ne.

– Pasakysiu jums viską, ką žinau, – pažadėjo ji. – Prisiekiu. Bet man labai nepatogu. Prašau...

– Ne.

Ji galva mostelėjo į atdaras trobelės duris.

– Kurgi aš dingsiu? Juk net nežinau, kur esu.

– Papasakok, kas atsitiko Džėjaus namuose.

Ji nuleido galvą, šviesūs plaukai uždengė jai pečius. Kelias akimirkas taip pasėdėjusi, ji pakėlė galvą ir pabrėžtinai aiškiai pratarė:

– Neprisimenu.

Ką gi, dabar – atviras nepaklusnumas. Matyt, buvo skaičiusi knygą, kur patariama, kaip elgtis tokioje situacijoje.

– Papasakok, ką prisimeni.

Visą minutę, o gal ir dar ilgiau jie žvelgė vienas į kitą per visai nedidelį juos skiriantį atstumą. Būdama taip arti, makiažo nepagražintu veidu ir palaidais plaukais, ji atrodė jaunesnė negu per televiziją. Trapesnė. Jos mėlynų akių žvilgsnis – ramus ir atviras, ir Ganonas suprato, kad šiuo savo privalumu ji naudojasi tiek stovėdama prieš filmavimo kamerą, tiek būdama toli nuo jos.

Tačiau Britos žvilgsnyje atsispindintis nuoširdumas jo nepaveikė. Jis buvo atsparus. Matyt, ji tai pajuto, nes pasidavė pirmoji. Ne, ji nenuleido akių, bet skubriai atsiduso.

– Atvykau... Ne, leiskite pradėti nuo pat pradžių. Džėjaus pakviesta nuėjau į „Vairinę".

Brita jam papasakojo, kad tą dieną, tik gerokai anksčiau, jai paskambino Džėjus, pakvietė drauge išgerti ir užsiminė, kad nori su ja apie kažką pasišnekėti.

– Jis nesakė, apie ką. Tik prasitarė, kad tai svarbu.

Ji kalbėjo nerodydama jokių emocijų, tarsi visa, ką sako, moka mintinai. Jam dingtelėjo, kad policijai ji tai tikriausiai bus pasakojusi jau kokį tuziną kartų.

– Ne, tai nebuvo pasimatymas, – pridūrė ji. – Kelis mėnesius nebuvau jo mačiusi. Ir telefonu nesikalbėjome. Tai buvo pirmas mūsų pokalbis po labai ilgo laiko. Aš atsakiau: „Aišku, būtų puiku." Jis paskyrė susitikimą septintą valandą. Atvykau lygiai septintą. – Ji stabtelėjo norėdama atgauti kvapą, o tada paklausė: – Ar kada nors esate buvęs „Vairinėje"?

– Vakar vakare.

– Vakar vakare? Prieš įsilauždamas į mano namus ir mane pagrobdamas trumpam užsukote ten išgerti? Nors, manau, žmogui, planuojančiam sunkų nusikaltimą, tikrai turėtų džiūti burna.

Praleidęs negirdomis šią pastabą, jis tarė:

– „Vairinė“ atsidarė gerokai po to, kai išvykau iš Čarlstono, taigi ten lankytis man niekad neteko. Norėjau apsižvalgyti ir sužinoti, kaip ten viskas atrodo.

– O kam?

– Prie kurio stalelio sėdėjote?

– Prie to, kuris stovi tolimiausiame kampe.

– Kai įeini, iš dešinės? Prie lango?

Ji papurtė galvą.

– Iš kairės.

– Na gerai.

Jam besistengiant įtvirtinti atmintyje šį vaizdą, ji paklausė:

– Kaip sužinojote, kur aš gyvenu?

– Pasekiau tave iki namų.

– Šiandien?

– Prieš penkerius metus.

Jis aiškiai matė, kad ji pasijuto nesmagiai. Brita sėdėdama ant kėdės sujudėjo, bet nieko neatsakė.

– Žinojau, kad tavo name yra signalizacija, – toliau kalbėjo jis. – Taip pat žinojau, kad dažniausiai naudojiesi užpakalinėmis durimis tiesiai į virtuvę, ir tikėjausi, kad jose įtaisyta signalizacija veiks delsimo režimu. Taigi atrakinau spyną.

– Jūs mokate be rakto atrakinti spynas?

– Ėmė čirkšti signalizacija. Buvau apmetęs, kad, kol įsijungs tikroji signalizacija, turiu mažiausiai pusantros minutės. Kai kurie žmonės nustato netgi ilgesnį užlaikymo intervalą, bet paskaičiavau, kad turiu per devyniasdešimt sekundžių priversti tave surinkti reikiamą kodą. Taip pat tikėjausi, kad netekėjusi, viena gyvenanti moteris nuotolinio valdymo pultelį bus pasidėjusi kur nors prie lovos.

– Iš kur žinojote, kad esu netekėjusi ir gyvenu viena?

– Su ištekėjusiomis Džėjus nesusitikinėdavo.

Užuot šokusi prieštarauti, ji nuleido šiuos žodžius negirdomis ir pasakė:

– Devyniasdešimt sekundžių, kad surastumėte miegamąjį ir priverstumėte mane išjungti signalizaciją. Laiko tikrai nedaug. Matyt, buvote visiškai įsitikinęs mano paklusnumu.

– Tikėjausi, kad išsigąsi.

– Ir išsigandau. Mirtinai.

– Taigi spėjau teisingai.

– O jei nebūčiau išsigandusi? – paklausė ji. – O jei prie lovos būčiau turėjusi ne nuotolinio valdymo pultelį, bet ginklą? Galėjau jus nušauti.

Ganonas demonstratyviai apsidairė po trobelę, o tuomet vėl pažvelgė į ją.

– Neturiu ko prarasti.

Išgirdusi šiuos žodžius Brita ir vėl pasijuto nesmagiai. Jos žvilgsnis nuslydo į šalį, o paskui ji vėl pažvelgė į pagrobėją.

– Gal galėtumėte atrišti man kojas? Tik kojas.

Jis papurtė galvą.

– Jos nutirpusios.

– Anot laikraščio, – grįžo prie reikalo jis, – tą vakarą „Vairinėje“ buvo pilna žmonių.

Po maištingos pauzės, kuri jo neišmušė iš vėžių, ji tęsė pasakojimą ir žodžiais apibūdino po darbo valandų bet kuriame bare įprastą vaizdą.

– Užeiga buvo sausakimša, bet Džėjų pamačiau vos įėjusi. Nuėjau...

– Palauk. Ar prie baro buvo lankytojų? Kaip tik ten šiandien sėdėjau. Stovi dvidešimt ar daugiau baro kėdžių.

– Už jų dar stovėjo trys eilės žmonių.

– Kiek barmenų dirbo?

– Neskaičiavau.

– Kiek kokteilius nešiojančių padavėjų?

– Viena kita. Kelios. Keturios, penkios, gal daugiau. Nežinau.

– Bet visos buvo užsiėmusios.

– Ir dar kaip. Baras ūžė nuo šurmulio, garsiai grojo muzika, žmonės...

– Paklausei baro šeimininkės, ar Džėjus jau atėjęs?

– Šeimininkės vieta buvo tuščia. Juk sakiau, kad iš karto Džėjų pastebėjau.

– Tai gal kaip nors kitaip pranešei, kad atvykai?

– Ne.

– Ar prie tavęs kas nors priėjo?

– Ne.

– Gal atkreipei į save kieno nors dėmesį?

– Ne.

Ganonas pažvelgė tiesiai jai į akis, paskui demonstratyviai nuleido žvilgsnį jos krūtine ir dar žemiau – nuogomis šlaunimis. Ilgokai ganęs akis, galų gale jis vėl pažvelgė jai į veidą ir tyliai pareiškė, girdi, sunku patikėti, kad niekas jos atėjusios nepastebėjo.

Nuo jo žvilgsnio Brita pasimuistė.

– Klausykite, apie tai, kas įvyko bare, daug kartų pasakojau policijos nuovadoje. Nieko neįprasta neatsitiko. Nieko.

– Tave kasdien rodo per televiziją. Nejaugi niekas tavęs nepažino? Ar, be Džėjaus, tavo žvilgsnis nesusitiko su niekieno kito žvilgsniu?

Ji užsimerkė tarsi norėdama mintyse dar kartą perkratyti tą sceną ir iki paskutinio lašelio išsunkti savo atmintį.

– Manau, galbūt... Galbūt... – Ji atmerkė akis, tačiau jai iš lūpų išsprūdo tik negarsus susierzinimo šūksnis. – Gali būti, kad susitiko mano ir prie baro sėdinčio vyro žvilgsniai, bet nežinau, ar tai prisimenu, ar tik įsivaizduoju.

– Gal, kai labai nesistengsi, atmintis sugrįš. – Kelias akimirkas jis įdėmiai žiūrėjo į Britą, o tada švelniu balsu pridūrė: – Nebent atminties užtemimas tėra apgaulė, ir tu viską prisimeni.

Jeigu ne surištos kojos, pagalvojo Ganonas, ji tikrai būtų pašokusi nuo kėdės ir jį užsipuolusi. Jos veide atsispindėjo tiek pykčio, kad, jo manymu, būtų puolusi jį nė nepaisydama, jog yra supančiota.

– Kodėl turėčiau vaidinti, kad praradau atmintį, pone Ganonai?

– Na, viena visai svari priežastis yra ta, kad nubudai šalia negyvo vyruko ir dabar bandai išsukti uodegą.

– Aš nepadariau nieko, kas būtų lėmę Džėjaus mirtį.

– Sakykime, gal seksas buvo per daug brutalus ir iškrypėliškas.

– Gal geriau nesakykime.

– Tau nespėjus nė apsižiūrėti, meilužis jau nejudėjo. O gal tarp dviejų balandėlių kilęs kivirčas pakrypo bjauria vaga...

– Mes nebuvome...

– Gal Džėjų ištiko širdies priepuolis, o tu taip persigandai, kad niekuo nesugebėjai jam padėti. Visaip galėjo būti. Judu buvote gerai įčiupę viskio, apie tai irgi parašyta laikraštyje, bet gal viskis – ne tavo gėrimas? Gal išgėrusi jo tampi laukinė, agresyvi ir linkusi smurtauti? Tu...

– Nieko tokio neįvyko!

– Iš kur žinai, jei nieko neprisimeni?

– Jei per neatsargumą arba tyčia būčiau nužudžiusi žmogų, aš tai prisiminčiau.

– Tikrai?

Ši kandi pašaipa tik dar labiau ją įsiutino.

– Šitos juostos man jau nusibodo. *Jūs* – irgi. Atriškite mane! – suriko ji.

– Gali klykti kiek nori, čia tavęs niekas neišgirs, tik užkimdysi savo auksinę gerklytę. O juk šito tikrai nenori.

Ji nutvilkė Ganoną liepsningu mėlynų akių žvilgsniu.

– Už tai, ką dabar darote, įgrūsiu jus į kalėjimą. Nekantriai laukiu, kada galėsiu rengti reportažą apie jūsų teismą. Tą dieną, kai jus tupdys už grotų, ateisiu su mikrofonu ir filmavimo kamera.

– Ar žinai, nuo ko mirė Džėjus?

– Ne!

– Ar tu jį nužudei?

– Ne!

– Ar dulkinaisi su juo?

Šeštas skyrius

Šie tiesmuki žodžiai kaipmat numaldė jos pyktį.

– Ką?!

– Nori, kad pakartočiau paraidžiui?

Ji nusuko akis į šalį, o paskui įbedė žvilgsnį į grindis.

– Man reikia į tualetą.

Jis tyčia elgėsi taip grubiai. Mat pyktis kartais perauga į užsispyrimą. Jeigu ji užsispirs su juo nesikalbėti, jis nieko nepeš.

Dabar, kai ji jau palaužta, jis gali būti nuolaidesnis. Truputėlį. Ralis priklaupė priešais Britą, kišeniniu peiliu perpjovė lipnią juostą, kuria buvo apvyniotos jos kulkšnys, ir nuplėšė.

– Ačiū. – Ji pamėgino atsistoti, bet tuoj pat klestelėjo ant kėdės. – Man pėdos nutirpo.

Jis pirštais suėmė Britos alkūnę ir prilaikė, kol ji vėl atsistojo ir nedrąsiai žengė pirmą žingsnį.

– Oi!

– Pajudink kojų pirštus.

Tik po kelių minučių jai pavyko atsistoti visu svoriu. Ganonas laikė suspaudęs jos alkūnę, kol ji sunkiai šlepsėjo link miegamojo, iš kurio galima patekti į vonios kambarį.

– Ar išvykęs iš Čarlstono gyvenote čia?

– Taip.

– Vienas?

– Kelis mėnesius aplink sukiojosi meškėnas.

– Taip ir nevedėte?

– Ne.

Dabar jiedu jau buvo miegamajame. Jis ištiesė ranką pro atdaras vonios kambario duris ir įjungė šviesą. Šią popietę, prieš išvažiuodamas, visą vonios kambario įrangą peršluostė dezinfekciniu skysčiu. Ant laikiklio pakabino švarų rankšluostį. Ant ritės užmovė naują tualetinio popieriaus ritinėlį. Iš virtuvės atnešė lėkštutę ir ant jos padėjo dar nenaudotą muilo gabalėlį.

Tvarkydamasis vonios kambaryje jis tylomis klausė savęs, kam taip vargsta. Juk ji atvyks čia anaiptol ne kaip viešnia. Bet dabar džiaugėsi, kad pasistengė. Vonios kambarys, o ir jis pats, atrodė reprezentatyvesni.

– Argi nebuvote susižadėjęs? – paklausė ji.

– Buvau. – Ganonas žingtelėjo į šalį ir mostu pakvietė ją į vonios kambarį. Jis pajuto klausiamą Britos žvilgsnį, bet kalbėtis apie nutrūkusias sužadėtuves neketino. Bent jau kol kas. – Paskubėk. Mums dar reikia apie daug ką pasišnekėti.

– Jūs neatrišote man rankų.

– Susitvarkysi ir surištomis.

– Negaliu eiti į tualetą, kai rankos už nugaros.

– Neabejoju, kad prispyrus bėdai susitvarkysi.

Ji įžengė pro vonios kambario duris ir vienu spyriu jas užtrenkė. Jis pasuko bumbulo formos rankeną ir vėl jas atidarė.

– Durys liks atidarytos.

– Tai nebūtina.

– Jei nori naudotis tualetu, jos liks atdaros.

– Jūs mane baudžiate, ar ne? Dėl... dėl praeities. Iš pykčio mane žeminate, nors tuomet aš tik dirbau savo darbą.

– Jei neketini myžti, tai marš atgal ant kėdės.

Kelias akimirkas pamąsčiusi, ji paprašė:

– Gal galite duris bent šiek tiek priverti?

Patenkinti šį menką Britos prašymą jis sutiko. Kol ji tvarkėsi savo reikalus, jis neramiai žingsniavo po miegamąjį. Priėjęs prie lango pažvelgė į tamsią ir ramią naktį. Paskui patampė naktinių žaliuzių diržą, piktai pabarbeno į jį ir priėjęs prie lovos atsisėdo.

Po velnių, ji teisi: jis tebegriežia ant jos dantį. Ir leido jai pajusti pažeminimo skonį. „O tas skonis ne kažin koks, ar ne, panele Šeli?“ Jeigu ji pasijuto bejėgė ir nekontroliuojanti padėties, – puiku. Nes kaip tik taip prieš penkerius metus, kai ji linksmino žiūrovus pasakodama apie jį ištikusią asmeninę krizę, jautėsi ir jis. Jo nuopuolį ji transliavo į televizijos eterį žvaliai nelyginant atrakcionų kvieslys.

Pagalvojęs apie tai, jis sugniaužė kumščius. Ne, jis jos nelies, bet galėtų smogti į sieną ir apkulti ją niršdamas dėl patirtos neteisybės ir dėl to, kiek prie jos prisidėjo Brita.

Dabar, kai jis toks įsitempęs ir irzlus, užsiminusi apie Halę ji pasielgė nelabai išmintingai. „Argi nebuvote susižadėjęs?“ Ne, ne, labai neprotinga iš jos pusės vėl atverti tą žaizdą.

Jam tebesėdint ant lovos krašto, Brita koja atsidarė vonios kambario duris.

– Jūs... – Šis žodis taip ir sustingo jai lūpose. Iš Ganono veido išraiškos ji suprato, kad jam krūtinėje kyla pykčio banga. Ir jis nebandė šito slėpti.

Brita stabtelėjo ant durų slenksčio pasirengusi nerti atgal į vonios kambarį, kur manė būsianti saugesnė. Mėgaudamasis jos išgąsčiu, jis neskubėdamas atsistojo.

– Apsisuk.

– O kam?

– Apsisuk, – pabrėžtinai griežtai pakartojo jis.

Jos veidą iškreipė sielvartinga grimasa.

– Pone Ganonai, prašau. Žinau, jūs tikriausiai manote, kad aš... kad žinių reportažas... apie keblią padėtį, į kurią buvote patekęs, galbūt buvo...

– Išnaudotojiškas?

– Buvau jauna, visiškai žalia ir labai ambicinga. Stengiausi suburti savo žiūrovų auditoriją.

– Mano sąskaita. – Ganonas ėmė artintis prie jos, o ji – trauktis.

– Tai buvo labai seniai.

– Viską prisimenu kaip šiandien.

– Juk dabar nenorite padaryti to, kas įklampins jus į dar didesnę bėdą.

Jis uždėjo rankas Britai ant pečių ir ją apgręžė. Ji suklìko.

– O Dieve, – ėmė verkšlenti. – Prašau, neskriauskite manęs.

Prikišęs lūpas jai prie pat ausies, Ralis sušnabždėjo:

– Nusiramink, panele Šeli. Tik norėjau patikrinti tavo rankas ir įsitikinti, ar nemėgini ko nors išsinešti. – Ir staiga jis Britą paleido.

Ši atsigręžė, kelis kartus giliai atsiduso, nurijo seiles. Ralis stebėjo, kaip jos baimė virsta pykčiu.

– Jūs tyčia mane įbauginote ir privertėte manyti, kad...

– Kad – ką? Kad iš tiesų esu toks siaubūnas, kokį mane tada pavaizdavai?

– Ką, jūsų nuomone, galiu slapta išsinešti? *Skustuvą?*

Jis nieko neatsakė. Atsitempė ją čia ne tam, kad bartųsi.

– Mes tik gaištame laiką. Sėskis.

– Kiek mane čia laikysite?

– Tol, kol išpešiu iš tavęs viską, ko man reikia.

– Viską, ko jums reikia? O kam jums viso to reikia? Kuo visa tai baigsis? Pagrobimas, gestapiškas tardymas. Ką sumanėte?

– Manau priversti tave atsisėsti. – Jis mostelėjo smakrą į svetainės pusę. – Jei neatsisėsi savo valia, pririšiu tave prie kėdės.

Ji grįžo prie tos pačios kėdės. Kai atsisėdo, Ganonas priklaupė priešais ją ir iš juodo krepšio išsitraukė lipnios juostos ritinį. Ji patraukė kojas po kėde.

– Prašau... Prižadu, kad nesikelsiu, kol nepasakysite, kad galima. Prašau...

Po kelias akimirkas trukusio žvilgsnių karo jis nusileido ir vėl klestelėjo ant savo kėdės.

– Taip ir neatsakei į mano klausimą. Ar judu su Džėjumi mylėjotės?

Brita įsistebeilijo į jo marškinių sagą. Na, bent jau žvilgsnis įsmigo į tą jo krūtinės vietą ir ten pasiliko.

– Prisiekiu, nežinau. Ginekologė mane apžiūrėjo, bet nieko negalėjo pasakyti, tik nustatė, kad... audiniai nepažeisti.

Ralis įtraukė skruostą ir sukando jį susimąstęs, mintyse klausdamas savęs, ar tiki Brita ir kodėl jam taip svarbu, ar jiedu su Džėjumi mylėjosi.

– Priėjai prie jo stalelio baro kampe. Kaip jis atrodė, kaip elgėsi?

Brita švelniai nusijuokė, bet jos balse galėjai jausti liūdesio gaidelę.

– Kaip įprasta Džėjui. Buvo gražus ir gerai apsirengęs. Žavus. Linkęs flirtuoti.

– Taip, tai mūsų Džėjus.

Brita smalsiai pažvelgė į jį.

– Ar jis visada toks buvo? Net vaikystėje?

– Visada. Ko užsisakei išgerti?

Ji žiojosi apie jųdviejų berniokišką draugystę paklausinėti daugiau, bet, užuot taip ir padariusi, atsakė į jo klausimą:

– Jis gėrė degtinę, o gal džiną. Žodžiu, kažką skaidrų su ledu. Du ar tris stiklus jau buvo išmetęs. Kai užsisakiau vyno, jis paprašė atnešti dar vieną.

– Kieno paprašė? Vienos iš padavėjų?

– Taip, ji atėjo prie mūsų stalelio.

– Ar ta padavėja atnešė ir tavo gėrimą, ar tai padarė kita?

– Esu beveik tikra, kad ta pati. Pamenu, sulaukusi savo vyno aš jai padėkojau, bet buvau įsitraukusi į pokalbį su Džėjumi, todėl, tiesą sakant, neatkreipiau į ją dėmesio.

– Kas vyko po to, kai padavėja atnešė jums gėrimus?

– Mes susidaužėme.

– Ar manai, kad Džėjus kažko įbėrė tau į vyną?

– Kam jam šito būtų reikėję?

– Ar manai, kad jis tai padarė?

– Ne.

– O ar jam buvo pasitaikiusi proga?

– Ne. Mes...

Staiga ji nutilo ir susimąstė.

– Ką?

– Aš... – Ji pažvelgė į Ganoną, apsilaižė lūpas. – Kai ką prisiminiau. Aš turėjau pasiėmusi megztuką. Visuomet jį pasiimu. Juk oras kondicionuojamas.

– Na ir kas?

– Bare knibždėte knibždėjo žmonių, buvo šilta, todėl megztuko man nereikėjo. Pamenu, nusigręžiau nuo stalelio pasikabinti jo ant kėdės atlošo. O kėdės atlošas buvo medinis, išlenktas, panašus į jūsiškį, – paaiškino ji, galva mostelėdama į kėdę, ant kurios sėdėjo Ralis. – Mano megztukas nuslydo ir nukrito ant grindų. Pasilenkiau jo paimti.

– Ir Džėjus turėjo užtektinai laiko įberti ko nors į tavo vyno taurę, ar ne?

– Nežinau. Tikriausiai. Bet jis būtų turėjęs veikti nepaprastai greitai ir vikriai. – Ji papurtė galvą. – Netikiu, kad jis ko nors įbėrė. Be to, kam jam tai?

– Teisybė. Juk žinojo, kad eisi su juo į lovą ir neapsvaigusi nuo narkotikų.

Brita pažvelgė į jį su neslepiamu priešiškumu, bet į įžeidimą neatsakė. Ganonas neatsiprašė, tik tarė:

– Aš irgi nemanau, kad Džėjus ko nors įbėrė į tavo gėrimą. Jei būtų griebęsis tokios klastos, būtų nukentėjusi jo savigarba. Jis labai didžiuodavosi savo gebėjimu įsivilioti moteris į lovą. – Palaukęs, kol Brita įsisąmonins jo žodžius, pridūrė: – Bet jei ne Džėjus, tuomet kas?

– Neįsivaizduoju. Gal kas nors tiesiog sumanė iškrėsti bjaurų pokštą. Bet esu įsitikinusi, kad tai nutiko „Vairinėje“. Kai pakilome eiti, aš jau jaučiausi keistai. O kai atėjome į Džėjaus namą, man buvo visai prastai.

– Ar pasakei Džėjui, kad blogai jautiesi?

– Turbūt ne. Nekantravau išgirsti, ką jis ketina man papasakoti. Nenorėjau, kad jis staiga baigtų vakarą pareiškęs, jog visa tai gali palaukti.

– Teisingai. Tu nebūtum leidusi, kad kas nors sukliudytų tau išpešti sensacingą informaciją.

Ji atrėžė:

– Jūs teisus, velniai griebtų, šito tikrai nebūčiau leidusi!

Ralis galėjo pridurti puikiai žinąs, kad dėl geros istorijos ji pasiruošusi viskam, bet nutylėjo.

– Džėjus tave atsiviliojo su...

– Jis manęs *neviliojo*. Tik pasakė, kad jam reikia su manimi pasikalbėti. Kai papasakojo, jog serga vėžiu, pamaniau, kad būtent dėl to mudu ir susitikome. – Brita trumpam nutilo, o kai vėl prakalbo, jos balsas jau buvo pasikeitęs, švelnesnis. – Žinojote, kad jis serga?

Raliui krūtinėje kažkas virptelėjo, bet jis susitvardė ir liko ramus.

– Sužinojau tik tada, kai išgirdau, kad jis mirė gulėdamas lovoje su tavimi.

– Ar jums išvykus iš Čarlstono judu nepalaikėte ryšių?

– Ne.

– Suprantu...

– Ne, nesupranti.

– Jis buvo geriausias jūsų draugas.

– *Buvo*.

– Vadinasi, penkerius metus judu nei matėtės, nei kalbėjotės?

– Ne.

– Tai kodėl ta draugystė nutrūko? Dėl to, kad išvykote? O gal dėl to, kas nutiko prieš tai?

Kol kas jis nebuvo nusiteikęs apie tai šnekėtis. Prieš pradėdamas pasakoti, kaip Džėjus gyveno, Ralis turėjo išsiaiškinti, kaip jis mirė.

– Džėjus tau pasakė, kad miršta. – Brita pritariamai linktelėjo. – Kaip manai, gal jis tai pasakė norėdamas, kad iš gailesčio su juo pasidulkintum?

Ji pervėrė Ralį žudančiu žvilgsniu.

– Koks nebrandus klausimas! Tipiškai *vyriškas*! Šitaip pagalvojau ir tada, kai to paties manęs paklausė tie du detektyvai.

– Ką jiems atsakei?

– Pasakiau, kad taip nemanau. Džėjui nereikėjo nei bandyti sukelti kieno nors gailestį, nei juo labiau griebtis pasimatymų narkotikų.

– Tipiškai moteriška išvada...

– Jis to nedarė.

– Matyt, tavo lūpomis kalba patirtis.

Ji jau buvo besižiojanti atsikirsti, bet apsigalvojo ir tik įbedė į jį akis – virte virdama pykčiu, bet nepratardama nė žodžio.

– Taigi jis tave parsitempė namo ne tam, kad pasakytų, jog gyventi jam liko vos kelios savaitės.

– Ne. – Ir Brita jam papasakojo, kad į jos užuojautą Džėjus tik ranka numojo. – Jis pareiškė neturįs laiko šnekėti apie vėžį ir laidotuves. Sakė, kad turi atskleisti man kai ką svarbesnio, ir kad ta istorija, kurią jis man papasakos, švystelės mane į televizinės karjeros aukštumas.

Ralis laukė, jo širdis daužėsi iš nekantrumo. Po kelių sekundžių neištvėrė ir paklausė:

– Na, tai kokia gi ta karjeros aukštumas užtikrinanti istorija?

– Nežinau.

– Nesąmonė! – Jis taip staiga pakilo nuo kėdės, kad ji išsigandusi net krūptelėjo. – Aš juk nesu konkuruojantis reporteris. Neskambinsiu į jokį televizijos kanalą ir neužbėgsiu tau už akių. Gali turėtis savo brangiąją istoriją, aš tik noriu žinoti, ką Džėjus tau papasakojo.

Brita pakilo nuo kėdės ir pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Nieko! Jis staiga tapo...

– Koks?

– Nervingas. Tarsi priėjęs ribą.

Ralis garsiai nusikvatojo.

– Džėjus?

– Džėjus.

– Plieninių nervų, visuomet susitvardantis, nepajudinamas Džėjus? Kalbi apie *tą* Džėjų Burdžesą?

– Taip. Suprantu, ką dabar sakau, skamba keistai...

– Ne, tai skamba tiesiog absurdiškai.

– Sakau jums, Džėjus staiga susinervino, jį ėmė pilti prakaitas.

Ralis pirštais tarsi šukomis brūkštelėjo sau per plaukus, kelias sekundes palaikė juos pakėlęs nuo įkaitusio veido ir vėl paleido. Tada rankomis įsirėmė į klubus ir atidžiai pažvelgė į ją.

– Tu reporterė iki kaulų smegenų, ar ne? Suuodi galimybę ir ją stveri. Laikai visus suėmusi už kiaušių ir tau tai patinka. Policiją. Mane. Po velnių, visus! Stengiesi išmelžti iš šio įvykio kuo daugiau naudos, išsigalvoji įmantrų paaiškinimą, girdi, tau dingo atmintis, o iš tikrųjų judu su Džėjumi paprasčiausiai prisigėrėte, o paskui tu jį negyvai užtratinai.

– Man nusispjaut, ką apie mane manote! – springdama žodžiais pratrūko Brita. – Gyvenate čia, šitoje... šitoje... sukiužusioje lūšnoje, nieko neišmanote apie ambicijas, todėl neturite teisės aiškinti, kaip kam gyventi. Galvokite apie mane ką norite.

– Ačiū, pagalvosiu. Jau pagalvojau.

– Kad ir kokia atrodau, nesu melagė. Jeigu atsitempėte mane čia tikėdamasis išmušti tiesą, tai padarėte visiškai beprasmį nusikaltimą. Tą tiesą galėjote sužinoti ir atsivertęs laikraštį. Šiandien kalbėdama spaudos konferencijoje išklojau gryną tiesą. Ji gali jums patikti arba ne, galite priimti ją arba ne, galite tikėti arba netikėti. Man visiškai tas pat.

Brita dar žingtelėjo į priekį, ir dabar jiedu stovėjo taip arti vienas kito, kad jų kojų pirštai beveik lietėsi.

– Džėjus jau buvo beatskleidžiąs man kai ką labai svarbaus. Bet staiga ėmė nervintis ir blaškytis. Pradėjo žvilgčioti į žmones prie gretimų stalelių. Kelis kartus metė žvilgsnį į barą. Netgi kalbėdamas su manimi, žiūrėjo kažkur už manęs, man per...

Ji nutilo per pusę žodžio ir dar kelias sekundes spoksojo Raliui į veidą, bet jam atrodė, kad iš tiesų Brita jo nemato. Ji atšlijo, šlumštelėjo ant kėdės ir nieko nematančiomis akimis įsistebeilijo kažkur priešais.

Jis grįžo prie savo kėdės ir taip pat atsisėdo nenuleisdamas nuo jos akių, bet tylėdamas, – mat nenorėjo išblaškyti Britai grįžtančios atminties. Jis tikėjosi, kad įkyrus jos bakštinimas ir primygtinis reikalavimas padės iškilti prisiminimams iš sąmonės gelmių. Atrodo, jo planas pavyko. Jis laukė.

Pagaliau ji prabilo:

– Kartą ėmiau interviu iš vyro, kuris sutiko pasikalbėti su manimi apie darbininkų streiką, bet tik su sąlyga, kad nebus atskleista jo tapatybė. Mudu su garso operatoriumi elektroninėmis priemonėmis pakeitėme jo balsą ir per visą pašnekesį jis buvo užsitraukęs ant galvos gobtuvą. Bet netgi tuomet visą laiką, kol šnekėjomės, jis vengė į mane pažvelgti. Pro gobtuvo plyšį mačiau, kad jis žiūri kažkur už manęs, žvelgia man per petį, o jo akys neramiai laksto į šalis. Kartą netgi pasukau galvą norėdama pamatyti, į ką jis taip žiūri. Bet neišvydau nieko, ko būtų reikėję bijoti. O jis matė.

Ji vėl pakėlė akis į Ralį.

– Būtent taip elgėsi ir Džėjus. Pamaniau, jis toks neramus, nes blogai jaučiasi arba pilnutėliame bare jam pasidarė per šilta, arba, nepaisant pastangų nuvyti mintis apie vėžį, mudviem pradėjus apie tai kalbėtis, jis nusiminė. Bet dabar man atrodo, kad jis bijojo.

– Bare buvusio žmogaus?

– O ko gi daugiau?

– Ar bent kartą atsigręžei pasižiūrėti, kas tau už nugaros?

– Tiesą sakant, ketinau. Gal Džėjus tai pajuto, mat paėmė mano ranką ir paklausė, ar galėtume pratęsti pokalbį jo namuose. Pinigus jis paliko ant stalelio, ir mudu patraukėme link išėjimo.

– Ar kuris nors iš jūsų išeidamas iš baro su kuo nors kalbėjosi?

– Ne. Tik skindamiesi kelią per žmones abu kelis kartus atsiprašėme.

– Ir su niekuo neapsižodžiavote? Su niekuo nesusikirtote?

– Netgi neapsikeitėme priešiškais žvilgsniais.

– Gal atkreipei dėmesį į kokį įtartiną tipą?

– Įtartiną?..

– Grėsmingai atrodantį. Tokį, iš kurio negali laukti nieko gero.

– Atmintyje likę vaizdai gana migloti. – Po minutėlės ji papurtė galvą. – Ne, neprisimenu, kad būčiau atkreipusi dėmesį.

– Ar išėjusius iš baro judu su Džėjumi kas nors sekė?

– Ne. – Ir suabejojusi tuoj pat pasitaisė: – Nemanau.

– Bet nesi tikra?

– Atmintis lyg ir tvykstelėjo, bet...

Ralis matė, kad Brita mėgina užsikabinti už to prisiminimo ir jo laikytis, bet nesėkmingai.

– Nemanau, kad mus kas nors sekė, bet nesu visiškai tikra. – Ji vėl pakėlė akis į Ralį. – Visa tai jau paaiškinau polici-

jai. Nuo to laiko, kai pakilome nuo stalelio ir išėjome, nenutiko nieko neįprasta, *visiškai nieko*.

– O einant į Džėjaus namus? Gal pakeliui ką nors sutikote?

– Nemanau, nors tos kelionės aiškiai neprisimenu. Tuo metu jau buvau gerokai apsvaigusi. Lyg per miglą pamenu, kaip įėjau į jo namą ir iš karto nužingsniavau prie sofos, nes norėjau atsisėsti. Man *reikėjo* atsisėsti. Mintyse stebėjausi, kaip galėjau šitaip pasigerti nuo vienos taurės vyno, juolab kad jos net nebaigiau.

– Taigi nuėjai prie sofos ir?..

– Ir viskas. Daugiau nieko nepamenu.

– Ar Džėjus irgi prisėdo šalia?

– Nesu tikra.

– Ar ėmėte glamonėtis?

– Ką tik pasakiau, kad netgi neprisimenu, ar jis šalia manęs atsisėdo.

– Ar prisimeni, kaip gėrei viskį?

– Ne. Bet, matyt, gėriau, nes rytą jį išvėmiau.

– Džėjus mokėjo įkalbėti moteris daryti tai, ko jos nenori. Pavyzdžiui, per daug išgerti, nusirengti. Jis turėjo daug patirties, kaip išlukštenti moteris iš drabužių. Ir tuo visiems girdavosi. – Ralis atidžiai žvelgė į Britą nekantraudamas išgirsti, ką ji atsakys.

– Net jei Džėjus savo triuką pritaikė ir man, aš šito nepamenu. Nežinau, nei kaip nusirengiau, nei kaip mes atsidūrėme lovoje, nei ką ten veikėme. – Staiga jos balsas pasikeitė. Akys priplūdo ašarų. – Ar bent įsivaizduojate, kaip man visa tai siaubinga? Suprantu, kad jūsų nuomonė apie mane prasta, bet niekas nenusipelno būti šitaip išnaudotas. Nežinau, kas tą naktį su manimi buvo daroma, bet vien nuo minties, kas *galėjo* būti daroma be mano žinios ir pritarimo, darosi bloga ir ima baimė.

Kelias akimirkas jis nieko neatsakė, o tada paklausė:

– Manai, Džėjus tavimi pasinaudojo?

Brita giliai įkvėpė, iškvėpė ir pakėlė galvą. Ašarų akyse jau nebuvo, bet dabar jai bėgo nosis.

– Negaliu įsivaizduoti, kad jis būtų galėjęs, bet nežinau, – prikimusiu balsu baigė pasakoti ji.

Ralis pakilo, nuėjo į vonios kambarį, atplėšė gerą dryksnį tualetinio popieriaus ir juo nešinas grįžo į svetainę. Sulankstęs tualetinį popierių į kvadratą, prispaudė jį Britai prie nosies.

– Šnypšk. – Ji tik išpūtė akis ir papurtė galvą. – Nebūk kvaila. Šnypšk.

Ji nusišnypštė. Ralis nuvalė jai nosį, o paskui nuėjo į virtuvę išmesti popieriaus ir paklausė, ar ji nenori dar vandens. Brita atsisakė.

Jis grįžo ir vėl klestelėjo ant kėdės.

– Klok, kas vyko, kai pabudai.

Brita papasakojo, kad Džėjus gulėjo ant šono, nugara į ją. Kad jos galva buvo tarsi pjuvenų pripilta, o ji pati – apdujusi. Kad susirinko drabužius, – kai kuriuos rado numestus svetainėje, – o tada nuėjo į vonios kambarį ir išsivėmė.

– Jau tada turėjau pagalvoti, kad buvau apsvaiginta narkotikais, bet juk buvau su Džėjumi Burdžesu. Policijos pareigūnu. Vyru, kurį pažinojau ir kuriuo pasitikėjau. Pamačiau tuščią viskio butelį ir mintyse ėmiau priekaištauti sau, kad paleidau vadžias ir iškrėčiau kvailystę. – Ji trumpam nutilo ir pervėrė Ralį skvarbiu žvilgsniu. – Nors apskritai tai – ne mano stilius. Nesu pratusi nusitašyti, o paskui nubusti vyro lovoje ir neprisiminti, kaip joje atsidūriau. Tiesą sakant, man niekada nieko panašaus nėra atsitikę. Mėgstu būti padėties šeimininkė.

– Neabejoju. – Išgirdusi, kokiu tonu ištartas šis žodis, Brita nepasijuto pamaloninta, o Raliui dingtelėjo, kad slaptą potekstę ji suprato, nes susiraukė.

– Žodžiu, – tęsė pasakojimą Brita, – pasinaudojau tualetu ir nusimaudžiau po dušu, o kaip tik šių dviejų dalykų ir

negalima daryti, jei įtari, kad buvai apsvaiginta pasimatymų narkotikais. Dėl to dabar niekaip negaliu šito įrodyti.

– Kada praradai nekaltybę?

Šis klausimas jai buvo visiškai netikėtas.

– Ką?

– Kiek metų gyveni seksualinį gyvenimą?

– Po velnių, tai ne jūsų reikalas.

– Man tai nė kiek nerūpi, tik sunku patikėti, kaip gali čia sėdėti ir ramiu veidu man dėstyti, girdi, ir pati nežinai, ar judu su Džėjumi krušotės, ar ne.

– Ant sofos policija rado prezervatyvo pakuotę.

– Aha! Vadinasi, krušotės.

– Taip galėtų būti, bet nesu tikra. Mano gydytoja...

– Kam tau prireikė medicininio įrodymo? Argi neturėtum šito tiesiog *žinoti*? Argi net praėjus kelioms valandoms neturėtum šito *jausti*?

– O *jūs*?

– Aš ne moteris! Į mano kūną niekas neįsiskverbia.

Brita ketino kažką sakyti, bet susilaikė ir nutylėjo. Ji nuleido akis, sučiaupė lūpas ir prisivertė nusiraminti. Paskui vėl į jį pažvelgė ir tarė:

– Nesijaučiau taip, tarsi būtume pasimylėję. Ir vis dėlto negaliu prisiekti, kad taip nebuvo. Bet argi tai svarbu? Ar nenuklydome per daug į šalį?

– Galbūt. Džėjus vis tiek nebegyvas.

Jis atsistojo, iš kelnių kišenės išsitraukė peilį, o tada apėjo Britą ir žingtelėjo už jos kėdės.

– Ačiū, – pabrėžtinai padėkojo ji, kai Ralis perpjovė lipnią juostą, laikiusią jos riešus.

– Per daug neįsijausk. Dar nebaigėme. – Ralis pirštais stipriai apsivijo Britai žastą ir ėmė tempti ją į miegamąjį.

– Ką jūs... Ei! Žadėjote manęs neskriausti.

– Ir nenuskriausiu. Nebent mane pulsi.

Ralis ją stumtelėjo link lovos. Tačiau Brita nepargriuvo, tik rankomis atsirėmė į lovą, pašoko ir metėsi atgal prie durų. Jis ranka sugriebė ją už liemens, pakėlęs persimetė per klubą, nunešė ant lovos ir be ceremonijų ten pardrėbė.

Spaudžiamai per liemenį Britai užėmė kvapą. Bet po poros sekundžių jį atgavusi, ji vėl ėmė aršiai kovoti, iš visų jėgų spardėsi ir mosavo rankomis, vis mėgindama kumščiais pataikyti jam į galvą.

Ir vis dėlto tai nebuvo tikra dvikova. Ralis apžergė Britai šlaunis niekais paversdamas jos pastangas įspirti, paskui iš marškinių kišenės išsitraukė ritinėlį lipnios juostos, kurią buvo spėjęs įsidėti. Vengdamas jos kumščių ir nagų jis dantimis nuplėšė rėžį juostos, sučiupo jos kairį riešą ir prispaudė prie lovos kojos. Po kelių sekundžių riešas buvo tvirtai priklijuotas tiesiai jai už galvos.

Ralis nulipo nuo jos ir viršutine delno puse perbraukė sau per skruostą. Pamatęs šviežią kraują, tarė:

– Jei dar kartą man drykstelėsi, priklijuosiu tau ranką prie galvūgalio lentos viršaus. Tada tau nebus taip patogu kaip dabar.

– Eikit velniop.

Žinodamas, kad per tą laiką, kol pereis per trobelės patalpas ir išjungs šviesas, Brita nepridarys daug žalos ir toli nenubėgs, jis taip ir padarė. Vėl grįžęs į miegamąjį užklupo ją stovinčią prie lovos, įnirtingai trūkčiojančią kairę ranką ir dešinės nagais besistengiančią atplėšti lipnią juostą. Tačiau ji suspėjo tik atitraukti lovą per kelis colius nuo sienos.

– Ketini temptis lovą iki pat Čarlstono?

– Prakeikimas! Paleiskite mane!

Ralis atsisegė ir nusismaukė džinsus. Brita kaipmat užsičiaupė ir apstulbusi žvelgė į jį.

– Ką jūs darote?

– O kaip tau atrodo? Nusirengiu. – Jis nusispyrė sportbačius, nusimovė džinsus ir kojines. Paskui atsisegė dvi viršu-

tines marškinių sagas, per galvą juos nusitraukė ir švystelėjo ant artimiausio krėslo, o tada pasilenkė ir pasiėmė lipnios juostos ritinėlį.

– Grįžk į lovą.

Ji tik papurtė galvą ir kimiu balsu pratarė:

– Ne.

Jis užgriuvo Britą šiai nespėjus apmesti pasipriešinimo plano. Kelios sekundės – ir ji aukštielninka jau gulėjo ant lovos. Ralis vėl ją apžergė ir šį kartą lipnia juosta apjuosė Britos dešinį ir savo kairį riešus. Likusį juostos galą jis ir vėl nukando.

– Gal tau ir pavyks nusigraužti juostą nuo savo kairiojo riešo, – pratarė Ralis, – bet nuo manęs vis tiek neišsivaduosi.

– Gal ir ne, – tebegaudydama kvapą atsiliepė Brita. – Bet galiu jums labai apkartinti gyvenimą.

Piktą Britos grimasą Raliui derėjo suprasti kaip įspėjimą. Taigi, kai ji sulenkė kelį ir smogė jam į tarpkojį, jis šiek tiek pavėlavo sureaguoti. Į sėklides Brita nepataikė tik per plauką: jis sulaikė kvėpavimą laukdamas baisaus skausmo, kurio, laimė, taip ir nepajuto.

Susierzinusi, kad nepataikė, Brita tiesiai jam į veidą suriko:

– Nulipkite nuo manęs!

Užuot nulipęs, jis užgulė ją visu ūgiu, prispaudė jos kojas savosiomis ir dabar buvo kur kas mažiau pažeidžiamas. Brita buvo sutramdyta, bet nenugalėta. Ji ir toliau muistėsi kaip kumelė ir mėgino jį nusimesti. Jis pasilenkė ir prikišo savo veidą per kelis colius nuo jos veido, – taip arti, kad abu jautė piktą vienas kito šnopavimą, bet per toli, kad galėtų gerai vienas kitą matyti.

– Baik! – paliepė jis.

Ji, žinoma, nesiliovė.

– Nori žinoti, kodėl tave čia atsitempiau?

– Man rodos, žinau, – pūtuodama nuo įnirtingo priešinimosi atsakė ji.

– Nė velnio nežinai. Pasakysiu tau. Bet pirma turi liautis mane puolusi.

Brita tuoj pat nurimo, bet jos žvilgsnis tebebuvo žudantis...

– Atsigabenau tave čia, nes tavimi tikiu. – Ji išpūtė savo mėlynas akis. – Tikriausiai aš vienintelis visoje valstijoje tavimi tikiu.

– Ką? – net išsižiojo ji.

– Taip. Tikiu, kad kažkas tyčia užtemdė tau atmintį. – Norėdamas pabrėžti savo žodžių svarbą ir įsitikinti, kad Brita atidžiai klausosi, Ralis užgulė ją dar stipriau. – Nes lygiai tas pats nutiko ir man.

Septintas skyrius

Brita nubudo pažadinta saulės spindulių. Ji gulėjo ant šono, veidu į langą. Už jo žaliavo tankus miškas, į senamadiškos skalbinių virvės stulpą plakėsi vijoklinės kininės visterijos lapai, giedrame danguje suko ratus plėšrūnas paukštis.

Brita prisiminė, kur esanti, tada apsivertė ant nugaros ir, įsirėmusi alkūnėmis į lovą, pasikėlė. Dienos šviesoje kambarys neatrodė didesnis. Jis buvo mažas, jame tilpo tik lova, krėslas ir sudedamas televizoriaus staliukas, naudojamas kaip naktinis stalelis, o ant jo stovėjo skaitymo lempa lankstomu kaklu. Kampe dunksojo didelė komoda su šešiais giliais stalčiais.

Kambaryje nebuvo jokio širdžiai mielo daikto, išskyrus skiautinę antklodę ant jos kojų ir pėdų. Ši atrodė sudygsniuota rankomis, medžiagos gabalėlių spalvos gražiai suderintos.

Be antklodės, vienintelė dekoratyvinė detalė buvo ant komodos stovintis sklidinas indas su įmerktu topinambo gumbu. Jo šaknys stiklainyje buvo susivijusios į tankų raizginį, o vešli virkščia, ūseliais tvirtai apsivijusi ant sienos ištemptą virvelių tinklą, buvo apskleidusi beveik visą kambario kampą iki pat lubų.

Miegamasis buvo kuklus, bet švarus. Ralio drabužių jau nesimatė nei ant grindų, nei ant fotelio, nors vakar vakare, prieš guldamasis į lovą šalia jos, jis juos ten paliko.

Jos rankos buvo laisvos, tik ant riešų tabalavo lipnios juostos apyrankės. Atplyšę nuo juostos kraštų, driekėsi ploni balti siūlai. Ji nusiklojo dygsniuotą antklodę ir išlipo iš lovos. Durys į gyvenamąjį kambarį buvo uždarytos, bet per jas Brita užuodė šviežią kavą. Nuo šio aromato jai net seilė nutįso.

Baigusi tvarkytis vonios kambaryje, ji nedrąsiai pravėrė miegamojo duris. Ralis stovėjo petimi atsirėmęs į lauko durų staktą ir, žvelgdamas pro durų stiklą, iš didelio puodelio gurkšnojo kavą.

„Lygiai tas pats nutiko ir man."

Ištaręs šiuos neįtikėtinus žodžius, Ralis dar kelias akimirkas žiūrėjo į Britą, paskui nusirito nuo jos, išjungė stalinę lempą ir aukštielninkas išsitiesė šalia. Jųdviejų riešai buvo apvynioti lipnia juosta, abu lietėsi tik išorine plaštakų puse.

Jis nė nekrustelėjo. Ji irgi neišdrįso. Po kelių minučių pasigirdo lygus Ralio kvėpavimas, – matyt, jis užmigo. Nors dabar atrodo neįmanoma, netrukus užmigo ir ji.

Pajutęs, kad ji įėjo, Ralis atsigręžė. Kol jiedu žiūrėjo vienas į kitą, Brita mintyse svarstė, ar šįryt jis labai priešiškai nusiteikęs. Ji žinojo, kad jis grieš ant jos dantį visą likusį gyvenimą. Ir vis dėlto, jeigu būtų norėjęs atsilyginti už patirtą skriaudą ir sukelti jai fizines kančias, nebūtų išlaisvinęs jai rankų. Ralis stovėjo bereikšmiu veidu. Bent jau taip atrodė. Sunku įspėti, ką slepia jo barzda.

Ji pamėgino išsiaiškinti situaciją ir tarė:

– Topinambo virkščia – tikrai miela namų detalė.

Jis dar kelias sekundes atidžiai į ją žvelgė, o tada kryptelėjo galva virtuvės pusėn.

– Kavos puodeliai lentynoje, dešinėje.

Sizalio kilimas užklojo didžiąją dalį svetainės grindų, virtuvėje jį pakeitė vinilinė danga, – Brita padais jautė vėsą. Virš aplaistyto stalviršio kabėjo virtuvinė spintelė, ji pasiėmė puodelį nuo lentynos ir įsipylė kavos. Kava stipri, bet gera.

– Man rodos, kažkur buvo saldiklio.

Brita papurtė galvą.

– Jei turite, įsipilčiau pieno.

– Šaldytuve.

Ji įsipylė į kavą pieno, priėjo prie nediduko medinio valgomojo stalo, kur buvo sustatytos kėdės, atsisėdo ir ėmė sau nuo riešų plėšti lipnią sidabro spalvos juostą.

Žiūrėdamas į ją, Ralis tarė:

– Jeigu nuo to pasijusi geriau, pasakysiu tau, kad savąją nusiplėšiau su plaukais. Velnioniškai skauda.

Brita vangiai jam šyptelėjo.

– Iš karto pasijutau geriau.

Susidorojusi su šia užduotimi, ji sugniaužė lipnią juostą į du gumulus. Ralis atkišo ranką, ir ji įmetė juos jam į delną. Jis išmetė gniutulus į šiukšlių dėžę.

– Kaip tavo galva?

– Vis dar turiu gumbą. Ir plaukų šaknis peršti.

– Bendradarbiauti nelinkusiai pagrobimo aukai visada iškyla toks pavojus. – Brita pervėrė jį niekinančiu žvilgsniu. Nekreipdamas į jį dėmesio, Ralis pridūrė: – Turėjau pasistengti, kad suprastum, jog nejuokauju.

Tai neskambėjo kaip atsiprašymas, bet ji pagalvojo, kad nieko daugiau tikėtis neverta.

– Bent jau atsilyginau jums, – tarė ji, mosteldama į jo perrėžtą skruostą virš barzdos.

– Jeigu keliu būtum pataikiusi man į kiaušius, būtum atsilyginus. – Ralis nusisuko ir atidarė šaldytuvo dureles. – Kaip suprantu, esi alkana.

– Vakar vakare buvote mano pagrobėjas, o šįryt – jau svetingas šeimininkas?

Jis uždegė dujinės viryklės degiklį, uždėjo ant jo keptuvę ir tvarkingai ėmė kloti į ją rūkytos kiaulienos šoninės griežinėlius.

– Pone Ganonai. *Rali!* – jam taip ir neatsakius, vėl prabilo Brita. Jis grįžtelėjo sau per petį ir pažvelgė į ją. – Kodėl nuėmėte juostą? Kodėl aš vėl laisva?

– Girdėjai, ką vakar pasakiau?

– Kad manimi tikite, nes tas pat nutiko ir jums.

– Kaip tik todėl juosta daugiau nereikalinga.

– Galėjote man pasakyti telefonu arba kitu civilizuotu būdu. Kam reikėjo įvaryti man tiek baimės ir taip kankinti?

– Buvau piktas. Norėjau atkeršyti.

– Jūs tai pripažįstate?

– Taip, iš dalies. Bet baimė ir kančia – geri skatinamieji faktoriai. Turėjau įsitikinti, kad kalbėdama apie prarastą atmintį sakai tiesą.

– Ar įsitikinote?

– Jei nebūčiau įsitikinęs, tavo rankos ir kojos tebebūtų surištos.

Minutėlę kitą, kol keptuvėje čirškėjo šoninė, o jis dubenyje plakė kiaušinius, Brita kažką mąstė, o tada paklausė:

– Jei vakar vakare manimi patikėjote, kodėl neleidote išeiti?

– Jeigu būčiau tave paleidęs, būtum taip nekantravusi grįžti į savo televizijos stotį ir paleisti į eterį šitą istoriją, kad būtum dūmusi per tamsą, nežinodama, nei kur esi, nei į kurią pusę eiti. Būtum stačia galva puolusi į mišką. Kad nesusižeistum ir nepaklystum, kad nepradingtum be žinios, man būtų tekę sekti tau iš paskos. Vakar diena buvo sunki, jaučiausi pavargęs, norėjau eiti miegoti. Net nenorėjau su tavimi dėl to ginčytis. Man atrodė būsią paprasčiau tiesiog prisirišti tave, kad negalėtum išeiti.

Mintyse Brita pripažino, kad turėdama galimybę būtent šitaip ir būtų pasielgusi.

– O kas gi dabar sukliudys man padaryti tą patį?

– Dabar tu neišdumsi. – Jis išėmė šoninę iš keptuvės ir supylė į ją kiaušinius, o tada į aplankstytą parūdijusią skrudin-

tuvę įdėjo dvi riekeles duonos. Ralio judesiai atrodė tikslūs, tarsi šį darbą darytų kasdien.

– Žinote, jūs padarėte net kelis nusikaltimus.

Tebestovėdamas nugara į ją, Ralis gūžtelėjo pečiais.

– Tai būtų sensacinga istorija. – Pro stiklines duris Brita žvilgtelėjo į pikapą, stovintį per kelis žingsnius nuo trobelės. – Ralis Ganonas įsilaužė į mano namus ir mane pagrobė. Šią sensaciją galėčiau paskelbti jau šiandien per vidurdienio žinias. Juk kažkur ne per toliausiai nuo čia turi būti plentas.

– Už keturių kablelis septynių mylios. Bet tu neišeisi.

Jis priėjo nešinas valgomaisiais įrankiais ir mestelėjo juos ant stalo sukeldamas nemenką bildesį. Paskui išdėliojo tarpusavyje nederančius indus ir dar pastatė ant stalo popierinių rankšluosčių ritinėlį. Maistą padalijo per pusę, iškrėtė į dvi lėkštes ir vieną pastūmė Britai. Tada atsisėdo, užsipylė ant savo kiaušinienės tabasko padažo, pasiėmė šakutę ir kibo valgyti.

Pusryčiai kvepėjo gardžiai, bet Brita prie valgio nepuolė. Jai tik dabar dingtelėjo, kodėl jis toks tikras, kad ji pasiliks, nors yra laisva ir galėtų išeiti.

– Dabar aš neišeisiu, nes žinau tik dalį istorijos.

Jis liovėsi valgęs, atsiplėšė nuo ritinėlio popierinį rankšluostėlį ir nusišluostė lūpas. Brita įžiūrėjo barzdos slepiamą šypsnį.

– Tavo smalsumas pančioja tave patikimiau negu mano lipni juosta.

– Istorija, kurią ketinate papasakoti, susijusi su tuo, ką man norėjo atskleisti Džėjus, ar ne? Be to, ji turi sietis su tuo, kas įvyko prieš penkerius metus. Ar aš teisi? – Didžiai jos nuostabai, Ralis toliau sau valgė. – Kada žadate man papasakoti likusią dalį?

– Tavo pusryčiai aušta.

Jis viską jai papasakos. Brita tuo neabejojo. Ir, kad išgirstų tą istoriją, jai nereiks Ralio nei pergudrauti, nei lenkti į savo pusę. Jis nori viską iškloti. Kaip ir Džėjus norėjo. Šiaip ar taip, ta informacija turėtų būti velnioniškai svarbi. Sensacija, tikriausiai garantuosianti karjeros aukštumas, kaip žadėjo Džėjus.

Bet istorija gali palaukti, kol ji papusryčiaus.

Brita valgė su apetitu. Kai baigė, jis nukraustė stalą. Ji iššluostė jo suplautus indus. Smalsumas ją graužte graužė, bet Ralis nepratarė nė žodžio, todėl ji irgi tylėjo.

Baigę ruošos darbus, jiedu grįžo prie stalo ir susėdo vienas priešais kitą. Jis ėmė žaisti su stalo viduryje stovinčia dantų krapštukų dėžute.

Tyla truko tol, kol Britai ji pasidarė nepakeliama. Matyt, Ralis laukė, kol ji pradės pokalbį. Ji tarė:

– Jeigu vakar iš karto būtumėte pasakęs, kad tas pat nutiko ir jums, ir davęs man kelias minutes visa tai suvokti, būčiau jus supratusi – kaip ir šį rytą.

– Galbūt.

– Nebūčiau nei sprukusi iš čia, nei stačia galva nėrusi į mišką. Bent jau tol, kol nebūčiau išgirdusi visos istorijos.

– Tikriausiai.

Jis prieštaravo pats sau. Brita sutrikusi papurtė galvą.

– Vadinasi, nebuvo būtina apvynioti man rankas lipnia juosta ir pririšti prie lovos, ar ne?

– Ne.

– Padarėte tai tik dėl to, kad esate toks bjaurus.

– Ne visai.

– Tai kodėl? Kodėl jūs... – Ji nutilo per pusę žodžio ir nebaigė klausti, nes staiga suprato, kodėl.

Jis ilgai sėdėjo nunarinęs galvą. Kai pagaliau ją pakėlė ir pažvelgė į Britą, atrodė, tarsi būtų ištiesęs ranką po stalu ir švelniai bakstelėjęs jai į papilvę.

Ir kaip tik tą akimirką ant trobelės laiptų pasigirdo sunkūs žingsniai.

– Rali! Kelkis, vaikine!

– O, velnias... – pašokęs nuo kėdės burbtelėjo Ralis.

Pro stiklines duris, pakeliui vos nenuplėšęs jų su visais vyriais, įsiruzgino keisčiausios išvaizdos vyras iš visų, kiek tik Britai buvo tekę matyti. Jis vis kliuvinėjo už trijų šunų, kurie įsibrovė kartu su juo ir iškišę liežuvius jam ant įdiržusių basų pėdų varvino seiles. Vyras nesivaržydamas apkeikė šunis, kad painiojasi jam po kojomis.

– Vyk lauk tuos savo sumautus šunis, – pareikalavo Ralis. – Jie turi blusų. Tu, beje, irgi.

Bet senis Ralio, atrodo, nė negirdėjo. Vos įžengęs pro duris, jis sustojo kaip įbestas ir sutrikęs stebeilijosi į Britą, kuri irgi buvo pašokusi ant kojų gindamasi nuo šunų, apstojusių ją ir veikiau smalsiai nei grėsmingai uostinėjančių jos nuogas blauzdas.

Ralis šaižiai švilptelėjo.

– Lauk!

Visi trys šunys, inkšdami ir pabrukę uodegas, nenoriai ėmė trauktis. Ralis atidaręs palaikė jiems stiklines duris. Pro jas šunys išsliūkino į prieangį ir plumptelėję sugulė ten tarsi trys lekuojančios šunienos krūvos.

Ralis grįžo prie stalo ir vėl atsisėdo, tarsi šios sumaišties apskritai nebūtų buvę. Senis vis dar stovėjo kaip įkaltas ir spoksojo į Britą.

– Ką *jinai* čia veikia?

Britai nepraslydo pro ausis, kaip nepagarbiai senis pabrėžė „jinai“.

– Jūs mane pažįstate?

– Juk nesu aklas. Aišku, žinau, kas tu. – Jis dėbtelėjo į Ralį. – Viską apie tave žinau.

Iš senio tono buvo galima spręsti, kad tai, ką jis iš Ralio apie ją žino, toli gražu ne pagyros.

– Jis mane pagrobė.

– Pagrobė?!

– Įsibrovė į mano namus, surišo, užkimšo burną ir atsivežė čia.

– Prieš tavo valią?

– Būtent. Argi ne tai žodis „pagrobimas“ ir reiškia?

– Tik neriesk nosies, jaunoji panele. Tau prireiks visų draugų, kokius tik turi.

Išgirdęs šiuos žodžius, Ralis iš karto sureagavo. Jis pervėrė senį skvarbiu žvilgsniu.

– Kodėl? Kas atsitiko?

– Šįryt įsijungęs televizorių tai pirmiausia ir pamačiau. – Jis šnairomis dėbtelėjo į Britą, o tuomet kreipėsi į Ralį: – Paskelbtos tavo velionio draugo Džėjaus skrodimo išvados.

Policijos pareigūno mirtis ne dėl natūralių priežasčių ar senatvės tampa sensacinga naujiena.

Patrikas Vikhamas jaunesnysis tai žinojo nuo tada, kai buvo nužudytas jo tėvas. Jam šovė į pilvą ir paliko nukraujuoti purvinoje, žiurkių apniktoje gatvelėje. Laikraščiai rašė, girdi, šį šlykštų nusikaltimą padarė koks nors įstatymų nepaisantis užpuolikas. Miestelio bendruomenė buvo ir prislėgta, ir pasipiktinusi. Ji prarado didvyrį, kurį ilgai prisimins ir gerbs už neprilygstamą drąsą, parodytą per policijos nuovadoje kilusį gaisrą.

Patas vyresnysis buvo nužudytas nepraėjus nė metams po gaisro. Triukšmas dėl to nelaimingo įvykio jau buvo pradėjęs rimti, o jo žmogžudystė vėl pakurstė aistras.

Policininkas Patas jaunesnysis žinojo, jog tą vakarą jo tėvas nesilaikė tarnybinių instrukcijų. Netgi nesivadovavo sveiku protu. Bet šią taip brangiai jam kainavusią klaidą užgožė pomirtinės liaupsės apie jo nepaprastą drąsą.

Kitų trijų gaisro didvyrių buvo paprašyta tarti pagiriamąjį žodį apie jo tėvą. Nuotrauka, kurioje Kobas Fordaisas

nuleidęs galvą stovi prie karsto, padėjo šiam tapti realiausiu kandidatu į teisingumo ministro postą. Išlydėdamas velionį Džordžas Makgovanas nesislėpdamas verkė. Džėjus Burdžesas savo ir Čarlstono policijos departamento vardu Patui jaunesniajam ir jo motinai pažadėjo kiek galėdamas padėti.

– Jei tik ko reikės, kreipkitės, – pasakė jis, pakšteldamas jai į skruostą ir spausdamas ranką.

Kelias savaites po Pato tėvo laidotuvių Džėjus paskambindavo, trumpam užsukdavo į namus pasidomėti, kaip jie gyvena, atveždavo gėlių ir nedidelių dovanėlių. Bet laikui bėgant jo skambučiai ir apsilankymai darėsi vis retesni, kol galų gale visai liovėsi.

Policijos būstinėje retkarčiais jo ir Džėjaus keliai susikirsdavo. Jiedu draugiškai pasisveikindavo, tačiau Patas aiškiai matė, kad užmegzti pokalbio Džėjus nenori, bet jam dėl to buvo nei šilta, nei šalta.

O dabar virtuvėje, dvylikos colių skersmens televizoriaus ekrane stambiu planu buvo rodomas tas gražus ir nuoširdus veidas.

– Dar vienas pareigūnas, prieš penkerius metus pasižymėjęs per policijos nuovados gaisrą, greičiausiai tapo nusikaltimo auka, – pabrėždamas kone kiekvieną žodį pranešė laidos vedėjas.

– Tėti!

– Ššš!

– Noriu pieno.

Kas rytą Patas jaunesnysis abiem vaikams taisydavo pusryčius. Tai pareiga, kurią jis ne itin mėgo. Tiesą sakant, jis kas rytą baimindavosi šios misijos, nes ją lydėdavo zirzimas, reikalavimai, neišvengiami apsidrabstymai. Tačiau patiekti pusryčius buvo mažiausia paslauga, kurią jis galėjo padaryti žmonai ir vaikams. Pati mažiausia.

Negalvodamas jis įpylė į vaikišką puodelį pieno, užsuko dangtelį ir padavė trejų metukų sūnui. Vaikiškoje kėdutėje

sėdinti dvimetė dukrelė, nuo kurios sklido šlapių sauskelnių kvapas, padėkliuke minkė košę iš vaflių ir sirupo.

– Prieš dvi dienas Džėjus Burdžesas rastas negyvas savo lovoje, šalia žinių reporterės Britos Šeli. Panelė Šeli, kuri ir pranešė apie įvykį pagalbos telefonu 911, tvirtina, kad po to, kai susitiko su Burdžesu populiariame naktiniame bare, prarado atmintį ir kartu praleistos nakties neprisimena.

Buvo rodomas „Vairinės" fasadas. Patas jaunesnysis žinojo, kur tas baras, bet nė karto nebuvo į jį užsukęs.

– Tėti!

– Palauk minutėlę, – nekantriai atšovė jis.

– Policija, išsamiai apklaususi panelę Šeli, atsisakė pareikšti jai kokius nors kaltinimus. Tačiau pareikalavo, kad kuo greičiau būtų atliktas Burdžeso skrodimas. Kaip manai, Gari, ar atsižvelgdamos į ką tik teismo medicinos ekspertų paskelbtas išvadas teisėsaugos institucijos apklaus panelę Šeli dar kartą?

Tiesioginiame eteryje pasirodė žurnalistas, stovintis priešais nusikaltimo vieta tapusį Džėjaus Burdžeso namą.

– Be jokios abejonės, Stenai, – atsakė jis. – Vakarykštėje spaudos konferencijoje panelė Šeli sakė, kad pati nekantrauja sužinoti Burdžeso mirties priežastį. Ji prisipažino, kad yra paskutinė, mačiusi Burdžesą gyvą. Bet dabar, paskelbus skrodimo išvadas, policija tikriausiai norės užduoti jai dar kelis nemalonius klausimus.

– Patai.

Patas atsigręžė ir pamatė žmoną, ką tik išlipusią iš lovos ir įbedusią dar užmiegotas akis į televizoriaus ekraną.

– Čia apie Džėjų Burdžesą? Ką jie sako?

– Kad jis ne šiaip sau mirė miegodamas. – Žodžiai, rodės, nenorėjo būti tariami ir strigo perkreiptoje Pato burnoje, bet galų gale jis vis dėlto juos ištarė.

Žmona apstulbusi paklausė:

– Rimtai?

Jis linktelėjo, nors visa savo esybe troško, kad tai būtų buvęs tik pokštas.

– Tai kas jam atsitiko?

Patui jaunesniajam pritrūko jėgų atsakyti.

Kai atvažiavęs uošvis pasignalizavo, Džordžas Makgovanas jau laukė atsidaręs laukujes duris. Nepaisant to, Džordžui įsirangius ant naujausio Leso Konvėjaus pirkinio – raudonos korvetės nuleidžiamu stogu – sėdynės, Lesas pervėrė žentą priekaištingu žvilgsniu, tarsi buvo priverstas laukti.

Į tą dėbtelėjimą Džordžas nekreipė dėmesio, ir greičiau jo liežuvis pavirs akmeniu, negu jis atsiprašys, kad susiruošė laiku ir netgi šiek tiek anksčiau negu sutarta.

Vos už mylios panašiame dvarelyje gyvenantis Lesas ketino užvažiuoti Džordžo penkiolika minučių po septintos, kad pusę aštuonių jiedu jau būtų užmiesčio klube, o be penkiolikos aštuntą pradėtų žaisti golfą. Energingai stumdydamas pavarų lazdą jis paklausė:

– Ar pasiėmei projektus?

– Jie čia. – Džordžas mintyse paklausė savęs, kas gi, to šunsnukio nuomone, yra jo portfelyje, jei ne būsimo municipaliteto sporto komplekso projektai. Šiandien jie turėjo susitikti su miesto plėtrą koordinuojančiais architektais ir oficialiai pasisiūlyti tą kompleksą statyti. Jei „Konvėjaus statybos“ pasirašytų sutartį, Leso piniginė gerokai papilnėtų.

Tai ne pirmas kartas, kai norėdamas gauti pelningą užsakymą uošvis naudojasi Džordžo šlove ir ryšiais miesto savivaldybėje. Per tuos ketverius Džordžo ir Mirandos santuokos metus tokių sutarčių buvo pasirašyta nemažai. Bet nei Lesas, nei Miranda nepadėkodavo Džordžui, kad prie įmonės plėtros prisideda ir jis. Ilgainiui šis prarado viltį, kad žmona arba uošvis bent galvos linktelėjimu išreikš jam savo pripažinimą ar dėkingumą.

– Leisk jiems laimėti, – tarė Lesas.

Džordžas klusniai linktelėjo. Kai Leso verslo derybos prasidėdavo golfo partija, jis visuomet leisdavo varžovams laimėti. Tai buvo grobuoniškas žaidimas.

Ir mokykloje, ir koledže Džordžas aktyviai sportavo, buvo išbandęs beveik visas sporto šakas. Žaisti golfą pradėjo tik įpusėjęs trečią dešimtį, bet, kad pasiektų finišą, jam retai prireikdavo mušti kamuoliuką daugiau negu septyniasdešimt aštuonis kartus. Džordžas iš prigimties mokėjo smūgiuoti stipriai, tiksliai ir subtiliai. Lesą nepaprastai erzino, kad netgi jam sukčiaujant Džordžas vis tiek jį nugalėdavo.

– Tik žiūrėk, neišsiduok, kad tyčia jiems nusileidi. – Jis dirstelėjo į Džordžą, o tada pažvelgė į savo atvaizdą užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Koks tėvas, tokia ir duktė. Nėra tokio veidrodžio, į kurį jie nemėgtų žiūrėti.

– Neišsiduosiu. – Jis jautėsi kaip berniukas, vežamas į mokyklą ir pakeliui instruktuojamas, ką per dieną privalo padaryti.

– Kaip šį rytą laikosi mano mergaitė?

– Išeidamas palikau miegančią.

Lesas nusijuokė.

– Ji mėgsta pamiegoti, kad būtų gražesnė.

– Tai jau tikrai.

– Ar jau girdėjai?

– Ką? – išsiblaškęs paklausė Džordžas. Jis žiūrėjo pro automobilio langą į plaukiantį pro šalį peizažą, kartkartėmis trumpam žvilgsniu užgriebdamas Ašlio upę. Šįryt ore tvyrojo sūraus vandens kvapas.

– Policija gavo tavo velionio bičiulio Džėjaus skrodimo išvadas.

Džordžas staiga atsigręžė.

Jo uošvis kvailai išsiviepė ir garsiai nusikvatojo.

– Taip ir maniau, kad tie žodžiai patrauks tavo dėmesį.

– Na? Ir kokios tos išvados? – Džordžui nepatiko klausti, bet jam būtinai reikėjo tai sužinoti, net jei tektų maldauti, kad tas kalės vaikas papasakotų, ką girdėjo.

O Lesas mėgavosi ir tempė laiką. Jis pasitaisė akinius nuo saulės ir, prieš atsakydamas, dar kartą žvilgtelėjo į veidrodėlį.

– Skrodimo išvadose teigiama, kad Burdžesas mirė ne dėl natūralių priežasčių ir ne dėl priežasčių, susijusių su vėžiu.

Liesdama žemę dviem ratais korvetė greitai įsuko į užmiesčio klubo automobilių aikštelę ir staigiai sustojo vietoje, už kurią Lesas kas mėnesį mokėdavo nuomos mokestį. Vos ištraukęs raktelius iš degimo spynelės, jis atsisuko į Džordžą. Dabar situacija Lesui jau neatrodė tokia linksma, jis nei kvailai šypsojosi, nei juokėsi.

– Manau, nereikia tau nė sakyti, Džordžai, kad jeigu šį kartą susimausime, mums galas.

– Žinau, ką daryti. Reikia žaisti gerai, bet leisti jiems laimėti.

Lesas nusiėmė saulės akinius ir pervėrė žentą rūsčiu žvilgsniu.

– Kalbu ne apie golfą.

Grėsmingu tonu ištaręs šiuos žodžius uošvis išlipo ir trenkė dureles taip smarkiai, kad automobilis net susiūbavo. Džordžas nuvijo šalin slogias mintis ir nusekė paskui jį į užmiesčio klubą. Lesas atidaręs palaikė duris ir pro jas žengiančiam Džordžui tarstelėjo:

– Svarbiausia, kad šie žmonės manytų, jog tai mes darome jiems paslaugą, o ne atvirkščiai. Todėl žaisti golfo minutėlę kitą pavėluok.

Džiaugdamasis tokiu planu Džordžas linktelėjo. Jis, šiaip ar taip, porą minučių būtų užtrukęs prie savo rakinamos spintelės. Džordžas joje laikė gertuvėlę. Reikėjo truputį išgerti, kitaip nebūtų nulaikęs golfo lazdos. Jam per daug drebėjo rankos.

Aštuntas skyrius

Brita puolė prie Delno.

– Ką žinote apie skrodimo išvadas?

Ralis pasistengė likti ramus. Jis pagalvojo, kad Britai tikriausiai irgi reiks padėti susitvardyti, tad priėjęs sustojo jai už nugaros, ten, kur ji buvo prirėmusi prie sienos Delną.

– Jie sakė...

– *Kas?* Kas sakė?

– Vyrai per televizorių. – Pažvelgęs į Britai už nugaros stovintį Ralį, Delnas tarė: – Gal jau visai iškvaišai, kad ją pagrobei?

– Reporteriai?

– Hm?.. – Delnas vėl įbedė akis į Britą. – Taigi, reporteriai. Jie ir faras, kurį jie kalbino. – Ir jis vėl kreipėsi į Ralį: – Po velnių, ką tikiesi pasiekti pagrobęs...

– Ką pasakė *jis*? Faras.

Nuolat jos pertraukiamas, Delnas ėmė prarasti kantrybę.

– Pasakė, kad, sprendžiant iš skrodimo išvadų, Džėjus Burdžesas buvo pasmaugtas.

Ji žingtelėjo atgal.

– *Pasmaugtas?*

– Na taip, uždusintas. Užspaustas pagalve.

Netikėdama savo ausimis, Brita įsistebeilijo į Delną.

– Tai neįmanoma.

– Aš nemeluoju, panelyte. Taip tas vyrukas sakė.

Kelias sekundes nė vienas iš jų nekrustelėjo, tik staiga Brita ėmėsi veikti nepaprastai energingai, tarsi bakstelėta elektrine lazdele.

– Kur jūsų telefonas? – Ir, nelaukdama, kol Ralis atsakys, ėmė blaškytis po trobelę: nušlavė nuo stalo stirtą knygų, išdrabstė kortų malką ir, ieškodama telefono, svaidė į šalis viską, kas tik pasitaikė po ranka.

– Aš neturiu telefono, – pasakė jis.

– O mobilusis? Juk turite turėti mobilųjį.

– Neturiu. O tavąjį tyčia palikau namuose.

– O televizorių? Arba radijo aparatą?

– Nei vieno, nei kito. Brita, nusiramink.

Ji atsigręžė į jį, žvelgdama paklaikusiomis akimis, rankas stipriai spausdama sau prie šonų.

– Kas šiais laikais gali neturėti telefono?!

– Aš! – riktelėjo Ralis.

Brita nudėbė Ralį taip, tarsi jis būtų ką tik atvykęs iš kitos planetos, o tada žengė prie durų.

– Paimsiu jūsų pikapą. Raktai spynelėje?

Kol Ralis ją vijosi, ji spėjo išeiti pro stiklines duris, peržengti per šunis ir nulipti stačiais laiptais. Jis sučiupo ją už vėjastriukės. Tai privertė Britą sulėtinti žingsnį, bet nesustabdė. Ji išsinėrė iš striukės ir paliko Ralį stovėti su sintetinės medžiagos gumulu rankose.

Brita jau buvo besukanti už pikapo priekabos, bet Raliui pagaliau pavyko įsikibti jai į parankę ir priversti staiga sustoti.

– Po galais, gal minutėlę palauksi?

– Paleiskit mane!

– Tik ne dabar. Pirma papasakosi, ką ketini daryti.

– O kaip jūs manote, ką? Grįšiu. Viską paneigsiu. Pasakysiu jiems, kad su Džėjaus mirtimi neturiu nieko bendra. Pasakysiu, kad neprisimenu, kas nutiko tą naktį, bet jei būčiau

jį nužudžiusi, tikrai prisiminčiau. Uždusintas pagalve? Dieve mano! – Ji ištraukė ranką iš Ralio gniaužtų, susiėmė už galvos, suleido pirštus į plaukus ir suspaudė kumščius.

– Jau sakei jiems, kad praradai atmintį. Bet jie tavimi nepatikėjo.

– Ir dabar netiki, – įsiterpė Delnas, išėjęs paskui juodu į lauką ir iš šalies stebėjęs, kas čia vyksta, tarsi ši scena būtų buvusi surežisuota vien jo pramogai. – Jie tavęs ieško, – kreipdamasis į Britą pridūrė jis. – Sakė, kad išduotas orderis tave suimti. Jie buvo tavo namuose ir dabar mano, kad pasprukai mėgindama išvengti suėmimo. – Jis nusišypsojo Raliui, parodydamas savo dantų likučius. – Kaip suprantu, jie nesusiprotėjo, kad panelė pagrobta.

– Aš juos priversiu manimi patikėti. – Brita apsisuko ir žengė prie vairuotojo kabinos.

Ralis vėl sučiupo ją už rankos ir privertė atsisukti.

– Kaip? Kaip, Brita? Tu buvai ten, su Džėjumi, visą naktį.

– Taip, bet jokių svarių mano kaltę liudijančių įrodymų nėra.

– Jie turi pagalvę, – tarė Delnas.

Išgirdusi tai, Brita liovėsi muistytis. Ji įbedė žvilgsnį į Delną, o paskui pakėlė akis į Ralį.

– Kaipgi aš būčiau galėjusi uždusinti žmogų, o paskui lyg niekur nieko atsigulti šalia jo miegoti?

– Netikiu, kad tu taip galėtum.

– Tuomet...

– Bet *jie* tiki. Jie *tiki*. Džėjus buvo jų kolega. Jie ieško atpirkimo ožio, ir kažkas – Džėjaus žudikas – pasirūpino, kad jie tokį rastų.

– Džėjaus *žudikas*? – Brita atidžiai pažvelgė jam į akis. – Tai jūs nuo pat pradžių žinojote, kad Džėjus buvo nužudytas?

– Įtariau. Todėl, kaip ir tu, nekantravau sužinoti skrodimo išvadas.

– Įtariate mane? – paklausė ji nebe sodriu kontraltu, o plonu balseliu.

Minutėlę padvejojęs, Ralis atsakė:

– Tiesą sakant, ne.

– Ar žinote, kas...

– Kol kas nežinau.

Menkutis vilties spindulėlis, kurį jis trumpai išvydo Britos akyse, ėmė blėsti ir užgeso.

– Turiu grįžti ir viską išsiaiškinti.

– Paklausyk manęs, – žingteldamas arčiau tarė Ralis. – Negali grįžti visiškai beginklė. Jie tave perleis per dokumentų smulkintuvą. Aš tai žinau. Pats patyriau. Grįžk į trobelę. Išklausyk viską, ką Delnas girdėjo per žinias. – Ir prislopintu balsu pridūrė: – Išklausyk, ką tau papasakosiu. Tada pats tave parvešiu. Prisiekiu.

Brita ilgai žiūrėjo jam į akis, paskui žvilgtelėjo į Delną, kuris paėmęs ant rankų glostė vienam šuniui galvą. Vėl žvelgdama į Ralį, Brita nusileido.

– Duodu jums valandą.

Delnas paliko drybsoti šunį ant prieangio grindų, atidaręs palaikė Britai ir Raliui stiklines duris, ir jie visi trys vienas paskui kitą įėjo į trobelę. Delnas susipylė likusią kavą. Ralis pasisiūlė išvirti šviežios, tačiau užsigalvojusi Brita tik papurtė galvą. Ji vėl atsisėdo prie virtuvinio stalo, ant tos pačios kėdės. Ralis irgi klestelėjo ten, kur sėdėjo anksčiau. Delnas įsitaisė ant trečios kėdės.

Atrodė, tarsi Brita būtų išeikvojusi visas jėgas. Sėdėjo nuleidusi pečius, įbedusi akis į stalviršio įrantas. Vieną perbraukė nykščio nagu. Pagaliau ji pakėlė akis ir pamatė, kad abu spokso į ją.

Brita kreipėsi į Delną, tarsi tik dabar pastebėjusi, kad jis čia.

– Kas jūs?

– Delnas Pikensas, – atsakė jis.

Ralis paskubomis pridūrė:

– Mano kaimynas. Už poros mylių jis turi savo trobą.

Jis prisiminė savo pirmąjį susitikimą su Delnu ir tai, kaip jį suglumino to seno krieno išvaizda. Dabar ir Brita vienu metu jautė ir nuostabą, ir pasibjaurėjimą. Po savo kombinezonais Delnas nevilkėdavo marškinių, nebent tik šalčiausiomis dienomis. Todėl jo rankos ir viršutinė krūtinės dalis buvo plikos ištisus metus. Oda suvytusi ir įdegusi, apaugusi retais žilais plaukais.

Nuolat nešiojo skrybėlę, iš po jos kyšojo neaiškios spalvos gaurai, gale rišami į ilgą ir netvarkingą arklio uodegą. Kad neapeitų utėlėmis, Delnas tepdavo juos taukais. Bent jau Ralis taip spėjo.

Likusi sėdėti taip arti vyro, kuris ne tik nemėgsta trinktis plaukų, bet ir maudytis, Brita įrodė esanti labai malonaus būdo moteris. O gal malonus būdas čia niekuo dėtas? Gal ji viso labo jautėsi per daug sukrėsta, kad imtų šalintis šio nosį riečiančio tvaiko?

– Ralis televizoriaus nenori, – paaiškino jis Britai. – Sako, kad tų sumautų aparatų negali pakęsti. Todėl, jei per žinias praneša ką nors tikrai svarbaus, man tenka viską jam perduoti.

– Jie turi Džėjaus pagalvę? – vis dar silpnu balsu paklausė ji.

Delnas pritariamai linktelėjo galvą.

– Patį pirmą rytą jie pasiėmė ją kaip daiktinį įrodymą. Sakė, kad ji gulėjo ant grindų, prie lovos. Viena atrodė kieta, lyg porolոninė. Ant pagalvės buvo likęs Džėjaus veido įspaudas. Jie iš karto įtarė, kad tu jį uždusinai, bet nieko nesakė ir laukė, kol po skrodimo tai patvirtins teismo medicinos ekspertas.

– Gal Džėjus ir uždusintas pagalve, bet aš to nepadariau, pone... hm...

– Pikensas. Ir man visiškai tas pats, ar tu tai padarei, ar ne.

Triukšmingai atstūmusi kėdę, ji atsistojo, priėjo prie šaldytuvo, pasiėmė butelį vandens ir ilgokai iš jo gėrė. Ralis jautė, kad Delnas varsto jį smalsiu žvilgsniu, traiškanotose senio akyse žiburiuoja daugybė klausimų. Bet apsimetė, kad nieko nepastebi.

Tada vėl prabilo Brita:

– Jie nuvyko į mano namus manęs suimti. Ką turėjote omenyje sakydamas, kad jiems pasirodė, jog aš pabėgau?

– Na...

– Aš jai atsakysiu, – įsiterpė Ralis. – Vakar popiet palikau savo pikapą šiek tiek atokiau ir atslinkau į miestą. Trumpam užsukau į „Vairinę“, o tada nuėjau prie tavo namo.

– Bet juk tai...

– Taip, kelios mylios. Užvožęs tau, aš...

– Tu jai užvožei?

Bet į Delno bandymą pertraukti Ralis nekreipė dėmesio.

– ...aš ėmiau ieškoti tavo automobilio raktelių ir radau juos pakabintus prie užpakalinių durų. O iš namo išėjau taip, kaip būtum išėjusi tu pati: pro tas duris ir įjungęs signalizaciją.

– Kaip jums tai pavyko?

– Mačiau, kokius numerius spaudei, kai ją išjungei, taigi kodą žinojau.

– Hm...

– Paklojau tavo lovą ir paėmiau rankinę. Beje, ji tebėra pikapo kabinoje.

– Bet mano mobiliojo joje nėra.

– Ne.

Brita palengva suvokė viską, ką jis jai pasakė.

– Jūs nepalikote jokių grumtynių pėdsakų. – Jis pritariamai linktelėjo. – Panaikinote savo įsibrovimo įrodymus ir viską sutvarkėte taip, kad atrodytų, jog pasprukau nuo teisingumo.

– Iš esmės taip. Pagrindinė mintis tokia ir buvo.

– Puiku. Tiesiog pasaka. – Ji garsiai atsiduso. – O kaip išvilkote mane iš namo?

– Išnešiau. Juk specialiai mokiausi išnešti žmones, gal jau pamiršai? – Ir, nelaukdamas jos atsakymo, pasakojo toliau: – Tavo automobiliu nuvažiavau ten, kur buvau palikęs savo pikapą.

– Pamenu, kaip iš mano automobilio perkėlėte mane į kitą.

– Žinojau, kad tada jau buvai atgavusi sąmonę.

– Kur mano automobilis?

– Apleistame aerodrome. Tyrlaukiuose. Ten kelias baigiasi. Niekas ten nevažiuoja.

– Iš kur apie tokią vietą sužinojote?

– Netoliese Džėjaus dėdė nuomodavo plotus elnių medžioklei. Ten mes praktikuodavomės šaudydami į taikinį.

Išgirdus Džėjaus vardą, jos veidas persikreipė iš skausmo.

– Aš vis dar negaliu patikėti, kad jo nebėra ir mirė tokia mirtimi. Jis tikriausiai turėjo priešintis. – Nuleidusi galvą Brita pirštais pasitrynė smilkinius. – Noriu prisiminti. *Noriu*. Bet negaliu.

– Policija sako, kad Džėjus buvo per daug apsvaigęs nuo viskio ir negalėjo pasipriešinti, – tarė Delnas. – Be to, sirgo vėžiu. Girdi, liga jį dar labiau susilpnino.

– Taip susilpnino, kad jį galėjo nužudyti ir moteris, – pridūrė Ralis.

– Kaip tik taip ir spėjo tas faras, – kasydamasis pažastį patvirtino Delnas. – Man rodos, jo pavardė Klarkas.

– Jis – vienas iš mane apklaususių detektyvų.

– Pažįstu jį, – pasakė Ralis. – Jis geras policininkas. Atsidavęs darbui. Ir šimtu procentų ištikimas kiekvienam, dirbančiam policijoje, o ypač Džėjui. Jeigu yra įrodymų, patvirtinančių, kad tu jį nužudei, Klarkas išnaršys dangų ir žemę, kad stotum prieš teismą ir išgirstum nuosprendį.

Brita nusisuko ir įbedė žvilgsnį į langą virš virtuvės kriauklės. Ralis pažvelgė į Delną, bet, pamatęs nuo tabako dėmėtose jo lūpose besiformuojantį klausimą, papurtė galvą, ir senis nepratarė nė žodžio.

Pagaliau Brita atsigręžė.

– Papasakokite, kas nutiko jums, Rali.

– Sėskis. – Galvos mostu jis pakvietė Britą atsisėsti ant kėdės priešais jį. Ji padarė, ko paprašyta. Delnas pakilo.

– Šitą aš jau girdėjau, ir tai nėra pasakojimas, kurio norėčiau klausytis dar kartą. Būsiu lauke su šunimis.

Jis išėjo ir garsiai užtrenkė stiklines duris. Šunys inkštimu sutiko šeimininką, atsistojo, pasirąžė ir nubėgo pindamiesi jam apie kojas. Senis tolo, tempdamas paskui save gaują šunų ir pusbalsiu berdamas keiksmų papliūpas.

– Tai bent tipas, – tarstelėjo Brita.

– Tu nė pusės apie jį nežinai. Jis kaip apsėstas, jaučia baisią neapykantą žmonėms. Tiesa, mane pakenčia. Bet tik kartais ir tik gerai susiėmęs.

– Labai nustebo mane čia pamatęs, bet elgėsi gana draugiškai.

Ralis dar kartą tiriamai nužvelgė ją nuo galvos iki kojų, tada nusuko akis į šalį ir burbtelėjo:

– Tu – visai kas kita.

Staiga jis pakilo nuo stalo, bet tenorėjo iš šaldytuvo pasiimti butelį vandens. Vėl sėsdamasis, paklausė:

– Iš kur žinai, kad mudu su Džėjumi kartu užaugome?

– Kartą Džėjus man apie tai prasitarė. Sakė, jog, kiek save prisimena, judu visuomet buvote draugai.

– Taip, ir darželyje, ir koledže, ir paskui. Mūsų tėvai manė, kad naudojamės bendromis smegenimis. Viskuo kitu irgi dalydavomės. Dviračiais, žaislais, maistu, drabužiais.

– O merginomis?

– Kartais. Kol dar buvome jauni ir pašėlę, – gal ir sumišęs, bet ne tiek, kad ji tai pastebėtų, prisipažino Ralis.

Brita galėjo įsivaizduoti juodu bet kuriuo jų gyvenimo tarpsniu, bet ypač kaip koledžo studentus. Abu vienodai patrauklūs. Džėjus – šviesiaplaukis, meilus ir žavus. Ralis – tamsiaplaukis ir... Ir koks? Visai nemeilus ir nežavus. O gal ir buvo toks, kol jo gyvenimas neapsivertė aukštyn kojom? Gal šis barzdotas ir rūstus priešais ją sėdintis vyras kadaise buvo žavingesnis ir už Džėjų?

– Mudu užaugome žinodami, kad Džėjus bus policininkas, o aš tapsiu ugniagesiu.

– Tokios buvo judviejų vaikiškos svajonės?

– Visuomet. Į koledžą užsirašėme jau žinodami, ką studijuosime.

– Ir kokios specialybės diplomą gavote?

– Aš įgijau dvigubą specialybę. Ugniagesybos ir aplinkos sveikatos bei saugumo. Paskui mudu su Džėjumi kartu baigėme Policijos akademiją.

Brita sumišusi pažvelgė į jį.

– *Jūs* baigėte Policijos akademiją?

– Kad taptum padegimų tyrėju, pirmiausia turi gauti teisėsaugininko diplomą. Priešingu atveju nustatęs tyčinį padegimą ugniagesys inspektorius turi perduoti bylą policijai.

– Suprantu. Taigi pirmiausia gavote policininko pažymėjimą.

– Paskui baigiau ugniagesybos studijas ir stengiausi gauti padegimų tyrėjo kvalifikaciją.

Puikus jo išsilavinimas ir profesinis pasirengimas Britai padarė įspūdį.

O jis pasakojo toliau:

– Džėjus ir aš kiekvienas savo srityje buvome tarp geriausiųjų. Aš laiptelis po laiptelio kilau Čarlstono Priešgaisrinės apsaugos departamente. Džėjus tapo detektyvu netgi anks-

čiau, negu buvo numatęs. Mudu likome geriausi draugai. – Jis nutilo ir gurkštelėjo vandens.

– O tada?

– O tada policijos būstinėje kilo gaisras. Ir viskas pasikeitė.

Jis nustūmė į šalį tabasko padažo butelį ir pasiėmė dantų krapštukų dėžutę, su kuria žaidė anksčiau.

Brita nekantravo išgirsti, ką Ralis jai dar papasakos, bet nieko neklausinėjo ir davė jam laiko surikiuoti mintis. Ji stengėsi negalvoti apie policijos pareigūnus, turinčius jos suėmimo orderį, šukuojančius Čarlstono gatves ir ieškančius jos, tikinčius, kad ji ne tik įvykdė žmogžudystę, bet ir paspruko nenorėdama būti suimta.

Brita puikiai žinojo, ką darytų žinių laidoje su tokia medžiaga, jeigu į šią istoriją būtų įsipainiojęs kas nors kitas. Ir ką *darydavo* su panašiomis istorijomis. Ar jos sensacingų reportažų herojai dėl savo ateities baimindavosi taip pat, kaip dabar ji baiminasi dėl savosios? Ji nė karto nepamėgino pasijusti įtariamojo kailyje. Niekuomet nesusimąstė apie jų neviltį. Brita galvodavo tik apie tai, kiek eterio laiko ji gaus pranešti apie jų nusikaltimą, pabėgimą ir įkliuvimą policijai.

– Tą dieną aš nebudėjau, – prabilo Ralis išblaškydamas neramias jos mintis. – Bet gyvenau netoli miesto centro, išgirdau gaisrinių sirenas ir kai suskambo mano telefonas, jau buvau pakeliui į priešgaisrinę stotį. – Jis žvilgtelėjo į Britą. – Tuomet dar turėjau mobilųjį. – Brita jam vangiai šyptelėjo, o jis kalbėjo toliau: – Gaisras buvo toks didelis, kad teko skelbti antrojo laipsnio pavojų. Man buvo liepta tuoj pat vykti į nelaimės vietą.

Ji matė, kad nuo tos dienos prisiminimų Ralio veido išraiška pasikeitė.

– Niekada to nepamiršiu. Tokio karščio tu negali įsivaizduoti.

– Tiesą sakant, galiu. Esu rengusi reportažą apie gaisrą baldų fabrike.

Tai buvo dar vienas pražūtingas gaisras, nusinešęs devynių ugniagesių gyvybes.

– Ar pažinojote kurį nors iš tame gaisre žuvusių vyrų? – paklausė ji.

– Tris netgi labai gerai, – liūdnai atsakė jis. – Kitus – tik iš matymo ir pavardžių.

Kelias akimirkas nė vienas iš jųdviejų nepratarė nė žodžio, o paskui jis tęsė savo pasakojimą apie kitą didelį Čarlstone siautusį gaisrą.

– Policijos pastatą apėmusi ugnis buvo tokia pat kaitri. Karšta kaip pragare. Viską ryjanti ir neišvengiama.

– Įėjote į pastato vidų?

– Ne. Kai nuvykau, – gal per šešias minutes, – ten jau virė tikras pragaras. Stogas jau buvo įgriuvęs. Dėl to viena po kitos ėmė griūti ir perdangos. Visi, kuriuos buvo galima išgelbėti, jau buvo išgelbėti. Tuoj pat įsitraukiau į darbą, bet mūsų kapitonas į vidų mūsų jau neleido. Pastate likusiems žmonėms jau nebuvo jokios vilties. Tuo metu daugiau nieko negalėjome padaryti, tik pasistengti lokalizuoti gaisrą. Pirmasis pavojaus signalas nuskambėjo aštuonioliktą valandą dvi minutės. Po dvylikos valandų mes vis dar kovojome su liepsnomis. – Ralis pažvelgė į Britą, sėdinčią priešais jį. – Ar tuomet jau gyvenai Čarlstone?

– Atvykau praėjus maždaug mėnesiui. Policijos departamento pastatas tebebuvo suanglėjusių nuolaužų krūva. Vis dar vyko šio gaisro aplinkybių tyrimas.

– Taip. *Mano* tyrimas.

– Jūs tyrėte to gaisro aplinkybes?

– Tu šito nežinojai, ar ne? – Ralio veido bruožai tapo griežtesni. Nuo jo pulsavo pykčio bangos.

– Ne, nežinojau, – prisipažino Brita.

– Tiek reportažų apie mane prikūrei, o apie tai niekuomet neužsiminei.

– Aš to nežinojau.

– O privalėjai žinoti, argi ne? Tu – žurnalistė, narstei mano gyvenimą, privalėjai surinkti visus faktus. Bet, užuot tai dariusi, iš karto ėmei drabstyti mane purvais.

– Atsiprašau.

Jis niūriu žvilgsniu apmetė kuklų trobelės vidų.

– Dabar jau šiek tiek vėlu atsiprašinėti.

– Atleiskite, – truputėlį prikimusiu balsu pakartojo ji.

Dar kelias ilgai užsitęsusias akimirkas jis priešiškai nusiteikęs patylėjo, o tada burbtelėjo „Velniop..." ir bejausmiu tonu pasakojo toliau:

– Patas Vikhamas, Džordžas Makgovanas ir Kobas Fordaisas. Ar šie vardai ir pavardės tau ką nors sako?

– Žinoma.

– Papasakok, ką apie juos žinai.

– Tą dieną šie trys vyrai ir Džėjus išgelbėjo keliolika gyvybių. Jie išvedė žmones iš pastato. Dar prieš atvykstant pirmajai ugniagesių mašinai jie rizikuodami savo gyvybe vedė žmones į lauką. Nors tas gaisras buvo tikra katastrofa, žuvo tik septyni žmonės. Jei ne šie keturi vyrai, aukų būtų buvę daug daugiau.

Suraukęs antakius, Ralis tarė:

– Toji ketveriukė padėjo žmonėms išeiti iš pastato. Jie išgelbėjo daug gyvybių.

– Vadinasi, šito jūs negincijate?

– Ne, visai ne. Kai atvykau, ten tvyrojo chaosas. Apdegę ir apsinuodiję smalkėmis žmonės kentė baisias kančias, bet jautė didžiulį palengvėjimą ir verkė iš laimės, kad išsigelbėjo. Ugniagesiai kovojo su ugnimi. Policininkai stengėsi bent jau sukurti iliuziją, kad viską kontroliuoja. Greitosios pagalbos medikai dalijo deguonies kaukes, sprendė, kam reikia skubios pagalbos, ir sunkiausiai sužeistus siuntė į ligoninę. Tie keturi vyrai į ligoninę važiuoti atsisakė, nors buvo visiškai išsekę. Su deguonies kaukėmis. Apdegę. Pati matei filmuotą medžiagą. Kameros nemeluoja.

Šie žodžiai buvo ištarti su tokia nuoskauda, kad Brita kelias sekundes susilaikė ir nutylėjo tai, ką ketino pasakyti. Paskui tyliai ištarė:

– Jūsų geriausias draugas Džėjus buvo pripažintas didvyriu.

– Taip, tapo juo per vieną naktį.

Dabar, susišlapinusi kojos nykštį, ji galėjo ir visa pūkštelėti į vandenį.

– Už tai, kad per gaisrą gelbėjo žmones.

Ralis pakilo nuo kėdės.

– Žinau, ką galvoji.

– Ir ką gi?

– Kad pavydėjau Džėjui, nes jis išgarsėjo darydamas tai, ką turėjau daryti aš. Kad įsižeidžiau, nes jis tapo didvyriu tame veiklos bare, kuris priklausė man.

– O ar pavydėjote? Ar įsižeidėte?

– Ne!

– Argi jūs – ne žmogus?

Devintas skyrius

Brita sulaikė kvėpavimą, mintyse spėliodama, kaip Ralis reaguos į šį jam skausmingą klausimą. Jis tarsi gindamasis gūžtelėjo pečiais, giliai atsiduso ir tarė:

– Gerai jau, gal ir jaučiausi suirzęs. Dėl to Džėjus vis traukdavo mane per dantį: „Aš policininkas, o tu – ugniagesys, prisimeni?" Jis tai sakydavo tik jam vienam būdinga maniera, šypsodamasis savo firmine šypsena, aš žinodavau, kad mane erzina, bet... taip, aš tapau profesionaliu ugniagesiu, baigiau studijas, ir štai, kaip įprasta, scenoje pasirodo Džėjus Burdžesas ir nustveria iš panosės šlovę. *Didžiulę* šlovę.

– Tai papiktintų kiekvieną, Rali.

– Kita vertus, aš juo didžiavausi ir jaučiausi jam baisiai dėkingas, kad išgelbėjo šitiek gyvybių. Be to, buvau laimingas, kad pats liko gyvas.

– Kaip tik ta proga buvo surengtas vakarėlis, tiesa? Švęsti, kad jis liko sveikas ir gyvas.

– Bent jau taip sakė Džėjus. Jis norėjo atšvęsti savo prisikėlimą iš pelenų. Pasakiau jam, kad negalėsiu dalyvauti, nes dirbu, bet Džėjus paskambino tą popietę, prieš pat vakarėlį. Jis pasakė...

– Nenuvilk manęs, Rali. Turi ateiti. Kaip aš galiu švęsti be tavęs?

Ralis garsiai atsiduso į ragelį. Nuo tų laikų, kai jiedu mokėsi antroje klasėje ir Džėjus įkalbėjo jį įleisti į mokytojos stalčių svirplį, jis sugebėdavo įtikinti Ralį daryti tai, ko šis visai nenorėjo.

Jei Džėjus ko nors įsigeisdavo, niekas negalėdavo jo perkalbėti, o šį kartą jis buvo tvirtai pasiryžęs atsivilioti Ralį į savo vakarėlį.

– Pastaruoju metu dirbu ir dieną, ir naktį, Džėjau.

– Aš irgi. Bet tai mums niekuomet nesukliudydavo rasti laisvo laiko ir pašėlti.

– Šį kartą aplinkybės visai kitokios. Šis tyrimas...

– Palauks. Bent jau kelias valandas. Užsuk bent trumpam, išgersi bokalą alaus. Išsinuomojau šaltas „Margaritas“ gaminantį aparatą, o tiems, kurie alkoholio nevartoja, atvežiau statinaitę alaus.

Ralis nusijuokė.

– Džėjau, alus – irgi alkoholinis gėrimas.

– Ką tu sakai? Tikrai alkoholinis?

Abu draugai nusijuokė, o Džėjus pasakė:

– Be tavęs nebus šventės, drauguži.

Ralis vis dar bandė išsisukinėti. Dienomis jis dirbdavo neskaičiuodamas valandų. Naktimis peržiūrinėdavo dieną surankiotą informaciją. Taigi iš esmės dirbo visą parą.

Jis talkino vyriausiajam departamento tyčinių padegimų tyrėjui, prakauliam pusamžiam vyrui Tedžiui Bruneriui. Bruneris buvo veteranas ir apie gaisrus tikriausiai žinojo daugiau negu bet kuris kitas departamente dirbantis pareigūnas. Bet pranešimus apie organizuojamus seminarus ir konferencijas viršininkui po nosimi pakišdavo Ralis. Kai vienintelė priežastis, neleidžianti jam dalyvauti tose konferencijose, būdavo finansai, mokestį jis sumokėdavo iš savo kišenės ir laikė tai investicija į savo ateitį.

Bruneris buvo veteranas, o Ralis turėjo du koledžo diplomus ir pažangių mokslinių žinių, kaip kovoti su ugnimi.

Sudėję savo patirtis į vieną, jiedu sudarė gerą komandą. Teoriniu išsilavinimu Ralis nesipuikavo, nes gerbė per kelis dešimtmečius senojo ugniagesio sukauptą patirtį.

Kartais Bruneris būdavo vaidingai nusiteikęs ir šiurkščiai su juo elgdavosi. Veteranas tikriausiai jautė, kad Ralis, geriau išmanantis naująsias technologijas, kelia jam grėsmę, bet ilgainiui ėmė pelnyti vis didesnę Brunerio pagarbą. Ralis labai stengėsi, kad santykiai darbe būtų darnūs.

Ir vis dėlto būti paskirtam Brunerio padėjėju tokiame svarbiame tyrime reiškė, kad esi ruošiamas tapti vyriausiojo tyčinių padegimų tyrėjo įpėdiniu, kai tik viršininkas sugalvos pasitraukti iš tarnybos. Tai nepaprasta galimybė, didžiulis asmeninis įvertinimas ir ilgų studijų bei sunkaus įdirbio metų vainikavimas. Kadangi tai – lemiamas karjeros vingis, Ralis nenorėjo rizikuoti ir blaškyti savo darbinio susitelkimo.

Bet Džėjus sugebėdavo išblaškyti net ir susikaupusį vienuolį. Be to, neigiamo atsakymo jis tiesiog nenorėdavo girdėti.

– Nagi, Rali. Ar galiu tikėtis, kad ateisi?

Ir Ralis vėl ėmė atsikalbinėti teisindamasis Džėjui, kad nėra Halės.

– Ji išvykusi darbo reikalais ir grįš tik rytoj.

– Ar ji tavimi nepasitiki ir neleidžia į vakarėlius vieno? Ant baisiai jau trumpo pavadžio ji tave pasirišo.

Džėjus dažnai pašiepdavo Ralį dėl būsimos santuokos primindamas, kad meilės reikaluose nesusisaisčiusio vyro gyvenimas turi malonių privalumų. Bet į pašaipas Ralis nekreipdavo dėmesio. Jis troško santuokos, monogamijos ir norėjo visą likusį gyvenimą praleisti su Hale.

Be to, Ralis įtarė, kad draugas slapčia pavydi jam santykių su Hale, bendrų interesų, kurių Džėjus niekada neturėjo su jokia moterimi, tad tos pašaipos kyla vien iš pavydo.

Džėjus dažnai žiūrėdavo į Halę svajingu žvilgsniu ir sakydavo:

– Aš irgi pagalvočiau apie santuoką, jei galėčiau gauti į žmonas Halę. Rali, tu laimingas kalės vaike, pasičiupai paskutinę gerą moterį.

Ir Halė, ir Ralis iš jo kvailiojimų tik pasijuokdavo. Jie abu žinojo, kad savo viengungystės Džėjus nė už ką nekeistų į santykius, kuriuose ištikimybės jei ne reikalaujama, tai bent jau tikimasi.

– Ji manimi pasitiki, – tarė Ralis. – Tiesiog eiti į vakarėlį be jos man nesmagu.

– Atsivesk Kendę. Ji galėtų pabūti tau pora.

Ralis nusikvatojo. Kendė Orin drauge su jais užaugo. Ji buvo keleriais metais jaunesnė, bet per vieną vasarą, kai jai pavyko įkalbėti trenerį leisti jai pabūti jų beisbolo komandos „kamuoliukus paduodančiu berniuku“, ji tapo Džėjaus ir Ralio šešėliu.

Kendė buvo tikra pajodžarga, ji juodu pralenkdavo, smogdavo stipriau, šaudydavo taikliau, keikdavosi sodriau, o kai jie visi paaugo, – ir išgerdavo daugiau už juodu. Su ja būdavo smagu, ji gera draugė, bet Halės pakeisti negalėjo, ir Ralis Džėjui tiesiai tai pasakė.

Džėjus sukikeno.

– Suprantu tave, bičiuli. Kendei trūksta Halės taktiškumo, žavesio ir grožio. Beje, ar sakiau tau, kad slapčia esu įsimylėjęs tavo moterį?

– Gal jau šimtą kartų.

– Tikrai? Na, tik norėjau, kad žinotum... Apie ką aš čia kalbėjau?

– Kad Kendei trūksta...

– Teisingai. Jai iki Halės, kaip tau iki manęs.

– Cha, cha, cha!

– Bet turi pripažinti, Kendė laido klasiškus juokelius, dabar kaip tik neturi gerbėjo ir sako, kad jeigu neras sau poros, į vakarėlį irgi neateis. Tai kaip aš galiu švęsti stebuklin-

gą savo išlikimą tarp gyvųjų, jeigu nepasirodys du geriausi mano bičiuliai?

Raliui pritrūko argumentų atsikalbinėti. Tikroji priežastis, dėl kurios jis nenorėjo eiti į vakarėlį, buvo ta, kad kelias pastarąsias dienas jis peržiūrinėjo gaisro aukų skrodimo ataskaitas. Raliui šie palaikai nebuvo viso labo suanglėję audiniai ir kaulų fragmentai. Tie neatpažįstami kūnai kadaise buvo gyvi žmonės, ir juos ištiko siaubinga mirtis. Jis niekaip nesiliovė galvojęs, kokios baisios buvo paskutinės tų žmonių gyvenimo akimirkos. Tos neramios mintys naktimis jam neleisdavo užmigti, o kai vis dėlto užsnūsdavo, košmaruose girdėdavo jų klyksmus. Jis nebuvo nusiteikęs dalyvauti vakarėlyje.

Bet jei kalbėtųsi apie tai su Džėjumi, tik primintų jam, kad, nepaisant didvyriškumo, išsaugoti tų septynių gyvybių jis vis dėlto nesugebėjo. Ralis nujautė, kad tos septynios sielos Džėjų persekioja taip pat kaip ir jį, tik bičiulis mėgina išspręsti šią problemą rengdamas šventę.

Galbūt draugo sugalvotas būdas atsikratyti nusiminimo netgi geresnis. Džėjus būtų pasakęs, kad nei didžiausias gailestis, nei sielvartas tų septynių žmonių nesugrąžins. Palaidok mirusius, o gyvieji tegul gyvena toliau. Ir, kai gerai pagalvoji, jis būtų teisus.

– Žinai, kad kiek, ir aš tą dieną galėjau žūti, – pasakė dabar jis. – Mane persekioja prisiminimai, Rali. Apie gaisrą ir apie save pastato viduje. Nieko negaliu įžiūrėti, trokštu nuo dūmų ir visą laiką bijau, kad man po kojomis neįgriūtų grindys. Kartais būdavo akimirkų, kai pagalvodavau: „Štai ir viskas. Mano gyvenimas baigtas. Dabar mirsiu." Jei lemtis nebūtų man nusišypsojusi, jau būčiau istorija. Kiek čia trūko, kad šis vakarėlis būtų ne šventė, o šermenys...

– Ak, dėl Dievo meilės, liaukis čirpinęs gedulingais smuikais, – sunkiai atsidusęs tarė Ralis. – Pasinaudosi visomis priemonėmis, kad tik mane atsiviliotum, ar ne?

– Aš neturiu gėdos.

– Žinau.

Džėjus priminė jam, kad paskambintų Kendei ir pakviestų, o tada dar pridūrė:

– Pats pamatysi. Nepaisant savigraužos, gerai praleisi laiką.

– Beje, dar kai kas, – jau bepadedantį ragelį sustabdė jį Ralis. – Klivlandas Džounsas. Vis dar negavau su juo susijusių dokumentų.

– O, velnias! Vėl pamiršau, ar ne?

– Nesuprantu, kaip gali pamiršti. Tai jau trečias kartas, kai prašau jo arešto protokolo.

– Žinau, žinau ir – atsiprašau. Pirmadienį iš pat ryto jį tau atsiųsiu.

– Na, žiūrėk. – Ir jis padėjo ragelį nusivylęs, kad savaitgalį neturės to protokolo. Jam nepatiko įkyriai bakštinti Džėjų, bet dokumentas buvo gyvybiškai svarbus jo tyrimui.

Džėjaus dėmesį blaškė ir asmeninis dalyvavimas malšinant gaisrą, ir žurnalistai, nesiliaujantys jo persekioti ir mėginantys išpešti interviu. Būti dėmesio centre jam visai patiko, tačiau įžymybės statusas rijo velnioniškai daug laiko.

Išskyrus pastarąjį pokalbį, kas kartą, kai Ralis paskambindavo Džėjui, šis atrodydavo labai užsiėmęs ir nekantraudavo kuo greičiau baigti pokalbį. Kitomis aplinkybėmis Ralis būtų pamanęs, kad Džėjus nori jo atsikratyti, bet dabar Džėjaus užimtumas visiškai suprantamas. Kaip ir visi kiti Čarlstono policijos departamento pareigūnai, jis dirbo viršvalandžius tikėdamasis kaip nors atsigauti po to pražūtingo gaisro. Visame departamente vyravo baisi netvarka, labiau primenanti sunkiai suvaldomą chaosą. Personalas dirbo laikinoje departamento būstinėje, vykdė kasdienę veiklą ir stengėsi reorganizuotis.

Visame policijos departamente tvyrant tokiai suirutei Ralis negalėjo kaltinti Džėjaus, kad šis tuoj pat neįvykdė jo reikalavimo pateikti su Klivlandu Džounsu susijusių popierių,

bet nekantravo greičiau baigti tyrimą. Bruneris jam pavedė išnagrinėti šį tyrimo fragmentą, ir Ralis norėjo viską atlikti taip, kad jo darbas ne tik patenkintų senąjį pareigūną, bet ir padarytų jam įspūdį.

O labiausiai Ralis troško, kad jį liautųsi persekioję košmarai. Halė aiškiau nei kas kitas matė nuolatinį jo susirūpinimą, ir Ralis žinojo, kad jai dėl to neramu. Kai paskambino Halei pasakyti, kad Džėjus jį įkalbėjo dalyvauti vakarėlyje, jos balse išgirdo palengvėjimo gaidelę.

– Gerai, – pasakė ji.

– Tiesą sakant, nieko gero, bet jis neleis man išsisukti.

– Kodėl nenori ten eiti?

– Nes tavęs čia nėra ir negalėsi eiti kartu.

– Jaučiuosi pamaloninta, bet ar tai – vienintelė priežastis?

Nuo Halės jis nieko negalėjo nuslėpti.

– Man nepatinka, kad turėsiu paaukoti visą naktį. Aš dabar visa galva pasinėręs į tą tyrimą ir nenoriu prarasti spartos.

Tylesniu balsu ji paklausė:

– Kaip jautiesi?

– Pasiilgau tavęs.

– O šiaip?

– Jaučiuosi gerai.

– Sprendžiant iš balso, esi pavargęs.

– Taip. Bet šiaip viskas gerai.

Halė jam neprieštaravo, bet jis įsivaizdavo, kaip ji abejodama suraukė antakius. Apie ką nors mąstydama, ji žavingai papūsdavo lūpas. Kai prieš dvejus metus jiedu pirmą kartą susitiko Naujųjų metų išvakarėse bendrų draugų surengtame vakarėlyje, ji irgi buvo suraukusi antakius. Stovėjo prie stalo su valgiais ir nepatikliai žvelgė į žalias austres ant ledo krūvos. Jis prisigretino prie Halės ir pasakė: „Nemanau, kad jos kanda." O ji nusijuokė ir atsakė: „Nemanau, kad ir aš jas kąsiu."

Jos patemptos lūpos prašyte prašėsi bučinio. Jis ypač mėgo bučiuodamas jas išlyginti, kai ji būdavo užsidėjusi akinius. Kai jis Halei sakydavo, kad ji jam labiau patinka su akiniais, o ne kontaktiniais lęšiais, ji netikėdavo. Bet tai buvo tiesa.

Dabar, pakeitęs temą, jis paklausė:

– Kaip tau sekasi susirinkimuose?

Ji dirbo paskolų vadybininke viename iš vietinių banko padalinių. Paaukštinta tarnyboje ji atvyko į Čarlstoną vos kelios savaitės iki Naujųjų metų vakarėlio, kuriame jiedu susipažino. Vėliau prie savo pavardės ji prisidėjo banko viceprezidentės titulą. Visą šią savaitę Halė leido Bostone, centrinėje banko būstinėje.

– Jie ilgai trunka, bet juose daug sužinau.

– Vadinasi, kelionė naudinga?

– Aha. – O tada: – Tiesa! Šiandien kalbėjau su mama. Bažnyčia bus laisva šeštadienį, dvyliktą dieną.

– Puiku. – Jiedu buvo aptarę, kad tuoksis būtent balandžio mėnesį. Kai žydi pavasario gėlės. Kai oras dar nėra karštas ir tvankus. – Paskambinsiu savo mamai ir pasakysiu.

– Mano mama su ja jau kalbėjo.

– Juo geriau.

Jiedu nusijuokė, nes visus vestuvių planavimo rūpesčius Ralis buvo patikėjęs trims moterims, o Halės tepaprašė pranešti, kada jam pasirodyti su žiedu. Jis nujautė, jog tai – viskas, ką jis turi žinoti.

– Gera girdėti tave besijuokiantį, – tarė ji. – Ir manau, kad eiti į Džėjaus vakarėlį – puiki mintis. Tau reikia pailsėti nuo tyrimo.

– Pastaruoju metu buvau prastas kompanionas, ar ne?

– Tu labai rimtai žiūrėjai į darbą.

– Žinau. Atsiprašau.

– Neatsiprašinėk už savo pareigingumą, Rali. Tas gaisras buvo tragedija. Jei rimtai nežiūrėtum į tą tyrimą, negalėčiau tavęs mylėti.

Girdėdamas švelnų Halės balsą ir jame slypinčią supratimo gaidelę, Ralis staiga panoro prie jos prisiliesti. Bostonas atrodė taip toli, beveik kitoje galaktikoje.

– Ak, kodėl tavęs čia nėra, kodėl negaliu su tavimi pasimylėti?..

– Rytoj, – atsiliepė ji. – Rytojaus vakarui nieko neplanuok. Parsivešiu naujus „Victoria's Secret" naktinukus. Ketinu atitraukti tavo dėmesį ir nuo darbo, ir nuo viso kito.

Jo vaizduotė akimirksniu įsiaudrino.

– O gal – truputį pašėlusio sekso telefonu dabar pat?

– Taip ir padaryčiau, – atsakė ji, – bet po penkių minučių man susirinkimas.

– Penkių minučių man nė neprireiks.

– Kai reikalo imsiuosi aš, prireiks, – sumurkė Halė ir, išgirdusi jo dejonę, nusijuokė. – Be to, nenoriu, kad pavėluotum į Džėjaus vakarėlį.

– Jis žada, kad tai bus dar viena gašli bakchanalija.

– Nė nesitikėjau, kad tai bus kas nors kita. Ar turėčiau nerimauti? O gal tik mėgini mane įtraukti į gašlų seksą telefonu?

– Ne, tau nėra ko nerimauti. Bet – taip, stengiuosi tave įtraukti į seksą telefonu. Jei dabar padėtum man atsikratyti įtampos, būčiau sotus ir nenuklysčiau į šalį.

– Dievaži, kaip galėčiau atsispirti tokiai „romantiškai" įžangai.

Jis nusijuokė.

– Tai nieko nebus?

– Atleisk.

– Na gerai, – atsiduso jis. – Bet kaip tada pasiaiškinsiu Kendei?

– Kendei? Ar aš ko nors nežinau?

– Džėjus įkalbėjo mane šį vakarą pabūti jos palydovu.

– O kas vairuos?

– Aš. Išgersiu tik vieną bokalą alaus. Kendė galės grįžti namo pati arba liks nakvoti pas Džėjų, arba sugalvos dar ką

nors. Parvažiuosiu anksti ir likusį vakarą bei visą rytojaus rytą praleisiu planuodamas gašlybes, kurias tau grįžus bus galima paversti tikrove.

– Nekantriai laukiu. – Halė pasakė jam savo lėktuvo reiso numerį ir atvykimo laiką.

– Pasimatysime bagažo atsiėmimo skyriuje. O kol kas – aš tave myliu.

Sustojusi tarpduryje Kendė žvelgė į Džėjaus svetainę.

– Įtariamieji, kaip visada, tie patys.

Ralis dairėsi jai per petį į siautulingą pobūvio vaizdelį.

– O aš nė pusės čia esančių nepažįstu.

– Tai ir turėjau galvoje, – perrėkdama triukšmą šūktelėjo ji Raliui. – Džėjui būdingi vakarėliai, kur kiekvienas gali laisvai įeiti.

Jo butas buvo sausakimšas, visi kalbėdamiesi stengėsi perrėkti trankią muziką, skambėjo juoko, pašnekesių ir „Bon Jovi“ kakofonija. Atvežęs Kendę į vakarėlį, kaip buvo žadėjęs, Ralis ketino apsisukti ant kulno ir išeiti. Tačiau pavėlavo. Džėjus juodu pamatė. Aukštai iškėlęs „Margaritą“ jis skynėsi kelią per minią, kol prisiyrė prie jų. Džėjus pakštelėjo Kendei į skruostą.

– Atrodai pritrenkiamai!

– Ačiū. Ji nauja. – Kendė timptelėjo savo suknelę surišamomis petnešėlėmis ir tūptelėjo. – Pasilepinau. Gal šį mėnesį neįstengsiu sumokėti nuomos, bet – velniop! Ar po pūstu sijonu mano užpakalis neatrodo labai didelis?

Jiedu su Džėjumi entuziastingai vienu balsu pratarė:

– Ne.

– Melagiai. Bet ačiū.

Netrukus po to, kai ji išlaikė profesinį egzaminą, apygardos prokuratūroje atsirado laisva apygardos prokuroro padėjėjos vieta. Kendė dalyvavo konkurse ir atkakliai kaip buldogas laikėsi įsitvėrus šios vietos tol, kol buvo priimta.

Iš pradžių ji, galima sakyti, tebuvo pasiuntinukė, bet greitai sugebėjo pasižymėti. Ji buvo ambicinga, pasitikinti savimi ir nelinkusi nusileisti kolegoms vyrams. Jai buvo nė motais vadinamosios moterų stiklo lubos teismų sistemoje, – ji kėsinosi su trenksmu sudaužyti jas į šipulius.

Iš prigimties ji nebuvo gražuolė, bet, kai skirdavo sau laiko ir pasistengdavo kaip šiandien, atrodydavo gana patraukli.

– Sveikas, drauguži, džiaugiuosi, kad tu čia. – Išsilenkęs Kendės, Džėjus paspaudė Raliui ranką, paskui apglėbė jį per pečius ir patapšnojo per nugarą. Keliais coliais už Džėjų aukštesnis Ralis apkabinamas nerangiai pasilenkė į priekį.

Bet Ralį sujaudino, kad Džėjus taip atvirai rodo savo jausmus, ir prisiminęs vakarėlio progą jis kimiu balsu tarė:

– Ne, tai *aš* džiaugiuosi, kad tu čia.

Apsikabinimas truko vos kelias akimirkas, bet jie ir toliau žvelgė vienas kitam į akis ir maloniai šypsojosi.

Kendė įtariai juos stebėjo.

– Tikiuosi, judu nepradėsite laižytis?

Jiedu nusijuokė. Džėjus atsakė:

– Nebent kai lazda sužaliuos. – Ir mostelėjęs galva pridūrė: – Baras ten.

Pereiti per svetainę jiems prireikė dešimties minučių. Įspraudęs Raliui į rankas plastikinį bokalą su alumi ir pasirūpinęs, kad Kendė gautų taurę „Margaritos“, Džėjus juos paliko ir nuėjo sutikti kitų svečių, susipažinti su jų antrosiomis pusėmis.

Kitame svetainės gale Kendė pamatė kolegą teisininką iš apygardos prokuratūros. Jis stovėjo nugara atsirėmęs į sieną ir atrodė taip, tarsi žvelgtų į kareivių būrį, kuriems pavesta jį sušaudyti.

– Jis vedęs, – pasakė ji Raliui, – bet, kaip suprantu, su ponia nebegyvena. Niekur jos nematau, o tu? – Tai buvo aiškiai retorinis klausimas, nes atsakymo Kendė nė nelaukė. – Jis gana žavus, nors ir šiek tiek pavėpęs, tau taip neatrodo?

– O taip. – Ralio nuomone, labiau pavėpęs negu žavus, bet jis nutarė pasielgti išmintingai ir šios minties Kendei neatskleidė. – Lažinuosi, kad tu už jį gudresnė.

Neišgirdusi jo balse ironiškos gaidelės, o gal ir išgirdusi, bet praleidusi pro ausis, ji pasakė:

– Na žinoma, apie tai nėra nė kalbos. – Kendė atsigręžė į jį ir iššiepė dantis. – Ar man tarpdančiuose nieko neįstrigę?

Ralis atidžiai apžiūrėjo ir papurtė galvą.

– Gali eiti.

– Tai iki.

Ir Kendė pasuko prie sutrikusio prokuroro. „Vargšelis, – mintyse kikendamas pagalvojo Ralis. – Įkliuvo visam vakarui."

Ralis išsmuko į vidinį kiemelį, kur triukšmo buvo šiek tiek mažiau ir ne taip užgulė ausis. Asfaltuotą aikštelę iš trijų pusių supo siauri žolės ruoželiai ir aklina tvora. Šį vakarą varteliai buvo atdari. Džėjaus svečiai galėjo laisvai vaikščioti po bendrą daugiabučio teritoriją. Nė vienam iš gyventojų vakarėlio šurmulys, rodos, netrukdė. Ralis neabejojo, kad Džėjus juos visus pakvietė į šventę ir taip užbėgo už akių bet kokiems skundams.

Ir kas gi tie kaimynai, kurie būtų galėję užsukti ir pasiskųsti dėl keliamo triukšmo? Farai? Visi policijos departamento pareigūnai, kurie šį vakarą ne tarnyboje, buvo čia, siurbė alų ir „Margaritas", kramsnojo bulvių traškučius, skrudintus ir sūdytus riešutėlius, sūrio gabalėlius ir tešloje keptus svogūnų griežinėlius.

Ralis ketino išeiti ir metė žvilgsnį į atidarytus vartus. Kendei jis jau pasakė ištrūksiąs iš vakarėlio gerokai anksčiau nei ji, ir ši sutiko namo kaip nors parsirasti pati. Jeigu išeitų pro vartelius, galėtų apsukti ratą ir atsidurtų ten, kur pasistatė automobilį, taigi nereikėtų dar kartą eiti per butą ir ginčytis su Džėjumi, kuris, aišku, mėgins įkalbėti jį dar pasilikti.

Jis baigė gerti alų, švystelėjo tuščią plastikinį bokalą į šiukšlių konteinerį ir pasuko link vartelių.

– Sveikas.

Jis atsigręžė norėdamas įsitikinti, kad šis pasisveikinimas skirtas jam. Taip ir buvo. Bet besišypsančios jaunos moters anksčiau jis niekada nebuvo matęs.

– Tavo vardas Ralis?

– Taip.

Ji nusišypsojo dar plačiau.

– Ralis Ganonas. Man taip sakė. – Ji parodė nykščiu sau per petį, tarsi norėdama pasakyti, kad jo vardą ir pavardę išgirdo tarp svečių.

– Šit kaip?..

Tai nebuvo puikiausias atsakymas, bet nieko geresnio Ralis paskubomis nesumetė. Ji buvo tikra gražuolė – nuo vešlios kupetos sušiauštų šviesių plaukų iki raudonai lakuotų kojų pirštų nagų. Be to, dar aukštakulnės basutės, baltas trumpas sijonas ir raudona palaidinukė, ant kurios netikrais briliantais buvo išrašyta FCUK. Rankose ji laikė po „Margaritą“.

– Atrodai ištroškęs. – Ji padavė vieną kokteilį Raliui. Jis paėmė stiklą, bet mergina pastebėjo, kad jis spokso į spindinčias raides ant jos krūtų. – Tai reiškia „French Connection UK“. Anglija. Tai tokia drabužių linija.

– Hm, aišku.

– Traukia akį, ar ne?

– Aha...

– Verčia pažvelgti dar kartą. Na, bent jau tave privertė. – Ir ji padarė kelis judesius, nuo kurių suvirpėjo visos keturios raidės. Krūtys susiūbavo kaip seismiškai aktyvios zonos.

Pasijutęs kaltas, kad spokso, jis nudūrė akis į „Margaritą“.

– Jau ketinau išeiti.

Akivaizdus merginos nusivylimas paglostė jam savimeilę.

– Tikrai? Kodėl?

– Aš... Na, turiu darbo.

– Šeštadienio vakarą?

– Taip, aš...

– Negirdžiu, kad kur nors kauktų ugniagesių sirenos.

Jis staiga kilstelėjo galvą.

– Tai tu žinai, kad aš ugniagesys? Kuo išsidaviau?

Ji droviai nuleido galvą ir pažvelgė į jį aukštyn, pro blakstienų vėduoklę.

– Šito irgi pasiklausiau. Norėjau žinoti ką nors, kas padėtų pralaužti ledus. Na, supranti, ką nors, nuo ko galėčiau pradėti su tavimi pokalbį. Nenustebau sužinojusi, kad esi ugniagesys. Taip ir maniau, kad turi būti neeilinė asmenybė, juolab atrodai taip vyriškai. Na, supranti, tavo stotas ir visa kita. Bet – ugniagesys! Įspūdinga.

Ralis siurbtelėjo „Margaritos". Ji buvo šalta ir gardi, tobulas saldumo ir kartumo kokteilis.

– Niekada nieku kitu ir nenorėjau būti, tik ugniagesiu.

– Dauguma berniukų šito trokšta. Bet tu užaugai ir tikrai juo tapai. – Ji lyžtelėjo druskos nuo savo stiklo krašto ir jam nusišypsojo.

Ralis irgi atsakė šypsena.

– Ar smagu važiuoti gelbėtojų mašinoje?

– Na, jei skubame gesinti gaisro arba likviduoti kokios avarijos...

– Ak, žinau, tai pavojinga ir visa kita. Bet vis tiek turėtum jausti tam tikrą pasitenkinimą.

Jis nusišypsojo savimi pasitikinčio žmogaus šypsena.

– Taip, galima pajusti ir pasitenkinimą.

Kažkas stumtelėjo merginą į nugarą, ir ji užgriuvo ant Ralio.

– Oi, atleisk. – Jos krūtis, ta, ant kurios puikavosi F ir C, trumpai, kol ji atgavo pusiausvyrą, įsirėmė jam į ranką. – Atsiprašau.

– Nieko tokio.

– Ar per mane išliejai savo gėrimą?

– Tik lašelį. – Jis nučiulpė tirpstančios „Margaritos" lašus sau nuo rankos ir siurbtelėjo dar gurkšnelį. Ir dar.

– Viduje neįmanoma būti, – pasakė mergina, – bet ir čia žmonių vis tirščiau.

– Taip, tikrai.

Nė nespėjęs sąmoningai nuspręsti, kad reikia pereiti kitur, Ralis pasijuto sekantis paskui ją, pro vartelius žengiančią ant plačios vejos, jungiančios daugiabučio laiptines. Šios aptvertos teritorijos centre buvo įrengtas baseinas su karšta vonia, kurioje vienu metu galėjo maudytis dvidešimt žmonių, namo gyventojams skirtas klubas, dvi teniso aikštelės su krepšinio lankais abiejuose galuose ir kelios susibūrimų vietos – apjuostos pinučių tvora, kitos atviros, skirtos degintis išsitiesus ant šezlongų.

Ji plaštaka pasirėmė į jo rankos dilbį, pasilenkusi nusiavė basutes ir, basomis kojomis palietusi žolę, atsiduso.

– Ooo, jau geriau!

– Įsivaizduoju. Tie aukštakulniai atrodo pavojingi gyvybei.

Ji nusijuokė.

– Sutinku, jie tikri žudikai, bet juos avint gerai atrodo kojos.

Jos kojos gerai atrodė ir be aukštakulnių. Ralis sunkiai atitraukė akis ir pažvelgė merginai į veidą. Ar ji jam pasakė savo vardą? Net jei pasakė, jis negalėjo prisiminti. Ralis ketino paklausti, bet ji užbėgo jam už akių ir uždavė klausimą pirma.

– Ar nešioji tas plačias raudonas petnešas?

– Jos – mūsų ekipuotės dalis.

– Jos taip jaudina... – Ji vėl lyžtelėjo druską nuo savo stiklo krašto. Merginos lūpos buvo ryškiai raudonos, o liežuvis smailas ir rožinis.

Ralis žvilgtelėjo merginai už nugaros, į Džėjaus kiemelį. Jis nė nepajuto, kad jiedu taip toli nuklydo. Per tokį atstumą tesigirdėjo ritmiškai dunksintis „Bon Jovi“ bosas. Jo pulsas, atrodo, mušė dainos „Wanted Dead or Alive“ ritmu.

– Hm, kaip jau sakiau, ketinau išeiti.

– Ak. Nenoriu tavęs sutrukdyti.

– Ne, nieko tokio, aš...

– Tik pamaniau, būtų malonu, jei kokteilius baigtume gerti prie baseino. Čia vėsiau.

Ralis padvejojo, bet tą akimirką žodis „vėsiau" nuskambėjo labai viliojamai.

– Gerai. Aišku.

Pakeliui kelis kartus kluptelėjęs, nuėjo paskui merginą prie baseino.

– Tos „Margaritos" tikrai stiprios, – tarstelėjo.

– Kaip tik ketinau pasakyti tą patį. Gal nori paplaukioti? Vanduo prablaivys.

Jo sąmonėje tvykstelėjo klausimas apie maudymosi kostiumus, bet buvo neįmanoma jo aiškiai suvokti.

– Ne. Norėčiau minutėlę pasėdėti.

– Aš irgi. Eime štai ten.

Ji nusivedė Ralį į vieną tų aikštelių su vijokliais apaugusių pinučių tvora. Kėdžių čia būtų užtekę nedideliam žmonių būreliui, bet jam atsisėdus ant šezlongo, ji irgi klestelėjo ant to paties.

– Atsigulk. Įjungsiu ventiliatorių.

Jis atsigulė ant kampu pakeltos pagalvės ir stebėjo ją, einančią prie stovo, kur buvo jungiklių pultas. Vienas jos pirštų spragtelėjimas, ir virš galvos kabojusio ventiliatoriaus mentės ėmė suktis, sukeldamos malonų vėjelį. Ralio akys užsimerkė, bet šito jis nesuvokė tol, kol mergina negrįžo pas jį ant šezlongo ir jis atsimerkęs nepamatė, kaip ji jam šypsosi.

Ji pasilenkė virš jo ir šaltu stiklu perbraukė jam per kaktą.

– Jau geriau?

Jis kažką sumurmėjo, bet nebuvo tikras, ar tai, ką pasakė, tikrai buvo žodžiai. Jos krūtys buvo lyg ir pakeliui link jo lūpų.

– Ar turi draugę?

– Sužadėtinę.

– Taip ir maniau. Tokie vyrai kaip tu visuomet jau užimti.

– Tokie vyrai kaip aš?

Atsegdama kelias jo marškinių sagas, ji nusišypsojo.

– Stiprūs, gražūs ugniagesiai plaukuota krūtine. – Mergina pirštais tarsi šukomis perbraukė per jo krūtinės plaukus. – Tai kurgi ji?

– Hm... Bostone. Darbo reikalais.

Mergina nagu brūkštelėjo jam per krūtinės spenelį, jis pašoko ketindamas ją perspėti, kad daugiau to nedarytų, – jau žiojosi, – bet ji pasakė:

– Niekada nesu buvusi Bostone. Ten per šalta. Man patinka šiltesnis klimatas, o tau?

Halė dalyvauja susitikimuose, kurie ilgai trunka, bet juose daug sužino. Na štai. Jis ne toks girtas, kad nieko neprisimintų.

– Vis dėlto šį vakarą siaubingai karšta. – Ji abiem rankomis pakėlė plaukus sau nuo sprando, palaikė juos, o tada vėl paleido. Tada rankomis neskubėdama persibraukė per krūtis ir šis jausmas, atrodo, jai patiko, nes dešinioji ranka pasiliko ant krūties. Ji nykščiu ėmė atsainiai glamonėti spenelį po blizgančia F. Sukamieji nykščio judesiai ir tai, kaip tas nykštys žaidė su jos krūties speneliu, hipnotizavo.

Tačiau, kad ir kokie gundantys tie judesiai, jam teko iš visų jėgų įtempti regą, kad galėtų aiškiai juos matyti. Dieve, kaip jis nusilesė. Jo kūnas tapo sunkus kaip maišas. Ralis nebuvo tikras, ar galėtų pajudinti kojas, be to, nelabai ir norėjo, nes būtų reikėję pakeisti kūno padėtį... eee...

Ar ji pasakė savo vardą?

Šiaip ar taip, krustelėjęs Ralis būtų privertęs pajudėti ir merginą, o jam patiko jausti jos klubą, įsirėmusį į jo šlaunį.

Bet kaip jis galėjo šitaip apgirsti nuo bokalo alaus ir pusės stiklo „Margaritos“? Juk jis galėdavo išgerti daug daugiau. Koledže praleisti alkoholiu laistomi metai jį užgrūdino...

Beje, kurgi jo „Margarita“?

– Tavo sužadėtinė paliko tave visiškai vieną?

Apie tai jis turėjo kai ką pasakyti, bet, velniai jį rautų, niekaip negalėjo prisiminti, ką.

– Ji pasielgė gana kvailai...

Ralis neprisiminė baigęs gerti savo „Margaritą“, bet, matyt, vis dėlto išgėrė, nes kitaip jo rankos būtų užimtos. O dabar viena jo ranka buvo ant...

Po galais, kuo ji vardu?

Viena jo ranka lietė jos koją, ir kažkas sumaniai rodė tai rankai kelią po trumpu sijonu, o paskui vidine šlaunies puse aukštyn, o kita ranka buvo prispausta prie stangraus ir kieto dabar jau apnuogintos krūties spenelio.

Prie pat jo veido pūpsančios jos krūtys buvo šiltos ir nusėtos prakaito lašeliais.

– Ji iškrėtė kvailystę, o man pasisekė.

Tas rožinis smailas liežuvis, kurį jis jau buvo matęs... ar jis laižė druską jam nuo lūpų? Kai kas, esantis jam žemiau juosmens, jautėsi velnioniškai gerai, bet tai buvo neteisinga. Neteisinga.

„Tai negerai. Negerai! Kodėl aš taip elgiuosi?“

Dešimtas skyrius

Raliui nutilus, trobelėje įsivyravo mirtina tyla, kurią trikdė tik kartkartėmis iš virtuvės čiaupo kaptelintis vanduo. Galų gale Ralis pažvelgė į priešais sėdinčią Britą.

– Tai viskas, ką prisimenu. Jos liežuvis buvo mano burnoje, ranka – mano kelnėse, ir aš pagalvojau: „Po galais, ką aš darau? Turiu sustoti." – Jis papurtė galvą, tarsi norėdamas iškratyti mintis. – Po to užslinko visiška tamsa.

Brita trūkčiojamai atsiduso.

– Man tai pažįstama.

– Taip ir maniau.

– Neprisimenu nieko, tik tai, kad norėjau neparkritus kaip nors nusigauti iki Džėjaus sofos. Kas buvo vėliau, skendi visiškoje tamsoje.

– Ar tau negrįžta kokie prisiminimai?

– Ak, kaip norėčiau pasakyti, kad grįžta.

– Gali būti, kad sugrįš, – pasakė jis. – Ėmiau kai ką prisiminti, panašiai kaip žmogus prisimena prieš kelias naktis sapnuotus sapnus. Vaizdas šmėsteli ir vėl pradingsta tavo sąmonei net nespėjus jo užfiksuoti. Tai tarsi žodžių srautas, suvoki girdėjęs, bet nesupranti, ką jie reiškia. Kažkas panašaus. – Jis pasičiupo vandens butelį ir visą jį iškliukino, paskui ant stalo sukryžiavo dilbius ir pasilenkė arčiau jos. – Ar nemanai, kad tai neįtikėtinas atsitiktinumas, jog

mudviejų patirtis labai panaši ir su abiem atvejais yra susijęs Džėjus?

– Manote, Džėjus pasiuntė jums tą merginą ir liepė jai jus apsvaiginti narkotikais?

– O ką tu manai?

Šis klausimas nupleveno per juos skiriančią erdvę nelyginant užpūstos žvakės dūmų draiskana. Po kelių akimirkų Brita tarė:

– Nenoriu šitaip galvoti apie Džėjų.

– Aišku, kad ne. Nes juk jis buvo didvyris. O didvyriai šitaip nesielgia. Juo labiau – su savo bičiuliais.

Staiga jai prieš akis iškilo Džėjus, besišypsantis ir žadinantis simpatiją. Jo akyse visuomet galėdavai pastebėti šelmišką spindesį, bet ar jis tikrai būtų galėjęs ryžtis tokiai išdavystei, apie kokią ką tik papasakojo Ralis? Ji negalėjo šito įsivaizduoti. Bent jau tas Džėjus Burdžesas, kurį ji pažinojo, tikrai toks nebuvo.

– Skauda? – paklausė jis.

Mintimis toli nuo čia, ji išsiblaškiusi pirštais glostėsi gumbą pakaušyje. Ralis tai pastebėjo.

– Nuo to gumbo ėmė mausti galvą. Gal turite kokakolos ar panašaus gėrimo?

Jis atsistojo, iš šaldytuvo paėmė skardinę ir padavė Britai. Ji atsidarė ir gurkštelėjo.

– Galbūt Džėjus prisidėjo prie to, kas jums nutiko, o gal ir ne, – pareiškė ji. – Bet juk negalėjo manęs apsvaiginti narkotikais, kad tapčiau paklusnia meilužė, o paskui pats save uždusinti užsimetęs ant veido pagalvę.

– Iš tiesų. Kažkas atėjo į namus ir tai padarė.

– Tik kas?

– Nežinau.

– Ką įtariate?

– Apie tai dar pašnekėsime. Geriau aš tau papasakosiu, kas nutiko rytą, kai pabudau Džėjaus svečių kambaryje.

– Tada dar ne tame name, kuriame dabar gyvena... tai yra – *gyveno*.

– Teisybė. Senajame jo bute buvo du miegamieji, kiekvienas su vonios kambariu, per vidurį virtuvė ir svetainė.

– Būtent. Miegamieji buvo skirtinguose buto galuose.

Vos tai ištarusi Brita suprato išsidavusi. Ji skubriai žvilgtelėjo į Ralį norėdama įsitikinti, ar jis suvokė slaptą jos pasakytų žodžių prasmę.

Ralis, žinoma, suprato. Jis tarė:

– Manęs tai nestebina.

Jos veide nebuvo matyti nei atgailos, nei atsiprašymo. Greičiau iššūkis.

– Na ir kas? Mudu su Džėjumi susitikinėjome, kai buvome laisvi, bet mūsų romanas greitai baigėsi. Jis buvo toks trumpas, kad vargu ar jį galima vadinti meilės romanu. Mūsų santykiai buvo visai nekalti.

– Sakai, nekalti? Tokie nekalti, kad dabar esi įtariama jį nužudžiusi?

Tarp jų stojo įtampos persmelkta tyla, ir netrukus ji atsakė:

– Papasakokite, kas atsitiko rytą po vakarėlio.

Jis pirštų galais stipriai spustelėjo sau akiduobes, tada persibraukė rankomis per veidą – apžėlusius skruostus ir smakrą.

– Papasakojau tau viską, ką žinojau, daugiau nieko nepamenu. Bet kaip gyvas nepamiršiu to klaikaus siaubo, kurį patyriau vos nubudęs.

Jis pabudo, bet akių neatmerkė. Gulėjo tyliai, mintyse rikiuodamas savaitės dienas, stengdamasis susigaudyti, kelinta yra dabar. Kas šiandien jo dienotvarkėje? Ar jam reikia budėti, ar ne? Kada pamatys Halę?

„Tiksliai!“ – staiga prisiminė, tarsi kažkas mintyse būtų spragtelėjęs pirštais. Šiandien sekmadienis. Ji grįžta.

Nuo šios palaimingos minties jis atsimerkė. Pasirodo, gulėjo veidu į sieną, bet tai ne *jo* siena. Jo miegamojo siena ne taip arti lovos, be to, nudažyta visai ne ta spalva.

Kur jis?

Ralis atidžiau įsižiūrėjo į sieną, į langą ir susivokė esąs Džėjaus bute. Svetainėje. Jis pažino šį kambarį, nes porą kartų, – kai pokeris užsitęsė gerokai po vidurnakčio ir kai jo paties namai buvo ką tik išdažyti, o džiūstančių dažų tvaikas išgujo jį lauk, – jame nakvojo. Tąkart Džėjus užleido jam savo svečių kambarį, kol dažymo darbai bus baigti. O kitą kartą, po užsitęsusio vakarėlio, Džėjus įkalbėjo juodu su Hale pernakvoti šioje lovoje.

Anuos kartus jis prisiminė kuo aiškiausiai.

Bet, po velnių, niekaip negalėjo prisiminti, kaip jis čia pateko vakar vakare. Pro žaliuzes skverbėsi saulės šviesa, taigi jau nebe ankstyvas rytas. Žaliuzės buvo užtrauktos, bet ryški saulės šviesa išryškino kiekvieną jų juostą.

Ralis atsivertė ant nugaros, ir šis judesys privertė jį sudejuoti. Galvą kaustė bjaurus skausmas, ji buvo sunki kaip priekalas. Jis abejojo, ar sugebės pakelti ją nuo pagalvės, bet tvirtai žinojo nenorintis net mėginti. Nuo tokio judesio jam galėjo sprogti akių obuoliai. Ralį kamavo neregėtai sunkios pagirios, bet jis net neprisiminė...

Jis pamatė ranką ir iš išgąsčio net šūktelėjo.

Ranka gulėjo delnu į viršų, vos per kelis colius nuo jo šlaunies, tarsi prieš kelias sekundes būtų ją lietusi.

Tai buvo moters delnas.

Jis kaip nudiegtas šoko iš lovos. Na, bent jau pamėgino. Kojos buvo įsipainiojusios į antklodę, todėl jis suklupo, kelio girnele skaudžiai trenkėsi į kietmedžio grindis, pasigirdo pokštelėjimas. Bet apimtas siaubo jis to nė nepajuto.

Širdis daužėsi kaip pašėlusi, ir išgirdęs nelygų savo šnopavimą Ralis užsičiaupė, kad tie kvėpčiojimai liautųsi. Jis stovėjo visiškai sutrikęs, bet jo smegenys ūžte ūžė, stengdamosi paaiškinti tai, kas nepaaiškinama.

Moteris buvo negyva.

Saulėje įdegusi jos oda buvo įgavusi pilkšvą atspalvį, liudijantį mirtį. Lūpos – glaisto spalvos. Šiek tiek pramerktos akys jau buvo pradėjusios blaustis.

Jis stovėjo nustėręs gal dešimt sekundžių. O gal mažiau. Tada pasireiškė jo profesiniai įgūdžiai ir įgimtas polinkis veikti. Būti narsiam ir blaiviai mąstyti jį vertė ne užuojauta. Energingumas, spontaniškumas ir instinktas priversdavo Ralį nė nesusimąsčiusį pulti gelbėti turto ar žmogaus gyvybės.

Jis akimirksniu atsidūrė šalia merginos ir ėmė tikrinti pulsą. Neužčiuopė. Jos oda buvo šalta kaip marmuras. Nepaisydamas to, jis pradėjo jai daryti dirbtinį kvėpavimą.

– *Džėjau!* – riktelėjo jis. – Po velnių, kur tu? Džėjau! – Jo šūksnių niekas neišgirdo. Bute jis negirdėjo jokių kitų garsų, tik sunkų savo šnopavimą ir pusbalsiu beriamus raginimus merginai, kad pajudėtų, kvėpuotų, atsigautų.

Jo pastangos ir maldavimai buvo bevaisiai. Jis žinojo, kad nieko nebus, bet vis tiek nesiliovė. Gaivino ją tol, kol krūtinė apsipylė prakaitu, prakaitas ėmė žliaugti jam per veidą. O gal akis graužė ir skruostais riedėjo sielvarto ašaros?

Galiausiai pavargęs jis pasidavė. Atsisėdo sau ant kulnų ir įbedė akis į ją, vis dar nesuvokdamas, kaip galėjo įvykti ši siaubinga scena, kurioje jis atliko pagrindinį vaidmenį.

Paskui puolė prie naktinės spintelės, ant kurios stovėjo telefono aparatas. Tai buvo analoginė Džėjaus namų telefono linija. Jis surinko 911. Atsiliepė operatorius.

– Čia mirė žmogus. Atsiųskite greitąją pagalbą. – Ir, kol operatorius nepradėjo žerti klausimų, padėjo ragelį.

Tada nėrė iš kambario ir tekinas pasileido koridoriumi padais garsiai bumbsėdamas į grindis. Džėjus sėdėjo virtuvėje ant aukštos kėdės su kavos puodeliu rankoje, ant stalviršio atsivertęs sekmadieninį laikraštį. Jis buvo užsidėjęs ausines ir basomis kojomis mušė melodijos taktą.

– Džėjau!

Ralis suprato, kad Džėjus negirdi, bet akies krašteliu šis, matyt, pastebėjo judėjimą. Jis pasuko galvą ir tuoj pat pratrūko juoku, kuris tokiomis aplinkybėmis nuskambėjo tikrai nepadoriai. Tik gerokai vėliau Ralis susivokė, kaip keistai jis turėjo atrodyti. Nuogas, išsprogintomis akimis, mostaguojantis rankomis ir taip bandantis atkreipti draugo dėmesį...

Vos tik Džėjus nusiėmė ausines, Ralis pratarė:

– Mergina...

– Atrodai kaip laukinis iš Borneo salos, – prunkštelėjo Džėjus.

– Ten mergina...

– Žinau, bet pažadu niekam nesakyti.

– Ji negyva.

Džėjaus juokas akimirksniu nutrūko. Šypsena dingo.

– Ką?

Ralis apsisuko ir nupėdino atgal į miegamąjį tikėdamasis, kad Džėjus seks jam iš paskos. Taip ir buvo. Jis sustojo tarpduryje, sunerimęs pažvelgė į kūną ir delnu prisidengė burną.

– Kad mane kur...

– Mėginau ją atgaivinti, bet... – Ralis ranka persibraukė per plaukus. – Jėzau!.. – Kad neapalptų, jis pasilenkė į priekį, rankomis įsirėmė sau į kelius ir kelis kartus giliai įkvėpė.

Kai atsitiesė, Džėjus jau stovėjo prie lovos atidžiai apžiūrinėdamas nejudantį kūną.

– Atrodo, mirė jau senokai.

– Nubudau. Ir radau ją. Štai tokią.

Džėjus delnu vėl persibraukė per burną.

– Klausyk, koks mėšlas...

– Žinau. Jau paskambinau 911.

Džėjus išsiblaškęs palinksėjo galva.

– Maukis kelnes.

Ralis įsistebeilijo į Džėjų nevisiškai suprasdamas, ko jis nori.

– Maukis kelnes, – pakartojo Džėjus.

Ralis tebestovėjo vietoje ir gręžiojosi tol, kol pamatė savo kelnes vyriškų ir moteriškų drabužių krūvoje. Ant merginos palaidinės netikrais briliantais išrašytas FCUK tarsi šaipėsi iš jo. Jis įkišo kojas į klešnes, užsitraukė kelnes ir užsisegė antuką, bet kiekvienas jo judesys buvo mechaniškas.

– Kas atsitiko? – paklausė Džėjus.

Nieko nesuprasdamas, Ralis pakėlė į jį akis.

– Ką?

– Kas nutiko? Dieve, Rali. Mano namuose – negyva moteris. Vienoje lovoje su tavimi. Po velnių, kas atsitiko?

– *Nežinau!*

– Kaip suprasti – „nežinau“?

– Nežinau. Neprisimenu. – Ralis mostelėjo ranka į lavoną. – Net nežinau, kuo ji vardu.

Džėjus įsirėmė rankas į klubus ir nustėręs žvelgė į Ralį, o paskui išgirdo tolumoje kaukiant sirenas ir ėmėsi veikti. Pradėjo karštligiškai dairytis po kambarį, kol pastebėjo merginos rankinę.

Pačiupęs pasirausė ir rado piniginę. Atsegė.

– Siuzi su „i“. Monro. – Ir klausiamai pažvelgė į Ralį.

Ralis papurtė galvą ir pasakė:

– Net jeigu ji man sakė savo vardą, aš jo nepamenu.

– Aš irgi pirmą kartą išvydau ją tik per vakarėlį, – prisipažino Džėjus. – Dairiausi tavęs ir pamačiau, kad judu kiemelyje labai jau artimai bendraujate.

Ralis delnu persibraukė šaltu prakaitu apsipylusį veidą.

– Taip, lyg per miglą tai prisimenu. Ji priėjo prie manęs ir užkalbino. Padavė „Margaritą“. Mudu nuėjome... man rodos, nuėjome prie baseino.

Džėjus nepatikliai į jį dėbtelėjo.

– Nė nežinojau, kad nueisite taip toli.

– Apie ką čia kalbi?

– Rali, tu ir ta paukštytė... – Jis nutilo ir nekantriai papurtė galvą. – Dabar šiam pokalbiui nėra laiko.

Sirenų kauksmas darėsi vis garsesnis. Dabar jos buvo jau visai arti. Džėjus vėl ėmė naršyti merginos rankinėje.

– Ko ten ieškai?

– Ji nekviesta įsitrina į vakarėlį. Ir ką tai sako? Ogi kad ji – pobūvių plaštakė, tiesa?

Ralis vis dar jautėsi pernelyg apsvaigęs, kad suvoktų, ką jam bando pasakyti Džėjus.

– Na štai! – Iš merginos rankinės jis ištraukė mažutį kvadratinį aliuminio folijos paketėlį. Nagais sugnybęs patį jo kraštelį, pakėlė, kad Ralis pamatytų, o tada įmetė atgal į rankinę. Priklaupęs ant kelio atidžiai apžiūrėjo naktinės spintelės viršų. – Mhm... – Galų gale, vėl atsistojęs, jis pasilenkė prie merginos veido ir pervėrė jį skvarbiu policininko žvilgsniu. – Ji įklimpusi į kokainą, – atsitiesdamas ir gręždamasis į Ralį pareiškė Džėjus. – Vakar ir tu vartojai?

Ralis tik spoksojo į draugą išpūtęs akis, priblokštas tokio klausimo. Studijuodami koledže jiedu su Džėjumi kartą kitą pabandė marihuanos, bet įsitikino, kad alkoholis svaigina geriau. Be to, jis pigesnis ir legalus. Velniai griebtų, juk Džėjus puikiai žino, kad jis nevartoja.

Džėjus tarė:

– Iš gaižios tavo veido išraiškos suprantu, kad ne.

Sirena užkaukė visu garsu ir staiga nutilo. Džėjus pastūmė Ralį į šalį ir žengė prie durų.

– Aš juos įleisiu. Turiu paskambinti į policijos departamentą. Aš viskuo pasirūpinsiu, gerai? Greitosios medikams nieko nesakyk. Tu per daug sukrėstas, kad galėtum kalbėti, supratai?

– Aš ir *esu* per daug sukrėstas.

– Gerai. – Džėjus parodė pakeltą nykštį ir nuėjo įleisti atvykusių medikų.

Ralis juos pažinojo. Įžengę į miegamąjį jie tik dėbtelėjo į jį ir visi sustojo prie lovos, ant kurios tysojo nuogas lavonas. Savo darbą atliko spėriai ir Ralio nieko neklausinėjo.

Tolesnis pusvalandis skendėjo migloje. Vėliau, kai Ralis mėgino prisiminti įvykius, jie klojosi vienas ant kito, kol galų gale virto ir visiškai aiškių, ir labai neryškių prisiminimų kratiniu. Žinojo tik tiek, kad atvažiavo į Džėjaus vakarėlį su Kende, o kai ketino išeiti, priėjo ta mergina.

Greitosios pagalbos medikai iškvietė apygardos koronerį, šis netrukus atvyko ir patvirtino, jog lovoje gulinti mergina tikrai mirusi.

Kol vyko šios procedūros, Džėjus padavė Raliui puodelį kavos.

– Paskambinau Patui ir Džordžui, trumpai paaiškinau, kas ir kaip. Laimė, jie sutiko atvažiuoti, nors šiandien sekmadienis ir nė vienas iš jų nedirba.

Patas Vikhamas ir Džordžas Makgovanas buvo Džėjaus bičiuliai iš policijos departamento. Abu – detektyvai, tiriantys prieš privačius asmenis padarytus nusikaltimus. Užpuolimus, prievartavimus, nužudymus.

Nuo šios minties Ralis puolė į paniką.

– Aš nieko nepadariau.

– Aišku, kad ne. Bent jau nieko, už ką baudžia įstatymai. Sušikai savo gerą vardą su moterimi, kurios net nepažinojai. O ji, pasirodo, buvo narkomanė. Iš kurgi tu galėjai tai žinoti? Juk nepagalvojai, kad po visų tų „Margaritų" ji dar šniukštelės kokaino.

– Išgėriau tik vieną stiklą, ir tą, man rodos, ne visą.

– Išlupai tikrai daugiau negu vieną, drauguži. – Džėjus apkabino Ralį per pečius. – Esu matęs tave prisilakusį, bet ne per pastaruosius kelerius metus, ir *niekada* neregėjau tavęs tokio prisišniojusio kaip vakar vakare.

Ralis trūktelėjo petį ir nusimetė Džėjaus ranką.

– Sakau tau, išgėriau vieną bokalą alaus. Ir gal pusę stiklo „Margaritos". Nuo tiek negalėjau nulūžti, – nepasidavė jis.

Kaip tik tuomet atvyko Vikhamas ir Makgovanas. Vakar vakare Ralis matė juos čia, vakarėlyje, besilinksminančius su

kitais svečiais. Vikhamas buvo su žmona. Makgovanui ant parankės kabėjo į anoreksikę panaši mergina. Šįryt jiedu atrodė pagirioti, nenusimaudę ir nepatenkinti, kad teko grįžti į Džėjaus butą ir dar apžiūrėti merginos lavoną.

– Svečių kambaryje, – tarė Džėjus ir mostelėjo galva į koridorių. Jis ir Ralis nusekė paskui juos.

Niūrioji ketveriukė užėmė beveik visą kambarėlį. Detektyvai apžiūrėjo kūną, o Džėjus su Raliu stovėjo šalia ir stebėjo.

– Lietei ją? – paklausė Vikhamas.

– Dirbtinis kvėpavimas, – tesugebėjo išspausti Ralis.

Ant merginos plaštakų buvo užmauti plastikiniai maišeliai. Abu detektyvai pavertė ją ant šono norėdami įsitikinti, ar nugaroje nėra įbrėžimų arba žaizdų. Bent jau Ralis taip įtarė.

Džėjus pasakė:

– Ant naktinės spintelės yra miltelių pėdsakų. Manau, kokaino. O jos rankinėje yra aliuminio folijos paketėlis. Atidžiau paieškoję, tikriausiai rasime ir skutimosi peiliuką, ir šiaudelį. Spėju, kad ji nuolat vartojo. Jiedu su Raliu gerokai išgėrė. Jis nusmigo. Tada ji dar sutraukė dozę kokaino ir miegodama mirė.

– Skrodimas viską atskleis, – atrėmė Makgovanas.

Ralis nebuvo jautruolis. Dirbdamas tokį darbą negali toks būti. Bet kai dabar išgirdo žodį „skrodimas“, išgerta kava ėmė erzinti jo skrandį. Tarsi nujausdamas, kad draugas nesmagiai jaučiasi, Džėjus vienu kartu susėmė numestus drabužius, paėmė jį už parankės ir išvedė iš kambario.

– Eik ir susitvarkyk. – Įbruko Raliui drabužius ir batus. – Pasinaudok mano vonios kambariu. Jei nori, nusimaudyk po dušu. Jie čia dar užtruks, o tada pasišnekėsime.

Ralis tarsi robotas nužingsniavo koridoriumi, perėjo Džėjaus miegamąjį ir įžengė į vonios kambarį. Išsivėmė. Ištelžė, rodės, kelis galonus pūslėje susikaupusio šlapimo. Paskui apsišlakstė veidą šaltu vandeniu, o kai tai nepadėjo nuvyti

apėmusio silpnumo, nusiprausė po dušu pakaitomis liedamasis tai beveik verdančiu, tai geliančiu šaltu vandeniu.

Pajutęs, kad šiek tiek atsigavo, jis grįžo pas vyrus, dabar susirinkusius Džėjaus svetainėje, nuklotoje po vakarėlio likusiomis šiukšlėmis.

Pokalbį pradėjo Vikhamas:

– Sumautas reikalas, Rali.

Po tokio trumpo ir aiškaus situacijos įvertinimo Ralio komentarai tapo nebereikalingi, tad jis tik linktelėjo galvą.

– Hm... Po lova, toje pusėje, kur tu miegojai, radome porą panaudotų prezervatyvų... Turėsime nusiųsti juos į laboratoriją.

Tiesiai šviesiai savo klausimo Vikhamas nesuformulavo, bet Ralis suprato, kas jį domina.

– Nežinau, ar mes dulkinomės, ar ne, – atsakė jis. – Neprisimenu.

– Ji buvo tikras saldainiukas, – įterpė savo nuomonę Makgovanas. – Kaip gali neprisiminti?

– Neprisimenu, – pakartojo Ralis. Nuo vėmimo jo balsas tapo kimus. Jis krenkštelėjo. – Papasakosiu jums, ką pamenu.

Makgovanas išraiškingu rankos mostu paragino viską kloti. Ralis pradėjo.

– Atvažiavau su Kende Orin... – Jis papasakojo viską, kas vyko, kaip jis su mergina – Siuzi su „i“ – nuėjo prie baseino. – Bet nuo tos akimirkos viskas miglota. Prisimenu, pagalvojau, kad tos „Margaritos“ pasiutiškai stiprios. Man svaigo galva, norėjau kur nors prisėsti.

Suskambo Džėjaus telefonas. Jis atsiprašė, atsiliepė ir nusisukęs prislopintu balsu ėmė kažką kalbėti į ragelį.

– Gulėjai šezlonge, – pratarė Vikhamas, vėl atkreipdamas į save Ralio dėmesį. – Mes su žmona judu matėme. Ji pasijuto labai nejaukiai. Palikome judu besidarbuojančius ir tuoj pat grįžome į kiemelį.

Ralio skruostus išmušė raudonis.

– Prisimenu, kad ją bučiavau, tiksliau, ji bučiavo mane.

– Bučiavo? – prunkštelėjo Vikhamas. – Taaaip, gal dar ir bučiavotės...

Prie jų grįžo Džėjus.

– Skambino Halė, – pusbalsiu paaiškino jis. – Labai susirūpinusi, nes šįryt jai niekaip nepavyksta su tavimi susisiekti. Pasakiau, kad nakvojai čia ir tebemiegi.

Raliui teko sutramdyti dar vieną šleikštulio bangą. Jis rankomis susiėmė galvą, o alkūnėmis įsirėmė į kelius.

Džėjus patapšnojo jam per petį.

– Viskas bus gerai. Tai galėjo nutikti kiekvienam. Ypač tam, kuris pastaruoju metu dirba taip įtemptai kaip tu. Juk nepagalvojai, kad tave pakirs kelios „Margaritos".

– Aš net vienos nepabaigiau, – atsitiesdamas atsakė Ralis. – Net *vienos*, Džėjau. Ir išgėriau vieną alaus.

Jo dėmesį atkreipė judėjimas koridoriuje. Greitosios pagalbos medikai prie lauko durų stūmė neštuvus su ratukais, ant jų pūpsojo lavonmaišis. Šį kartą suvaldyti šleikštulio Raliui nepavyko. Lėkdamas į vonios kambarį jis išgirdo, kaip Makgovanas pataria Džėjui vežtis jį į laikiną policijos departamento būstinę tolesnei apklausai. Džėjus pažadėjo atgabenti jį ten iki pirmos valandos popiet. Bet mainais išgavo iš Makgovano pažadą, jog jis laikys šį įvykį atsitiktine mirtimi.

– Juk nėra jokio reikalo pranešti apie tai žiniasklaidai, tiesa? – pridūrė Džėjus.

Ralis apsidžiaugė išgirdęs, kad Makgovanas sutinka.

– Aš irgi nematau jokio reikalo.

Ir Ralis vėl ėmė lupti ožius – su tokia jėga, jog pats stebėjosi, kaip jam dar neplyšta stemplė. Pagaliau, jausdamasis lyg išverstas blogąja puse į viršų, jis netvirtais žingsniais išėjo iš vonios kambario.

Dabar bute buvo likę tik jiedu su Džėjumi. Šis Raliui nurodinėjo, ką ir kada daryti, nes jis pats ničnieko nesugebėjo nuspręsti.

– Nori skrebučio?

– Ne.

– Turi ką nors įmesti į skrandį.

– Gerai.

– Gal apelsinų sulčių?

– Taip.

– Gal nori pasiskolinti marškinius? Ant tavųjų – lūpų dažų žymės.

– Ačiū.

Viskas šitaip ir vyko, kol jie išvažiavo į policijos departamento būstinę. Buvo lygiai pirma. Vikhamas ir Makgovanas, dabar jau nusimaudę po dušu ir nusiskutę, laukė apklausų kambaryje.

– Ar tai būtina, vaikinai? – su Raliu atlydėtas pareigūnų, paklausė Džėjus.

– Jei norime, kad niekas mūsų negirdėtų, būtina, – atsakė Makgovanas. – Darome ką galime, kad šis reikalas neiškiltų į viešumą.

Jis pasiūlė Raliui ko nors atsigerti. Šis atsisakė. Džėjus išgelbėjo jį nuo galvos skausmo analgetikais ir privertė išgerti kelis galonus vandens, kad kūnui netrūktų skysčių. Skrebutis nuramino jam skrandį. Taigi dar kartą pasakodamas jiems apie vakarykščio vakaro įvykius Ralis jautėsi jau šiek tiek atgavęs jėgas, labiau pasitikėjo savimi ir gebėjo aiškiau mąstyti.

Kai jis baigė kalbėti, Džėjus pažvelgė į abu kolegas tokiu veidu, tarsi klaustų: „Na, patenkinti?“ Jie neatrodė pasiryžę nulinčiuoti Ralį, tačiau neatrodė ir visiškai įtikinti.

Ralis suprato, kad atėjo laikas imtis iniciatyvos ir pradėti gintis.

– Aš vis galvoju. Žinau, kad buvau pavargęs. Tos „Margaritos“ buvo neįprastai stiprios. Aišku, gal kalta sutrikusi mano medžiagų apykaita. Vienas stiklas kokteilio *galbūt* galėjo pažadinti mano kotą. *Galbūt* galėjo pastūmėti į lovą su ta mergina. Galų gale, ji buvo tikra gražuolė ir pati kabinosi

man ant kaklo. Bet tiek alkoholio, kiek išgėriau vakar vakare, negalėjo visiškai užtemdyti man atminties. Aš tuo tiesiog netikiu. – Jis giliai įkvėpė ir lėtai išleido iš plaučių orą. – Manau, kad buvau apsvaigintas narkotikais.

Vyrai žiūrėjo į jį visiškai sutrikę, o iš jų veidų negalėjai spręsti, ką jie mano apie tokį Ralio tvirtinimą. Pagaliau Džėjus atitoko.

– Apsvaigintas narkotikais? Ir kas tai padarė? Mergina?

– Juk ji padavė man kokteilį. Ji narkomanė.

– Įtariama, – pataisė jį Vikhamas.

– Įtariama, – nusileido Ralis.

– Ji tikrai vartojo, – įsiterpė Džėjus. – Rankinėje turėjo narkotikų, be to, aš jau suradau draugę, su kuria ji atvyko. Jos vartojo kokainą prieš ateidamos į vakarėlį.

Ralis nustebo, kad Džėjus per tokį trumpą laiką tiek daug sužinojo. Jam padarė įspūdį ne tik Džėjaus kaip detektyvo sugebėjimai, bet ir draugiška laikysena. Net jeigu jis ir abejojo tuo, ką pasakojo Ralis, nė žodžiu neišsidavė.

Makgovanas gavo žinią, kad jam skambina, ir išėjo iš apklausų kambario.

Džėjus žvilgtelėjo į savo laikrodį.

– Halė paskambinusi pasakė apytikrį atvykimo laiką. Jeigu lėktuvas nevėluos, nepraėjus nė valandai ji jau bus oro uoste.

Dievulėliau, Halė! Pilotai praneš, kad artėja prie Čarlstono. Bagažo skyriuje ji nekantriai lauks jųdviejų susitikimo. Dabar jau tikriausiai pudruojasi nosį, lūpų blizgiu pasiryškina lūpas, pasitikrina, ar nesusitaršė šukuosena, ir purkšteli burnos kvapo gaiviklio nekaltai laukdama, kada puls į glėbį ištikimajam sužadėtiniui. Pagalvojus apie tai, kokį nusivylimą jai teks iškęsti, kai sužinos apie išdavystę, Raliui suspaudė širdį.

Nė vienas iš jųdviejų nebuvo perdėtai pavydus. Halė nepiršdavo, jeigu jis pasišnekėdavo su kita moterimi, o jis ramiai priėmė žinią, kad į Bostoną ji keliaus kartu su dviem

tame pačiame banke dirbančiais kolegomis. Jiedu besąlygiškai vienas kitu pasitikėjo.

Tad kaip, po galais, jis paaiškins jai, kas nutiko vakar vakare, jeigu nesugeba paaiškinti net sau? Ralis pabandė įsivaizduoti save, viską pasakojantį Halei. Kaip rasti tinkamus žodžius? Kokiais žodžiais kalbėti, kad jo poelgis neatrodytų toks šlykštus? Tokių žodžių apskritai nėra. Moteris, kurią jis myli, netrukus bus priblokšta to, ką jis padarė, ir tai neišvengiama.

Džėjus spustelėjo jam petį.

– Gal leisk ją pasitikti man? Bendrais bruožais papasakočiau jai, kas atsitiko. Jei sušvelninčiau smūgį, ji būtų geriau pasiruošusi išgirsti iš tavęs smulkmenas.

Tuo tarpu grįžęs Makgovanas tarė:

– Tai geras planas. Na, bent jau sumanymas pasiimti iš oro uosto Halę. Mums reikia, kad Ralis dar pasiliktų čia.

– O kam? – paklausė Džėjus.

– Kobas Fordaisas nugirdo, kas atsitiko. Nori sužinoti smulkmenas.

Kobas Fordaisas buvo ambicingasis apygardos prokuroras. Sklido kalbos, kad jis intuityviai jaučia, kurios bylos sukels visuomenėje atgarsį ir kurių verta imtis, o į kurias geriau nesikišti. Jo kritikai tvirtino, jog to šeštojo pojūčio pagrindas – veikiau ambicijos, o ne noras matyti vykdomą teisingumą, tačiau tų, kritikuojančių, buvo mažuma. Rinkėjai jį labai gerbė. Jis visuomet mėgo būti minimas straipsnių antraštėse, bet nuo tos dienos, kai parodė didvyriškumą per gaisrą, pats ieškojo progų patekti į laikraščius.

Džėjus piktai paklausė:

– Kas jam paskambino?

– Tai visai nesvarbu, Džėjau. Esi faras, kurio namuose, lovoje su nakvojusiu svečiu rasta nuoga negyva mergina. Greitosios pagalbos medikai Ralį pažįsta. Tad anksčiau ar vėliau apie tai turėjo nugirsti ir žmonės iš apygardos prokuratūros.

– Ji mirė perdozavusi narkotikų! – sušuko Džėjus.

– Tada nei tau, nei Raliui nėra ko jaudintis, tiesa? – gūžtelėjo pečiais Makgovanas. – Apygardos prokuroro domėjimasis šiuo tyrimu yra... kaip jūs tai vadinate? Rutina?

– Formalumas, – niūriai tarstelėjo Ralis.

– Teisingai, – pritarė Makgovanas. – Formalumas. Leisk Džėjui pasiimti iš oro uosto tavo ponią ir taktiškai jai pranešti, kad vakar vakare tavo kotas įklampino tave į didžiulius nemalonumus. O pats pasilik čia ir pasikalbėk su Fordaisu.

Prieš išeidamas Džėjus pasivedė Ralį į šalį.

– Dar vienas dalykas... Dėl Dievo meilės, daugiau niekam neužsimink, kad buvai apsvaigintas narkotikais.

– Bet...

– Po velnių, paklausyk manęs! – sušnypštė Džėjus, paimdamas jį už parankės ir gerokai kresteldamas. – Jei ir toliau į kairę ir dešinę pliaukši apie narkotikus, visiems ims pirštis logiška išvada, kad judu su velione Siuzi vartojote juos kartu ir prisišniojote tiek, kad tau užtemo atmintis, o ji mirė.

Ralis abiem rankomis užsidengė galvą.

– Jėzau!..

– Taigi, – atsiduso Džėjus. Ir išvažiavo į oro uostą.

Po pusvalandžio pasirodė žmogus iš apygardos prokuratūros, bet ne Kobas Fordaisas. Ralis vienas sėdėjo apklausų kambaryje, kai pasirodė Kendė. Atrodė išvargusi, o po nakties, per kurią daug gėrė ir mažai miegojo, jos veidas buvo papurtęs. Blakstienų ir antakių dažai buvo išplaukę, akys atrodė kaip meškėno. Kendė tebevilkėjo vakarėlio suknelę. Ši buvo susiglamžiusi. Raliui dingtelėjo, kad Kendė miegojo jos nenusivilkusi. Ir mintyse bandė spėti, kur.

Ji pastovėjo tarpduryje, kelias akimirkas žvelgė į jį, paskui užtrenkė duris ir įėjo į kambarį.

– Aš jais nepatikėjau. Ar tai tiesa?

– Deja...

Ji numetė savo portfelį ant nediduko stalelio ir giliai atsiduso.

– Dieve šventas, Rali...

– Žinau.

Kendė nuo riešo nusimovė plaukų gumelę, suglobė išsipašiusias sruogas į arklio uodegą ir surišo.

– Oficialiai atėjau čia atstovauti apygardos prokurorui Kobui Fordaisui. Jis paskambino ir paklausė, ar negalėčiau sutvarkyti šio reikalo, nes jam – sūnaus gimtadienio šventė. Seneliai, balionai ir žmona, kuri išprotės, jeigu jis išeis.

– Ar jis žino, kad mudu draugai?

– Jei žinotų, manęs čia nebūtų. O jei kada nors sužinos, mane atleis. Kur tavo advokatas?

– Advokatas?

– Tavo advokatas, Rali, tavo advokatas, – nekantraudama išbėrė ji. – Kas tau darosi? Ar tebesi girtas?

– Aš... eee...

– Tik nesakyk, kad kalbėjaisi su policija be savo advokato.

– Ne su *policija*, – perimdamas jos toną, pakėlė balsą ir jis. – Su Džėjumi.

– Ak, su Džėjumi! – pašaipiai atšovė ji. – Ir Makgovanu. Ir Vikhamu. – Kendė žvelgė į jį ir sutrikusi, ir suirzusi. – Mano viršininkas, apygardos prokuroras, prileistų kelnes sužinojęs, kad nedalyvaujant tavo advokatui pasivarginau su tavimi pasisveikinti.

– Pasikalbėkim, Kende.

Ji ryžtingai papurtė galvą.

– Tai ne pati geriausia mintis.

– Prašau. – Tariant šį žodį jo balsas užlūžo, ir tai, atrodo, ją sujaudino labiau negu pats prašymas.

Jos pečiai nusviro. Ji baimingai žvilgtelėjo į duris.

– Gerai. Duodu tau tris minutes, nes turėsiu grįžti į apygardos prokuroro padėjėjų kontorą, tad paskubėk. Pasikalbėkime kaip draugai. Papasakok, kas atsitiko.

Ralis kuo išsamiausiai viską išklojo.

– Taigi, prisipažįsti, kad su ja miegojai, – pasitikslino Kendė.

– Pabudau šalia jos.

– Ir ji jau buvo mirusi.

– Žinoma. Taip. Dar bandžiau gaivinti, nors iš karto supratau, kad mergina jau kelios valandos nebegyva.

– Bet pats nematei, kaip ji mirė?

Jis pakėlė akis į Kendę. Ji sumosavo rankomis sau priešais veidą.

– Atsiimu klausimą. Aišku, kad nematei. Ar mylėjaisi su ja?

– Galbūt. Tikriausiai. Jie rado panaudotų prezervatyvų.

– Nuostabu, – sumurmėjo ji. – Esi svetimaujantis subingalvis, ir nekaltinsiu Halės, jeigu ji daugiau niekada su tavimi nekalbės.

– Nedariau to sąmoningai.

– O, suprantu. Pripažįsti, kad krušdamas ją buvai *be sąmonės*.

– Pripažįstu, kad buvau... – Prisiminęs Džėjaus patarimą, jis prikando liežuvį.

– Buvai?.. Koks buvai?

Bet juk kalbantis su Kende perspėjimo neužsiminti apie narkotikus tikrai galima nepaisyti. Nuleidęs balsą jis tarė:

– Manau, kad mane apsvaigino narkotikais.

– Girdėjau, kad ji turėjo kokaino. Judu eksperimentavote?

– Ne, po galais, ne. Manau, kad ji man pakišo kažkokio... na, net nežinau. Gal pasimatymų narkotiko? – Akimirką patylėjęs, jis pridūrė: – Liaukis į mane taip žiūrėjusi.

– Atsiprašau, – piktai mestelėjo ji. – Aš visada taip žiūriu, kai geras draugas ima piktnaudžiauti mano patiklumu ir raito neįtikėtiną istoriją.

– Manau, būtent taip viskas ir vyko.

Ji minutėlę atidžiai žvelgė jam į akis, tada išsitraukė iš po stalelio kėdę ir atsisėdo.

– Pasakok. Ir paskubėk. Aš vis dar klausausi.

Ralis išdėstė jai savo teoriją, kad į gėrimą, kurį jam padavė Siuzi Monro, buvo įberta sąmonę veikiančio narkotiko.

– Nuo tų narkotikų žmonės trumpam praranda atmintį, kaip nutiko ir man.

– Teisingai.

– Na, tai kaip?

– Taip pat veikia ir kokainas.

– Džėjus sakė, kad geriau apie tai neprasitarčiau.

– Džėjus teisus. – Pamačiusi, kad jis ketina prieštarauti, Kendė pridūrė: – Bet gerai jau, pasakysiu Fordaisui, jog esi tikras, kad tau pakišo narkotikų. Tik nežinau, ar jį įtikinsiu. Tavo versija gana trapi, Rali. Ginantis teisme taktika „nieko neprisimenu“ ne kažin ko verta.

– Tu manimi netiki?

– *Aš* tavimi tikiu, nes tave pažįstu. Bet... – Ji mostelėjo į uždarytas duris. – Tiek apygardos prokuroras, tiek detektyvai į tavo versiją geriausiu atveju žiūrės skeptiškai. Prarasti atmintį – velnioniškai patogu. Susirask advokatą. Tuoj pat. Kol neištarei niekam nė žodžio. Ir kuo greičiau pasidaryk šlapimo tyrimą. – Norėdama Ralį padrąsinti, ji spustelėjo jam ranką, bet jos šypsena buvo netvirta kaip ir jo gynybinė pozicija.

Vienuoliktas skyrius

Aplink jazminą už virtuvės lango dūzgė kamanės. Kai Ralis nutilo, Brita girdėjo jas taip aiškiai, kaip būtų girdėjusi virš trobelės stogo skrendantį lėktuvą. Toks garsus jų triūslus zvimbimas.

– Vos pamatęs ją ten, lovoje, – bejausmiu balsu tarė jis, – iš karto suvokiau, kaip tai paveiks mano gyvenimą. Tai buvo tarsi... tarsi... – Ralis nutilo ieškodamas tinkamo palyginimo. – Tarsi matytum, kaip nuo eglutės krinta kalėdinis žaisliukas ir dūžta į šipulius, supranti? – Brita galvos linktelėjimu patvirtino, kad palyginimą suprato. – Prieš pat jam sudūžtant puikiai žinai, kad nieko negali padaryti, negali pakeisti gravitacijos dėsnio, ir pasekmės neišvengiamos. Žala neatitaisoma. Kai pamačiau ją gulinčią negyvą, žinojau, kad šis įvykis sugriaus man gyvenimą. Neišsigelbėsiu. Mano gyvenimas netrukus subyrės į smulkias šukeles. Mėginti jį sulipdyti, kad viskas būtų kaip anksčiau, beviltiška.

Brita užsidengė lūpas, kad jos nevirpėtų. Šis jausmas jai pažįstamas.

– Lygiai taip, kaip dabar pasakojate, jaučiausi ir aš, kai pabudusi šalia radau gulintį negyvą Džėjų.

Ralis įsistebeilijo į jos kokakolos skardinę, žvilgsniu pasekė, kaip rasos lašeliai bėga žemyn į besikaupiančią balutę prie skardinės dugno.

– Kai pagalvoju, kad naktį miegojau šalia tos merginos, o ji tuo tarpu geso... – Jis nutilo, smakrą įrėmė sau į krūtinę, pasitrynė kaktą. – Dėl Dievo meilės, juk gelbėti žmones buvo mano misija.

Brita jau buvo betiesianti ranką per stalą norėdama jį paguosti, bet susitvardė.

– Jūs *nemiegojote*, Rali. Jūs buvote nokautuotas. Be to, *jūs* jos nenužudėte. Esate nekaltas.

Jis pakėlė galvą ir pervėrė ją griežtu, atšiauriu žalių akių žvilgsniu.

– Savo žiūrovams sakei ką kita.

– Niekada nesakiau, kad esate kaltas dėl nužudymo.

– Tiesiai ne, bet tavo žodžių potekstė buvo aiški.

– Jau sakiau, atsiprašau.

– O aš sakiau, kad atsiprašinėjimai jau truputį pavėluoti. Tai, kas atsitiko tą rytą, sugriovė man gyvenimą. Už tai sumokėjau viskuo, ką turėjau. *Viskuo, ką turėjau*, – pakartojo jis, ir norėdamas sustiprinti įspūdį trenkė kumščiu į stalą taip, kad net pašoko pustuštė kokakolos skardinė. – Tavo tendencingi reportažai padarė viską, kad man nepavyktų išgelbėti nė trupinėlio savo gyvenimo.

– Tai ką, jūsų nuomone, man dabar daryti? – plačiai skėstelėjo rankomis Brita. – Kaip dar galėčiau jums atsilyginti už padarytą skriaudą, jei neužtenka, kad dabar sėdžiu čia, tikiu jumis ir sutinku, jog tai, ką man pasakojate, yra tiesa?

Staiga jis nutilo kaip žemė ir pervėrė Britą tokiu žvilgsniu, kad ji staiga panoro užsitraukti ant galvos vėjastriukę. Bet striukės ji nevilkėjo, galėjo tik sunerti rankas ant krūtinės ir kęsti jo žvilgsnio skvarbumą bei tai, ką Ralis juo norėjo pasakyti. Nusprendusi kvailai nesišypsoti ir nenusukti akių į šalį, ji atrėmė Ralio žvilgsnį.

Staiga Ralis atsistojo, jo kėdės kojos erzinamai drykstelėjo per vinilinę grindų dangą. Jis žingtelėjo į svetainės vidurį ir patraukęs virvelę įjungė prie lubų pritaisytą ventiliato-

rių. Tada grįžo į virtuvę, bet ne prie stalo ir kėdės. Jis ėmė žingsniais matuoti siaurą plotelį tarp virtuvinės spintelės ir stalo.

– Kendė teisi. Mano gynyba buvo skylėta. Bet pora dalykų liudijo mano naudai. Vyriausias barmenas, pasamdytas specialiai tam vakarėliui, pripažino, jog į „Margaritas" buvo įpilta tiek tekilos, kad ir mulą iš kojų išverstų, ir šiek tiek skaidriosios, kad geriau muštų į galvą. O per skrodimą Siuzi Monro organizme buvo aptikta tiek kokaino, kad galėjo sustoti širdis. Bet, kaip ir tavo atveju, Brita, kol išsityriau, ar mano šlapime yra kokaino arba kito plačiai paplitusio pasimatymų narkotiko, šias medžiagas mano organizmas jau buvo spėjęs pašalinti.

– Vadinasi, Džėjaus patarimo nepaklausėte?

– Ne, kodėl gi. Paklausiau. Kai gavau neigiamus šlapimo tyrimo rezultatus, mano pasiryžimas daryti taip, kaip jis prašė, tik sustiprėjo. Juk atsikračiau visų įtarimų, kad vartoju narkotikus. Jis sakė, geriausia, jeigu viskas taip ir liks.

– O kaipgi Vikhamas ir Makgovanas? Jie girdėjo jus tvirtinant, kad buvote apsvaigintas narkotikais.

– Dėl jų Džėjus man liepė nesukti sau galvos. Sakė, kad jais pasirūpins. Spėju, taip ir padarė. Jiedu daugiau niekada apie tai neužsiminė.

– O apygardos prokuroras apie tai žinojo?

– O taip. Kendė manimi patikėjo ir nusprendė, kad Fordaisas turi tai žinoti. Aš ir Kendė susitikome su juo už uždarų durų.

– Tik jūs trys?

– Ir mano pasisamdytas advokatas.

– Kokia jo pavardė? Rodos, prasideda raide B, ar ne?

– Neprisimeni jo, taip jam ir reikia. Susiradau jį telefonų knygoje. Netrukus paaiškėjo, kad nesugeba atskirti, kur jo alkūnė, o kur subinė. Šiaip ar taip, susitikome su Fordaisu.

– Ir ką gi?

– Jis mane išklausė, bet įtikinti jo man nepavyko. Prezervatyvuose likusi sperma buvo mano. Fordaiso manymu, visiškai akivaizdu, kad, jei mylėjausi su Siuzi Monro, galėjau paraginti ją ir vartoti kokainą. Nors mano šlapimo tyrimo rezultatai buvo neigiami, tai neįrodė, kad nemėginau pripumpuoti tą merguželę narkotikų.

– Fordaisas taip ir pasakė?

– Iš esmės taip. Mano atminties praradimą jis atkakliai vadino „tikėtinu“ atminties užtemimu. Nepaisant to, jis pažadėjo rūpestingai ir visais atžvilgiais išnagrinėti šį atvejį, o išvertus iš politikų kalbos tai reiškia: „Dink iš čia ir daugiau manęs negaišink.“ Kendė keikė save už tai, kad neteisingai įvertino situaciją. Ji manė, kad nuoširdžiai viską prisipažinęs Fordaisui sustiprinsiu savo pozicijas. Bet išklojęs visą tiesą iš esmės tik patvirtinau, kad tą naktį buvau visiškai pametęs galvą ir galėjau iškrėsti bet ką.

– Kaip tik tuo metu Priešgaisrinės apsaugos departamentas jus išleido atostogų.

– Tiesą sakant, mano viršininkas neturėjo kitos išeities. – Ralis vėl atsisėdo prie stalo. – Aš niekada jo dėl to nekaltinau. Jis tik darė tai, kas, jo nuomone, buvo geriausia departamentui. Buvau įsivėlęs į skandalą, susijusį su girtuoklyste, seksu ir mirtimi nuo narkotikų perdozavimo. Ne pats geriausias ugniagesio įvaizdis. Pasinaudojęs šiuo incidentu Bruneris nušalino mane nuo tyrimo. Jis visiems garsiai ošė, girdi, labai nenori šito daryti, bet, manau, slapčia džiaugėsi, kad turi pretekstą manęs atsikratyti. Tačiau viršininkas iš karto manęs neatleido. Jis, kaip ir aš, laukė, ką darys Fordaisas. Ar būsiu apkaltintas beatodairiškai sukėlęs pavojų žmogaus gyvybei ir jį nužudęs, ar atsipirksiu vien griežtu papeikimu ir būsiu įspėtas kitą kartą elgtis atsargiau.

Ralis nutilo, ir Brita žinojo, apie ką jis dabar prabils.

– Ir tada pasirodžiau aš, – tyliu balsu įsiterpė ji. Nors ir žinojo, kad tai beprasmiška, vis dėlto dar kartą pabandė pasi-

teisinti. – Dėl visų jūsų išvardytų priežasčių tai buvo pikantiška istorija, Rali. Vienas žinomiausių miesto vyrų nubunda lovoje su negyva mergina.

– Narkotikai, seksas ir rokenrolas.

– Būtent. Tai buvo gardus kąsnelis, nukritęs tiesiai man į rankas. Aišku, aš jį stvėriau.

– Po velnių, tai jau tikrai. Ir dieną, ir naktį jaučiau į mane nukreiptas filmavimo kameras, mikrofonus ir prožektorių šviesas. Netgi tuos sumautus žinių tarnybos furgonus sustatei priešais...

Jo balsas užlūžo, bet sakinį pabaigė Brita:

– ...priešais Halės namą.

Brita tikėjosi, kad jis pratęs šią temą, bet apsiriko. Ralis spragtelėjo ir atvožė dantų krapštukų dėžutės dangtelį, užvožė, vėl atvožė, o tada vėl užvožė. Jai dingtelėjo, kad taip ryžtingai jis parodė, kad apie sužadėtinę daugiau nekalbės.

Jis ėmė pasakoti toliau:

– Mane išsamiai apklausė, bet galų gale Fordaisui pritrūko įrodymų, kad buvo padarytas nusikaltimas, todėl byla man nebuvo iškelta. Oficialiose policijos suvestinėse įrašyta, kad Siuzi Monro mirė perdozavusi narkotikų.

Jis pakėlė pykčiu degančias akis ir atrėmė Britos žvilgsnį.

– Tuo tikriausiai viskas būtų ir pasibaigę. Su tuo, kas atsitiko, niekada nebūčiau susitaikęs ir niekada nesusitaikysiu, bet jeigu tuo viskas būtų ir pasibaigę, ta našta bent jau būtų tekusi man vienam. Visa, kas nutiko, būtų likę mano asmeniniu reikalu. Bet tada televizijos eteryje pasirodei tu ir viską nušvietei taip, tarsi Siuzi Monro tapo auka.

– Ji ir buvo auka.

– Bet ne *mano* auka! – riktelėjo jis, įbedęs smilių sau į krūtinę. – Ji tapo savo pasirinkto gyvenimo būdo auka. Buvo įklimpusi, nuolat vartojo narkotikus. Vakarėlių plaštakė, ieškanti, kam pačiulpti, kad tik paskui gautų kvaišalų. Džėjus surado keliolika jos pažįstamų, kurie tai patvirtino.

Pyktelėjęs jis atsistojo, apsuko kėdę, rankomis apglėbė atlošą ir pasilenkęs į priekį toliau bėrė jai priekaištus:

– Bet tu neparodei naujausių tos merginos nuotraukų, kuriose ji nufotografuota avinti smailiakulniais ir vilkinti per trumpas palaidinukes, ant kurių netikrais briliantais išsagstytos frazės su labai aiškia potekste. Tu žiūrovams parodei jos nuotraukas, darytas vidurinės mokyklos baigimo proga. – Jis vis kėlė balsą. – Su kepuraite ir mantija. Ji atrodė kaip kaimynų mergaitės ir Rodso stipendininkės hibridas.

– Paprašiau jos motinos, kad duotų fotografiją...

– Jos *motinos*, kuri, suprantama, visai nenorėjo, kad žmonės jos dukterį prisimintų kaip nuo kokaino apsvaigusią kekšę, ir troško, kad jos Siuzi su „i“ būtų įamžinta kaip auka siaubūno, kuris ją nugirdė, iškrušo, o paskui nepasirūpino jos sustabdyti, kad neperdozuotų kvaišalų.

Brita nuolankiai sutiko su šia šiurkščia kritika, nes ji buvo pagrįsta. Ji niekada ir nieku gyvu neprisipažins, kad iškraipė šią istoriją norėdama padaryti įspūdį naujajam darbdaviui ir užsitikrinti tolesnę karjerą. Bet sąžiningai viską pasvėrusi negalėjo nepripažinti, kad jos reportažai buvo tendencingi ir juodinantys Ralį Ganoną.

– Aš pasakiau, kad...

– Liaukis, – kaip kirviu nukirto jis.

Jis ėmė žingsniuoti pirmyn atgal po virtuvę pirštais braukdamas plaukus ant viršugalvio, – šis gestas Britai buvo gerai pažįstamas. Ji matė Ralį taip darant kaskart, kai jo susierzinimas pasiekdavo viršūnę. Šitaip jis mėgindavo suvaldyti savo įsiūtį. Brita jautėsi jam už tai dėkinga. Jai buvo baisu matyti Ralį įpykusį.

Jis vėl klestelėjo ant kėdės.

– Kai pristatei visuomenei Siuzi kaip šventąją, o mane kaip jos prievartautoją, viršininkui neliko nieko kito, tik mane atleisti. Fordaisas niekuo manęs neapkaltino ir bylos neiškėlė, bet jam ir nereikėjo šito daryti. Mane teisė ir nuteisė visuomenės nuomonė. – O jo akys sakė: „Tu.“

Po kelių minučių įtemptos tylos Brita nedrąsiai paklausė:

– Ar tuomet čia ir apsigyvenote?

Jis niūriai linktelėjo galvą.

– Išsinuomojau šią trobelę keliems mėnesiams, o paskui nusprendžiau ją nusipirkti, nes žinojau, kad daugiau niekada negrįšiu. Koks skirtumas, kur gyveni, kai tavo gyvenimas sumautas...

– O kur mes, tiesą sakant, esame?

– Atokioje vietoje, tarp Boforto ir Čarlstono. – Ir Ralis bendrais bruožais apibūdino jai vietovę, paminėjo kelių miestelių pavadinimus.

– Tokių niekada nesu girdėjusi, – atsakė Brita.

– Kaip tik todėl juos ir išvardijau.

– Ar kas nors... Ar su kuo nors palaikote ryšius?

– Pavyzdžiui, su kuo? Su savo advokatu? Apmokėjau jo pateiktą sąskaitą, atsisakiau jo paslaugų ir daugiau nei mačiau jį, nei girdėjau. O gal su visais man dar likusiais draugais? – niekinamai prunkštelėjo jis.

– Gal su tėvais?

Jis skausmingai į ją pažvelgė ir tyliai pratarė:

– Jie irgi išvyko iš Čarlstono.

– Ar jie jumis patikėjo?

– Žinoma, apie tai nė kalbos nėra. Aš vienintelis jų vaikas. Mūsų santykiai visuomet buvo labai artimi. Jie palaikys mano pusę, nesvarbu kas nutiks.

– *Palaikys?*

– Ir palaikys, ir palaikė. Bet kaip tik dėl to tapo visuomenės atstumtaisiais. Jų ėmė vengti net patys seniausi bičiuliai. Galiausiai jie pavargo jaustis išstumti iš visuomenės. Tėtis pasiprašė atleidžiamas iš vaistų tiekimo įmonės, kurią kadaise pats padėjo sukurti, anksčiau išėjo į pensiją, ir jiedu persikėlė į Ogastą, kur gyvena mamos sesuo. Dėl to, ką jiems dėl manęs teko patirti, mane siaubingai graužia sąžinė. Niekada nesugebėsiu atlyginti jiems padarytos skriaudos. Čarls-

tone jie praleido visą gyvenimą. Dabar jie man sako, kad susirado naujų draugų, ten gyventi jiems patinka, bet... – Jis gūžtelėjo pečiais ir nutilo.

Britai labai knietėjo paklausti Ralio apie sužadėtinę, bet susilaikė ir uždavė kitą klausimą:

– O kaip jums sekasi ištverti? Šitą vienatvę. Ir tai, kad negalite su niekuo bendrauti? Na, išskyrus Delną. Kaip leidžiate laiką?

Kelias akimirkas Ralis žvelgė į ją nenuleisdamas akių.

– Planuoju kerštą. – Jis kalbėjo lėtai, grėsmingai, tokiu tonu, nuo kurio jai pašiurpo rankų oda.

Todėl apsidžiaugė lauke išgirdusi triukšmą, liudijantį, kad grįžo Delnas. Jis įžengė į prieangį, pakabino savo laimikį ant stogo užlaide įkalto kablio, liepė savo šunims gultis, atidarė stiklines trobelės duris ir kyštelėjo galvą į vidų.

– Galiu įeiti?

– Negali, – atsiliepė Ralis.

Bet Delnas, trindamas rankas, vis tiek įėjo.

– Praleidau ką nors svarbaus?

– Nepraleidai nieko, ko dar nebuvai girdėjęs.

Virtuvėje ant vinilinės grindų dangos jo basos kojos nutapsėjo kaip kanopos.

– Aš alkanas. Turi ko užkramtyti? – Delnas patikrino, ko yra šaldytuve, ir nusivylęs tarė: – Mėsa priešpiečiams. Gal iškeptum man tą triušį?

– Gal eitum namo ir išsivestum savo dvokiančius blusų apniktus šunis? – Staiga Ralis atsistojo nuo kėdės ir išėjo iš trobelės.

Brita pažvelgė į Delną, kuris, matyt, nusprendė, kad mėsa priešpiečiams vis dėlto nėra pats blogiausias pasirinkimas. Ir susiringavo į burną kelis šviesiai rožinės apdorotos mėsos griežinėlius. Vaizdas buvo toks šlykštus, kad ji nusuko akis į stiklines lauko duris, trinktelėjusias paskui išskubėjusį Ralį.

– Jis ant manęs vis dar siunta. – Ir pridūrė: – A, jam tiesiog pasistojo, ir tiek.

Brita staigiai atsigręžė į senį.

– Prašau?

– Jam pasistojo. – Jis uždarė šaldytuvo dureles ir viršutine delno puse nusišluostė burną. – Iš karto pamačiau. – Senis įsikišo mažąjį pirštelį į ausį ir ištraukė sieros gumulėlį, kurį tuoj pat ištrynė į viršutinę kombinezono dalį. – Ir nepasakyčiau, kad nustebau. Plaikstaisi čia pusnuogė ir kurstai aistras.

Teisingumo ministrui Kobui Fordaisui niekaip nesisekė sutelkti dėmesio į įsismarkavusią diskusiją. Ilgas ovalo formos posėdžių stalas buvo tapęs kovos lauku, o aplink jo išblizgintą viršų tarsi dvi karo stovyklos priešingose demilitarizuotos zonos pusėse sėdėjo oponentų grupės. Jis pats buvo įsitaisęs stalo gale ir laikėsi neutraliai.

Prieš susitikimą jis netgi svarstė, ar nereiktų paskambinti abiem suinteresuotoms pusėms ir paprašyti atidėti šį susirinkimą. Bet kartą jis jau buvo nukeltas. Jei vėl būtų atidėtas, tai dar labiau sukiršintų abi šalis. Be to, kai kas gali imti šnabždėtis, kad jis vengia svarstyti šį klausimą politiniais sumetimais.

Klausimas buvo gyvybiškai svarbus ir skaldė visuomenę. Susirinkusius įstatymų leidėjus nenumaldomai spaudė galutinis terminas. Todėl Fordaisas leido jiems susirinkti, kaip buvo numatyta, nors paties dėmesys krypo ne į šį, o visai kitą klausimą.

Šįryt išgirdęs paskelbtus Džėjaus Burdžeso skrodimo rezultatus, jis daugiau negalėjo galvoti apie nieką kita.

– Pone Fordaisai, kad naujasis ginklų kontrolės įstatymas būtų priimtas, reikia jūsų pritarimo projektui, – pagaliau ištaikęs progą įterpti žodelį pareiškė šio įstatymo šalininkas.

– Visiškai nesvarbu, ar jūs tam įstatymui pritarsite, ar ne, pone teisingumo ministre, – ryžtingai, nors tas ryžtas Fordaisui pasirodė apsimestinis, atkirto vienas iš ką tik kalbėju-

siojo oponentų. – Dabartinė šio įstatymo projekto redakcija nesurinks reikalingų balsų ir tikrai netaps įstatymu.

– Tai kodėl taip atkakliai stengiatės įkalbėti poną ministrą šiam įstatymo projektui nepritarti? – atšovė vienas iš priešininkų stovyklos vyrų.

Kobas atsistojo.

– Ponai, siūlau padaryti pertrauką, kol dėl ginklų kontrolės įstatymo projekto dar nepradėjo lietis kraujas. Argi tai nebūtų ironiška? – Jis pamalonino visus savo firmine, rinkėjų balsams užsitikrinti skirta šypsena ir, kaip ir tikėjosi, išgirdo krizenimą. – Pasivaišinkite kava ir mineraliniu vandeniu. Šie trapūs šokoladiniai sausainukai irgi verti paragauti, nepaisant juose slypinčių kalorijų. Aš po minutėlės grįšiu.

Kobas tikėjosi, kad niekas iš susirinkimo dalyvių nenuseks paskui jį į vyrų tualetą, ir neapsiriko. Jis pasinaudojo pisuaru, tiesiog jautė pareigą juo pasinaudoti, nes juk kaip tik šia dingstimi nutraukė susitikimą. Priėjęs prie kriauklės, jis pakišo rankas po šalto vandens srove, bet atsargiai, kad nesušlaptų iškrakmolytų marškinių rankogalių, susegtų valstybės ženklu puoštomis sąsagomis.

Ką gi, pagalvojo jis.

Žinia, kad Džėjus Burdžesas buvo nužudytas, šiandien nustelbs visus valstybės reikalus. Apie tai šaukte šauks visų laikraščių pirmųjų puslapių antraštės ir bus garsiai trimituojama visais kitais žiniasklaidos kanalais. Visi apie tai sužinos, netgi tie, kurie nieko nenori apie tai girdėti.

Šį rytą, vos jam įžengus į biurą, kažin kodėl labai susijaudinusi sekretorė iš karto pranešė jam, kad girdėjo apie tai per CNN kanalą.

– Buvote paminėtas ir jūs, pone, – pasakė ji. – Rodė garsiąją nuotrauką, kur jūs visi keturi nufotografuoti liepsnų fone.

Sumauta fotografija. Sumautas gaisras.

Nuo tos dienos Kobas daugybę kartų gailėjosi, kad negali pasukti laiko atgal, – tada būtų nėjęs į tą susitikimą, kuris kaip tik tą lemtingą dieną ir lemtingu laiku atvedė jį į policijos departamento būstinę. Bet kurią kitą dieną tuo metu jis būtų arba dirbęs teismo rūmuose, savo kabinete, arba jau traukęs namo. Tačiau ta diena buvo išskirtinė, ir jis niekaip nesiliovė dėl to graužęsis.

Bet taip pat daugybę kartų – gal netgi dar daugiau – jis jautėsi dėkingas už akimirksniu įgytą šlovę, kurią jam atnešė tas gaisras. Jo politinė karjera vis tiek būtų prasidėjusi, ir tikriausiai sėkmingai. Bet tikrai nebūtų įgavusi tokio milžiniško pagreičio. O juk jis baisiai nekantravo pajusti, ką reiškia iškilti iki teisingumo ministro, ar ne tiesa?

Jis gavo naudos ir iš gaisro, ir iš septynių jame žuvusių žmonių mirties. Širdies gilumoje, kur kiekvienas žmogus yra visiškai atviras sau, jis dėl to nė kiek nesigailėjo. Tad kas gi jis per vienas?

Bet mąstyti tokiomis kategorijomis visiškai beprasmiška. Likimas yra likimas ir jo neapgausi. Kai žmogui ateina laikas palikti šį pasaulį, jis išeina. Jis ir jo ambicijos, palyginti su kosmoso jėgomis arba, jei žmogus religingas, lemtimi, beveik nieko nereiškia.

Taip jis sau sakė. Tai buvo kredo, kuris leido jam miegoti naktimis. Jis susitaikė su tuo, kas nutiko. Jei visi kiti galėjo su tuo susitaikyti, tiesiog pamiršti tą gaisrą ir gyventi toliau, tai ir jis gali.

Ir vis dėlto atrodė, kad galutinai ištrinti šio įvykio iš atminties nepavyks niekada. Jei tik Džėjus Burdžesas būtų užgesęs tyliai... tvarkingai miręs nuo vėžio...

Bet juk tai ne Džėjaus stilius, tiesa?

Dabar kaip tik vyksta tyrimas, keliantis visuomenėje ne mažiau šurmulio negu tuomet, kai buvo nužudytas Patrikas Vikhamas. Vikhamo žudikas nei išaiškintas, nei suimtas. Ilgainiui jo nužudymas liovėsi būti pagrindine tema žinių

laidose, ėmė grimzti į užmarštį ir apskritai išnyko iš žiniasklaidos akiračio.

Deramai pagerbęs kolegos didvyrio atminimą per jo laidotuves, Kobas pasirūpino, kad už jį balsavusių rinkėjų dėmesys Vikhamo nužudymui po truputį išblėstų. Tapęs kandidatu į aukščiausią valstijos teisėsaugos pareigūno postą, jis galėjo savo rinkėjams kasdien priminti apie kruviną susidorojimą su policininku ir taip suteikti dar daugiau solidumo savo rinkiminei kampanijai. Jis galėjo liepti atlikti kuo išsamiausią tyrimą, kad policininko žudikas būtų sučiuptas ir stotų prieš teismą.

Bet šito nepadarė. Negalėjo.

Iš čiaupo jam ant rankų vis dar kliokė šaltas vanduo, o veidrodyje virš kriauklės jis matė atsispindintį nebjaurų savo veidą, pradėjusius žilti smilkinius ir dailų kūną, kurio fizinė forma palaikoma nuolatinėmis treniruotėmis. Sprendžiant iš veido, šis vyras rūpinasi savimi ir gyvena sąžiningai. Ištikimas sutuoktinis, geras tėvas, nuolatinis bažnyčios lankytojas. Tokį jį matė ir plačioji visuomenė. Ji matė vyrą, tinkamai atliekantį savo vaidmenį, skatinantį pasitikėjimą teisėsaugos sistema, skelbiantį laisvę ir teisingumą visiems. Tačiau, kita vertus, juk žmonės mato tik tai, kas jiems rodoma, tiesa?

Jis abejojo, kad kas nors, susipažinęs su Džėjaus Burdžeso mirties aplinkybėmis, mėgins įžvelgti jose ką nors daugiau, nei buvo visiškai akivaizdu: jo merginėjimas galiausiai smogė kitu galu – jį pagalve uždusino įpykusi moteris.

„Kažin, – mintyse klausė savęs Fordaisas, – ar kas nors prisimins vyrą vardu Ralis Ganonas ir prieš penkerius metus jam pateiktus kaltinimus?“

Vengdamas veidrodyje atsispindinčio savo paties žvilgsnio, teisingumo ministras Kobas Fordaisas pasilenkė virš kriauklės ir šaltu vandeniu apsišlakstė veidą.

Patas Vikhamas jaunesnysis sukaupė drąsą ir surinko telefono numerį.

– „Konvėjaus statybos“.

– Ar... eee... ar Džordžas yra?

– Deja, nėra, grįš tik vėlyvą popietę.

– Hm... – Pato kaktą išpylė prakaitas. Jis nusišluostė sulankstyta nosine.

– Gal jam ką nors perduoti?

– Eee... tiek to. Paskambinsiu vėliau.

Patas metė ragelį ir žvilgtelėjo per savo darbo kabinos sienelę akimis ieškodamas kitų pareigūnų, tokių pat popierius tvarkančių policininkų kaip jis. Jo patruliavimo rajonas buvo... kompiuteris. Patas tikras laimės kūdikis, bylų tvarkytojas. Ginklų jis bijojo. Nusikaltėliais bjaurėjosi. Nešiojo policininko ženklelį, bet nebuvo faras iš prigimties. Niekada ir nenorėjo juo būti, tad dvidešimt dvejus jam likusius tarnybos metus, po kurių galės išeiti į atsargą, jis vertino kaip bausmę, kurią privalo atlikti.

Įsitikinęs, kad aplink viskas ramu, Patas surinko mobiliojo telefono numerį. Po trijų signalų atsiliepė balsas, gana šiurkščiai ištaręs „Sveiki“.

– Džordžai? Patas Vikhamas.

Patas iš karto pajuto Džordžo Makgovano nepasitenkinimą, šmėstelėjo mintis, kad šis nutrauks pokalbį. Bet jis tik burbtelėjo:

– Palauk.

Pato ausis pagavo prislopintą kalbėjimą, jis girdėjo, kaip Džordžas trumpam atsiprašė, o paskui kelioms akimirkoms, matyt, kol ieškojo nuošalesnės vietelės, įsivyravo tyla. Pagaliau jis prabilo:

– Iš kur gavai mano numerį?

– Aš faras.

Pašaipus prunkštelėjimas, o tada:

– Užklupai mane įpusėjus labai svarbiam susitikimui. Mano uošvis nori gauti užsakymą statyti naująjį lengvosios atletikos kompleksą. Paskambinai labai jau netinkamu metu.

– Mums reikia pasikalbėti apie Džėjų.

– Nė velnio, – žemu balsu numykė Džordžas.

– Jau išsiaiškino, kaip jis buvo nužudytas.

– Girdėjau.

– Ta reporterė tvirtina, kad kažkas pakišo jai pasimatymų narkotiko.

– Apie tai irgi girdėjau.

– Na, tai?..

– Tai *ką*?

Patas mintyse apmetė, kad Džordžas Makgovanas turėtų būti sunkesnis už jį kokiais septyniasdešimt penkiais svarais. Bet tą akimirką jis taip troško, kad fizinė jėga prilygtų jo pykčiui. Tuomet jis būtų įmūrijęs mėsingą to vyruko galvą į sieną už tai, kad jis toks bukas.

– Nejaugi tu visai nesijaudini?

– Aišku, jaudinuosi. Turiu įmušti kamuoliuką į aštuoniolika duobučių ir pralaimėti partiją, paskui dar iškęsti dvi valandas pietų ir po jų prasidėsiančias pusantros valandos derybas. Po viso šito, jei sutartis nebus pasirašyta, Lesas mane apkaltins, kad atsiliepęs į šį skambutį sutrukdžiau jam dalykinį susitikimą.

Bet Patas visuomet kiaurai matydavo žmones. Dėl padėties, kurioje jiedu atsidūrė, Džordžas nerimavo nė kiek ne mažiau negu jis.

– O dabar Brita Šeli kažkur pradingo.

– Pradingo? Kaip suprasti „pradingo“?

– Taip ir suprask, – suirzęs atšovė Patas. – Klarkas ir Chavjė su suėmimo orderiu nuvažiavo į Šeli namus, bet jos ten nebuvo. Televizijoje irgi nėra. Ten jos niekas nematė nuo vakarykštės popietės. Policija paskelbė jos automobilio paiešką.

Džordžas tylomis įsidėjo į galvą šią informaciją, o tada paklausė:

– Ir ką gi, tavo nuomone, dabar turėčiau daryti? Gal naršyti po krūmus ir jos ieškoti?

– Kaip manai, kodėl ji taip staiga dingo? Ką tai galėtų reikšti?

– Po velnių, iš kur man žinoti, Patai? Pirmiausia peršasi mintis, kad ji nenori būti suimta.

Šios frazės pabaigoje pasigirdo vos juntama pašaipos gaidelė, bet Patas į ją nekreipė dėmesio.

– Kaip manai, kiek Džėjus jai papasakojo?

Jau visai kitokia, netikrumo persmelkta intonacija Džordžas atsakė:

– Nežinau.

Jo susirūpinimas dar labiau sustiprino Pato nerimą.

– O, Jėzau...

– Dėl Dievo meilės, gal susiimsi? Neišskysk dabar.

– Ką darysime?

– Nieko. Mes nieko nedarysime, elgsimės taip, lyg nieko nebūtų nutikę. *Nieko* nedaryk, Patai, supratai?

Grėsmingas Džordžo tonas Patą įžeidė. Ir kas gi jis įsivaizduoja esąs, kad šitaip su juo kalba? Juk visi žino, kad jis – uošvio pastumdėlis! O jo žmona turi su kojomis susijusių problemų – niekaip negali nulaikyti jų suglaudusi.

Kai jie abu dirbo policijoje, Džordžas tapo vienu artimiausių Pato vyresniojo bičiulių, taip pat šeimos draugu, dažnai svečiuodavosi jų namuose ir likdavo vakarieniauti. Patas dar nepamiršo, kaip Džordžas juokais kumšteldavo jam į žastą, erzindavo dėl merginų, šnekėdavosi su juo apie beisbolą ir kartu žaisdavo vaizdo žaidimus. Jis garsiai kalbėjo, kėlė daug triukšmo ir su juo būdavo smagu.

Kol nebuvo vedęs Mirandos Konvėj. Kol jiedu su Patu vyresniuoju dar nebuvo tapę didvyriais. Kol nebuvo kilęs tas gaisras.

O po gaisro Džordžas Makgovanas Vikhamų namuose pasirodydavo itin retai.

– Man jau reikia eiti, – tarė Džordžas. – Ir daugiau neskambink. Kuo mažiau bendrausime, tuo bus geriau. Supratai?

Jis baigė pokalbį Patui nė nespėjus atsakyti. Kai Patas padėjo telefono ragelį ant svirtelės, jo delnas buvo drėgnas. Jis apsimetė atidžiai skaitantis dokumentą monitoriaus ekrane, – dėl viso pikto, jei koks pareigūnas eitų pro šalį.

Kitaip negu jis tikėjosi, po skambučio Džordžui jis ne nusiramino, o tik dar labiau susinervino. Didžiavyrio drąsa buvo apsimestinė. Patas galėjo lažintis, jog prakrapštęs viršutinius raumeningus Džordžo Makgovano kūno audinius rastų tokį pat bailį, koks yra jis pats.

Kaip ir jis, Džordžas baiminosi, kad kas nors Džėjaus Burdžeso nužudymo nesusietų su gaisru policijos departamente. Ar kas nors užčiuops šią sąsają? Ar esama kokių įtarimų, kad šie du įvykiai gali būti susiję?

Ar kas nors jį stebėjo?

Patas Vikhamas jaunesnysis labai norėjo turėti pakaušyje antrą porą akių.

Ir ne tik darbe.

Dvyliktas skyrius

Ralis sėdėjo pamiškėje ant kelmo ir žiūrėjo, kaip pasiėmęs nudobtą triušį ir vesdamasis savo tris šunis Delnas tapsena link savo trobelės. Tanki medžių lapija ryte prarijo senį ir neliko nė menkiausio ženklo, kad jis čia praėjo, – apie tai liudijo tik barnus vietinis kėkštas.

Aplink Ralio trobelę augo ir kietmedžiai, ir visžaliai medžiai. Pavasarį lapuočių ir laukinių krūmų žiedai nutaškydavo žalią miško lają baltomis ir pastelinių spalvų dėmėmis. Mažosios palmės ir virgininiai ąžuolai žaliuodavo netgi viduržiemį ir kurdavo amžinos vasaros įspūdį.

Čia būtų tikrai miela gyventi, jei šeimininkas sutvarkytų trobelę, moderniau įrengtų virtuvę ir vonios kambarį, pasirūpintų padoresniais baldais, keliais mielais niekučiais, suteiktų aplinkai daugiau jaukumo ir užaugintų dar kelias topinambų virkščias.

Vis nerimdamas Ralis nuvijo šalin šias svajas ir malonius jų sukeltus vaizdinius.

Jis pyktelėjo ant Delno, ir tai buvo pretekstas trumpam palikti trobelę. Net jei Delnas nebūtų sutrukdęs, Ralis būtų radęs kitą priežastį išeiti į lauką. Jis buvo įpratęs gyventi be oro kondicionieriaus. Vasaros karštis ir tvankumas jam jau netrukdė. Bet šiandien buvo kitaip. Šiandien oras tarp keturių trobelės sienų tiesiog dusino.

Tačiau dėl jo klaustrofobijos buvo kaltas ne troškus oras ir ne Delnas. Laukan jį išvijo kalbos apie gaisrą, Siuzi Monro mirtį ir visą kitą iš užmaršties išnirusį šlamštą, – sukilęs pyktis ir apmaudas galų gale taip suspaudė krūtinę, kad jam ėmė trūkti oro.

Be to, dalis kaltės teko ir Britai Šeli.

Raliui reikėjo atsipūsti ir nuo jos. Kai ji paklausė, kaip galėtų atsilyginti už visas padarytas skriaudas, jam dingtelėjo kelios galimybės. Viliojančios. Neleistinos.

Vakar jis privertė Britą miegoti šalia savęs, nes norėjo, kad ji pasijustų nepatogiai ir nežinotų, ko iš jo tikėtis. Tegul tai buvo atpildas už visą jos jam sukeltą sielvartą.

Bet, jei visiškai atvirai, jis taip pasielgė ir todėl, kad negalėjo atsispirti pagundai atsigulti šalia moters, su kuria pavyko užmegzti pokalbį – tegul ir nedraugišką, bet neapsiribojusį vien frazėmis: „Kiek?“ Arba: „Tik šiai nakčiai. Ryt iš ryto dingstu.“ Dažniausiai jis išeidavo dar neprašvitus.

Ir vis dėlto dabar jam atrodė, kad miegoti šalia Britos buvo didžiulė strateginė klaida. Nors pasirinkta taktika leido jam siekti užsibrėžto tikslo, ji taip pat audrino jam vaizduotę.

Bet kiurksoti lauke ir šitaip jos vengti gali tik bailys, argi ne? Jis prisivertė atsistoti nuo kelmo, perėjo kiemą ir vėl užlipo laiptais. Tada įėjo į vidų.

Brita stovėjo pačiame kambario viduryje priglaudusi rankas sau prie šonų, tarsi jai būtų buvę įsakyta čia laukti jo sugrįžtant. Pro virtuvės langą plūstantys besileidžiančios saulės spinduliai švietė jai į nugarą. Palubėj pritvirtinto ventiliatoriaus keliamas vėjelis lengvai plaikstė jos plaukų sruogas.

Ji tarė:

– Jau darosi vėlu. Turiu grįžti.

– Taip. – Jis prakalbėjo visą rytą ir geroką dalį popietės. Tik dabar suvokė, kad diena jau beveik prabėgo.

Brita droviai timptelėjo iš šambrė medžiagos pasiūtų marškinių skverną. Jis siekė jai iki pusės šlaunų. Rankoves

buvo atsiraitojusi iki alkūnių. Ir susisagsčiusi visas sagas, tik viršutinę palikusi atsegtą.

– Tikiuosi, neprieštaraujate, kad juos pasiskolinau. Niekur neradau savo vėjastriukės.

Trobelėje buvo tvankiau negu lauke, tad marškinius Brita apsivilko ne todėl, kad jai pasidarė šalta. Atrodo, ji pagaliau susivokė, kokie menki jos naktiniai drabužiai. Ji vilkėjo prie kūno prigludusį permatomą chalatėlį, ir, nors jis slėpė svarbiausias vietas, plonytis audinys lipte lipo prie kūno, – atrodė, jei kas paliestų, jis akimirksniu ištirptų. Vakar naktį Ralis pasielgė kaip tikras džentelmenas ir prieš išnešdamas ją iš namų apvilko jai vėjastriukę.

– Tavo striukė guli ant žemės, prie pikapo, – paaiškino jis. – Man rodos, vienas iš šunų ant jos buvo įsitaisęs guolį.

– Nieko tokio.

– Pasiruošusi?

Ji linktelėjo galvą.

– Gal prieš išvažiuodama dar nori pasinaudoti tualetu?

– Ne, man nieko nereikia.

– Tuoj pas tave ateisiu.

Miegamajame jis išsinėrė iš vakarykščių marškinių, apsivilko švarius, ir, kol stovėjo priešais pravertą nedidukę drabužių spintą, jam dingtelėjo, kad ką tik ieškodama sau marškinių čia rausėsi ji. Mintyse jis klausė savęs, kodėl ji pasirinko šambrė marškinius. Juk jie seni ir gerokai nuskalbti. Gal Britai jie pasirodė patogūs? Gal pagalvojo, kad šitie jai tiks geriau negu kiti? Gal visi kiti jo marškiniai jai buvo bjaurūs?

Ralis pasinaudojo tualetu, nusiplovė rankas ir jau ketino išeiti iš vonios kambario, tik dar nusprendė išsivalyti dantis. Jis pastebėjo, kad dantų pastos tūbelė, kurią jis maigė rytą, uždengta. Jos darbas, nes jis įpratęs palikti tūbelę neužsuktą.

Vadinasi, ji irgi valėsi dantis. Jį tai kažkodėl supykdė.

Ralis išjungė ventiliatorių ir užrakino trobelės duris. Brita jau laukė įlipusi į pikapo kabiną. Jis pakėlė nuo žemės jos vėjastriukę, nupurtė purvą, švystelėjo į priekabą ir sėdo prie vairo.

Ant grindų Brita rado savo rankinę. Išsiėmė iš jos nediduką šepetį, persibraukė juo per plaukus, žvilgtelėjusi į pudrinės veidrodėlį pasitikrino, kaip atrodo, ir pamačiusi savo atspindį atsiduso. Bet gražintis neskubėjo. Įsidėjo pudrinę ir plaukų šepetį į rankinę, o šią numetė sau po kojom.

Nepratardami nė žodžio jiedu važiavo tol, kol įveikė 4,7 mylios ir įsuko į pagrindinį kelią. Ralis tarė:

– Išleisiu tave prie tavo automobilio.

Ji žvilgtelėjo į savo basas pėdas ir timptelėjo atspurusį marškinių kraštą.

– Jeigu mane suims dar nespėjusią įeiti į namus, nutemps į policijos nuovadą štai šitaip apsirengusią.

Ralis dėbtelėjo į jos kojas.

– Sukelsi ten tikrą sensaciją.

– Dabar visai nenoriu sukelti jokios sensacijos.

– Ką? Tau jau nerūpi aukštesni reitingai?

Brita pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu. Ši kandi pastaba buvo tokia pat niekšiška kaip ir vakar vakare jos mesta sarkastiška užuomina apie skustuvą. Bet ji bent jau nukreipė jųdviejų pokalbį nuo savo dailių kojų.

Ir vėl gerą mylią važiavo tylėdami. Kai Ralis pagaliau vėl žvilgtelėjo į Britą, pamatė, kad ji sėdi atlošusi galvą. Jos akys buvo užmerktos. Ji sėdėjo visiškai tyli, tik buvo girdėti, kaip kvėpuoja. Kelias akimirkas jis stebėjo, kaip kilnojasi jo seni iš šambrė audinio pasiūti marškiniai. Dar niekada jie neatrodė taip puikiai.

Jis kostelėjo.

– Tavo namą slapčia stebi policijos pareigūnai. Ką ketini jiems pasakyti?

– Kad pažadu nesipriešindama eiti su jais, jeigu tik iš pradžių leis man persirengti.

– Ne, aš ne apie tai. Kaip pasiaiškinsi, kodėl nebuvai namie, kai atėjo tavęs suimti?

– Aš ir pati nežinau. Gal pasakyti, kad buvau pagrobta? Tik ar jie patikės?

– Abejoju. Juolab po tavo pasakojimo, kad vakarodama su Džėjumi buvai apsvaiginta narkotikais ir praradai atmintį.

– Ši istorija jiems pasirodys tokia pat neįtikėtina kaip ir ankstesnė, tiesa? – Nepasukusi galvos ji atsimerkė ir nukreipė žvilgsnį į Ralį. – Turbūt neverta tikėtis, kad ateisite ir prisipažinsite vidury nakties prievarta išsivežęs mane iš namų, ar ne?

Jis papurtė galvą.

Brita vėl užmerkė akis.

– To ir tikėjausi, bet, pamaniau, vis tiek paklausiu.

– Aš jau pabuvau visuotinio susidomėjimo objektu. Nepatiko. Dabar dirbu giliame pogrindyje.

– Vadinasi, fanfaras man teks pasitikti vienai?

– Kaip kadaise teko man.

– Na štai, ir vėl tas pat. Vargšas Ralis.

Šie žodžiai įskėlė jam pykčio kibirkštį.

– Tavo gailesčio neprašiau.

Brita atsisėdo tiesiai ir pasisuko į jį.

– Tikrai?

– Ne!

– Na, jūs labai stengėtės, kad tiksliai sužinočiau, ką praradote. Savo reputaciją, savo darbą, savo...

– Savo ką? Pabaik mintį.

– Savo sužadėtinę.

Jis įbedė žvilgsnį į besidriekiantį kelią.

– Tu tiesiog nesitveri smalsumu viską apie ją sužinoti, ar ne?

– Jau klausiau Delno.

– Ir ką jis tau pasakė?

– Jis manęs paklausė, ką apie ją man papasakojote jūs, o kai pasakiau, kad nieko, jis atšovė, girdi, jam atrodo, jog jūs ir nenorite, kad aš ką nors sužinočiau. – Ji laukė; jis atkakliai tylėjo. – Kodėl nenorite, kad sužinočiau?

– Kad čia nėra ko žinoti.

– Nemalkit šūdo.

Jis prunkštelėjo.

– Žiūrovai tokių žodžių iš tavo mielų lūpų dar niekada negirdėjo.

– Kaip toliau klostėsi jos likimas, Rali?

– Dieve mano, ar negali tiesiog liautis kamantinėjusi?

– Ne, kol neišgirsiu visos istorijos. Dabar žinau tik tiek, kad jos vardas buvo Halė.

– Ir tebėra.

– Žavi moteris. Protinga, sėkmingai daranti karjerą, graži.

– Kaip pirštu į akį.

– Kiek laiko buvote susižadėję?

– Truputį ilgiau negu metus.

– Balandžio dvyliktą dieną ketinote susituokti.

– Bet nesusituokėme. Istorijos pabaiga. – Jis lyg ir tikėjosi dar kartą išgirsti: „Nemalkit šūdo!“, bet šį sykį Brita atsiliepė ne iš karto. Nors ir įbedęs akis į kelią, Ralis jautė, kad ji žiūri į jį.

Po minutėlės ji tyliai ištarė:

– Rali, jai tai buvo nepakeliama, bet kuriai moteriai būtų buvę sunku...

– Atleisti?

– *Suvokti*. Prieš imdama galvoti apie atleidimą ji turėjo suvokti, kad be jos nuėjote į vakarėlį, kuris buvo tikrai audringas. Tai garantuotas būdas prisidaryti nemalonumų.

– Bet ji pati ragino mane ten eiti, prisimeni? Džiaugėsi, kad atsipūsiu nuo tyrimo.

– Ji buvo siaubingai naivi.

– Pakartok.

Žinodama, kad Ralis puikiai ją girdėjo, Brita atžariai tėškė:

– Arba Halė buvo naivuolė, arba jūs – neįsivaizduojamai patikimas.

– Gal visko po truputį.

– Galbūt. Aš tik žinau, kad niekada nepasakyčiau „puiki mintis“ sužadėtiniui, susiruošusiam be manęs eiti į Džėjaus Burdžeso vakarėlį.

– Tu savininkiška.

– Nuovoki.

– Pavydi.

– Gal peršokime šią temą?

– Ne, kaip tik panagrinėkime ją atidžiau. Kokia tu, Brita? Turiu omenyje artimus santykius. Ar esi iš tų, kurios laikosi įsitvėrusios partnerio? Nepatikli ir linkusi čiupti? O gal gyveni savo gyvenimą ir leidi vyrukui laikytis įsikibus tavęs, kol pagaliau nuvargsta ir tave paleidžia?

Bet nukreipti pokalbį nuo savo asmeninio gyvenimo ir pasikalbėti apie jos Raliui nepavyko. Ji paklausė:

– Kas nutiko po to, kai Džėjus paėmė Halę iš oro uosto?

Jis gūžtelėjo pečiais taip, tarsi mėgintų nusimesti sunkų slegiantį apsiaustą.

– Išsikalbėkite, jums tai padės.

Jis dėbtelėjo į Britą.

– Ne, tai padės *tau*.

– Ko gero, aš šito nusipelniau. Bet juk tai ne žiniasklaidai.

– O kodėl tu tokia smalsi? Gal vujaristė?

– *Šito* tai nenusipelniau.

Ralis dar kartą pažvelgė į ją, tada pusbalsiu nusikeikė.

– Na gerai. Bet tu nusivilsi. Nebuvo nei skandalingos scenos, nei žaibų ir perkūnų, nieko, kas tau padėtų sukurti televizijos dramą.

Brita tik žiūrėjo nenuleisdama nuo jo akių ir laukė.

Tik... nuo ko pradėti? Jis atsiduso ir prabilo:

– Kai Džėjus grįžo, aš tebebuvau policijos departamente. Iš oro uosto jis parvežė Halę tiesiai į jos namus. Man pasakė, kad ji nusiminusi. Labai. Tada patapšnojo per petį: „Bet ji stipri. Ištvers." Vikhamas ir Makgovanas pareiškė kol kas neturintys ko daugiau manęs paklausti; buvau laisvas. Iš policijos departamento nuvažiavau tiesiai pas Halę į namus. Paskambinau į duris, bet niekas neatidarė. Tada savo raktu atsirakinau ir įėjau į vidų. Radau ją svetainėje, susigūžusią sofos kamputyje, apsikabinusią pagalvę ir verkiančią.

Jis stabtelėjo ant slenksčio, bet kadangi Halė nesuriko jam dingti ir palikti ją ramybėje, įėjo ir atsargiai uždarė duris. Jai išvykus pro prapjovą duryse mestas paštas tebegulėjo ant grindų. Ralis jį peržengė. Visos užuolaidos užtrauktos. Šviesų ji nebuvo uždegusi, tad svetainė skendėjo prieblandoje.

Abu pažvelgė vienas į kitą per juodu skiriančią erdvę. Jis pamatė kančią ašaromis paplūdusiose jos akyse ir jam suspaudė širdį.

Ši scena taip skyrėsi nuo jų laukto susitikimo grįžus namo. Jis įsivaizdavo šią akimirką būsiant sentimentalią kaip reklamose ar romantiniuose filmuose, kai įsimylėjėlių žvilgsniams susitikus foną apgaubia migla. Jie eina vienas prie kito persmelkti jaudinančio laukimo, o kai prisiartina, jų lūpos susilieja į ilgą bučinį. Arba apsikabinę ima suktis meilės sūkuryje.

Jiedu su Hale patirdavo tokių akimirkų, kai drauge juokdavosi ne dėl ko kito, o tik iš tyro džiaugsmo, kad vienas kitame rado idealų partnerį, arba kai abu tylėdavo kartkartėmis apsikeisdami žvilgsniais ar šypsenomis.

Ir dabar mintyse jis klausė savęs, ar jie dar kada nors galės pasidžiaugti tokiomis akimirkomis. Vylėsi, kad galės. Gal ši patirtis sutvirtins jų santykius. Bet pirmiausia jiems reikėjo ją išgyventi.

Ralis priėjo prie sofos ir atsisėdo. Jis jos nepalietė, ji jo – irgi ne. Halė tyliai tebekūkčiojo. Jis troško ją apkabinti, pasakyti, kaip labai gailisi, kaip ją myli ir kad viskas bus gerai. Jis viską *ištaisys*. Bet leido jai verkti tikėdamasis, kad tai bus pirmasis žingsnis į atleidimą ir žaizda palengva ims trauktis.

Pusvalandis prabėgo akimirksniu, nors laikas šį kartą nerūpėjo. Jis būtų sėdėjęs ten amžinai ir laukęs jos ženklo, kad gali kalbėti. Galų gale ji atsargiai nusišluostė akis, nosį ir pažvelgė į jį. Tada kimiu balsu pratarė:

– Rali?

Klausiama intonacija, kuria buvo ištartas jo vardas, išdavė gilią Halės abejonę, ar jiems apskritai verta pradėti šį pokalbį. Ji laukė pasiaiškinimo. Jis padėjo ranką ant sofos atlošo ir pažvelgė jai į veidą. O tada ištarė vienintelius jam į galvą atėjusius žodžius iš pačių širdies gelmių:

– Hale, labai atsiprašau...

Tuomet jiedu apsikabino, suspaudė vienas kitą glėbyje ir abu pratrūko verkti. Nuo pat ryto, kai pabudo, Ralis tik dabar leido išsiveržti savo emocijoms. Jis verkė dėl mirusios merginos, dėl jo gyvenimą ištikusios krizės ir nepakeliamo sielvarto, kurį jis sukėlė mylimai moteriai.

Pagaliau jis susitvardė, nusišluostė veidą ir suėmęs suspaudė jos rankas.

– Viską atvirai tau papasakosiu. Tiksliai taip, kaip buvo. O tada, jei norėsi, galėsi man smogti arba liepti išeiti, arba...

– Tiesiog viską man papasakok, Rali.

Jis taip ir padarė. Nepraleido nė vienos smulkmenos, nors kartais ištarti savikaltos žodžius buvo labai sunku. Halė nusipelnė sužinoti visą tiesą.

– Vos tik ji prie manęs priėjo, turėjau atsiprašyti ir nueiti. Turėjau mandagiai atsisakyti man siūlomo gėrimo ir išeiti, kaip žadėjau. Pamatęs ją negalvojau: „Halės mieste nėra. Tad pasismaginsiu. Ji niekada nesužinos. Džėjus saugos mano

paslaptį." Prisiekiu tau, Hale, taip nebuvo. Neturiu jokio pasiteisinimo, galiu pasakyti tik tiek, kad ji atrodė provokuojamai, draugiškai elgėsi ir man tai turbūt paglostė savimeilę.

– O tai, kad aš tave myliu, tau savimeilės neglosto?

– Glosto. Žinoma. Bet...

– Bet tavo draugas padarė darbą, kurį turėjai atlikti tu. Jis išgelbėjo žmones ir tapo didvyriu. Tai tave ir ėda, ar ne?

– Truputį. Taip.

Šis prisipažinimas ją nuliūdino.

– Tau nereikia nieko man įrodinėti, Rali. Nei man, nei sau pačiam. Niekas neabejoja nei tavo profesine etika, nei tavo žiniomis ir gebėjimais, juolab drąsa.

– Žinau, – šiek tiek suirzęs atsakė jis ir tuoj pat pasigailėjo, kad leido savo irzlumui prasiveržti. – Bet po to gaisro niekaip negaliu savyje numaldyti apmaudo, kad Džėjus padarė tai, ką turėjau padaryti aš. Todėl, kai ta gražuolė iš svečių minios išsirinko mane, taip, prisipažįstu, tai paglostė man savimeilę. Na taip, nenuėjau šalin. Ir už tai prašau tavęs man atleisti. O dėl viso kito... – Ralis pasislinko dar arčiau jos. – Hale, aš žinau – negaliu to įrodyti, bet tiesiog *žinau* – į „Margaritą", kurią ji man padavė, buvo įberta narkotikų.

– Džėjus man papasakojo.

– Juk pati žinai, kiek alkoholio galiu pakelti. Nuo kelių gurkšnelių „Margaritos", kad ir labai stiprios, negalėjau taip sukvailėti, kad rizikuočiau sužlugdyti santykius su tavimi. Niekada nerizikuočiau prarasti tavęs dėl vienos nakties su kita moterimi, kad ir labai įspūdinga. Taip niekuomet nenutiktų. Vienintelis galimas paaiškinimas – tą vakarą nebuvau savimi. Nekontroliavau savo elgesio.

Paskui Ralis kuo įtikinamiau paaiškino, kad jo kūnas į seksualinį stimulą reagavo taip, kaip bet kurio kito vyro, bet *jis*, jo širdis, siela ir protas tame žaidime net nedalyvavo.

– Ar tiki manimi? Jeigu ne, tuomet kalbėti toliau man nėra prasmės.

Ji pažvelgė tiesiai jam į akis.

– Tikiu tavimi, Rali. Tikrai. Tik niekaip nesuprantu, kaip tu apskritai galėjai pakliūti į tokią padėtį.

– Tu pati norėjai, kad eičiau į tą vakarėlį, Hale, – pasakė jis tokiu tonu, kurio niekaip nepavadinsi vaidingu. Jis nemėgino suversti kaltės kam nors kitam ir tikrai nenorėjo pradėti kivirčytis.

– Žinau, žinau. – Halė trumpam užmerkė akis.

Kai ji atsimerkė, Ralis buvo visiškai tikras, kad ji susitvardė ir yra pasiruošusi klausytis toliau. Jis pasidalijo su ja šiurpia patirtimi, kai atsibudęs rado šalia gulinčią negyvą Siuzi Monro. Ir bendrais bruožais atpasakojo savo pokalbius su detektyvais.

– Jie tavimi patikėjo? – paklausė ji.

– Atrodo. Džėjus patikėjo, o juk pati žinai, kaip puikiai jis moka įtikinėti. Apie narkotikus jis daugiau neužsiminė, bet sakė, kad dėl visko, kas nutiko, kaltas alkoholis. Girdi, mane pakirto svaigalai ir pervargimas. Jis įteigė Vikhamui ir Makgovanui, kad aš nebuvau visiškai atsakingas už savo seksualines išdaigas. Ir, po velnių, tikrai nesu atsakingas už tai, nuo ko mirė Siuzi.

Tada Ralis jai dar papasakojo apie tai, kaip Kendė mėgino jam padėti, nors formaliai atstovavo visai priešingai stovyklai.

– Ji mane iškoneveikė ir pareiškė, kad, tavimi dėta, daugiau gyvenime su manimi nesišnekėtų.

Halė šyptelėjo.

– Taip, ji tokia.

Paskui atsiduso ir paklausė, ar jis norėtų kokakolos. Jiedu nuėjo į virtuvę ir atsisėdo ant baro kėdžių. Kol Ralis aiškino, ko, Džėjaus nuomone, jis gali tikėtis artimiausiomis dienomis, jų keliai lietėsi.

– Atidaviau jiems šlapimo mėginį, jis bus tiriamas. Prezervatyvuose rasta sperma irgi pakeliui į laboratoriją. – Jis apsimetė nepastebėjęs, kaip Halė suraukė antakius. – Be to,

bus daromas skrodimas. Džėjus sako, kad daug kas priklausys nuo jo rezultatų. Jie stengsis laikyti šį įvykį paslaptyje ir traktuoti jį kaip atsitiktinį narkotikų perdozavimą, o būtent tai, mano įsitikinimu, ir įvyko.

Minutėlę Halė sėdėjo tylėdama, įbedusi akis į kokakolos skardinės viršų.

– Kam jai reikėjo svaiginti tave narkotikais, Rali? – Ji pakėlė į jį akis ir pakartojo: – Kam?

– Manau, tam, kad įsitemptų mane į lovą.

– Sakei, kad ji atrodė provokuojamai. Džėjaus vakarėliuose visuomet yra vyrų, kurie tik ir žvalgosi pašėlusių, sekso ištroškusių merginų, tokių kaip tavo apibūdinta Siuzi Monro. Kam jai reikėjo iš visų svečių išsirinkti tave ir apsvaiginti narkotikais, jeigu tenorėjo pasidulkinti?

– Į šitą klausimą atsakyti negaliu.

Halė žvelgė į jį dar kelias akimirkas, o tada nusuko akis į šalį.

– Tavo tėvai žino?

– Paskambinau jiems iš policijos nuovados ir išklojau visą tiesą. Jie neteko žado. Mergina mirė šalia manęs, vienoje lovoje su manimi. Suprantama, jie buvo priblokšti. Iš pradžių. Paskui norėjo atvykti, padėti man, surasti advokatą. Pasakiau, kad nevažiuotų ir kad kol kas man sekasi neblogai.

– Bet jie tavimi patikėjo?

– Besąlygiškai.

Ralis tikėjosi išgirsti, kad ir ji tiki juo be jokių išlygų, bet Halė tepasakė:

– Maniškiams dar reikia pranešti.

– Leisk, aš jiems pasakysiu. Juk tai buvo mano klaida.

– Jie bus... Dieve, negaliu nė įsivaizduoti. – Ji delnais uždengė veidą. – Jie bus priblokšti.

– Manau, išgirdus tokias naujienas, tai – natūrali reakcija.

– Kai sužinos visi jų draugai, jiems bus labai nesmagu.

– Tikiuosi, taip nenutiks. Džėjus rūpinasi, kad žiniasklaida apie tai nesuuostų.

Halės skruostais vėl ėmė ristis ašaros. Ji liūdnai pažvelgė į Ralį.

– Ir kodėl tai nutiko mums?

– Per mano kvailumą. Per prakeiktą mano kvailumą. – Jis delnais švelniai suspaudė jai veidą. – Bet tu nė akimirkos negali suabejoti, kad aš tave myliu ir kad atiduočiau viską – viską! – jei tik galėčiau ištrinti iš mūsų gyvenimo pastarąją parą.

Ji neištarė nė žodžio, tik linktelėjo galvą.

Jis prisitraukė ją arčiau ir pabučiavo į lūpas, – atsargiai, stengdamasis, kad prisilietimas būtų švelnus.

– Mes tai ištversime, Hale.

– Taip.

– Dabar tai labai skaudu, žinau, bet aš padarysiu viską.

Jiedu stipriai suspaudė vienas kitą glėbyje. Veidu įsikniaubusi jam į kaklą ji sušnabždėjo:

– Tiesiog man taip pikta.

– Man dar pikčiau.

– Man gaila, taip gaila.

Ralis pamanė, kad jai gaila dėl paties įvykio, dėl to, kad tai nutiko būtent jam. Gali būti, kad tuomet Halė tai ir norėjo pasakyti. Bet vėliau jis svarstė: gal ji jam sakė, kad jai gaila, jog išsaugoti jųdviejų santykių neįmanoma.

Diena vijo dieną. Kai iš Ralio buvo atimta teisė dalyvauti Brunerio tyrime ir jis buvo laikinai nušalintas nuo pareigų, Halė palengvino jam nusivylimo naštą. Jis negalėjo įrodyti esąs tokia pat auka, bet jautė, kad Halė juo tiki, ir buvo pasirengęs iš visų jėgų gintis.

Iš pradžių.

Bet paskui atmosfera ėmė kaisti. Kendė Raliui pranešė, kad Fordaisas svarsto galimybę pateikti jam oficialų kaltinimą ir kad informaciją apie jo ketinimus kažkas nutekino žiniasklaidai. Iki tol Džėjus ir kiti pareigūnai šį tyrimą laikė paslaptyje, bet žinia nutekėjo ir iškart pasklido po miestą nelyginant naftos dėmė jūroje.

Situacija, kurioje jis atsidūrė, vienai tokiai šviesiaplaukei Septintojo TV kanalo reporterei tapo pačiu svarbiausiu projektu. Jos reportažuose Siuzi Monro buvo vaizduojama lyg pradedančioji vienuolė. Skrodimo rezultatai patvirtino, kad ji mirė nuo per didelės narkotikų dozės sustojus širdžiai, tačiau buvo iškeltas klausimas, kas ją paskatino vartoti tiek daug kokaino. Įtarimas krito ant jo.

Atlikti tyrimai patvirtino, kad prezervatyvuose buvo jo sperma.

Visa tai sužinojęs Ralis tuoj pat paskambino Halei ir pasakė, kad po darbo pasitiks ją prie banko. Jis norėjo susitikti su Hale anksčiau, negu ji grįš namo, įsijungs televizorių ir iš besišypsančios blondinės išgirs pasakojimą apie sužadėtinio spermą, – blondinės, kuri, atrodo, ypač mėgaujasi jo nelaime.

Jis pasitiko Halę prie banko, nusivežė į Vait Pointą, pastatė automobilį ir užlipo laiptais ant gynybinio pylimo. Nuo jo žvelgdamas į banguojančius Čarlstono uosto vandenis papasakojo Halei apie laboratorijos tyrimų rezultatus.

– Nežinau, ką mes veikėme. Bet kažkoks seksas tarp mūsų buvo.

Kelias minutes Halė nieko nesakė, tik žiūrėjo į vandens paviršiuje raibuliuojančius saulės šviesos blyksnius ir atsispindinčius debesis. O prabilusi pasakė:

– Norėčiau, kad parvežtum mane ten, kur stovi mano automobilis, Rali.

– Hale...

– Rali, prašau. Dabar apie tai negaliu daugiau kalbėti.

Gal ji vylėsi, kad paaiškės, jog sperma ne jo, ir visa tai tėra apgaulė, šiurpus nesusipratimas. Bet, atrodo, tą popietę ji labai pasikeitė. Vėliau jiems būnant drauge iš mažų, bet reikšmingų smulkmenų Ralis ėmė jausti, kad Halė nuo visko atsiriboja. Jos bučiniai tapo santūrūs ir tyri, apkabinimai – vangūs. Jųdviejų pokalbiuose atsirado įtampa. Tos temos jie stengėsi nejudinti, bet ji visuomet būdavo šalia.

Kilęs skandalas aptemdė jų gyvenimą ir iščiulpė iš jų visą džiaugsmą. Net kai stengdavosi nekreipti dėmesio į tą sumaištį, ji palengva juos sekino.

Galų gale, kai jiedu jau tik apsimetinėjo tebesantys pora, Ralis tiesiai šviesiai paklausė, ar ji nenorėtų atšaukti vestuvių.

– O tu? – klausimu į klausimą atsakė ji.

– Juk žinai, kad ne. Bet nenoriu, kad susisaistytum su manimi per prievartą.

– Nenorėčiau atšaukti vestuvių. Bet...

Ji taip ir neatskleidė jam pagrindinio argumento, svarbiausios priežasties, dėl kurios ėmė abejoti, ar jųdviejų sužadėtuvės yra prasmingos. Ralis galėjo įvardyti net keletą galimų priežasčių. Gal dėl to, kad jis vis dar įtariamas žmogžudyste? O gal todėl, kad ji patyrė viešą pažeminimą, nes kas vakarą per televizorių būdavo minima sužadėtinio pavardė? Visas Čarlstonas žinojo, kad jis turėjo kažkokių seksualinių santykių su Siuzi Monro, ir tai buvo rimta priežastis sužadėtuvėms nutraukti, net jei ne visi ant jo krintantys įtarimai pagrįsti.

Paėmęs ją už rankos Ralis tarė:

– Hale, aš tave myliu. Noriu tave vesti. Mano jausmai tau nepasikeitė. Bet nenoriu, kad liktum su manimi vien iš pareigos.

– Ne, taip nėra, Rali. Prisiekiu, kad taip nėra. – Ji trumpam nutilo, o tada pridūrė: – Mes abu patiriame didžiulį stresą. Tvyrant tokiam emociniam klimatui negalime ir neturėtume priimti visą tolesnį gyvenimą lemsiančio sprendimo. Sunku galvoti apie santuoką, kai tenka grumtis su tuo, kas dabar mus užgriuvo. Prieš žengdami atsakingą žingsnį, turime išspręsti šią problemą. Manau, mums reikia laiko, reikia pabūti atskirai vienam nuo kito ir viską gerai apmąstyti. – Jos veide atsispindėjo nuoširdus prašymas. – Tau taip neatrodo?

Jis pasilenkė į priekį ir įjungė oro kondicionierių. Paskui vėl patogiai įsitaisė vairuotojo sėdynėje ir pažvelgė į keleivę, o ši paklausė:

– Ar ji grąžino jūsų dovanotą žiedą?

– Tada dar ne. Aš ir neprašiau. Bet sutikau su visomis jos sąlygomis. – Ralis kandžiai nusijuokė. – Spėju, kad buvau jai per dosnus, daviau per daug laiko ir laisvės.

– Kas atsitiko?

– Išsinuomojau trobelę ir vis daugiau laiko pradėjau leisti ten. O Džėjus pasinaudojo atsiradusia proga. – Jis vėl skubriai žvilgtelėjo į Britą, kuri dabar iš nuostabos net prasižiojo. – Jam neužteko, kad gali gauti bet kurią moterį, – šiurkščiai pridūrė Ralis. – Jis būtinai turėjo pasiguldyti ir Halę. Vis skųsdavosi, kad Čarlstone Halė – vienintelė moteris, kurios jis nori, bet negali turėti. Halė manė, kad Džėjus tik traukia ją per dantį. Ir aš kaip paskutinis kvailys tuo tikėjau. O jis nejuokavo. Pasinaudojo tuo, kad manęs nėra šalia, o ji tokia pažeidžiama, ir Halė...

Ralis pasijuto pažemintas, kad Džėjus taip greitai ir lengvai užėmė jo vietą Halės širdyje ir lovoje. Netgi dabar, po tiek laiko, jį tai žeidė ir siutino.

– Gal ir ji visą tą laiką troško su juo būti? Šiaip ar taip, ji paštu nusiuntė sužadėtuvių žiedą mano tėvams. Pasakiau jiems, kad gali tą žiedą išmesti, parduoti, padovanoti pirmam sutiktam benamiui. Man tas pats.

Kurį laiką pikapo kabinoje buvo girdėti tik į kelio dangą besitrinančių padangų šnerenimas ir prietaisų skyde įtaisyto laikrodžio tiksėjimas. Ralis nežinojo, ar Brita bijo ką nors ne taip pasakyti, ištarti netinkamą žodį, sukelsiantį jam įniršio priepuolį, ar tiesiog mąsto apie tai, ką jis papasakojo.

Gal ji mėgina apskaičiuoti laiką ir nustatyti, ar Džėjus merginosi jai būtent tada, kai miegojo su Hale? Britai tebetylint jiedu sukorė kelias mylias.

Pagaliau jis nutraukė tylą.

– Maždaug po penkių minučių privažiuosime oro uosto pakilimo ir nusileidimo taką. Geriau galvok apie tai, ką papasakosi policijai, bet prieš tai turėtum susisiekti su savo advokatu.

Ji išsiblaškiusi linktelėjo galvą.

– Ar dėl to Džėjus ir suorganizavo jūsų išsiskyrimą? Tai yra, jeigu apskritai jis taip pasielgė. Siekdamas Halės pasirūpino, kad per jo vakarėlį atsidurtumėte vienoje lovoje su Siuzi? Tik įvykiai pasisuko visai ne taip, kaip jis tikėjosi? – Ji garsiai svarstė toliau: – Džėjus nesitikėjo, kad Siuzi perdozuos ir numirs tysodama svečių kambaryje. Jis tik ketino užklupti jus be kelnių, kol Halė išvykusi iš miesto, o paskui pasistengti, kad ji apie tai sužinotų, ir jam atsirastų proga su ja suartėti.

– Džėjus nebūtų šitiek vargęs vien tam, kad gautų moterį. Net jei ta moteris – Halė.

– Bet tikite, jog Džėjus viską sutvarkė taip, kad pabustumėte vienoje lovoje su Siuzi.

– *Negyva* Siuzi. – Brita pažvelgė į jį atvirai nepatikliai. Ralis pasisuko į ją ir linktelėjo galvą. – Taip, Brita. Džėjus visa tai suplanavo. Jis paaiškino Siuzi, ką ji turi man sakyti, – kad raudonos petnešos labai įaudrina, kad mano darbas labai vyriškas, ir panašiai. Džėjus įspraudė jai į lūpas žodžius, kurie, jis žinojo, paglostys mano užgautą savimeilę. Jis suprato, kad įversti mane su mergina į lovą vien didelių krūtų ir dailių kojų nepakaks.

– Todėl ji priėjo prie jūsų su taure gėrimo, į kurį buvo įberta narkotikų.

– Džėjaus parūpintų narkotikų. Dėl to esu visiškai tikras. Kai jau buvau susikompromitavęs, o Džėjus turėjo tai įrodančius prezervatyvus, jis pasirūpino, kad Siuzi sušniaukštų mirtiną dozę kokaino.

– Rali... – Negalėdama patikėti savo ausimis, ji papurtė galvą. – Jūs kaltinate savo seną bičiulį žmogžudyste.

– Taip.

– Kodėl Džėjui reikėjo tai daryti? *Kodėl?*

– Jei tik pasigersiu ir išdulkinsiu Siuzi Monro, tai dar nebus katastrofa. Tai man sukels asmeninių problemų, tikriausiai sužlugdys santykius su Hale, bet nė kiek nepaveiks kitų mano gyvenimo sričių. Tačiau, jei Siuzi mirs nuo per didelės kokaino dozės ir dar vienoje lovoje su manimi, – *tai*, be jokios abejonės, bus visiškas mano žlugimas. Toks įvykis, ypač kai bandai teisintis laikinu atminties praradimu, gali tave visiškai sunaikinti. Ir tave, ir tavo darbus.

Jis sustojo dviejų kaimo kelių sankryžoje ir pažvelgė į Britą. Po kelių sekundžių pamatė jos akyse atsirandantį supratimą. Žemu, vos girdimu balsu ji tarė:

– Gaisro priežasčių tyrimą.

Jis nieko neatsakė, tik nukėlė pėdą nuo stabdžio ir paspaudęs greičio pedalą perlėkė sankryžą. Iškart už jos įsuko į jokiais ženklais nepažymėtą lauko kelią. Toliau pusantros mylios besitęsiantis kelio ruožas buvo nusėtas duobių. Kratė kaip reikiant.

– Šį kelią prisimenu, – tarė Brita. – Vakar vakare laikiausi iš visų jėgų, kad tik likčiau gyva.

– Vaidinai netekusią sąmonės.

Kai Ralis pakišo po ja ranką apgraibomis ieškodamas saugos diržo, ji apsimetė mieganti ir tikriausiai pagalvojo, kad grabaliodamas jis kartą kitą prie jos prisilietė tyčia, bet jis tikrai niekaip negalėjo surasti tos sumautos diržo sagties. Ši buvo įstrigusi tarp sėdynių. Mintyse pasvarstęs, ar nevertėtų dabar jai to paaiškinti, Ralis nusprendė, kad geriausia iš viso apie tai neužsiminti. Nenorėjo, kad ji žinotų, kaip puikiai jis visa tai prisimena.

Jos automobilį Ralis buvo palikęs priešais aprūdijusį angarą su rievėtos skardos siena. Dabar jis sustojo šalia, bet nei pats, nei ji lipti iš pikapo neskubėjo. Kol nusileido langų stiklai, variklis dirbo, o tada Ralis jį užgesino.

Kai ji grįš į miestą, bus tamsu. Saulė jau seniai nusileido. Įsižiebė kelios žvaigždės. Bet ne tiek, kiek jų spindėdavo virš jo trobelės. Kvapą gniaužiantis nakties dangaus grožis buvo vienas iš gyvenimo toli nuo didmiesčio privalumų.

Naktinis dangus, visa persmelkianti tyla ir visiškas privatumas.

Tik už visišką privatumą teko mokėti absoliučia vienatve.

Brita žiūrėjo pro priekinį stiklą į atsivėrusį kraštovaizdį.

– Gražu.

– Maždaug už septyniasdešimties jardų į tą pusę teka upė, – mostelėjęs galva paaiškino jis. – Edistas, – pridūrė, pastebėjęs jos sumišimą. – Jis sudaro rytinį EKA baseino kampą. Kombahis – vakarinį. O Ašepu įsiterpia tarp jų.

– Tiesą sakant, niekada nebuvau išvykusi iš miesto tyrinėti apylinkių.

– O reikėjo.

Ji šyptelėjo tarsi atsiprašydama, kad nė kiek nesidomi topografija. Paskui paklausė:

– O kuo baigėsi Džėjaus ir Halės santykiai?

Ralis tebežvelgė į tą pusę, kur tekėjo upė.

– Jis sudaužė jai širdį. Ji tikėjosi ištikimybės, bet Džėjaus prigimtis kitokia. To žodžio net jo žodyne nėra. Jis gavo, ko norėjo, – dar vieną, kad ir sunkiai pelnytą, įrantą savo dirže. Na, gal dvi, nes Halė vis dėlto buvo mano sužadėtinė. Bet galų gale viskas baigėsi tuo, kad Džėjus Burdžesas pasinaudojo mumis abiem.

Ralis kietai sugniaužė kumščius ir vėl pajuto įniršį, – visai kaip tuomet, kai sužinojo, kad geriausias draugas išdavė jį su Hale, o paskui ją pametė. Džėjui ji buvo tik dar vienas trofėjus.

– Ji užtiko jį su kita, susirinko savo sudužusios širdies šukes ir išvažiavo iš Čarlstono. – Pajutęs įbestą klausiamą Britos žvilgsnį, jis pridūrė: – Porą metų palaukiau ir nusprendžiau ją susirasti. Bakalėjos parduotuvėje iš telefono automato pa-

skambinau jos tėvams, nes nežinojau, kaip su ja susisiekti. Kai tik prisistačiau, jos tėvas išplūdo mane paskutiniais žodžiais. Matai, jie patikėjo viskuo, ką savo žinių reportažuose apie mane kalbėdavai. Bet prieš numesdamas ragelį jis man pasakė, – ne, *išrėkė*, išrėkė džiūgaudamas ir triumfuodamas, kad Halė Denveryje ištekėjo už labai sėkmingai karjerą darančio chirurgo ortopedo ir laukiasi pirmagimio.

Iš oro uosto tako spruko net vabzdžiai. Nesigirdėjo jų nakties muzikos ir daugiau nebuvo kam trikdyti slegiančios tylos. Tiksėjo automobilio prietaisų skyde įmontuotas laikrodis. Tik tiek.

Ralis išgirdo, kaip sušlamėjo Britos drabužio medžiaga, – ji pasisuko į jį, sulenkė kairę koją ir pasikišo jos pėdą po dešine šlaunimi.

– Kol negrįžau ir neatsidaviau Klarko ir Chavjė malonei, turite man papasakoti apie policijos departamento gaisro tyrimą.

Tryliktas skyrius

– Pirma aš noriu paklausti tavęs, – tarė Ralis. – Kas buvo tavo informacijos šaltinis? Kas tau pasakė apie mane ir to sekmadienio ryto įvykius?

Brita giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

– Džėjus Burdžesas.

Jis netrenkė kumščiu į prietaisų skydą ir nepratrūko nevaldomai keiktis. Nepadarė nieko, visiškai nieko, ko ji galbūt galėjo tikėtis. Tačiau Brita pastebėjo, kad jis stipriai sukando dantis, nes išsišovę žandikauliai buvo matyti net ir po barzda.

– Taip ir maniau. Kaip viskas vyko?

– Susipažinau su juo Čarlstone rengdama savo pirmąjį reportažą žinių laidai. Mane pasiuntė nušviesti mirtiną užpuolimą nušiurusiame bare, tokiame pat skurdžiame miesto rajone. Kai baigiau kalbėti tiesioginiame eteryje, nusikaltimo vietą tiriantis Džėjus priėjo prie manęs ir prisistatė. Tada mestelėjo kažkokią banalią frazę, gal: „Dažnai čia ateini?“ ar panašią.

– Ir tau tai pasirodė žavinga.

– Tai ir *buvo* žavinga. Susipažinome, šnektelėjome, o tada jis manęs paklausė, ar su kuo nors rimtai draugauju. Ir pridūrė, kad jei taip, jis nušoks nuo tilto. O jei ne, ar nesutikčiau vėliau susitikti su juo ko nors išgerti, tik jau geresniame bare.

– Ir tu nuėjai.

– Jis buvo išvaizdus ir žavus. Be to, policininkas, pagalvojau, būsiu saugi. Todėl taip, nuėjau su juo į barą, ir Džėjus man patiko.

Jis kilstelėjo antakį.

– Ne, Rali, tą naktį aš su juo nemiegojau.

– O po antro pasimatymo?

Bet ji nesileido provokuojama.

– Praėjus kelioms dienoms po pirmojo susitikimo Džėjus paskambino man į televiziją.

Ji žvaliai atsiliepė žinių redakcijos telefonu ir ištarė:

– Brita Šeli.

– Šiandien tau laiminga diena.

– Laimėjau savaitgalį Ozarkų plynaukštėje pasigrožėti šalies gamtos paveldu?

– Dar geriau.

– Laimėjau loterijoje?

– Kaip žurnalistė.

– Klausau ausis ištempusi.

– Tik nenorėčiau, kad minėtum mano pavardę.

Ji, žinoma, iš karto pažino jo balsą, bet dabar pajuto, kad Džėjus jau nesišypso.

– Gerai.

– Niekada.

To tono niekaip nepalaikysi kokiu nors kitokiu, tik velnioniškai rimtu.

– Kalbi apie sensaciją? – Ji pasičiupo savo bloknotą ir rašiklį.

– Ir dar kokią. Bet niekas neturi sužinoti, kad ją tau atskleidžiau aš.

– Supratau.

– Dabar negaliu kalbėti, juolab telefonu.

Jiedu susitarė susitikti vėlai vakare, be penkiolikos dvyliktą, kai baigsis paskutinė vakaro žinių laida, televizijos kanalo darbuotojai bus išėję ir automobilių aikštelė liks tuščia.

Brita nė kiek nenustebo, kad Džėjus Burdžesas vėl jai paskambino. Ji to ir tikėjosi. Jie užsisakė po pirmą gėrimą ir gurkšnodami puikiai leido laiką, – jis, tiesa, pasiėmė dar ir antrą, bet tikrai nepasigėrė. Tai buvo malonus, jaukus pasimatymas, per kurį jiedu susipažino artimiau. Kur užaugai, kur lankei mokyklą? Ar mėgsti sportą, kiną, knygas, pikantišką maistą? Ar buvai ištekėjusi / vedęs? Kur labiausiai patinka atostogauti? Kur *svajoji* nuvažiuoti?

Maloniai praleistas vakaras baigėsi Džėjaus pažadu, kad netrukus jis vėl ją susiras, ir Brita jo žodžiais patikėjo.

Tik ji laukė, kad paskambinęs jis vėl pakvies ją kur nors nueiti, o ne slapčia praneš apie sensaciją, „ir dar kokią“. Bet nusivylusi nepasijuto. Suburti ištikimų žiūrovų auditoriją jai atrodė kur kas svarbiau, negu užmegzti abiem priimtiną trumpą romaną. Ir jai, ir Džėjui tokie santykiai pažadindavo hormonus, bet niekada nepaliesdavo širdies. Per pirmą jųdviejų pažinties valandą Brita nusprendė, jog taip bus ir šį kartą.

Per kelerius metus ji suprato, kad tarp daugelio jaunų, karjeros laiptais kylančių žmonių vyrauja garsiai nereiškiamas įsitikinimas, jog bet kokie meilės santykiai tėra pramoga. Brita pažinojo vyrų, kurie manė panašiai kaip ir ji, kurie neieškojo nuolatinės partnerės ir kuriems pasimatymai tebuvo galimybė atsipalaiduoti, o kartais, jei sutarimas abipusis, ir patenkinti seksualinius poreikius. Daugiau nieko.

Iš šio margo profesinių aukštumų siekiančių žmonių būrio retas užmegzdavo ilgalaikius santykius, galinčius atlaikyti dviejų karjerų keliamus reikalavimus ir jas darančių asmenų ambicijas. Tvirtiems santykiams reikia laiko ir dėmesio, o visas laikas ir dėmesys būdavo skiriamas profesinei karjerai, kuri svarbesnė už kažkokią *amore*.

Britai patiko vyrai. Patiko būti tarp vyrų. Kartais su kuriuo nors permiegodavo. Bet ji dažnai kraustydavosi gyventi kitur: televizijos kanale neišdirbusi nė metų, išsiuntinėdavo savo biografiją ieškodama progos pakilti ant aukštesnio karjeros laiptelio.

Brita neturėjo nei laiko, nei noro megzti prasmingesnius ryšius, jai užtekdavo draugystės, ir dauguma tokių pažinčių, jos pačios sprendimu, taip ir likdavo platoniškos, o svarbiausia, nekeldavo nepatogumų. Ji galėdavo parašyti prašymą atleisti, susikrauti daiktus ir išvažiuoti iš miesto neatsigręždama, nieko nesigailėdama, nesužeidusi nei savo, nei paliekamo gerbėjo širdies.

Kažkur giliai šmėsteldavo mintis, kad norėtų sutikti vyrą, kurio žavesiui nebūtų įmanoma atsispirti ir kuris jai taptų toks pat svarbus kaip darbas. Atsidėti santuokai ir jaustis reikalingai būtų puiku, juolab kad beveik pusę savo gyvenimo ji praleido viena.

Taip, žinoma, jai patiktų artimi santykiai su vyru, atspėjančiu jos poreikius, suprantančiu jos jausmus, vertinančiu jos ambicijas, kuris būtų jos mylimas ir atsakytų jai tuo pačiu. Ji mielai susilauktų vaiko, ir ne vieno, kad atžalos neliktų be artimųjų, kaip mirus tėvams nutiko jai.

Tačiau kol kas visa tai – tolima ateitis. Gyvenimas iš „kada nors“ kategorijos. O šiandien Brita džiaugėsi nesanti niekam įsipareigojusi.

Ji iš karto suprato, kad tokios pat politikos laikosi ir Džėjus Burdžesas, nenuilstantis flirtuotojas, vyras, kuris aiškiai mėgo moteris, bet tikriausiai nebūtų galėjęs likti tik su kuria nors viena iš jų. Leisti su juo laiką įdomu, bet vargas tai, kuri jį įsimylės.

Ir vis dėlto, sėdėdama savo automobilyje pritemdytoje televizijos pastato aikštelėje ir laukdama jo atvažiuojant, Brita jaudinosi ir nesitvėrė savame kailyje tarsi pirmojo kavalieriaus laukianti senmergė.

Džėjus pastatė savo automobilį į vietą šalia jos, išlipo, atsargiai apsidairė po tuščią stovėjimo aikštelę, o tada atsidarė priekines keleivio dureles ir įlipo.

– Labas. – Jis pasilenkė per automobilio valdymo prietaisus ir pakštelėjo jai į lūpas.

– Savo informatorių niekada nebučiuoju, Džėjau.

– Tikrai? – Jo veide šmėstelėjo nuoširdi nuostaba. – O aš visus bučiuoju. Tai yra visas.

– Nė neabejoju. – Ji nusijuokė. – Bet ne dėl to panorai susitikti su manimi akis į akį tamsoje, tiesa?

– Šiame scenarijuje slypi nepaprastų galimybių, – nusišypsojęs kaip gudrus vilkas atsakė Džėjus. – Kada nors labai norėčiau jas išbandyti. – Jis trumpam nutilo, o jo šypsena išblėso. – Bet ne šį vakarą.

– Vadinasi, iš tikrųjų turi ką papasakoti.

– Deja, taip.

– Kodėl „deja"?

– Nes pats esu įsivėlęs į tą skandalą, Brita. Tai negraži istorija ir prieš ištardamas dar bent vieną žodį turiu paprašyti tavęs pažadėti, kad nepasinaudosi manimi kaip informacijos šaltiniu.

– Jau pažadėjau.

– Šio susitikimo niekada nebuvo.

– Supratau, Džėjau. Gali manimi pasikliauti.

Jis linktelėjo galvą ir pradėjo savo pasakojimą nuo klausimo, ar ji ką nors girdėjo apie neseniai mirusią merginą vardu Siuzi Monro. Brita prisiminė, kad skaitė apie tai laikraštyje, bet ne pirmame puslapyje.

– Ji perdozavo kokaino, ar ne? Bet smulkmenų nežinau.

– Ir ne be reikalo, – paaiškino jis. – Policijos departamentas žiniasklaidai jokių smulkmenų ir neatskleidė. Jos mirtis traktuojama kaip paprastas narkotikų perdozavimas. Bet tai – ne visa istorija, joje yra kai kas, ką mes laikome paslaptyje.

– Kas tie „mes“?

– Detektyvai, kurie buvo iškviesti į įvykio vietą. Ir aš.

– O kodėl ta informacija slepiama?

– Nes ji mirė mano bute.

Brita iš karto sumetė, ką tai reiškia. Ir vaizduotėje jau regėjo, kaip jos reitingas šauna į viršų.

Džėjus nesustodamas kalbėjo dešimt minučių ir papasakojo, kaip mergina mirė gulėdama lovoje su vienu iš miesto ugniagesių, kuris, taip jau sutapo, yra senas jo draugas Ralis Ganonas.

Dabar jos žurnalistinis radaras veikė net ūždamas. Jei tai būtų romanas, jo intriga būtų tapusi sudėtingesnė.

– Tiesą sakant, tas vyrukas turėjo iš paskutiniųjų stengtis ją gelbėti, – lyg ir pyktelėjęs pratarė Džėjus. – Tik pats buvo tiek prisiplempęs, kad nesuvokė, kas vyksta.

Tada jis ėmė pasakoti toliau ir prisipažino, koks pašėlęs buvo vakarėlis ir kiek daug alkoholio buvo išgerta.

– Aš garsėju savo... svetingumu, – niūriai šyptelėjęs pasakė jis. – Pagyvenk čia ilgiau ir pati įsitikinsi. Bet... – Jis nuleidęs liūdnai papurtė galvą. – Tas vakarėlis tam tikru metu tapo nevaldomas. Aš puikiai leidau laiką, švenčiau, kad likau gyvas. – Staiga Džėjus nutilo ir pažvelgė į ją. – Ar girdėjai apie gaisrą policijos nuovadoje?

Ji linktelėjo.

– Tu tapai vienu tos dienos didvyrių.

Džėjus atrodė pamalonintas, kad Brita tai žino, bet daugiau netarė apie tą įvykį nė žodžio ir ėmė pasakoti toliau:

– Norėjau, kad tai būtų pats geriausias iš visų vakarėlių. Bet pats turėjau likti blaivus. Turėjau stebėti, kiek mano svečiai geria alkoholio ir ar labai girti. Dėl Dievo meilės, juk aš – policininkas. Saugoti žmones – mano pareiga, kurią pasižadėjau vykdyti duodamas priesaiką.

Brita klausėsi jo pagyrūniškos kalbos nepratardama nė žodžio. Kanale, kuriame ji anksčiau dirbo, senas televizijos

vilkas ją mokė, kad jei kas nors turi ką pasakyti ir pasakoja neraginamas, tai geriau ir neraginti.

– O ypač atidžiai turėjau stebėti savo geriausią draugą, – vėl prabilo Džėjus. – Nesupratau, kad Ralis toks girtas. Neturėjau jam leisti tiek daug gerti. Jis per daug sunkiai dirbo, krovėsi sau papildomą atsakomybę, nes turi netikusį įprotį jaustis atsakingas už kiekvieną šiame pasaulyje iškrentantį mėšlą. Net jei susidurtų planetos, kaltas jis. Tokia jau jo prigimtis. Jis sau per daug griežtas. Taigi, jis sulaukė nakties, kai pagrindinės jo panos nebuvo mieste, kai galima nuleisti garą, bent kartą truputį pasiausti ir pakvailioti, ir... – Džėjus garsiai atsiduso. – Aš pats jį paskatinau. – Norėdamas nuvyti šalin nuovargį, jis pirštais pasitrynė akis. – Kaltė krinta ant mūsų abiejų. Aš tiek pat kaltas kaip ir jis.

– Dėl Siuzi Monro mirties? – Vis dėlto Brita nesusilaikė. Klausimas išsprūdo jai nespėjus prikąsti liežuvio.

– Taip, dėl to, *kaip* ji mirė.

Priblokšta tokio prisipažinimo, ji klausėsi išsamaus pasakojimo, kaip tas Ralis Ganonas vieną po kitos maukdamas „Margaritas“ nusilakė ir nusivedė tokią pat girtą Siuzi Monro į svečiams skirtą Džėjaus miegamąjį.

– Tu parūpinai kokaino, Džėjau?

– Ne! Jėzau, ne! Gerai pažįstu Ralį, – patikėk, jis yra ir visuomet buvo tikras skautas, galėčiau prisiekti uždėjęs ranką ant Biblijų stirtos, kad Ralis narkotikų su ja nevartojo. Aš netgi beveik galėčiau prisiekti, kad jis jai ir nebūtų leidęs vartoti. Jiedu porą kartų pasimylėjo, jis nusmigo ir daugiau nieko nematė, o rytą pabudęs rado ją negyvą.

– O ką mano tyrėjai? – tyliai paklausė Brita.

– Jie tos pačios nuomonės.

Džėjus jai paaiškino, kad šio įvykio aplinkybes kruopščiai tikrina pats apygardos prokuroras, ir pridūrė abejojantis, kad Ralis Ganonas bus apkaltintas padaręs nusikaltimą. Per skrodimą nerasta jokių žmogžudystės įrodymų, tik nustaty-

tas mirtinas apsinuodijimas kokainu, kurį mergina greičiausiai vartojo niekieno neverčiama.

– Mes neparūpinome narkotikų ir nebėrėme jų merginai į nosį. Bet man neduoda ramybės tai, kad šis įvykis slepiamas. Jaučiuosi kaip koks sąmokslininkas. Visas šis reikalas įgauna nuslėptos tiesos prieskonį, ir aš kaip sąžiningas žmogus negaliu toliau šiame žaidime dalyvauti.

Džėjus buvo teisus, tai – sensacinga istorija, tokia, kurią tiriamosios žurnalistikos atstovai turi atkapstyti kaip koks Vudvardas ar Bernsteinas. O jai viskas patiekiama ant sidabrinės lėkštutės. Jai, visiškai geltonsnapei, siekiančiai solidžių ir gerą reputaciją turinčių televizijos kanalų pripažinimo.

Mintyse ji paklausė savęs, gal sapnuoja? Bet ne. Ji siektelėjo Džėjaus Burdžeso rankos norėdama ją spustelėti ir įkvėpti jam drąsos, ir įsitikino, kad ranka tikra.

– Dėl to, kas atsitiko, tu nekaltas, Džėjau. Žmonės, suvirtę į tavo miegamąjį, buvo pilnamečiai. Jie patys atsakingi už savo veiksmus.

– Žinau, bet...

– O tai, kad prisiimi dalį atsakomybės, juolab išdrįsai nesislėpti ir viską man papasakojai, liudija gerą tavo charakterį.

Džėjus pažvelgė į ją ir vos pastebimai šyptelėjo.

– Na, tai kokia atgaila man bus skirta? Keturiasdešimt kirčių rykšte ar šimtą kartų „Sveika Marija“?

Ji šyptelėjo, o tada labai rimtai pasakė:

– Šią istoriją reikia paviešinti.

Jis atsiduso ir nugara atsirėmė į sėdynės atlošą.

– Todėl čia ir esu. Kad aną vakarą sutikau tave, man buvo tikra Dievo apvaizda ar panašiai. Tarsi buvai atsiųsta, kad padaryčiau tai, ką man liepia sąžinė.

– Paviešinta istorija sukels tikrą sprogimą. Juk supranti tai, tiesa? Ypač skaudžiai tas sprogimas palies tavo draugą. Kaip pats sakei, jo pareiga – gelbėti žmones.

– Štai dėl to iš pradžių ir aš, ir kiti detektyvai tylėjome kaip žuvys. Pagarsinta istorija baisiai sujauktų Raliui gyvenimą, o jis geras vyrukas. Tikrai, – patikino Džėjus pastebėjęs, kad ji suraukė antakius lyg abejodama. – Ralį visi mėgsta. Jis patikimas vyras. Jam bus nelengva, juolab kad jau dabar jam labai sunku. Juk ta mergina gulėjo su juo ir, po velnių, *numirė*. – Žvelgdamas tiesiai jai į akis Džėjus pridūrė: – Nenoriu, kad jis kada nors sužinotų, jog tai aš viską išplepėjau. Mūsų draugystei būtų galas.

– Suprantu, Džėjau. Bet tu irgi turi suprasti, kad, kai visuomenė išgirs apie jo vaidmenį tame įvykyje, šios žinios jau nebus galima sunaikinti kaip sugedusių konservų siuntos. Ją bus galima neigti, atmesti, aptarinėti, netgi atšaukti, bet žmonių sąmonėje ji vis tiek liks.

– Taip, tu teisi. Po galais, žinau, kad pasekmės bus baisios, man irgi. Bet priėjau tokią ribą, kai sakau: „Paskelbkim." Sąžinė neleidžia man gyventi šitaip slapukaujant.

Brita nutilo, giliai atsiduso ir pažvelgė į Ralį. Kol ji kalbėjo, jis nė nekrustelėjo. Dabar ji pasilenkė arčiau jo, labai panašiai kaip tą vakarą sėdėdama su Džėjumi savo automobilyje, ir uždėjo delną jam ant rankos.

– Jo atgaila, noras prisiimti dalį kaltės dėl Siuzi Monro mirties, iš karto pastūmėjo mane jo pusėn. Taip elgdamasis jis atrodė užuojautos vertas ir absoliučiai patikimas informacijos šaltinis, Rali. Aš Džėjumi neabejojau, nes jis į tą reikalą įpainiojo ne tik jus, bet ir pats įsipainiojo. Kam jam kišti galvą po budelio kirviu ir pasmerkti save visuomenės teismui, jei tai, ką jis man atskleidė, nėra tiesa ir sąžinės reikalas?

– Nes jis žinojo, kad nukirsta bus mano galva. Ne jo. Tą laiką jis irgi pasirinko neatsitiktinai. Be jokios abejonės, troško kuo greičiau numauti tau kelnaites...

Pyktelėjusi ji atitraukė nuo jo savo plaštaką.

– ...bet tai ne pati svarbiausia priežastis, dėl kurios tave susirado būtent tada. Kilęs skandalas nedavė Džėjaus laukto rezultato. Mane nušalino nuo pareigų, bet neatleido. Halė buvo nusiminusi ir įžeista, bet manęs neatstūmė. Šiokia tokia viltis, kad mums pavyks išsaugoti santykius, dar ruseno. Kobas Fordaisas neketino kelti man bylos dėl padaryto nusikaltimo. Jei viskas būtų palikta savieigai, netrukus būčiau apgynęs savo reputaciją ir susitvarkęs apgriuvusį asmeninį gyvenimą. Būčiau buvęs parblokštas, bet nesugniuždytas. Tik šito buvo negana, – piktu tonu dėstė jis. – Mane norėjo *sunaikinti*. Kad tai pasiektų, Džėjus turėjo eiti iki galo ir atskleisti bjaurią tiesą, net jei tektų prisipažinti, kad jis – aplaidus šeimininkas. – Stengdamasis pabrėžti sarkazmą Ralis niekinamai prunkštelėjo.

– O aš tuomet nė nesupratau, kad jis manimi manipuliuoja, – atsiliepė Brita.

– Aišku, kad ne, tu tiesiog stvėrei jo pasakojimą ir nukūrei. Šitiek eterio laiko buvo paskirta išsamiam aiškinimui, koks aš buvau girtas ir neatsakingas, nesuvokiau, jog „mano mergina“ geria alkoholį ir dar traukia į šnerves didžiulius kiekius kokaino. Ir kas gi parūpino kokaino? Tu jau pasistengei, kad žiūrovams šis klausimas kiltų, nors atvirai ir neišrėžei, kad jų daviau aš. Pasikalbėjai su vakarėlio dalyviais ir sakei, kad jie tvirtino matę, kaip vedžiausi tą merginą prie baseino. Beje, tai buvo melas. Dar buvo sakoma, girdi, mudu plaukiojome nuogi. Gal ir plaukiojome. Neprisimenu. Manau, jei būčiau pamėginęs plaukti, būčiau nuskendęs, bet... – Jis gūžtelėjo pečiais. – Dėl nieko nesu visiškai tikras. Gyniausi tvirtindamas, kad nuo kažkokio į gėrimą slapčia įberto narkotiko man aptemo atmintis. Bet Džėjus, mano artimas draugas, patarė šitaip nesiginti, mat jei eisiu šiuo keliu, atrodys, kad ne tik mėgstu išgerti, bet dar ir vartoju narkotikus.

– Galėjote man paskambinti ir papasakoti savo tiesą.

Jis vėl niekinamai prunkštelėjo.

– O tu, aišku, būtum manimi patikėjusi.

Ne, ji nebūtų patikėjusi. Tikrai ne.

Tarsi skaitydamas Britos mintis, Ralis niūriai nusijuokė, bet atsiprašyti dar kartą ji neketino. Jau pripažino, kad jos reportažas buvo tendencingas. Ir atsiprašė. Bet to atsiprašymo jis nepriėmė. Laikas judėti toliau.

Prieš žengdama kitą žingsnį, ji kelias akimirkas palaukė, kol įtampa atslūgs. Paskui tarė:

– Džėjus norėjo sustabdyti jūsų tyrimą.

Ralis energingai palinksėjo galva.

– Jis žinojo, kad pirmiausia esu profesionalus faras. Manau, tai jį visuomet piktino, bet... kas žino? Gal ir ne. Šiaip ar taip, buvau beatskleidžiąs kai ką, ko jis nenorėjo.

– Pavyzdžiui, ką? Gaisro priežastį?

– Priežastį žinojau. Šimtu procentų. Kažkas padegė popierius šiukšlių dėžėje.

– Nejaugi viskas taip paprasta?

– Ne, ne visai. – Ralis trumpai padvejojo, tarsi būtų nusprendęs papasakoti viską išsamiau, bet apsigalvojo. – Mano tyrimas buvo nebaigtas ir turėjo spragų. Tuo metu, kai Džėjus surengė vakarėlį, tebebuvo neatsakytų klausimų, atsakymų į kuriuos aš taip ir neradau. Kai mane nušalino, Bruneris sutiko su jam pateiktu paaiškinimu ir paskelbė oficialius tyrimo rezultatus. Žmonės juos priėmė ir apkabino didvyrius.

– Didvyrius. – Brita ėmė vardyti juos paeiliui lenkdama pirštus: – Patą Vikhamą ir Džordžą Makgovaną.

– Jie buvo pagiringi, bet visuomet pasiruošę padėti detektyvai, todėl jiems buvo patikėta tirti Siuzi Monro mirties aplinkybes.

– Kobą Fordaisą.

– Apygardos prokuroras, taip ir neiškėlęs man bylos, bet iškart viešai pagyręs Priešgaisrinės apsaugos departamento vadovą, kai šis paskelbė mane atleidžiąs.

– Ir Džėjų.

– Kuris geriausiai iš visų mano pažinotų žmonių mokėjo saugoti savo kailį.

Vaizdas, kurį Brita pradėjo dėlioti mintyse, nebuvo labai gražus.

– Norite pasakyti, kad ta ketveriukė iš anksto planavo Siuzi mirtį ir norėdama sustabdyti jūsų tyrimą nuėjo taip toli, kad pakišo merginai mirtiną dozę kokaino?

– O ką pasakysi tu, garsioji reportere?

– Ginčijate faktą, kad jie – didvyriai?

– Šito neįmanoma užginčyti, – atsakė Ralis. – Šimtai liudininkų matė juos, nešančius žmones iš degančio pastato ir kelis kartus į jį grįžtančius, kad išgelbėtų dar daugiau.

– Tai kodėl juos taip išgąsdino jūsų atliekamas tyrimas? Kodėl jiems reikėjo šitaip stengtis jį sustabdyti? Juk nereikėjo. Nebent...

Kelias sekundes Brita neištarė nė žodžio, ir Ralis ją paragino:

– Nebent?..

Dabar jos mintys jau rado kelią.

– Nebent savo tyrimu būtumėte atskleidęs kai ką, kas vyko *prieš* prasidedant gaisrui.

Jis tyliai sėdėjo, duodamas jai laiko viską suvokti.

– Juk taip ir buvo, ar ne? Dar žingsnis, ir būtumėte atskleidęs kai ką, kas būtų ne tik aptemdęs jų didvyriškumą, bet ir apskritai jį nubraukęs. – Dabar berte berdama žodžius ir stengdamasi nepamesti viena kitą vejančių minčių Brita pridūrė: – Tai visiškai tikėtina. Jie tiek vargo, netgi rizikavo būti apkaltinti dėl Siuzi Monro mirties, kad tik neišsiaiškintumėte kažko labai labai bloga, to, ką žinojo tik jie keturi.

– Visi už vieną, vienas už visus, – niūriai šyptelėjo jis.

– Džėjus ketino man jų paslaptį atskleisti. Tą vakarą „Vairinėje“. Ar ne? Jis ketino atverti širdį ir šį kartą – iki galo.

– Teisingai spėji, – ir vėl piktoku tonu atsiliepė jis. – Gyventi jam buvo likusios vos kelios savaitės. Prieš susitikda-

mas su Kūrėju, jis norėjo apvalyti sąžinę. Ir kam gi geriausia išsipasakoti? Žinoma, tau, savo asmeninei šauklei, anksčiau taip puikiai pasidarbavusiai jo labui. Nors šį kartą jis tikriausiai būtų išpešęs iš tavęs pažadą paskelbti tą istoriją tik po jo mirties.

– Na, ir kas gi tai buvo?

– Apie ką tu?

– Ta paslaptis. Ką toji ketveriukė padarė arba, priešingai, nepadarė ir nenorėjo, kad tai iškiltų į viešumą? Dar truputį, ir būtumėte išsiaiškinęs, tiesa? Kas tai buvo? Žinote? Ką jums sako nuojauta?

Jis tik įbedė žvilgsnį į Britą, bet nepratarė nė žodžio.

– Rali! – suirzusi šūktelėjo ji. – Kokius kėlėte klausimus, į kuriuos niekada taip ir nebuvo atsakyta? Kas jums nedavė ramybės? Arešto protokolas? Kai Džėjus paskambino jums kviesdamas į vakarėlį, paprašėte su viena iš gaisro aukų susijusių dokumentų, tiesa? Jums dar kažko trūko. Tik ko? Ir kur vedė jūsų tyrimas?

Jis papurtė galvą.

– Ee... ne...

– Ee... ne?

– Ne. Jau pasakiau tau viską, ką turi žinoti, ir daugiau nieko nepasakosiu.

– Ką? Kodėl?

– Nes pats dar nežinau visų atsakymų ir nenoriu rytoj per ryto žinias išgirsti cituojant mano žodžius.

– Rytojaus žiniose manęs nebus. Būsiu kalėjime ir bandysiu gintis nuo man pateiktų kaltinimų žmogžudyste.

– O, kurgi ne, panele eterio gražuole. Ką nors sugalvosi, kad tik atsidurtum prieš kamerą su mikrofonu rankoje. Net ir būdama kalėjime.

– Neketinu kreipti dėmesio į jūsų įžeidinėjimus, be to, aš jūsų necituočiau. Net jei atsidurčiau prieš filmavimo kamerą, pasakyčiau, kad informaciją gavau iš anoniminio šaltinio.

– Tu nieko nepasakysi, nes, be to, ką jau atskleidžiau, daugiau nieko tau nepasakosiu. Šiaip ar taip, tai tik spėlionės, ir tau reikia kito šią informaciją patvirtinančio šaltinio. Argi ne tokia auksinė profesionalios ir patikimos žurnalistikos taisyklė – visada turėti bent du pirminę informaciją patvirtinančius šaltinius?

Šiuose žodžiuose Brita išgirdo pašaipią gaidelę.

– Vis dar siuntate ant manęs, – priekaištingai atsiliepė ji. – Todėl ir slepiate, ką žinote, ar ne?

– Ši priežastis nė kiek ne blogesnė už kitas. Nepamiršk savo rankinės. – Jis atsidarė vairuotojo dureles ir išlipo.

Dar kelias sekundes ji žvelgė į tuštumą prie automobilio vairo, o tada pakėlė nuo grindų rankinę ir išsirito iš automobilio. Kai nušoko žemėn, jai į padus dūrė išdžiūvusios žolės stagarai.

Kaip lauke tamsu, ji suvokė tik eidama aplink pikapo variklio dangtį, stengdamasi vėl neužminti ant ko nors skaudaus. Ralis laikė rankoje galingą prožektorių, nukreipęs šviesos pluoštą į priekabos gale pritvirtintą įrankių dėžę, ir rausėsi po veržliarakčius ir plokščiareples.

– Ką darote?

– Ieškau tavo automobilio raktelių. Vakar vakare juos čia įmečiau.

– Jūsų elgesys vaikiškas. Ir – nusikalstamas.

– Nusikalstamas? Kodėl? – Metalui dzingsint į metalą jis toliau rausėsi po įrankius.

– Džėjui buvo užčiaupta burna, ar ne? Panašiai kaip ir jums prieš penkerius metus. Mane, kaip ir jus, kažkas apsvaigino narkotikais, paskui nužudė Džėjų, kaip ir Siuzi, ir paliko atpirkimo ožį, kuris nieko neprisimena. Štai kokia jūsų teorija.

– Teisingai.

– Vadinasi, slėpdamas tai, ką žinote arba įtariate, apsunkinate Džėjaus nužudymo bylos tyrimą. Kitaip sakant, trukdote vykdyti teisingumą.

– Klysti. Aš padedu tyrimui. Kaip manai, kuriems galams tave pagrobiau? Ogi kad pasinaudojusi tuo, ką tau papasakojau, atkreiptum detektyvų Klarko ir Chavjė dėmesį į dar likusius didvyrius, Džordžą Makgovaną ir Kobą Fordaisą. Vienas iš jų nugnybo Džėjų.

– Džordžas Makgovanas – buvęs policininkas, o Fordaisas – teisingumo ministras.

– Aš ir nesakiau, kad bus lengva.

– Tie detektyvai apie Džėjų nenorės klausytis nė vieno blogo žodžio. Jis – jų idealas. Be įrodymų jie niekada nepatikės, kad Džėjus buvo įsivėlęs į sąmokslą ir slėpė tiesą, juolab – kad veikė išvien su tais dviem vyrais.

– Sutinku, įteigti jiems šią mintį bus tikrai nelengva, bet lažinuosi, kad juos įtikinsi.

– Galėtumėte man padėti.

– Galėčiau.

– Bet nepadėsite.

– Ne. Nepadėsiu. – Jis ištraukė ranką iš įrankių dėžės, pamautas ant smiliaus tabalavo jos raktų ryšulėlis. Ralis padavė jį Britai; ji čiupo raktus. Jis tarė: – Norėčiau atgauti savo marškinius.

Minutėlę padvejojusi, Brita numetė ant žemės rankinę, paskubomis atsagstė marškinių sagas ir iš jų išsinėrė. Ralis paėmė iš jos marškinius ir pro atdaras vairuotojo dureles nusviedė į kabiną, o paskui iš priekabos čiupo vėjastriukę ir padavė jai.

– Prieš vilkdamasi, ko gero, turėsi ją dezinfekuoti. Delno šunys...

Brita ištraukė striukę jam iš rankų ir nubloškė atgal į pikapo priekabą.

– Rali! – Nuo nekantros jos balsas užlūžo. – Kodėl Džėjaus ir kitų nedemaskavote prieš penkerius metus?

– Prireikė kelių mėnesių, kol supratau, jog buvau apmulkintas. Šis tas man pradėjo aiškėti tik tuomet, kai jis ėmė

dulkinti mano sužadėtinę. Paskui, kai jau viską gerai apmąsčiau, ką gi galėjau įrodyti? Visiškai nieko, o vos prieš kelias minutes pati sakei, kokia didžiulė vertybė tiriant nusikaltimą yra įrodymai. Gerą mano vardą ir patikimumą jau buvo velniai nujoję. Kas būtų patikėjęs, jog mane apsvaigino narkotikais, kad prarasčiau atmintį? Fordaisas – oficialus tos šutvės vadas – pasakė tik tiek, kad girdėjo apie šį nevykusį pasiteisinimą ir iš karto jį atmetė. Neturėjau už ko užsikabinti, Brita. O, be to...

– O, be to, kas?

Jis sukando sau skruostą ir tarė:

– Nenorėjau tikėti, kad mano draugas galėjo šitaip su manimi pasielgti. Ir dabar vis dar nenoriu tuo tikėti. Širdies gilumoje tai jaučiau, bet protas niekaip nenorėjo pripažinti. Kartais man beveik pavykdavo save įtikinti, kad klystu. Mėgindavau įtikinti save, kad didvyrius paversti monstrais mane skatina kartėlis ir profesinis pavydas. Penkerius metus vis kaitaliojau nuomonę. – Ralis vėl pažvelgė tiesiai jai į akis. – Bet vakar rytą pamačiau tavo spaudos konferenciją ir supratau, kad nuo pat pradžių buvau teisus.

– Žinoma, – karštai pritarė ji. – Tai, kas atsitiko man, tik patvirtina tai, kas nutiko jums. Mudviejų patirties panašumo neįmanoma nei paneigti, nei numoti į jį ranka. Mes kartu vyksime į policiją.

– Atleisk. Kapstykis pati. – Jis kyštelėjo ranką į savo marškinių kišenę, ištraukė sulankstytą popieriaus lapą ir padavė Britai.

– Kas čia?

– Brėžinys, kaip pasiekti namus. Sutemus šie keliai gana klaidūs, bet jei laikysiesi mano nuorodų, nepasiklysi. Galų gale pasieksi Septynioliktąjį greitkelį. Įsuksi į kairę atšaką. Ji veda tiesiai į Čarlstoną. Važiuok atsargiai. – Ir jis nusisuko.

– Bailys. – Dešinę pėdą jis jau buvo įrėmęs į pikapo kabinos pakoją, bet grįžtelėjo ir pažvelgė į ją per petį. Britai nirši

jo veido išraiška net kvapą užgniaužė, bet trauktis ji neketino. – Jums beveik nė nesipriešinant Džėjus sutrypė jūsų gerą vardą, sužlugdė karjerą ir atėmė Halę. Kodėl nekovojote bent jau dėl jos? Gal ji kaip tik šito ir norėjo? Be to, kai žiniasklaida jus ėmė maišyti su purvais, kodėl neatėjote pas mane ir nepareikalavote, kad ir jums būtų duota tiek pat eterio laiko apsiginti? Užuot taip ir padaręs, pasitraukėte į mišką, užsiželdinote barzdą ir tapote atsiskyrėliu, dabar jūsų vienintelis sąjungininkas – blusomis apėjęs smirdantis senis. Manau, tai nėra rimtas pasiteisinimas. Vargu ar atsiriboti nuo viso pasaulio yra drąsą liudijantis žingsnis, ugniagesy Ganonai. Veikiau kapituliacija. Pralaimėjimas. Ir netikiu, kad visą tą laiką savo trobelėje kūrėte keršto planus. Toli gražu. Visą tą laiką laižėtės žaizdas ir gailėjotės savęs. Niekada nebūsite reabilituotas, nes jums trūksta drąsos pamėginti šito siekti. Juk pasilikti savo irštvoje saugiau, negu iš jos išlįsti ir stoti į kovą dėl teisingumo, kurio esate nusipelnęs.

Savo kalbą Brita baigė sunkiai šnopuodama ir nuoširdžiai pasipiktinusi. Per tiradą Raliui nekrustelėjo nė vienas raumenėlis. Dabar jis nukėlė pėdą nuo pakojo ir neskubėdamas žengė link Britos.

– Manai, kad mane pažįsti?

Ji ryžtingai kilstelėjo smakrą aukštyn.

– Manau, apibūdinau jus labai tiksliai. Sakote, kad norite atkeršyti visiems, kurie prisidėjo prie jūsų nepelnyto žlugimo. Ką gi, dabar turite gerą progą.

Ralis prisimerkė ir kelias akimirkas atidžiai į ją žvelgė.

– Žinai, tu teisi. – Staiga jis šoko prie Britos, uždėjo rankas jai ant pečių, stumtelėjęs privertė žingtelėti atgal, prirėmė prie pikapo šono ir atsistojo visai arti. – Tavo ilgas liežuvis irgi prisidėjo prie *mano nepelnyto žlugimo*. – Ralis žvilgsniu įsisiurbė jai į lūpas, kurios, kai jis ją sučiupo, iš nuostabos prasižiojo. Dabar Brita vėl susičiaupė. Jis nusišypsojo, parodė dantis, bet jo veido išraiška anaiptol nebuvo maloni. – Pa-

tikėk, Brita Šeli, Septintojo kanalo tiesioginės žinių transliacijos žvaigžde, per pastarąją parą su tavo burna įsivaizdavau besielgiantis taip pat laisvai, kaip tu prieš penkerius metus pasielgei su mano gyvenimu. Kerštas? O taip. Sugalvojau bent tuziną būdų, kaip užčiaupti tau burną, ir visi jie buvo nešvankūs. – Jis pasilenkė dar arčiau, kūnu prispaudė ją prie pikapo šono ir prikišo burną jai prie pat lūpų. – Bet neliesiu tavęs. Niekada. Ne todėl, kad esu toks bailys, ir ne todėl, kad nemalonu. Tiesiog tu man nepatinki. O svarbiausia... – Jis nutilo ir įrėmė į ją savo žalių akių žvilgsnį. – Svarbiausia – pirmas tave turėjo Džėjus.

Keturioliktas skyrius

Ralis paleido ją taip pat staiga, kaip ir buvo sučiupęs, skubriai apsigręžė, įlipo į pikapą ir užvedė variklį. Brita vos spėjo atšokti šalin, jo mašina apsisuko ir nudūmė link kelio. Iš po ratų pakilęs dulkių debesis Britai užėmė kvapą.

Per įtūžio ašaras užpakaliniai jo pikapo žibintai išskydo į raudonas dėmes. Kai jie dingo iš akių, Brita liko stovėti visiškoje tamsoje. Paskui greitai pakėlė nuo žemės rankinę ir sėdo į savo automobilį. Vairuotojo sėdynė, kiek tik leido konstrukcija, buvo atstumta atgal, kad išsitektų ilgos Ralio Ganono kojos, visi veidrodėliai nureguliuoti. Britai teko susitvarkyti iš naujo ir tai ją dar labiau įsiutino, – ji tiesiog putojo pykčiu.

Kelio kokybė irgi nepraskaidrino nuotaikos. Juo buvo galima važiuoti vienu vieninteliu greičiu – *lėtai*. Užpakalinių Ralio pikapo žibintų ji nebematė, nors rijo jo sukeltas dulkes visą laiką, kol pasiekė pagrindinį kelią. Šis irgi nebuvo pats geriausias, tačiau kadaise bent jau gudronuotas. Tikriausiai Trumano laikais...

Brita vadovavosi Ralio nubraižytu planu, – jai šmėstelėjo mintis, kad turėtų jaustis jam dėkinga už tokį dėmesingumą, – ir suko ten, kur buvo nurodyta. Važiavo vidutiniu greičiu: ne tik todėl, kad kelias vingiavo per tankų mišką ir skendėjo tamsoje, bet ir dėl to, kad jai reikėjo šiek tiek laiko apmąstyti tai,

ką patyrė bendraudama su Raliu, ir pasiruošti tam, kas jos laukia. Prieš aušrą naktis tamsiausia, ir Brita šio etapo bijojo.

Brita savarankiškai gyveno nuo to laiko, kai per mažiau nei metus neteko šeimos: tėvas mirė plaučių vėžiu, kai ji mokėsi paskutinėje vidurinės mokyklos klasėje, motina – po kelių mėnesių nuo širdies smūgio.

Studijuodama pirmame koledžo kurse ji negalėjo sau leisti prabangos gedėti motinos. Nenorėdama praleisti viso semestro, pasiėmė tik savaitę atostogų – pasirūpinti laidotuvėmis ir užsiimti po tokios netekties atsiradusiu popierizmu. Per tą laiką ji sutramdė emocijas ir grįžo prie studijų susitaikiusi su mintimi, kad dabar yra našlaitė ir tik nuo jos vienos priklauso, kaip toliau klostysis gyvenimas.

Jai atiteko kuklios išmokos už tėvų turėtas gyvybės draudimo sutartis, ir tuos pinigus ji investavo į išsilavinimą. Baigusi koledžą, pardavė tėvų namą. Tai buvo skausmingas sprendimas, nes teko visiems laikams atsisveikinti su vieninteliu buvusio šeimos gyvenimo liudytoju, bet Britai reikėjo pajamų, kad galėtų prisidurti prie menko atlyginimo kabelinės televizijos kanaluose. Iš esmės jos darbas tose TV stotyse tebuvo stažuotė, tačiau per ją Brita išmoko ne tik rašyti, rengti reportažus, bet ir dirbti su filmavimo kamera, montuoti filmuotą medžiagą.

Vienoje televizijos stotyje mainais už leidimą naudotis montažine Brita privalėdavo ištuštinti popierių pilnas šiukšliadėžes ir kas vakarą, kai visi išsivaikščiodavo namo, išplauti grindis. Jai šis darbas nepatiko, bet kentė jį mintyse sau kartodama, kad tai grūdina charakterį. Be to, užsidirbdavo papildomus trisdešimt penkis dolerius per savaitę.

Galų gale Brita perėjo dirbti į daugiau žiūrovų turinčią televiziją, kur jai nereikėjo valyti patalpų ir prisidurti prie atlyginimo. Taip kelerius metus ji keliavo iš vieno TV kanalo į kitą kaskart pakildama karjeros laipteliu, mokydamasi, kaupdama patirtį ir tobulindama įgūdžius.

Kai atsirado laisva darbo vieta Čarlstone, ji jau buvo patyrusi televizijos žurnalistė ir turėjo žiniasklaidos versle itin vertinamų savybių.

Tiesioginio eterio reporterės darbas buvo milžiniškas šuolis Britos karjeroje. Tiesa, turtuole ji netapo, bet jau galėjo gauti banko paskolą namui pirkti ir įsigijo garsių dizainerių sukurtų baldų kopijas.

Nors širdies gilumoje sielvartavo dėl pernelyg ankstyvos tėvų mirties, vis dėlto buvo pratusi gyventi savarankiškai. O gal susitaikė su vienišės gyvenimu, nes žinojo, kad neturi iš ko rinktis. Šiaip ar taip, Brita buvo išmokusi pati pelnytis sau duoną ir abiem kojomis tvirtai stovėti ant žemės. Ji nuo nieko nepriklausė. Visus sprendimus priimdavo pati, neatsižvelgdama į kitų nuomonę.

Tačiau šį vakarą tokios laisvės Brita visai nenorėjo. Likusi viena, be draugų ir tokia pažeidžiama, ji jau nesijautė visiškai nepriklausoma. Tokie jausmai Britą užplūsdavo retai ir nebūdavo malonūs, tad ji nė nežinojo, kaip su jais tvarkytis. Ir kodėl, visą laiką gyvendama viena ir kliaudamasi tik savimi, staiga pasigedo žmogaus, į kurį galėtų atsiremti, paklausti patarimo ar išgirsti padrąsinimą?

Bet juk tokio žmogaus šalia nėra, tiesa? Kaip ir tuomet, kai ji vos aštuoniolikos liko be tėvų. Kaip anuomet, taip ir dabar ji turi susitaikyti su esamomis aplinkybėmis ir veikti ryžtingai, neprarasdama orumo. Iki šiol ji atlaikydavo visas gyvenimo negandas. Atlaikys ir šitą.

Bet kaip nenuogąstauti dėl to, ką jai teks patirti per artimiausias kelias valandas? Ar prie jos namų budintys policininkai elgsis su ja mandagiai, ar užgrius vos išlipusią iš automobilio? O gal uždės antrankius, primins apie jos teises ir įgrūs į patrulių mašiną nė neleidę paaiškinti, kodėl ji taip netikėtai dingo?

Kad ir kaip viskas vyks, tai bus nemaloni ir žeminanti patirtis. Dabar ji įtariamoji. Ir detektyvai nesielgs su ja švelniai

vien dėl to, kad ji dirba televizijoje. Klarkas jau nebus toks mandagus, o Chavjė elgsis dar ciniškiau. Apklausa bus kur kas nemalonesnė.

Net jei Bilas Aleksanderis veiks ryžtingai, jam nepavyks pasiekti, kad iki parengiamojo teismo posėdžio, kuris anksčiausiai galėtų įvykti rytoj, ji būtų paleista už užstatą, o tai reiškia, kad bent jau šią naktį jai teks praleisti policijos areštinėje.

Kalėjime. Vien pagalvojus apie tai, net jeigu užtruks jame tik naktį, Britai pakirto kojas.

O tada šovė dar baisesnė mintis. Juk ji kaltinama nužudžiusi policijos pareigūną. Negana to, teismas manys, kad ji paspruko mėgindama išvengti suėmimo. *Ačiū, Rali Ganonai.*

Ganono sumanytas pagrobimo triukas suteikė jai pastiprinimą rimtesnei gynybai, ne vien bejėgiškam „Neprisimenu", bet labai sumažino galimybes būti paleistai už užstatą. Greičiausiai ji liks kalėjime iki pat teismo proceso, ir vienas Dievas žino, kada jis prasidės.

Vieną akimirką Brita jautėsi dėkinga Raliui už įsikišimą ir suteiktą informaciją, kuri ginantis bus tiesiog neįkainojama. O kitą akimirką troško jį pasmaugti. Dėl daugybės priežasčių.

Kai Ralis ją taip šiurkščiai sučiupo, kodėl ji jo neatstūmė ar nepamėgino kaip nors kitaip pasipriešinti? Ne, ji nebijojo, kad Ralis ją nuskriaus. Jeigu nieko bloga nepadarė per pastarąją parą, tai dabar juo labiau neketino.

Ir vis dėlto jai nederėjo stovėti kaip įbestai ir leisti jam taip brutaliai elgtis.

Ji tyčia pavadino Ralį bailiu – vylėsi, kad tai paskatins jį kalbėti. Jis nemažai jai papasakojo, bet dar daugiau nutylėjo. Ji siutino jį tikėdamasi, kad jis praras savitvardą ir išplepės ką nors, kas abiem padės susigrąžinti gerą vardą.

Į jos kandžią pastabą jis reagavo jautriau, negu ji tikėjosi. Visai kitaip, negu ji laukė. Jos pašaipūs žodžiai išprovokavo Ralį ir jis tuo pasinaudojo. Jis...

Jos mintis pertraukė mobiliojo telefono melodija.

Ji instinktyviai čiupo už rankinės, o tada sukluso: „Mano mobilusis?“

Abu vyrai nuobodžiavo.

Jiedu būdavo nepaprastai kantrūs, jei šito reikalaudavo darbas, galėdavo valandų valandas tūnoti nejudėdami ir netgi nemirksėdami, bet šiaip jau jiems labiau patikdavo neleisti laiko veltui, aktyviai veikti, kuo nors užsiimti, o ne sėdėti kambaryje ir laukti kitos užduoties.

Dabar jie lošė kortomis banalų „ožį“ ir sekė vieną telefoną, prie kurio buvo pritaisę pasiklausymo blakutę. Iš visų užduočių telefono linijos klausymasis, ko gero, buvo pats nykiausias užsiėmimas.

Šį kartą jie veikė pasivadinę Džonsonu ir Smitu, bet slapyvardžiais abu lengvai galėjo susikeisti, nes ir jų įgūdžiai, ir charakteriai buvo labai panašūs. Šiame pasaulyje jie su niekuo nesisaistė jokiais ryšiais ir buvo ištikimi tik tam, kuris tuo metu jiems mokėdavo. Grynais.

Jų pavardžių nebuvo nei mokesčių mokėtojų sąrašuose, nei ant vairuotojo pažymėjimų, nei ant socialinio draudimo popierių, nei ant jokių kitų dokumentų. Prieš penkiolika metų jie išvyko iš šalies ir įsivėlė į slaptą karą su įvairiomis grupuotėmis vienoje Afrikos valstybėje, apie kurią buvo girdėjusi tik saujelė amerikiečių, ir tik vienas kitas galėtų bakstelėjęs pirštu į gaublį parodyti, kur ji yra. Ten jiedu galutinai prarado savo tapatybę. Grįžę į Jungtines Valstijas jau turėjo kitas pavardes, kitus pirštų atspaudus ir kitus asmens dokumentus, bet ir šie duomenys netrukus buvo sunaikinti.

Jų darbas visuomet būdavo laikinas, bet kartais tam pačiam užsakovui jie dirbdavo daugiau nei kartą, ir abu turėjo ilgą jų paslaugomis patenkintų klientų – tautų, politikų, privačių asmenų – sąrašą. Jiedu visuomet dirbdavo kartu ir jiems puikiai sekėsi, nes vykdydami užduotį niekada nejaus-

davo nė menkiausio sąžinės graužimo. Sąžinės jie nė netu-rėjo. Jų sielos buvo pražuvusios neįsivaizduojamo žiaurumo tyruose.

Išskirtinis bruožas buvo tai, kad jiedu niekam nekrisdavo į akis. Smurtas buvo paslėptas po visiškai nekalta išore. Karinės maskuotės jiedviem nereikėjo. Jų nešiojami ginklai būdavo gerai paslėpti netgi nuo tų, kurie buvo specialiai išmokyti juos aptikti, be to, labiausiai jie mėgo darbuotis plikomis rankomis. Jų jėgos šaltinis buvo puiki fizinė forma, o ne įspūdingas kūno sudėjimas. Jie galėdavo apsimesti buhalteriais, dėstytojais ar kurios nors kitos taikios profesijos atstovais. Jiedu mokėdavo tiesiog ištirpti minioje ir tapti nematomi.

Abu aklai paklusdavo tam, kuris mokėdavo jiems už paslaugas. Niekada nesiūlydavo alternatyvaus veiksmų plano ir niekada nereikšdavo savo nuomonės, nebent paprašyti. Nebuvo smalsūs ir gaunamus įsakymus priimdavo santūriai. Nesukdavo sau galvos, kam ir kodėl reikia atlikti pavestą darbą. Jie buvo apolitiški ir nereligingi. Darydavo tai, kas liepta, neklausinėdami ir nediskutuodami.

Dėl šių savybių jie idealiai atitiko dabartinio užsakovo poreikius. Tie vyrai buvo pasamdyti neutralizuoti Britą Šeli ir nužudyti Džėjų Burdžesą.

Jiems buvo parodyta Britos Šeli nuotrauka, be to, jie matė ją per televiziją. Atpažino, vos tik ji įkėlė koją į barą. „Vairinė" puikiausiai atitiko jų poreikius, nes čia buvo pilna žmonių, padavėjos turėjo tiek daug užsakymų ir buvo taip apkrautos darbu, kad stiklai su gėrimais užsilikdavo ant baro, – galėjai niekieno nepastebėtas įgudusiu rankos judesiu įberti į juos ko tik nori.

Jie gavo aiškius nurodymus ir skrupulingai juos įvykdė. Jiems buvo liepta prislopinti moteriai nuovoką ir viską sutvarkyti taip, kad atrodytų, jog ji nužudė Burdžesą. Jie taip ir padarė.

Užduotį palengvino tai, kad Burdžesas neįjungė signalizacijos. Taigi įsigauti į jo namus nebuvo sunku: tereikėjo atsidaryti terasos duris ir įeiti. Narkotikai Britą Šeli paveikė labai stipriai, – kai Džonsonas su Smitu įsėlino į svetainę, Burdžesas sunerimęs klausė moters, ar ji gerai jaučiasi. Buvo akivaizdu, kad ji jaučiasi nekaip.

Netikėtai užkluptą, nusilpusį nuo ligos ir gerokai apsvaigusį Burdžesą įveikti nebuvo sunku. Tada du profesionalai privertė porelę išgerti butelį viskio. Iš pradžių Burdžesas dar priešinosi, paskui pasidavė. Moteris buvo pernelyg apdujusi ir nesuvokė, kas su ja daroma, tad jie nesunkiai įkišo jai į burną piltuvą ir prikliukino viskio.

Palaužę jų valią, Džonsonas ir Smitas abiem nuvilko drabužius, suguldė į lovą, o vyrą uždusino. Paskui ant sofos padėjo tuščią prezervatyvo pakelį, visą laiką skrupulingai žiūrėdami, kad nepaliktų nė menkiausių pėdsakų, kuriuos galėtų aptikti patyręs ekspertas, apžiūrėsiantis nusikaltimo vietą.

Viskas buvo sutvarkyta būtent taip, kaip jiems nurodė užsakovas. Viskas vyko pagal planą... tai yra iki šios dienos ryto, kai paaiškėjo, kad Brita Šeli pasipustė padus ir dingo. Tai labai suerzino jų klientą, nesitikėjusį, kad įvykiai susiklostys štai taip. Pirminiai bandymai ją susekti nieko nedavė.

Tad jiems buvo nurodyta nepaleisti iš akių kriminalinių bylų advokato Bilo Aleksanderio. Iš pradžių klientas svarstė, ar nevertėtų liepti jiems kankinti advokatą tol, kol šis pasakys, kur yra jo ginamoji. Bet netrukus paaiškėjo, kad neapsakomas jo nervingumas nėra apsimestinis, ir kad rodomas žinių laidose besiteisinantis policijai, jog nė nenutuokia, kur galėjo pasprukti Brita Šeli, jis sako tiesą.

Ir vis dėlto labiausiai tikėtina, kad vėl pasirodžiusi horizonte – jei tik policija neras ir nesuims jos anksčiau, – Brita Šeli pirmiausia bandys susisiekti su savo advokatu, tad Džonsonui ir Smitui buvo liepta slapta klausytis advokato telefoninių pokalbių.

Juokų darbas. Jis buvo viengungis, vienišius ir per daug šykštus, kad samdytųsi namų tvarkytoją. Visą dieną, kol jis sėdėjo kontoroje, jo namuose nieko nebuvo. Abu vyrai įėjo, užtruko vos kelias minutes ir vėl išėjo, o likusią dienos dalį sekė savo prietaisus ir laukė tolesnių įvykių.

Pagaliau ledai pajudėjo. Išgirdę nepertraukiamą signalą ir Aleksanderio spaudomų skaičių pypčiojimą, abu sukluso. Džonsonas nuleido savo kortas ir užfiksavo laiką. Smitas spustelėjo pokalbio įrašymo mygtuką.

Trys signalai, o tada – „Klausau". Moteriškas balsas, netvirtas ir sutrikęs, o paskui – pastebimai suirzęs.

– Panele Šeli! Ačiū Dievui, atsiliepėte!

– Pone Aleksanderi?

– Kur jūs buvote? Ar negirdėjote, ką pranešė per žinias? Policija išdavė orderį jus suimti.

– Taip, žinau.

– Kurgi jūs išvykote?

– Aš... Kaip čia pasakius, aš neišvykau. Tai ilga istorija. Grįžusi namo viską paaiškinsiu. Numanau, kad mano namus stebi policija.

– Taip, jūsų laukia nemenka policininkų delegacija. Turiu jus įspėti, panele Šeli, kad šiandien popiet jie gavo kratos orderį. Nenustebkite radusi savo namus apverstus aukštyn kojom.

– Kratos orderį? Bet kodėl?

– Nes jūs – bėglė!

– Ne, ne bėglė.

– Tai kaip save pavadintumėte? Kai žmogus sprunka siekdamas išvengti arešto...

– Aš nesprukau.

– Na, policijai taip atrodo. Visiems kitiems – irgi.

– Žinau, bet aš galiu viską paaiškinti. Aš...

– Gerai, viską paaiškinsite grįžusi. Kuo greičiau grįšite, tuo geriau. Kur jūs dabar?

– Net nežinau.

– Nežinote?

– Esu mažiausiai per valandą kelio nuo Čarlstono. Pasistengsiu grįžti kuo greičiau.

– Jeigu pakeliui jūsų nesulaikys. Dvidešimt šeštame ir devyniasdešimt penktame greitkeliuose pilna...

– Ne, aš nevažiuoju greitkeliu, jungiančiu valstijas. Esu kažkokiame užkampyje ir keliai čia ne per geriausi. Ar žinote, kur yra Je... Je...

– Jemasas?

– Taip, pasak nuorodų, turiu važiuoti ten.

– Kokių nuorodų?

– Ilga istorija. Nuo ten... eee... suksiu į River Roudą ir važiuosiu link Septynioliktojo greitkelio.

– Gerai, gerai, kuo greičiau grįžkite. Važiuoju prie jūsų namų ir ten lauksiu. Kai atvyksite, nesakykite nė žodžio, prieš tai nesuderinusi su manimi. Ar supratote, panele Šeli? Nė vieno žodžio.

– Suprantu, bet turiu daug ką pasakyti. Pirmiausia, kad Džėjaus nužudymas susijęs su gaisru.

– Su gaisru?

– Prieš penkerius metus policijos nuovadoje kilusiu gaisru.

– Jis buvo vienas iš to gaisro didvyrių. Visi tai žino.

– Taip, bet tai toli gražu ne viskas. Džėjus buvo...

Staiga pokalbis nutrūko.

Džonsonas pažvelgė į Smitą, o šis tik gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Atrodo, išsikrovė mobiliojo baterija.

Jie girdėjo, kaip Aleksanderis dar du kartus surinko numerį, bet abu skambučiai automatiškai buvo nukreipti į balso paštą. Burbtelėjęs: „Prakeikimas!“, advokatas padėjo ragelį.

Smitas čiupo savo mobilųjį ir surinko numerį, kurio daugiau niekas, išskyrus juodu su Džonsonu, nežinojo. Vos tik adresatas atsiliepė, jis pasakė:

– Ką tik jai skambino jos advokatas. Turime pokalbio įrašą.

Daugiau nekeldamas triukšmo Džonsonas paleido įrašą.

Užsakovas telefonu išklausė įrašyto pokalbio, o kai jis baigėsi, tarė:

– Ji prisimena, kad Džėjus kažką pasakojo apie gaisrą. Jos atmintis nebuvo visiškai ištrinta.

Tarsi šiek tiek teisindamasis, Smitas paaiškino:

– Kartais amnezija būna tik laikina. Kiekvieno asmens reakcija į narkotikus individuali.

– Kai dabar pagalvoju, atrodo, man reikėjo liepti jums nužudyti ir ją. Galėjote pasirūpinti, kad viskas atrodytų kaip žmogžudystė ir savižudybė. Bet dabar jau vėlu ką nors pakeisti, tiesa? Ir vis dėlto...

Užsakovo smegenų smagračiai sukosi taip greitai, kad net dūzgė.

– Ji pabėgo, ir, tiesą sakant, mums tai paranku. Dabar ji atrodys dar panašesnė į nusikaltėlę, galinčią nužudyti buvusį meilužį. Be to, nūnai praradusi paskutinę viltį ir galinti pasakyti bet ką, kad tik išgelbėtų savo kailį. Jeigu ji pradės šmeižti Džėjų Burdžesą ir purvu drabstyti didvyrio prisiminimą, kas jos klausys? O dar geriau, jei...

Džonsonas ir Smitas numanė, ką išgirs: o dar geriau, jei Brita Šeli neturėtų progos nieko niekam pasakyti ir daugiau nekeltų jų klientui nei nerimo, nei rūpesčių.

Jie metė šalin kortas džiaugdamiesi, kad pagaliau gali imtis įdomesnės veiklos.

Ralis pamatė, kad pikapo bake beveik neliko degalų. Suirzo pagalvojęs, kad reiks sustoti ir prisipilti kuro, tačiau jeigu pakeliui namo pikapo bakas visiškai ištuštėtų, jis patirtų dar daugiau nepatogumų.

Jis pasuko į artimiausią pakelės degalinę, išlipo ir nužingsniavo į nedidukę būdelę, kur buvo išankstinio mokėjimo kasa. Už langelio su geležinėmis grotomis sėdintis ka-

sininkas išmušė čekį. Aplink kabojo ženklai, įspėjantys, kad saugumo sumetimais degalinės teritorija stebima vaizdo kameromis, bet Ralis tuo labai abejojo. Tačiau nė kiek neabejojo, kad po prekystaliu guli užtaisytas šautuvas, – toliau nuo klientų akių, bet po ranka.

Jis grįžo prie kuro kolonėlės ir įstatė pistoleto antgalį į pikapo degalų baką. Kol stovėjo, jo žvilgsnis užkliuvo už Britos vėjastriukės ant priekabos grindų, kur ji piktai buvo ją nusviedusi. Pamatęs drabužį Ralis pajuto, kad nežinia kodėl krūtinę tarsi dieglys pervėrė sąžinės graužatis. Tiesa, didžiąją kartu praleisto laiko dalį jis elgėsi kaip tikras šunsnukis, bet nieko geresnio ji nenusipelnė.

Vos grįžusi į Čarlstoną ji vėl atsidurs visų dėmesio centre, o juk būtent tada ji jaučiasi kaip žuvis vandeny, ar ne? Galbūt ne iš karto, bet gana greitai bus išsklaidyti visi jai mesti įtarimai, susiję su Džėjaus nužudymu. Tada ji savo rankose turės istoriją, garantuojančią jai karjeros aukštumas. Jis papildė tą istoriją naujais esminiais faktais ir suteikė jai melodramos atspalvį. Taigi, nors kol kas ypatingo palankumo Brita jam nejaučia, netrukus už viską padėkos.

Degalų bakas tebesipildė, jis pažvelgė į tą pusę, kur buvo miestas. Ilgėjosi jo, kino teatrų, restoranų, kuriuose patiekiamos krevetės, kukurūzų košė ir pyragėliai su krabais, beisbolo rungtynių ir ilgo sekmadieninio bėgiojimo ristele uosto krantine.

Tačiau labiausiai trūko darbo, kurį jis taip mėgo.

Galbūt jo meilė darbui buvo netgi didesnė už meilę Halei. Tai žiaurus atvirumas, bet ranką prie širdies pridėjęs jis turėjo pripažinti, jog labiau gailisi dėl sužlugdytos karjeros negu dėl to, kad prarado Halę.

Ilgainiui jis suvokė, kad jei ji būtų tikrai jį mylėjusi taip, kaip tvirtino, nebūtų juo suabejojusi. Kai prisipažino atsiliepęs į Siuzi Monro flirtą, visa kita, ką jis pasakojo, Halė turėjo

priimti kaip absoliučią tiesą, taip, kaip pasielgė jo tėvai. Ji privalėjo tikėti juo nedvejodama, besąlygiškai.

Bet netikėjo. Jei būtų tikėjusi, nebūtų taip lengvai jo paleidusi. Ir jeigu jis būtų ją mylėjęs taip, kaip manė mylįs, nebūtų pasitraukęs ir leidęs Džėjui jos pasičiupti.

„Bailys."

Jis suprato, kodėl Brita sakė, kad jis bailys. Tik jam trūko ne drąsos, o užnugario. Nesurinkęs įrodymų išmintingas žmogus nepuola beatodairiškai svaidytis kaltinimais esantiems valdžioje. Jei trūksta įrodymų, būtų neprošal turėti bent jau tavo kaltinimus patvirtinantį liudytoją.

Dabar, po ilgo penkerių metų laukimo, pagaliau tokią liudytoją jis turi.

Brita gali pamanyti, kad jis ją apginklavo ir išsiuntė į priešakinę liniją kautis vietoj savęs, bet ji nežino, kad jis ketina pradėti savo karą būdamas užnugaryje. Tai vienintelis į pergalę šiame konflikte vedantis kelias, mat kol kas jis netgi nėra tikras, kuris iš dviejų gyvų likusių didvyrių slapčia suorganizavo Džėjaus nužudymą.

Ir Makgovanui, ir Fordaisui buvo paranku priversti jį nutraukti gaisro aplinkybių tyrimą. Ar Džėjui burną užčiaupė vienas iš jų, ar jiedu slapčia susimokę veikė drauge? Viena aišku: nei tas, nei anas nėra didvyris, kokiu dedasi.

Ralis mielai perleistų Britai garbę juos demaskuoti, atskleisti jų melą ir padarytus nusikaltimus. Jis tetroško susigrąžinti gerą vardą. Gyventi kaip anksčiau.

Žinoma, jis ne naivuolis. Lengva nebus. Abu šie vyrai turi ką prarasti ir tikrai nepasiduos be kovos. Be to, abiem pakanka lėšų ilgai kovai be taisyklių.

Tas, kuris atsakingas už Džėjaus nužudymą, buvo įpratęs griebtis gudrybių ir puikiai mokėjo tai daryti. Matyt, jis atidžiai stebėjo Džėjų baimindamasis, kad sužinojęs paskutinę diagnozę šis pajus nenugalimą norą prieš mirtį apvalyti sąžinę. Brita sakė, kad Džėjus paskambino jai tą pačią dieną iš

anksto ir pakvietė susitikti. Vadinasi, planas jį nužudyti, o ją paversti vienintele gyva įtariamąja buvo sukurtas ir įgyvendintas labai greitai. Vienas iš jų arba jie abu veikė žaibiškai ir užtikrintai.

Kai tik Brita ims kelti su gaisru susijusius klausimus, į vadinamuosius tos dienos didvyrius nukryps visuomenės ir policijos žvilgsniai. Vienas, o gal abu, ims muistytis, ir Ralis stebės, kuris rangysis labiausiai, kuris aršiausiai ginsis nuo jam metamų bjaurių įtarimų ir kuris bus labiausiai linkęs pateikti atsakymus, kurių Ralis iki šiol neišgirdo.

Jis juos pričiups. Tuos penkerius metus beveik apie nieką daugiau ir negalvojo. Dabar, kai Džėjus mirė, o į žaidimą įsitraukė Brita, jis baigs savo darbą nesibaimindamas, kad juo nepatikės arba kad jis susikompromituos. Už tai Ralis turėtų padėkoti Džėjui.

Tačiau tai jau viskas, už ką Ralis jam gali būti dėkingas. Džėjus, Patas Vikhamas, Kobas Fordaisas ir Džordžas Makgovanas. Pirmųjų dviejų jau nebėra. O likusiems dviem teks patirti tokią pat visuomenės rūstybę, kokią kadaise patyrė Ralis.

Jie taps svarbiausiu vietinės žiniasklaidos taikiniu. Brita tuo pasirūpins. Visuomenei bus pranešama apie kiekvieną jų ištartą žodį, žengtą žingsnį. Kuo garsiau jie protestuos, tuo labiau ji juos spaus. Ji darys tai, ką gerai išmano.

Degalų pistoletas išsijungė. Ralis įstatė jį atgal į kolonėlę ir užsuko degalų bako kamštį. Dėkodamas pamojo budriam ir nekalbiam kasininkui anapus grotuoto langelio. Tada pakėlė vėjastriukę nuo priekabos dugno, nusinešė ją į vairuotojo kabiną ir švystelėjo ant keleivio sėdynės, kur jau tysojo jo šambrė marškiniai.

Jis išvažiavo iš degalinės, bet, užuot įsukęs į kelią, vedantį namo, sustabdė mašiną, išjungė pavarą ir leido varikliui dirbti tuščia eiga, nusibraukė nuo kaktos prakaito lašelius ir pažvelgė į vėjastriukę. Šuns dvokas nuo jos nesklido. Kad

ant jos susirangęs miegojo šuo, jis pasakė tik todėl, kad norėjo Britą paerzinti. Nuo striukės dvelkė *ja*.

Tikriausiai ji tuoj pat bus sulaikyta ir apkaltinta nužudžiusi Džėjų. Bet netrukus išmes kortą, kurią jis jai įdavė. Vos tik tai padarys, iš karto įgis du labai įtakingus priešus.

Ir vis dėlto nieko bloga jai nenutiks. Nei Fordaisas, nei Makgovanas nebus tokie kvaili, kad skriaustų Britą, bent jau tol, kol į ją nukreipti visų Pietų Karolinos TV kanalų prožektoriai ir čia gyvenančių piliečių dėmesys. Ji – žinomas žmogus, ir tai bus jos skydas. Be to, ją saugos policija.

Bet, Dieve, kokia beatodairiška tampa ta moteris, kai suuodžia gerą istoriją! Ar pasiryžusi žūtbūt nutverti tą sensaciją ji nenumos ranka į atsargumą, nepraras objektyvumo ir sveiko proto?

Žvelgdamas atgal, į tą pusę, iš kur atvažiavo, mintyse jis ėmė klausinėti savęs, ar tikrai aiškiai nurodė Britai kelią. Ar pasakė, kad nesuktų į kairę tol, kol nekirs dvigubos geležinkelio vėžės? Jeigu ji pasuks kairėn pervažiavusi tik vienus geležinkelio bėgius, gali būti, kad supras savo klaidą tik nutolusi kelias mylias.

Po galais, ar tikrai aiškiai jai viską pavaizdavo? Šįryt braižydamas Britai kelionės maršrutą Ralis nesiliovė galvoti apie ją, miegančią jo lovoje, susirietusią ant šono, sulenktas kojas per kelius pritraukusią sau prie krūtinės, tad jo nuorodos galėjo būti ir ne tokios aiškios, kaip derėjo.

Ralis dar kartą metė žvilgsnį į vėjastriukę, sodriai nusikeikė, įsuko į siaurą keliuką, kuriuo atvažiavo, ir gulte užgulė pikapo greičio pedalą.

„Prakeikimas!“

Pasirodo, visą tą laiką jos mobilusis buvo ranka pasiekiamas.

Praėjus penkiolikai minučių po to, kai išsikrovė telefono baterija ir staiga nutrūko pokalbis su Bilu Aleksanderiu,

Brita vis dar nesitvėrė pykčiu. Skambantis mobilusis gulėjo rankinėje, užtrauktuku užtraukiamame skyrelyje, kurio niekada nenaudojo. Kaip kokia mulkė patikėjo Ralio Ganono tikinimu, girdi, jos telefoną jis palikęs jos namuose.

Ir tylomis klausė savęs, kiek dar pramanytų dalykų jis jai prišnekėjo, kiek pusiau tiesos pripasakojo?

Jeigu Ralis moka meluoti taip lengvai ir įtikinamai, tai ar ji gali tikėti jo pasakojimu apie Siuzi Monro mirtį? Juk jis girdėjo, kaip per spaudos konferenciją Brita sakė, kad buvo apsvaiginta pasimatymų narkotikais, o šie visiškai ištrynė iš atminties su Džėjumi praleistos nakties įvykius. Ar egzistuoja bent menkiausia tikimybė, kad mėgindamas pasiteisinti Ralis tiesiog prasimanė panašią istoriją?

Be to, toks pramanas netiesiogiai primestų Džėjui Burdžesui kaltę dėl visų įmanomų piktadarybių, o juk aišku kaip dieną, kad Ralis ant buvusio geriausio draugo griežia dantį. Vienu negailestingu kirčiu jis galėtų atgauti gerą reputaciją ir išsklaidyti legendą apie didvyrį Džėjų Burdžesą.

Ar jis apgavo ir ją?

Jei taip, tuomet Ralis – puikus melagis, nes ji patikėjo kiekvienu jo žodžiu. Patikėjo, nes jis papasakojo ne viską. Brita iš patirties žinojo, kad žmonės, turintys daugiausia naudingos informacijos, ja dalijasi itin nenoriai. Ir apie gaisrą, ir apie jo priežastį, ir galbūt apie *dar kažką*, ką slepia, Ralis žino kur kas daugiau.

Bet anksčiau ar vėliau jam teks iškloti viską, ką žino ar nujaučia, nes Brita neleis jam tūnoti miške, kai ji vienui viena stos akis į akį su Čarlstono policijos departamentu, Fordaisu ir Makgovanu.

Kai ji viską papasakos detektyvams Klarkui ir Chavjė, jie pasiųs žmones atvežti Ralį Ganoną rimtai apklausai. Ugniagesių viršininkas irgi pakels triukšmą ir pareikalaus leisti su juo pasikalbėti. Ralis bus priverstas atskleisti viską, ką žino,

o Brita Šeli bus pačiame įvykių sūkuryje ir tiesiogiai pranešinės, kaip viskas klostosi.

Džėjus pažadėjo jai iš kojų verčiančią istoriją ir savo žodį tesėjo. Ir vis dėlto ją trikdė mintis, kad moterų kerėtojas, kurį pažinojo ji, ir apgavikas, kurį apibūdino Ralis, buvo tas pats Džėjus. Jei viskas, ką sakė Ralis, tiesa, – o Brita tikėjo, kad taip ir yra, – vadinasi, Džėjus bus paaukojęs merginos gyvybę, visą gyvenimą trukusią draugystę su Raliu ir netgi savo kaip policijos pareigūno garbę. Džėjus visko išsižadėjo mėgindamas išlaikyti paslaptyje tai, ką Ralis jau buvo beišsiaiškinantis, – kažką tokio siaubingo, jog pajuto turįs tai išpažinti ir numirti lengva širdimi.

Deja, žudikas neleido jam atlikti išpažinties.

Brita buvo taip giliai nugrimzdusi į apmąstymus, kad suprato pasiklydusi tik tuomet, kai priekiniai jos automobilio žibintai apšvietė kelio ženklą. Šis žymėjo ribą nuošalaus miestelio, kurio pavadinimo ji niekada nebuvo girdėjusi ir kuris nebuvo pažymėtas Ralio nubraižytame plane. Brita sustojo kelkraštyje ir peržiūrėjo jo rašytas pastabas.

– *Dvigubi* geležinkelio bėgiai? – Bėgiai, kuriuos pervažiavusi ji pasuko į kairę, pasiliko už penkiolikos mylių. – Kodėl nemalonėjai to pabrėžti, Ganonai, – apsukdama automobilį sumurmėjo ji. Žinoma, jis buvo užrašęs „dvigubi geležinkelio bėgiai“, tik ji nelabai atidžiai išstudijavo planą. Ir vis dėlto... Dabar ji sugaiš daug laiko. Bilą Aleksanderį ištiks įniršio priepuolis.

Priekinis automobilio stiklas buvo nutaškytas vabzdžių. Priekiniai žibintai du kartus išplėšė iš tamsos kaip topazai žioruojančias elnio akis. Laimė, gyvūnai laikėsi pomiškyje ir nebėgo į kelią priešais automobilį. Bet ji vis tiek sumažino greitį.

Kol sugrįš, bus praradusi beveik pusvalandį. Kai jos automobilis prabildėjo per nepaprastai svarbius dvigubus ge-

ležinkelio bėgius, ji ištarė dar vieną Raliui Ganonui skirtą keiksmą ir šį kartą pasuko ten, kur reikia.

– „Važiuok ketvirtį mylios, o tada staigus posūkis dešinėn“, – balsu perskaitė ji iš popieriaus lapo, kurį dabar laikė prispaudusi prie vairo sau prieš akis, kad daugiau nesuklystų. – Taigi, taigi... Štai ir jis, – privažiavusi posūkį pridūrė ji.

Kelias skendėjo tamsoje. Abipus augančių medžių šakos buvo susiraizgiusios į vientisą skliautą. Kelias vingiavo per mišką, kirto pelkėtus plotus ir upokšnius, – kaip numanė Brita, didžiausių regiono upių intakus. Derėtų ištyrinėti atšiaurų šių nuošalių vietovių grožį. Kada nors ji taip ir padarys.

„Jei tik neteks tūpti į cypę“, – niūriai pagalvojo ji.

Taip, būtinai. Grįžimas į gamtą taps jos vienu svarbiausių ketinimų. Tačiau leistis į šiuos gūdžius laukinius miškus be vedlio ji nerizikuos. Jai reiks šias vietas pažįstančio žmogaus.

Galbūt jos vedliu taps Ralis.

O gal ir ne.

Jis jos nemėgsta. Pats taip sakė.

Brita net pašoko pamačiusi tiesiai į priekines mašinos groteles lekiančią pelėdą – ar kokį kitą plačiasparnį naktinį paukštį. Paskui pasijuto kvailai, jog strykčioja kaip įgelta, ir karčiai nusijuokė. Tačiau kas gi nesinervintų vienas važiuodamas nakties tamsoje skendinčiu kaimo keliu?

Po kelių minučių ji nuoširdžiai apsidžiaugė priekyje pamačiusi porą šviečiančių automobilio žibintų. Mašina stovėjo kelkraštyje ir laukė tarsi praleisdama. Pamačiusi, kad vairuotojas įsuko į kelią paskui ją, Brita lengviau atsikvėpė. Su draugija ramiau.

Bet netrukus priekiniai žibintai šmėstelėjo jos galinio vaizdo veidrodėlyje.

Pirmiausia jai dingtelėjo visiškai neracionali mintis: „Ralis! Jis grįžta į Čarlstoną.“

Bet tuojau pat sugrįžo sveika nuovoka. Jis negalėjo atvažiuoti iš tos pusės, priekiniai žibintai buvo per žemai, vadina-

si, tai ne pikapas, be to, Ralis tikrai nevažiuotų taip arti, galima sakyti, prisiplojęs prie jos galinio bamperio. Jis neįjungtų ilgųjų šviesų ir nežibintų jomis, kaip darė šio automobilio vairuotojas. Ralis nevažiuotų taip pavojingai arti, net ir norėdamas atkreipti dėmesį ir parodyti, jog seka jai iš paskos.

– Bukagalvis, – sau po nosimi burbtelėjo Brita ir padidino greitį. Kitas vairuotojas padarė tą patį ir dar pusę mylios važiavo tikrąja to žodžio prasme lipdamas ant užpakalinio jos mašinos bamperio. Jeigu jį nervina, kad Brita per lėtai važiuoja, kodėl jis jos nelenkia? Lenkti draudžiančios dvigubos geltonos ištisinės linijos čia nėra, o jei ir būtų, tas, kuriam pakanka įžūlumo persekioti automobilį, ir taip nepaisytų draudimo. Priešpriešinio eismo nematyti ir niekas tam vairuotojui netrukdo jos apvažiuoti.

Brita delnu prisidengė akis nuo akinamos šviesos, plieskiančios iš užpakalinio vaizdo ir šoninių veidrodėlių, ir persekiojančio automobilio salone įžiūrėjo du siluetus. Atrodo, abu vyrai, bet ji nebuvo visiškai tuo tikra, be to, dabar lėkė pernelyg greitai ir neįstengė ilgai laikyti vairo viena ranka.

Tikriausiai paaugliai šėlioja, dar per kvaili suprasti, kad žaidžia gyvybei pavojingą žaidimą. Reiktų parengti apie tai reportažą ir iškelti klausimą, ar nevertėtų vairuotojo pažymėjimą išduoti tik sulaukusiems aštuoniolikos metų.

Įveikusi dar vieną mylią Brita pasijuto išsekusi. Ji taip stipriai gniaužė vairą, kad rankos kone suaugo su juo. Nuo įtampos maudė pečius.

– Jūs laimėjote. – Ji pasuko automobilį arčiau vos įžiūrimo kelkraščio. Bet iš paskos sekantis vairuotojas nepasinaudojo atlaisvintu keliu ir pro ją nepravažiavo. Užuot taip padaręs, jis pristabdė, dešinysis priekinis jo mašinos bamperis susilygino su jos užpakaliniu kairiuoju. Brita pasitraukė dar toliau, kol dešinieji jos mašinos ratai atsidūrė ant minkštos žemės. Persekiotojas irgi suktelėjo į šoną, tarp bamperių liko tik kelių colių atstumas. – Kas tau užėjo, idiote?!

Jos susierzinimas netrukus virto panika. Tai kur kas grėsmingiau nei kvailos paauglių išdaigos. Ką daryti: padidinti greitį, pristabdyti, o gal visai sustoti? Visi variantai rizikingi, ypač pastarasis. Ji pusnuogė. Jos mobilusis neveikia. Ginklo ji neturi. Jau visą pusvalandį nesutiko jokio kito automobilio. Kelis kartus matė pro miško medžius sklindančią namų langų šviesą, bet paskutines mylias įveikė visiškoje tamsoje.

Ne, sustoti negalima. Pristabdžiusi irgi neprivers jų atsisakyti savo kėslų; jie tik dar labiau priartės. Taigi liko viena išeitis: nemažinti greičio ir tikėtis, kad jie netrinktelės į jos mašiną iki pat judraus Septynioliktojo greitkelio arba kad tie du tipai pavargs žaisti ir paliks ją ramybėje.

Tačiau nuojauta Britai kuždėjo, kad taip nenutiks. Tai, kas čia vyksta, grėsminga ir nė kiek nepanašu į žaidimą. Kitame automobilyje sėdintys žmonės ketina ją nuskriausti.

Tas, kuris vairavo, atrodo, turėjo šiurpų įprotį spiginti priekinių žibintų šviesomis tiesiai į jos mašinos veidrodėlius. Tos šviesos Britą akino. Ji pamėgino aktyviai pasipriešinti: iki dugno nuspaudė greičio pedalą ir tuo pat metu staigiai pasuko vairą į kairę. Ji vos per plauką netaukštelėjo į dešinįjį priekinį persekiotojo bamperį. Dabar, vėl išvažiavusi ant kietos kelio dangos, metėsi pirmyn.

Tačiau jos pranašumas buvo trumpalaikis. Kitas automobilis irgi šovė į priekį, pasiekė jos mašinos galą ir vėl užkišo savo bamperį.

– Velnias! – išsigandusi šūktelėjo Brita. – Kodėl taip darai? Ko nori?!

Britą vėl apakino priekinių žibintų šviesos, bet priekyje ji šiaip taip įžiūrėjo kelio ženklą su užrašu, kad netoliese teka upė. Tuoj už nuorodos kelkraštis baigėsi, o link tilto vedantis kelias ėmė sparčiai siaurėti.

Brita puolė į paniką. Prisiminė tamsiavandenę upę, kurią jiedu su Raliu net kelis kartus kirto iš jo trobelės važiuodami prie apleisto lėktuvų pakilimo tako. Nors Brita išmanė ne

itin daug, vis dėlto ji žinojo, kad kelios didelės upės susijungia ir įteka į Šventosios Elenos sąsiaurį, o paskui į Atlanto vandenyną, ir kad jų tėkmė, priklausomai nuo potvynių ir atoslūgių vandenyne, keičia kryptį keturis kartus per dieną.

Čia tiek daug vandens. Ir jame dažnai žūsta žmonės. Neseniai ji pati rengė reportažą apie tai, kaip upėje buvo rastas nuskendusio vyro kūnas. Patyręs plaukikas iškrito į vandenį apsivertus žvejybinei valčiai. Kelias dienas buvo ieškomi du baidarininkai, kol jų kūnai buvo aptikti už kelių mylių pasroviui nuo tos vietos, kur naudodamiesi gausaus pavasarinio lietaus sukeltu upės potvyniu jiedu pradėjo kelionę.

Įveikusi tiltą Brita pasijustų kur kas saugesnė. Bet kai mintyse apmetusi tokius veiksmus ji dar labiau padidino greitį, kitas vairuotojas atsakė tuo pačiu ir dar labiau priartėjo prie jos automobilio.

Nežinodama ko griebtis ji vėl iki dugno numynė greičio pedalą. Bet atitrūkti nuo persekiotojų mašinos vis tiek nepavyko. Britai pasiekus pakelės kelio ženklą, anas vairuotojas ją pergudravo. Jis palengva ėmė vairuoti automobilį dešinėn, versdamas Britą trauktis nuo kelio ant minkšto kelkraščio, vedančio tiesiog į niekur.

Lėkdamas maždaug šimto mylių per valandą greičiu jos automobilis pūkštelėjo į upę. Smūgis į vandens paviršių buvo toks stiprus, kad išsiskleidė oro pagalvė. Tai išgelbėjo jai gyvybę, bet šiaip jau tebuvo menka paguoda. Ji neprarado sąmonės, bet automobilį godžiai prarijo šniokščiantys ir sūkuriuojantys vandenys.

Penkioliktas skyrius

Ralis dideliu greičiu dūmė Čarlstono link, jo pikapas skynė mylias vieną po kitos, tik staiga priekyje jis išvydo šviečiančius dviejų automobilių užpakalinius žibintus. Jie šmėsčiojo už medžių ir kelioms minutėms tai dingdavo iš akių, tai vėl išlįsdavo.

Nors Ralį nuo anų automobilių skyrė nemenkas atstumas, jis aiškiai matė, jog antrasis vairuotojas persekioja pirmąjį. Idiotas. Važiuoti taip agresyviai ir dar tokiu keliu kaip šis tiesiog kvaila. Jeigu vairuotojas taip nekantrauja kuo greičiau pasiekti kelionės tikslą, kodėl paprasčiausiai neaplenkia to kito automobilio?

Ralis vylėsi, kad pirmasis vairuotojas nėra koks šiknius kelių chuliganas, niekam neleidžiantis savęs lenkti. Mat pats skubėjo, norėjo kuo greičiau pasiekti Čarlstoną ir įspėti Britą, kad būtų atsargi. Tik dar gerai nežinojo, kaip pavyks pasimatyti. Juk ją bus apsupusi policija ir...

Kas čia, po velnių?

Priekyje važiuojantis automobilis pasitraukė į kelkraštį, bet antrasis nepralėkė pro jį. Priešingai, atrodė, kad persekiotojas stengiasi nustumti pirmąjį nuo kelio.

Staiga Ralį persmelkė siaubinga nuojauta. *Brita.* Ir kai tik ši mintis šovė jam į galvą, automobiliai dingo iš akių.

Ar jam pakaks laiko ją pasivyti? Nebent ji važiuotų lėtai. Nebent pasiklystų.

Velnias!

Kol įveikė posūkį, per kurį trumpam pametė iš akių anuos du automobilius, rodos, praėjo visa amžinybė, o pagaliau atlikęs manevrą prisimerkė, kad geriau viską matytų. Deja, buvo per daug atitrūkęs, negalėjo įžiūrėti užpakalinių žibintų formos ir nustatyti, kokio modelio automobiliai dalyvauja šiose pavojingose pelės ir katės gaudynėse. Ralis ginė savo pikapą visu greičiu, bet tos dvi transporto priemonės buvo lengvesnės, greitesnės, ir sumažinti atstumo jam nesisekė.

Jie vėl dingo iš akių.

Jis ėmė skaičiuoti sekundes. Gal dvidešimt? Trisdešimt?

Paskui trumpai šmėstelėjo viena pora užpakalinių žibintų ir staiga kažkur dingo, o kita pora greitai nurūko tiltu.

Ralis riktelėjo ir iki dugno nuspaudė greičio pedalą. Iki tilto, rodos, buvo tūkstantis metų. Jis trankė vairą, tarsi botago kirčiais ragindamas pikapą lėkti greičiau.

Sucypė stabdžiai, ir mašina slysdama sustojo vos per kelis colius nuo erozijos ardomo tiltą laikančio pylimo. Ralis šoko iš inercijos jėgos tebeveikiamo pikapo. Atsidarė įrankių dėžę, išsiėmė didelio galingumo prožektorių, kuriuo neseniai naudojosi, ir stvėrė pirmą po ranka pasitaikiusį sunkų metalinį įrankį. Veržliaraktį. Turėtų tikti.

Tada repečkomis, slysčiodamas ir šokčiodamas, pakeliui nusispirdamas sportbačius nusileido pylimo šlaitu. Upės krantą Ralis pasiekė basas, kelis kartus giliai įkvėpė, kad plaučiai prisipildytų oro, ir nieko nelaukdamas nėrė į gelmę.

Prožektoriaus skleidžiamas šviesos spindulys buvo galingas, bet aplink viskas atrodė taip, tarsi jis šviestų per melasos sirupą. Ralis pažinojo šią upę ir žinojo, kad jos tamsūs vandenys gali būti neįžvelgiami netgi sekliausiuose ruožuose, o šis tikrai nebuvo vienas iš tokių. Čia upės vaga buvo gili.

Jis karštligiškai ėmė mosuoti į šalis prožektoriaus šviesos spinduliu ir jau buvo bepasiduodąs panikai, tik staiga pamatė automobilį, giliai įsmigusį į minkštą upės dugną, apsuptą dumblo ir sąnašų debesies. Ralis nukreipė prožektorių į vairuotojo durelių langą. Prožektoriaus spindulys išplėšė iš tamsos blyškų prie stiklo prispaustą delną ir šviesius plaukus, kraupiai besidraikstančius menkoje šviesoje.

Brita.

Prožektoriaus šviesa mirktelėjo ir užgeso. Viską apgaubė aklina tamsa.

Ralis numetė prožektorių, bet stipriai pasispyrė kojomis ir per porą sekundžių atsidūrė prie priekinių keleivio durelių. Judėdamas apgraibomis, jis užčiuopė priekinį mašinos stiklą ir iš visų jėgų tvojo į jį veržliarakčiu. Stiklas nepasidavė. Jis smogė dar kelis kartus. Ir vėl nieko.

Plaučiams ėmė trūkti oro.

Ralis nesiliovė daužyti veržliarakčiu tol, kol pagaliau mašinos stiklas sutrūko, bet nesubyrėjo. Tada jis ėmė jį spardyti, ir po kelių bandymų jo koja įlindo į mašinos saloną. Dar keliais spyriais jis paplatino skylę ir sprausdamasis pečiais įsmuko į vidų. Sudužęs stiklas subraižė jam galvą ir rankas, bet Ralis į skausmą nekreipė dėmesio.

Tada apgraibomis ėmė ieškoti Britos ir užčiuopė jos dešinę ranką. Kai ją palietė, Brita nesureagavo, ir Ralis mintyse sušuko: „Dieve, ne!“

Tada jis ėmė ieškoti saugos diržo. Jis buvo atsegtas. Tai Brita dar įstengė padaryti pati. Jis prakišo rankas jai po pažastimis ir pro priekiniame automobilio stikle žiojinčią skylę ištraukė ją lauk, – atsargiai, bet negaišuodamas. Negalima delsti nė akimirkos. Jam trūko oro, o ji išvis nerodė gyvybės ženklų.

Vos ištraukęs Britą pro priekinį stiklą, jis stipriai atsispyrė kojomis, o laisvąja ranka ėmė irtis link vandens paviršiaus. Jo plaučiams grėsmingai trūko deguonies. Ralis stengė-

si kuo stipriau spirtis kojomis, bet jo galūnės kas akimirką darėsi vis sunkesnės, neklusnesnės, judesiai nekoordinuoti. Nuo paskutinio dalyvavimo gelbėjimo pratybose praėjo jau penkeri metai; jis prarado formą.

Ralis pažvelgė aukštyn į vandens paviršių, bet pamatė tik vos šviesėlesnę juodumą. Ir vis dėlto atkakliai yrėsi į viršų. Į viršų. Į viršų. Pagaliau iškišo galvą iš vandens ir godžiai įkvėpė.

O Brita nekvėpavo.

Atidžiai sekdamas, kad jos veidas laikytųsi virš vandens, Ralis ėmė plaukti į krantą. Kūnui vis dar trūko deguonies, jautėsi išsekęs, bet vis tiek stengėsi plaukti kiek įkabindamas, nors ir prieš srovę. Kojomis pajutęs dugną Ralis ėmė bristi, o tada šliaužte užšliaužė ant sausumos, kartu ištempdamas ir Britą.

Jis paguldė ją ant nugaros ir apžergė. Pulsą, kad ir silpną, ji dar turėjo, bet visiškai nekvėpavo. Jis uždėjo plaštakas jai ant krūtinkaulio ir pradėjo daryti dirbtinį kvėpavimą.

– Nagi, Brita, – ritmingai spaudydamas krūtinę pratarė Ralis. – Nemirk man ant rankų. Tu dar pagyvensi. Nagi, nagi...

Jam per veidą žliaugė upės vanduo, bėgo į akis, bet jis nesiliovė spusčiojęs ir drąsinęs, o netrukus perėjo prie kandaus raginimo.

– Vadinai mane bailiu, o dabar pati pasiduodi. Negi leisi kitai eterio lėlytei nukniaukti tau iš panosės tokią sensacingą istoriją? Jeigu taip atsitiks, niekada negalėsi sau šito atleisti. Nagi, kvėpuok, po galais!

Britai iš burnos tiesiai ant jo kliokstelėjo upės vanduo. Nuvargęs jis nunarino galvą.

– Taip ir maniau, kad tai padės tau atsigauti. – Ralis pasuko jos galvą į šoną. Brita krenkštelėjo, ėmė žiopčioti, paskui užsikosėjo. – Taip, išvemk viską, išvemk, gerai, – murmėjo jis, subraukęs šlapius Britos plaukus, kad jie neužkristų jai ant veido, o ji atpylinėjo vandenį, kurio buvo prisirijusi.

Paskui pradėjo kvėpuoti tolygiau, pasuko galvą ir pažvelgė į Ralį. Jai iš akių ritosi ašaros. Buvo užkimusi, o kai pamėgino kalbėti, balsas užlūžo. Ji išvėmė dar šiek tiek vandens ir pagaliau įstengė ištarti:

– Mane bandė nužudyti.

Jis pritariamai palinkčiojo galvą. Reikėjo atsakyti į daugybę klausimų, bet atsakymų galima ir palaukti. Pirmiausia svarbu įvertinti fizinę Britos būklę. Be to, Ralio manymu, būtina kuo greičiau iš čia nešdintis. Jis nežinojo, ar tas, kuris nustūmė Britą nuo kelio, pastebėjo priekines jo pikapo žibintų šviesas. Tas niekšas gali grįžti norėdamas patikrinti, ar ji nebuvo išgelbėta arba galbūt per stebuklą liko gyva. Jei žudikas sugrįš, jiedu jam bus lengvi taikiniai.

– Turime nusigauti iki pikapo. Aš tave panešiu.

– Galiu eiti pati.

Jis taip nemanė, bet nesiginčijo. Atsistojo ir padavė Britai ranką. Ji įsikibo į ją ir taip pat pakilo. Bet vos tik atsistojo, jai ėmė linkti keliai. Ralis ją pastvėrė ir, nesuteikęs progos nei rinktis, nei prieštarauti, įgudusiu gelbėtojo judesiu užsikėlė ant pečių ir ėmė ropštis pylimo šlaitu aukštyn.

Visiškoje tamsoje jis kojų pirštais ieškojo į ką atsispirti. Kelis kartus jam pačiam vos nesulinko keliai. Klupinėdamas per akmenis, lenkdamasis krūmų ir dygių mažųjų palmių, vis dėlto persirėžė blauzdą į išvirtusio medžio šaką. Basos pėdos keliskart klimpo į dumblą.

Kai jiedu pagaliau nusigavo iki pikapo, jis nuleido Britą ant žemės, trumpam atrėmė į automobilio sparną, o tada atidarė keleivio dureles ir įsodino į vidų.

Persisvėręs per ją, paėmė vėjastriukę, įkišo jos rankas į rankoves ir apvilko. Tada pirštais suėmė jos smakrą ir atidžiai pažvelgė į veidą. Britos lūpos jau nebuvo pamėlynijusios. Paėmęs jos delną, apžiūrėjo pirštų galus. Atrodo, jie irgi palengva atgauna įprastą spalvą, nors automobilio salone spingsinti lempelė nebuvo tokia ryški, tad sunku pasakyti tiksliai.

– Trinkis rankas ir pėdas. Aš tuoj grįšiu.

Išsigandusi Brita įsikirto jam į ranką.

– Kur eini?

– Paimti batų. – Jis ištraukė ranką ir užtrenkė pikapo dureles.

Ralis mynė upės pakrante tol, kol susirado sportbačius, – mat nenorėjo jų čia palikti. Kol kas tasai, kuris įstūmė Britą į upę, nežino, kad ji išgelbėta. Ir tikrai niekas neturi pagalvoti, kad Britos gelbėtojas – jis. Kol kas jo ir Britos sąjungą geriausia laikyti paslaptyje. Bet panaikinti minkštoje žemėje įsispaudusių savo pėdsakų ir mašinos padangų vėžių jis neketino. Ralis vylėsi, kad jei čia kas nors sugrįš patikrinti įvykio vietos, tai žvalgysis nuskendusio Britos automobilio paliktų žymių. Įsitikinęs, kad mašina tikrai po vandeniu, šio pakrantės ruožo taip skrupulingai netyrinės.

Įlipęs į automobilį ir numetęs sportbačius ant salono grindų prie basų Britos pėdų, Ralis jai visa tai ir paaiškino. Tada užvedė variklį ir netrukus įsuko į kelią. Jis traukė į tą pusę, iš kurios atvažiavo, Čarlstonui priešinga kryptimi. Kuo toliau nuo čia. Kuo greičiau iš įvykio vietos.

– Kas ten buvo, Brita?

– Du vyrai.

Jis paėmė Britos kairę ranką, apvertė delnu aukštyn ir padėjo ant sėdynės tarp savęs ir jos. Tada stipriai stipriai prispaudęs pirštus ėmė tikrinti pulsą.

– Jų veidų, aišku, nematei?

Brita papurtė galvą.

– Kokiu automobiliu jie važiavo?

Ji tik gūžtelėjo pečiais.

– Gal įsidėmėjai registracijos numerį?

Ji ir vėl papurtė galvą.

Ralis skaičiavo jos pulsą. Jis buvo kiek dažnesnis nei įprasta, bet stiprus ir pastovus.

– Atsidaryk dėtuvę. Išsiimk vaistinėlę. Ten yra termometras. Pasimatuok temperatūrą.

– Jaučiuosi gerai.

– Baik atsikalbinėti, išsiimk tą sušiktą termometrą ir pasimatuok temperatūrą, aišku?! – Dėl jo šiurkštaus tono buvo kaltas ne tiek susierzinimas, kiek baimė. Jeigu būtų dar kelias minutes užtrukęs degalinėje, jei nebūtų paklausęs savo nuojautos sekti paskui Britą, jei jam nebūtų pavykę pramušti priekinio stiklo, ji būtų prigėrusi. Nuo tų visų „jei" Raliui tirtėjo rankos.

Brita pakluso ir padarė kas liepta. Jiedu važiavo tylėdami, tada ji išsitraukė iš burnos termometrą ir žvilgtelėjo į rodmenis.

– Devyniasdešimt septyni ir penkios dalys.

– Beveik normali.

– Aš retai turiu visus devyniasdešimt aštuonis ir šešias.

– Gerai. Įtikinai. Dabar svarbiausia kas kita. Tau tikriausiai reiktų važiuoti į ligoninę ir pasitikrinti. Artimiausia ligoninė – Volterbore. Tavo kūno temperatūra pakilo iki reikiamos, kraujo apytaka normalizavosi. Prieš pat užgęstant mano prožektoriui mačiau į lango stiklą įremtą tavo ranką. Tuomet dar suvokei, kas vyksta, taigi negalėjai ilgai būti be sąmonės. Iš viso – gal dvi minutes, vadinasi, smegenys tikriausiai nepažeistos. Bet reikia patikrinti deguonies kiekį organizme. Ant kūno turi įdrėskimų ir žaizdų, atsiradusių traukiant tave pro išdaužtą stiklą, be to, galbūt patyrei ir smegenų sukrėtimą. Tavo plaučiuose gali būti vandens, nors, jeigu būtų daug, tave tikriausiai kankintų kosulys. Dirbtinis kvėpavimas padeda kraujui cirkuliuoti, kol žmogus pradeda kvėpuoti pats, bet kai kalbama apie skendimo aukas, egzistuoja tam tikros sveikatos patikros taisyklės...

– Rali!

– Ką?

– Kodėl nenorite vežti manęs į ligoninę?

Nepaisant Ralio vardijamų priežasčių, kodėl derėtų nugabenti ją į ligoninę, ji aiškiai matė, kad jis to daryti nenori.

– Nes bijau, kad jei nuvešiu, tu ilgai negyvensi. – Jis nematė jokios prasmės dailinti situacijos. Brita turi žinoti tiesą, ir pasakyti jai tą tiesą reikia be jokių smūgį švelninančių sapalionių. – Kažkas nužudė Džėjų. Kažkas bandė nužudyti tave. Manau, būsi kur kas saugesnė, jeigu visi manys, kad numirei.

– Viską organizuoja Kobas Fordaisas?

– Arba Džordžas Makgovanas. O gal ir abu.

– Vienas už visus, – tyliai ištarė ji, pakartodama anksčiau Ralio pasakytus žodžius.

– Kai išsiskyrėme, vis galvojau, kokia dabar būsi pažeidžiama. Važiavau įspėti tavęs, kad būtum atsargi ir, jei tik galėsi, liktum policijos globoje. Bet po to, kas ką tik įvyko, spėlioti nebėra prasmės. Tas, kas nužudė Džėjų, mano, kad tu pavojinga.

– Kodėl nenužudė manęs kartu su Džėjumi?

– Neabejoju, dabar jie irgi savęs šito klausia ir gailisi, kad to nepadarė.

Akies krašteliu Ralis pamatė, kaip Brita susiėmė už alkūnių ir plaštakomis pasitrynė žastus. Nors lauke buvo šilta, jis įjungė šildytuvą ir sureguliavo ortakius, kad šiltas oras plūstų į jos pusę.

– Matėte tą automobilį? – paklausė Brita.

– Negalėjau gerai įžiūrėti. Buvau per toli, be to, tamsu. Tik niekaip negaliu suprasti, kaip jie sužinojo, kur esi. Nebent prie tavo mašinos prilipino sekimo prietaisą. Bet jei taip, kodėl nelaukė mūsų prie lėktuvų pakilimo tako? Arba neužpuolė vakar vakare, kai vežiau tave iš tavo namų?

– Mano telefonas, – nusivylusiu balsu tarė ji. – Radau jį.

– Šit kaip.

– Kai pakilimo takas liko toli už nugaros, jis suskambo. Manęs ieškojo advokatas. Mudviem besikalbant, po dviejų

ar trijų minučių išsikrovė baterija. Ar jie galėjo susekti mobiliojo buvimo vietą per palydovinį ryšį?

– Manau, galėjo. Jei tik turi reikiamą įrangą ir buvo tam pasiruošę. Pasakei Aleksanderiui, kur esi?

Ji linktelėjo.

– Pasakiau, kuriuo keliu ketinu važiuoti ir koks atstumas mane nuo jo skiria.

– Tas, kuris klausėsi, galėjo laukti tavęs šoniniame kelyje. O kai pravažiavai, nusekė iš paskos.

– Būtent taip ir padarė. Pamačiusi kitą automobilį iš pradžių net apsidžiaugiau.

– Užsiminei Aleksanderiui apie mane?

– Ne.

– Pasakei ką nors, ką aš tau pasakojau?

– Tik kad Džėjaus nužudymas ir gaisras policijos būstinėje yra susiję dalykai. Kad čia slypi kur kas daugiau.

Ralis garsiai iškvėpė.

– Gerai pažįsti tą advokatą?

– Susipažinau su juo vakar rytą. – Ji atlošė galvą ir niūriai nusijuokė. – Net sunku patikėti, kad tai buvo vakar.

– Atrodo, jis tave išdavė, Brita.

– Matyt.

– Arba klausomasi jo telefoninių pokalbių.

Jie privažiavo ūkinių reikmenų krautuvėlę, kurioje, be gyvo masalo žuvims, galėjai nusipirkti šalto alaus, karštos kavos, pirotechnikos ir visame pietų regione geriausių mėsainių. Bent jau taip buvo giriamasi ranka užrašytoje vitrinos iškaboje.

Ralis pastatė automobilį priešais įėjimą ir atsidarė dureles.

– Tuoj grįšiu.

Kadangi Brita nešoko ginčytis ir neapibėrė jo klausimais, Ralis suprato, kad ji dar nespėjo visiškai atsipeikėti po patirto šoko. Geriau jau būtų klausinėjusi.

Jam įeinant skimbtelėjo virš stiklinių durų įtaisytas varpelis. Vyras dėmėtais baltais berankoviais marškinėliais ir žalsvai rusvomis kelnėmis stovėjo atsirėmęs į prekystalį, tiesiai iš pakelio valgė svogūnų skonio bulvių traškučius ir vartė medžioklei bei žvejybai skirtą žurnalą. Jam už nugaros aukštai ant sienos kabojo iltis iššiepusio raukšlėtojo banginio iškamša.

Ralis priėjo prie prekystalio, vyras nusibraukė sūrius pirštus į kelnių klešnę ir nužvelgė klientą: pirmiausia žvilgsnis įsmigo į purvinas basas kojas, paskui ėmė kilti aukštyn, šlapiais prie kūno prilipusiais drabužiais, kol pagaliau sustojo prie barzdoto veido ir susitaršiusių plaukų.

– Pasiplaukiojai?

– Prašyčiau karštos arbatos. Vieną.

– Karštos *arbatos*? – prunkštelėjo jis. – Ir skrudintų bulvyčių?

Ralis tylėdamas įsistebeilijo į vyrą.

Kvaila pardavėjo šypsena palengva išblėso.

– Kavos aparatas – ten. Šone yra snapelis, iš kurio prisileisi karšto vandens.

Ralis nuėjo į savitarnos skyrių ir naršė tol, kol rado sumaigytą „Lipton“ arbatos pakelių dėžutę. Tada į vienkartinį puodelį įsipylė karšto vandens – tiesą sakant, šis buvo vos šiltas, – įmerkė arbatos pakelį ir užspaudė dangtelį. Tada grįžo prie prekystalio.

– Kiek?

– Arbata – poniai?

Vyras spoksojo kažkur Raliui už nugaros, ir jis apsigręžė norėdamas pamatyti, į ką taip žiūri parduotuvės šeimininkas. Brita sėdėjo atrėmusi galvą į keleivio durelių stiklą, užkritę šlapi plaukai slėpė beveik visą veidą, bet buvo matyti akys, bukai žvelgiančios pro priekinį langą.

– Būtent, – vėl atsisukdamas pratarė Ralis.

– Sunki naktelė?

– Galima ir taip sakyti.

– Vaišinu, – pasakė vyras, stumteldamas Raliui puodelį su arbata.

– Ačiū.

– Nepamiršk cukraus.

Ralis grybštelėjo du pakelius „Domino“, linktelėjęs galva padėkojo vyrui ir grįžo prie pikapo. Padavė Britai arbatą ir cukrų, užvedė variklį ir vėl pasuko į kelią.

– Aš jos nenoriu. – Ji nuvožė dangtelį ir dabar žiūrėjo į puodelyje teliūskuojančią obuolių sulčių spalvos arbatą.

– Vis tiek išgerk.

Ji paklusniai įspraudė puodelį sau tarp kelių, subėrė abu pakelius cukraus ir narsiai gurkštelėjo.

Ralis tarė:

– Namie turiu deguonies balioną. – Brita nieko neatsakė, bet akies krašteliu jis pastebėjo, kad klausiamai į jį žiūri. Jis nepasuko galvos ir žvelgė tiesiai į kelią. – Pagalvojau, toks daiktas praverstų, jeigu reiktų ką nors gelbėti, jeigu Delnui, valgančiam tiek daug riebios oposumo mėsos, staiga sustotų širdis. Jis viską kepa lydytuose kiaulės taukuose ir yra įsitikinęs, kad kiaulės taukai – gėrimas.

Žvelgdama į jį pro puodelio viršų, Brita dar kartą siurbtelėjo arbatos.

– Norite, kad grįžčiau su jumis į trobelę?

Ralis atsigręžė veidu į ją.

– Tiesą sakant, nelabai. Bet turiu tau kai ką parodyti.

– Neskaitant deguonies baliono?

– Dokumentus. Savo surinktus, susijusius su gaisro tyrimu.

– Oficialius dokumentus?

– Žinodamas, kad mane atleis, slapta įsibroviau į Brunerio kabinetą ir pasidariau visų dokumentų kopijas. Mielai leisčiau tau juos perskaityti, bet turi pažadėti, kad nepaversi manęs žinių reportažo herojumi anksčiau, negu pats tau lei-

siu tai padaryti. – Ralis palaukė, kad Brita gerai įsisąmonintų jo žodžius.

– O jei ne?

– Jei ne, tada palieku tave artimiausios ligoninės priimamajame, kur gydytojai tavimi deramai pasirūpins. Arba nuvežu namo, o ten jau pasiduosi policijai. Ranką prie širdies pridėjęs tau sakau, kad pasinaudoti kuria nors iš šių dviejų galimybių būtų išmintingiau, negu likti su manimi.

Ji pirštu kelis kartus brūkštelėjo per puodelio kraštą.

– Mano advokatas greičiausiai nepatikimas.

– Nesvarbu, ar išdavė tave negeriems žmonėms, ar ne, jis jau susikompromitavo.

– Juk pats sakėte, kad mano bylą tiriantys detektyvai idealizuoja Džėjų ir nenori apie jį girdėti nieko bloga.

– Neabejoju, kad padėsi jiems šią kliūtį įveikti. Anksčiau ar vėliau jie turės sužinoti visą tiesą apie Džėjų.

– Vėliau. Nes kol kas niekas netiki nė vienu mano žodžiu.

– Kol kas tu – taikinys ir tau gresia pavojus.

– Niekas to ir neneigia. Kažkas mėgino... bandė...

– ...tave nužudyti.

Pernelyg susijaudinusi ir negalėdama kalbėti ji tik pritariamai linktelėjo galvą.

Raliui tokio atsakymo visiškai pakako.

Ačiū Dievui, paskutiniai svečiai palengva ėjo link lauko durų dėkodami už vakarą ir linkėdami labos nakties. Džordžas ištvėrė visą šį vakarėlį, bet jo kantrybė išseko. Puikiai praleisti laiką, Leso supratimu, tai susikviesti savo batlaižius ir jų antrąsias puses, privaišinti riebiu maistu, prigirdyti stipriais gėrimais ir pademonstruoti, koks jis šaunus ir kaip jiems pasisekė, kad gauna atlygį už tai, kad jam padlaižiauja.

Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad šis vakarėlis surengtas paskutinę akimirką ir skirtas atšvęsti šią popietę po begalinių aštuoniolikos golfo duobučių ir amžinybę užsitęsusių pietų

su miesto savivaldybe sudarytai sutarčiai. Džordžas labai abejojo, ar vakarėlis suorganizuotas spontaniškai.

Kai jis grįžo iš užmiesčio klubo, prie namų jau rikiavosi maisto tiekėjo furgonai, šventę ruošė padavėjai ir barmenai. Nuo pusės septynių iki septintos rinkosi svečiai ir atvyko visi, kurie buvo kviesti. Jo manymu, šį vakarėlį Lesas suplanavo jau prieš kelias savaites.

Tam šunsnukiui net nešovė į galvą, kad gali ir nepavykti pasirašyti sutarties dėl lengvosios atletikos komplekso statybos.

– Pone Makgovanai, jums skambina.

Džordžas atsigręžė į namų ekonomą, kuris, norėdamas atkreipti šeimininko dėmesį, palietė jam ranką.

– Sužinok, kas čia ko nori.

– Mėginau, pone. Būtinai nori šnekėtis su jumis.

– Džordžai! – Apsitempusi ilgą juodą suknelę be petnešėlių išdygo pribloškiamai graži Miranda. Rožinis martinis jos taurėje puikiai derėjo su lašo formos deimantu tarpkrūtyje. Įspūdingas penkių karatų brangakmenis puikumu nė iš tolo neprilygo putliam biustui. – Medisonai laukia, nori su tavimi atsisveikinti.

Medisonas pataikavo Lesui uoliau už visus.

– Turiu atsiliepti į telefono skambutį. Atsisveikink už mane.

Ji, atrodo, sutriko, bet nieko nepasakė, tik atsuko vyrui nugarą ir grįžo pas Lesą, nuoširdžiai spaudžiantį ranką Medisonui ir ne taip nuoširdžiai liaupsinantį gelsvai rusvą jo apkūnios ir neišvaizdžios žmonos suknią.

Džordžas vienu gurkšniu išmaukė viskį su soda ir ledu ir atidavė tuščią taurę ekonomui.

– Ačiū. Atsiliepsiu darbo kambaryje.

Tai buvo pretenzingai įrengtas kambarys. Knygų lentynose rikiavosi knygos, kurių jis nebuvo skaitęs ir apie kurių autorius nebuvo girdėjęs. Medžio plokštėmis dekoruo-

tas sienas puošė ne jo sumedžiotų elnių ir briedžių galvų iškamšos. Tviskančioje vitrinoje puikavosi trofėjai iš golfo ir teniso turnyrų, kuriuose jis neprisiminė dalyvavęs. Vienas jo lenktyninių žirgų taip pat buvo iškovojęs kelias sidabrines taures, bet Džordžas su tomis pergalėmis neturėjo nieko bendra, – jis tik apmokėdavo didžiules sąskaitas už nervingo ir kaprizingo Grynakraujo išlaikymą, arklides bei treniruotes.

Čia buvo ir garsioji jo bei kitų gaisravietėje nufotografuotų didvyrių nuotrauka. Miranda padarė nesaikingo dydžio kopiją, užsakė rėmus, kokius oficialiam portretui naudoja turbūt tik Anglijos karalienė, ir pakabino ant sienos.

Sėsdamasis prie rašomojo stalo ir keldamas telefono ragelį, jis stengėsi į tą nuotrauką nežiūrėti.

– Klausau. Kas kalba?

– Kobas Fordaisas.

Nors ir labai stengėsi nežiūrėti į fotografiją, Džordžas nejučia pakėlė į ją akis.

– Tavo darbo valandos juk baigėsi, ką?

– Jaučiau, kad privalau paskambinti.

– Mano namuose vyksta vakarėlis, Kobai. Turiu svečių.

Nekreipdamas dėmesio į pašnekovo žodžius, teisingumo ministras kalbėjo toliau:

– Prieš kelias minutes sulaukiau įdomaus skambučio.

– Tikrai?

– Skambino Bilas Aleksanderis.

Džordžas nurijo burnoje susikaupusias seiles. Tiksliau, pamėgino. Nes burna buvo visiškai išdžiūvusi. Jis jau gailėjosi, kad prieš atsiliepdamas į skambutį nesusiprotėjo prisipilti sau dar vieno stiklo.

– Advokatas?

Aiškiai suirzęs, Kobas mestelėjo:

– Nevaidink, Džordžai.

– Gerai jau, kodėl jis taip vėlai tau skambino?

– Nes aš – teisingumo ministras. Todėl, jo nuomone, turėčiau žinoti, jog Brita Šeli jam užsiminė, kad Džėjaus Burdžeso nužudymas ir gaisras policijos departamente yra susiję.

Džordžas įrėmė alkūnę į rašomąjį stalą ir delnu pasirėmė galvą.

O Fordaisas kalbėjo toliau:

– Paklausiau pono Aleksanderio, kodėl jo klientė, panelė Šeli, sieja šias dvi tragedijas. Ar ji tik spėlioja, ar Džėjus prieš mirtį jai ką nors papasakojo? Ponas Aleksanderis paaiškino, kad nesuspėjo užduoti jai šių klausimų, nes jų pokalbis mobiliuoju telefonu staiga nutrūko. Nežinau, ar gerai pažįsti Bilą Aleksanderį, Džordžai, bet jis – lengvai susijaudinantis žmogus ir dabar jam tikrai sunkus metas. Šįvakar jis man paskambino, galima sakyti, apimtas panikos. Jis pažadėjo detektyvui Klarkui, kad per valandą po jųdviejų pokalbio panelė Šeli atvyks prie savo namų ir pasiduos. Bet ji taip ir nepasirodė. Dabar vėl neaišku, kur ji yra.

– Hm... Kodėl Aleksanderis šią naujieną pranešė būtent tau?

– Jis dvejoja, ar priimti už gryną pinigą panelės Šeli tvirtinimus, kad gaisras ir Džėjaus nužudymas tarpusavyje susiję. Ir norėjo paklausti, ką aš apie tai manau. Ar, mano nuomone, ši informacija yra pagrindas tolesniam tyrimui? Ar ją reiktų paskelbti viešai? O gal geriau patylėti? Trumpai tariant, jis pajuto, kad jam ant sprando užkrito barškuolė, ir dabar nežino, kaip ją nusipurtyti.

Staiga Džordžas užsinorėjo kuo greičiau baigti šį pokalbį.

– Gal žinai, ar paskambinęs detektyvui Klarkui ir pasakęs, kad Brita Šeli – jau pakeliui namo ir ketina pasiduoti policijai, Aleksanderis jam užsiminė ir apie gaisrą?

– Ne, neužsiminė. Jis manė, kad apie tai pirmiausia turi pasikalbėti su manimi.

Ką gi, lengviau atsipūtęs pagalvojo Džordžas, tai jau šis tas. Ne kažin kas. Bet vis... Pajutęs, jog kažkas sujudėjo, jis

pakėlė akis ir pamatė pro darbo kambario duris įžengiančius uošvį ir Mirandą.

Kobas pasakė:

– Man nepatinka, kad nuolat grįžtama prie to gaisro, Džordžai. Tos šnekos mums visiems gali pridaryti rimtų nemalonumų.

– Taip, suprantu. – Jis skubriai atsiduso. – Klausyk, man jau reikia eiti. Paskambinsiu tau rytoj.

– Mums reikia pasikalbėti, Džordžai.

– Žinoma. Paskambinsiu iš pat ryto. – Ir, teisingumo ministrui dar nespėjus nieko atsakyti, jis padėjo ragelį.

Miranda priėjo prie odinės sofos, įsitaisė ant ranktūrio ir svajingai išsitiesė, dar labiau apnuogindama iš gilios iškirptės lendančias pieno baltumo krūtis.

– Kas skambino, mielasis?

– Kobas Fordaisas.

Ji nustebo ir išraiškingai kilstelėjo antakius, bet klausimą uždavė Lesas:

– Ir ką tokiu vėlyvu metu tavo teisingumo ministras norėjo pasakyti?

Džordžas pažvelgė į juos abu ir tarė:

– Jis sakė, kad turime problemą.

Šešioliktas skyrius

Brita kratėsi deguonies terapijos.

– Jaučiuosi gerai. Prisiekiu.

– Pakvėpuok penkias minutes. Per tą laiką paląsiu po dušu. – Ji pakluso ir įsikišo vamzdelius. – Kvėpuok paprastai. – Ji parodė Raliui aukštyn iškeltą nykštį, tačiau gestas išėjo vangus.

Išsekę, patyrę didžiulį dvasinį sukrėtimą, per visą prailgusią kelionę atgal į trobelę jiedu persimetė vos keliais žodžiais. Jiems reikėjo daug ką aptarti, bet abu be žodžių sutiko, jog visa tai palauks, kol jie atgaus bent jau fizines jėgas.

Baimindamasis, kad nardydamas Kombahio upėje galėjo prisigaudyti bakterijų, Ralis stropiai nusimaudė po dušu. Žaizdos ant rankų ir plaštakų neatrodė rimtos, bet jis patepė jas antiseptiku, o tada apsivilko švarius sportinius marškinėlius ir apsimovė senus džinsus iki kelių nurėžtomis klešnėmis.

Brita tebesėdėjo ant kėdės prie valgomojo stalo ta pačia poza, kaip jis ją paliko eidamas maudytis, – ant sprausto tarp kitos kėdės kojų užkėlusi basas pėdas ir parietusi pirštus. Jis išjungė deguonies aparatą, ji išsitraukė iš šnervių vamzdelius.

– Ar galiu dabar ir aš nusiprausti?

Jis mostelėjo į miegamąjį.

– Vonioje padėjau švarų rankšluostį ir drabužių.

– Ačiū.

– Tu alkana?

Ji papurtė galvą, lyg apdujusi nužingsniavo iki vonios kambario ir dingo už durų.

Ralis įsivaizdavo būsiąs išalkęs kaip vilkas, bet kai atsidarė šaldytuvą, joks maistas nesužadino apetito. Numojęs ranka į valgį, jis grįžo į miegamąjį. Duše šniokštė vanduo. Jo žvilgsnis ėmė klaidžioti po kambarį, kol sustojo prie topinambo virkščios.

Iš tiesų miela, namų jaukumo teikianti smulkmena.

Dušo šniokštimas liovėsi. Ralis grįžo į svetainę ir palaukė, kol išgirdo daromas vonios kambario duris, o tada priėjo ir sustojo miegamojo tarpduryje. Brita vilkėjo jo paliktus sportinius marškinėlius, mūvėjo trumpus šortus. Suprantama, drabužiai jai buvo gerokai per dideli. Šortų klešnės slėpė šlaunis, o trumpos marškinėlių rankovės kabėjo žemiau alkūnių, bet šiaip ji atrodė visai padoriai.

Jos plaukai tebebuvo šlapi. Tamsūs ratilai paakiuose, pačios akys plačiai atmerktos, žvilgsnis – tuščias. Ralis suabejojo, ar kuris nors iš ištikimų televizijos žiūrovų būtų pažinęs, kad ši susivėlusi, į benamę panaši žmogysta yra ta pati šiuolaikiška naujienų pranešėja.

– Sėskis ant lovos, – tarė jis. – Šio to užpilsiu tau ant žaizdų. Skaudės, bet tai reiškia, kad vaistai veikia.

Nesiginčydama ji priėjo ir atsisėdo ant lovos. Jis grįžo iš vonios kambario nešinas antiseptiko buteliuku ir tualetinio popieriaus rulonėliu. Vatos rutuliukų Ralis neturėjo.

Jis pritūpė priešais Britą, atplėšė gabalėlį popieriaus ir suvilgė jį aštraus kvapo dezinfekciniu skysčiu. Tada brūkštelėjo juo per įdrėskimą ant jos rankos. Brita sušnypštė pro stipriai sukąstus dantis.

– Aš tave įspėjau, – pasiteisino jis.

– Viskas gerai.

– Pasistengsiu kuo greičiau. – Ralis ėmėsi žaizdos jai ant kelio. – Juk turėjau ištraukti tave pro priekinį stiklą.

– Negalėjau jo išmušti.

– Prieš nerdamas pasiėmiau veržliaraktį, daužiau juo, kol stiklas sutrupėjo. Bet šito tu neprisimeni, ar ne? – Ji papurtė galvą. – Gal taip net ir geriau, – nutarė jis.

– Pamenu, kaip automobilis tėškėsi į vandenį. Stipriai. Išsiskleidė oro pagalvė, paskui subliūško. Mašina nugrimzdo. Saugos diržas įkalino mane salone. Tik spėjau pagalvoti, kaip staiga viskas įvyko. Bet tuo pat metu atrodė, tarsi matyčiau sulėtintą vaizdą, suprantate?

Atplėšęs dar kelis gabalėlius tualetinio popieriaus ir šlakstydamas jį antiseptiku, jis linktelėjo galvą.

– Ir priekiniai žibintai, ir visos prietaisų skydo lemputės užgeso. Pasidarė tamsu. Taip tamsu...

– Tau nebūtina apie tai kalbėti, Brita.

– Automobilis prisipildė vandens, – tarsi neišgirdusi Ralio pasakojo Brita. Jis ir nemanė, kad jinai jį išgirdo. – Vanduo tarsi užsidarė kažkur man virš galvos. Atsisegiau saugos diržą ir pradėjau trankyti į langą, bet... – Ji pasigręžiojo į šalis. Jos akys pasruvo ašaromis. Ji visa drebėjo. – Vis bandžiau išmušti stiklą, bet nepajėgiau. Be to, ėmė trūkti oro.

– Brita, tau šalta?

– Ne.

Bet ji kaleno dantimis. Ralis atsistojo, nutraukė nuo lovos užtiesalą ir apgobė juo Britą. Ši stvėrė audinį, tvirtai į jį susisupo ir atsisėdo susikryžiavusi rankas ant krūtinės.

Ralis vėl priklaupė priešais ją ir ėmė apžiūrinėti perrėžtą smilkinį.

– Žaizda gana didelė, bet ne tokia gili, kad reiktų siūti. Galbūt liks nežymus randas, bent iš pradžių. Bet su makiažu tikriausiai nė pati negalėsi jo rasti. O ypač su filmavimo kamera.

Ralis kalbėjo tik norėdamas ją nuraminti. Arba nusiraminti pats. Vienas iš jų privalo susitvardyti, o Brita ką tik patyrė didžiausią sukrėtimą ir atrodė tokia trapi.

Tai, ką Brita šiuo metu jaučia, visiškai suprantama. Dabar, tiesioginiam pavojui praėjus, ji pradeda suvokti, jog tik per plauką išvengė mirties. Ralis daugybę kartų matė šitaip besielgiančius žmones, išneštus iš degančio pastato ar išgelbėtus nuo kitokio pavojaus. Kai adrenalino lygis organizme krinta ir žmonės pagaliau suvokia, kad jiems grėsė mirtis, juos dažnai ištinka isterija.

Ralis išgirdo, kad jos kvėpavimas šiek tiek trūkčioja, ir susirūpino.

– Tau sunku kvėpuoti?

– Ne.

Jis užpylė antiseptiko ant švaraus sulankstyto tualetinio popieriaus gabalėlio ir priglaudė jį Britai prie kaktos įdrėskimo. Ji dar kartą sušnypštė iš skausmo. Akyse susitvenkusios ašaros pabiro jai ant skruostų.

– Atleisk. Žinau, kad skauda, – atsiprašė jis. – Bet jau neilgai. Pažadu.

– Viskas gerai.

– Jau beveik baigiau. Juk nenori užsikrėsti parazitais. – Ralis dar kelis kartus patekšnojo žaizdą, o tada padėjo popieriaus rulonėlį ir antiseptiko buteliuką ant sulankstomo televizoriaus stalelio. – Štai. Matai? – Šluostydamasis rankas jis atsistojo. – Viskas.

Brita pakėlė į jį akis – tokias dideles ir ašarotas, jog atrodė, kad veide nieko daugiau ir nėra. Ji kūkčiojo, jos lūpos virpėjo. Viena ašara nusirito į burną, į lūpų kamputį. Bet ji šito tarsi nepajuto.

– Aš... taip išsigandau.

Šįkart nebe apsimestinai linksmu tonu, o visiškai rimtai jis tarė:

– Žinau.

– Ir nieko negalėjau pa... padaryti.

– Ne, negalėjai.

– Stengiausi nuo jų pasprukti, bet kelias...

– Padarei viską, kas įmanoma.

– Kai plūstelėjo vanduo, mane apėmė panika.

– O kas *nebūtų* puolęs į paniką?

– Visada maniau... maniau, kad esu drąsi. Bet nesu.

– Esi...

– Supratau, kad mirsiu.

– Bet *nemirei*.

– Aš nemačiau... Žinai, kaip žmonės pasakoja, kad staiga prieš akis prabėga visas gyvenimas?

– Taip.

Ji energingai papurtė galvą.

– Man neprabėgo. Nieko nemačiau. Tik vandenį. Buvau apimta siaubo. Tetroškau išsikapstyti. Aš taip bi... bijojau. Rali?

– Mm?

Brita ėmė ieškoti Ralio plaštakos, bet kai jis padavė ranką, užuot sugriebusi plaštaką, ji pastvėrė jam dilbį. Tada kita ranka apsivijo Raliui liemenį ir ėmė traukti jį prie savęs. Nusimetusi užtiesalą Brita, galima sakyti, ėmė lipti į jį, viršutinėmis jo kūno dalimis naudodamasi tarsi medžio šakomis, padedančiomis jai atsistoti, o kai jau pakilo nuo lovos, tvirtai apsivijo rankomis jam kaklą ir prisiglaudė.

– Nenorėjau mirti, nenorėjau mirti.

– Tu nemirei. Tau nieko neatsitiko. Esi saugi.

– Ak, Dieve. – Ji pasistiebė ant pirštų galiukų ir veidu įsikniaubė jam į kaklą. – Maniau, kad mirsiu.

– Viskas baigėsi. Tu saugi. – Ralis nerangiai patapšnojo jai per nugarą. – Viskas bus gerai.

Tada ji delnais palietė Raliui skruostus ir palenkė jo veidą arčiau savojo, lūpomis karštligiškai ieškodama jo lūpų. Paskui suleido pirštus jam į plaukus, nubraukė nuo kaktos

aukštyn ir taip stipriai suspaudė kumščius, kad vos neišrovė jų su šaknimis. Brita pabučiavo jį ir jau nesiliovė, tarp bučinių vis įterpdama padrikus ir sunkiai suprantamus, neviltį išduodančius žodžius.

Jos smulkaus ir minkšto kūno prisilietimas. Nuogų kojų glaustymasis apie jo kojas. Jos rankos, jos gniaužantys pirštai. Jos drėgnos ir ištroškusios lūpos. To jau per daug. Laukinis geismas apėmė Ralį.

Jis apsivijo ją rankomis. Uždėjęs delną jai ant sėdmenų, staigiu judesiu prispaudė prie savęs. Lūpomis įsikniaubė į jos lūpas. Britos burna iškart prasivėrė. Liežuviai susitiko, jis įsibrovė jai į burną ir, o Dieve, jau negalėjo sustoti.

Pavojaus varpas Ralio sąmonėje gaudė garsiau už gaisrinės sireną, bet jis nekreipė dėmesio. Jos kvapas svaigino, bučiniai audrino, lūpos buvo švelnios kaip šilkas, aistringos ir ištroškusios meilės, be to, jau labai seniai moteris jo šitaip geidė. Beprotiškai geidė.

Brita ir toliau gniaužė jo plaukus, paskui marškinius, galiausiai pirštai palindo po jais ir ėmė glostyti jam nugarą. Nagais brūkštelėjo per odą. Ralis akimirką atšlijo, per galvą nusitraukė marškinius ir nusviedė šalin, o tada vėl apibėrė ją bučiniais. Netrukus jiedu persiskyrė vėl, šį kartą marškinėlius nusimetė Brita. Kai apsikabino, jos krūtys prigludo Raliui prie krūtinės, ir jis sudejavo iš malonumo.

Brita rankomis vėl apsivijo jo liemenį, trūktelėjo į save ir pati aukštielninka krito ant lovos. Jis parvirto drauge. Ji atsegė jo kelnių antuką, tiksliau, atsegė jiedu kartu, virpantys pirštai maigė metalines sagas, ir pagaliau vikrūs Britos pirštai užčiuopė *jį*. Ralis vėl sudejavo ir paleido seriją padrikų keiksmų, puolė mautis savo nurėžtus džinsus ir plėšti nuo jos dukslius šortus. Vos tik Brita nuspyrė kelnes šalin, jis nieko nelaukdamas į ją įsiskverbė.

Viskas vyko greitai, šiurkščiai ir be gailesčio – nepraėjus nė minutei spausdami vienas kitą glėbyje, vaitodami ir sun-

kiai gaudydami kvapą abu pasiekė palaimos viršūnę ir krito į prarają.

Kelias minutes gulėjo nejudėdami, be jėgų. Ji nė nekrustelėjo, jis irgi nejudėjo, nors suvokimas to, kas ką tik nutiko, prislėgė jį tarsi tona plytų.

„Džėjus buvo pirmas."

Jos koja nuslydo jo šlaunimi, rankos prasiskyrė ir paleido jį iš glėbio. Net jeigu jai dabar velnioniškai gera, jam galvoje tvinkčiojo tik ta viena mintis.

Ralis atšlijo nuo jos, virto ant nugaros ir užsimerkė. Stojo slogi tyla, – minučių praslinko per daug, ir situacija tapo dar keblesnė, negu buvo iš pradžių. Kuris nors turės prabilti, bet tik ne jis.

Galiausiai jis pajuto, kad Brita atsisėdo. Jis atsimerkė kaip tik tada, kai ji siekė savo šortų lovos kojūgalyje. Ralis neatsispyrė pagundai nužvelgti ją, pasisukusią į jį šonu. Žavus užpakaliukas. Daili nugara. Dar dailesnis priekis. Krūtų linija putloka, natūrali. Rausvi, paliesti gundantys krūtų speneliai.

Pajutęs į strėnas vėl plūstantį kraują, Ralis nuleido kojas ant grindų ir atsisėdo. Pakėlė nuo grindų Britos marškinėlius ir neatsigręždamas padavė jai. Ši paėmė juos netardama nė žodžio. Sugriebęs savo drabužius jis atsistojo, nupėdino į vonios kambarį ir užsidarė duris.

Jis sustojo prie kriauklės, atsuko vandenį ir pasiėmęs rankšluostėlį apsiplovė mintyse kartodamas: „Dieve, Dieve, Dieve..."

Ralis užsisagstė džinsų antuką niūriai prisiminęs patarlę, kad daržinės duris reikia laikyti uždarytas, paskui išjungė vonios kambario šviesą ir grįžo į miegamąjį. Brita gulėjo nusisukusi ant šono. Buvo apsivilkusi marškinėlius ir iki juosmens užsiklojusi antklode. Jis įsitaisė šalia jos, bet irgi apsivertė ant šono, – dabar abu gulėjo nugara į nugarą.

Galų gale Brita dusliu balsu pratarė:

– Sakoma, kad... – Ji tarsi suabejojo, krenkštelėjo ir prabilo iš naujo: – Sakoma, kad kai... kai patiri ką nors panašaus, ką mums teko prieš kelias valandas, arba kai dalyvauji laidotuvėse, kai susiduri su mirties realybe ir gyvenimo baigtinumu, normalu, kad... kad nori mylėtis. Tai, kas ką tik nutiko mums... tarp mūsų... Noriu pasakyti, na, taip sakoma, kad tai – natūrali reakcija į psichologinę traumą, kokią mes abu šiandien patyrėme. Nes seksas yra aukščiausias... Jis yra... Jis yra gyvenimo teigimas.

Ralis dar kelias akimirkas gulėjo nejudėdamas, o tada ištiesė ranką ir išjungė stalinę lempą.

– Tikrai taip sakoma?

Kai Brita nubudo, jo jau nebuvo. Ant valgomojo stalo gulėjo raštelis. Balto liniuoto popieriaus lapas, išplėštas iš spiralinio bloknoto, ir lengvai įskaitoma žinutė juodu rašalu: „Tuoj grįšiu." Žmogus, nesišvaistantis žodžiais.

Sprendžiant pagal laiką, kurį jis brūkštelėjo lapo apačioje, išvykęs jau daugiau negu dvi valandas. Ji susitepė skrebutį, išsivirė kavos ir jau buvo bebaigianti antrą puodelį, kai išgirdo keliuku grįžtantį pikapą.

Brita nėrė atgal į miegamąjį ir užsidarė, mat nenorėjo, kad viskas atrodytų taip, tarsi ji nekantriai laukė jo sugrįžtant. Slėpdamasi dar pagalvojo, kad seksas priverčia suaugusius žmones elgtis vaikiškai. Bet vis tiek neišėjo iš miegamojo.

Brita klausėsi, kaip stiklinės durys girgždėdamos atsivėrė, paskui garsiai užsitrenkė, pasigirdo į virtuvę einančio Ralio žingsniai. Sukaupusi visą drąsą ji pagaliau iškišo galvą pro duris ir išvydo jį stovintį nugara į ją. Jis krovė ant stalo plastikinius maišelius su prekybos centro „Target" logotipu.

– Jau ėmiau svarstyti, kur tu...

Vos tik Ralis atsigręžė, ji nutilo per pusę žodžio. Jis nusikirpo plaukus. Jie nebuvo tokie trumpi kaip kadaise, tik gerokai patrumpinti ir pusėtinai sutvarkyti. Tačiau labiau-

siai apstulbino bebarzdis Ralio veidas. Ji jau buvo spėjusi pamiršti ir kampuotus jo žandikaulius, ir išsišovusius skruostikaulius. Be to, dabar be dėmesį traukiančios barzdos jo žalios akys atrodė ryškesnės ir įspūdingesnės.

Mintyse Brita svarstė, ar turėtų kaip nors pakomentuoti tokią staigią ir radikalią permainą, bet jai nespėjus praverti burnos jis vėl nusisuko ir ėmė krauti pirkinius iš maišelių.

– Ko nors valgei? – paklausė.

– Skrebutį.

– Parvežiau vaisių.

Priėjusi Brita pamatė ant stalo padėtą plastikinį krepšelį braškių ir kantalupą*. Ji paėmė uogas ir nunešė prie kriauklės.

– Atrodo skanios.

Ji atsuko vandenį ir nuplovė uogas.

– Nupirkau tau drabužių, – pasakė Ralis. – Nežinau, ar tiks. – Brita padėjo krepšelį su uogomis ant stalviršio, kad nuvarvėtų vanduo. Ralis atkišo jai kelis maišelius. – Tik per daug nesitikėk.

Pagauta smalsumo ji dirstelėjo vieno vidun.

– Ačiū. Einu tuoj pat ką nors apsivilksiu.

Bet prie miegamojo durų ją sustabdė Ralio balsas:

– Vartoji kontraceptikus?

Ji atsigręžė:

– Ką?!

Jis susiraukė, tarsi sakydamas: „Juk girdėjai. Negi versi mane pakartoti?“

Brita atsainiai gūžtelėjo pečiais.

Jis įsirėmė rankomis į klubus.

– Tai taip ar ne?

Britai nepatiko nei jo poza, nei tonas.

– Ne tavo sumautas reikalas!

– Deja, po praeitos nakties – mano.

* Meliono rūšis (*čia ir toliau – vert. past.*).

Ji pajuto krūtinėje pykčio bangą.

– Paklausykite, pone Ganonai. Dauguma vyrų, su kuriais permiegojau, jautėsi pamaloninti, kai kurie netgi dėkingi, visi liko patenkinti ir nė vienas nesijautė nelaimingas.

– Kaip tau gerai. Tai tu saugaisi ar ne?

– Kaip ten yra, ne tavo rūpestis. Tau nėra ko jaudintis, aišku?

Taip tarusi, ji apsisuko ant kulno, išdidžiai žengė į miegamąjį ir stipriai užtrenkė duris už nugaros. Vis dar jausdama, kaip pyktis tvilko skruostus, Brita vienu mostu išvertė maišelių turinį ant lovos pasiruošusi nekęsti visko, ką dabar pamatys.

Bet drabužiai buvo parinkti visai neblogai.

Viskas balta, juoda arba pasiūta iš džinsinio audinio. Viskas nesunkiai tarpusavyje suderinama. Kaip tik tokius drabužius įsimestum ruošdamasi eilinei savaitgalio išvykai. Britai pasidarė smalsu, ar tai Halė bus išugdžiusi jam tokį stiliaus pojūtį.

Ji nuplėšė etiketes nuo apatinių, užsimovė kelnaites, užsisegė liemenėlę, paskui apsimovė baltus džinsus, apsivilko juodus marškinėlius ir apsiavė baltus sportinukus su odiniais sidabro spalvos apvadais. Ralis visai neblogai atspėjo dydžius. Drabužiai arba tiko kaip nulieti, arba buvo laisvoki, bet ne per platūs, netgi apatiniai. Vien pagalvojusi, kad jeigu jis viską būtų pirkęs vakar, tikriausiai nebūtų taip pataikęs, Brita sodriai išraudo.

Be drabužių, čia dar buvo ir pagrindiniai higienos ir kosmetikos reikmenys, įskaitant ir po dušo naudojamą kūno kremą, ir lūpų blizgį, ir veido skaistalus, ir blakstienų tušą. Kad įgautų daugiau pasitikėjimo savimi, Brita pasigražino ir grįžo į virtuvę, kur Ralis pjaustė kantalupą. Grįžtelėjęs per petį jis nužvelgė ją, bet apie naują išvaizdą nieko nepasakė.

– Dabar jaučiuosi savimi, – tarė Brita. – Ačiū.

– Nėra už ką. – Ralis kone apglėbė ją norėdamas nuo virtuvinės spintelės paimti dubenį, bet akių į ją nepakėlė.

– Ar ir toliau elgsimės lyg būtume ne vieni?

Ralis mėsininko peiliu dorojo vargšą melioną: įgudusiais judesiais spėriai raikė jį storais griežiniais.

– Ką?

– Neapsimesk kvaileliu, Rali. Ar elgsimės kaip suaugę žmonės ir pasikalbėsime apie tai, kas naktį įvyko, ar tiesiog dėsimės, kad nieko neatsitiko?

– Mes apie tai jau šnekėjomės. Naktį.

– Ir tai tu vadini pokalbiu? Išstenėjai kelis garsus ir išjungei šviesą.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Tu nė prasižioti man neleidai. Užsivedei su visom tom nesąmonėm...

– Nesąmonėm?!

Ralis padėjo peilį ir atsisuko į ją.

– Gerai, ką mudu darėme, buvo arba tai, ką tu sakei, arba tiesiog dviejų žmonių noras pasidulkinti. Pati spręsk.

– Galėtum ir nebūti toks tiesmukas.

– O tu galėtum neanalizuoti visko. – Jis vėl paėmė peilį ir toliau pjaustė vaisių.

– Maniau, norėsi, kad analizuotume, – paprieštaravo Brita. – Galų gale, juk tai tu prisiekei, jog niekada manęs nepaliesi, pameni? O po kelių valandų tu jau...

– ...krušau tave taip, tarsi rytojus neateis. Bet atėjo. Rytojus yra šiandien, – atsakė jis, kilstelėjęs peilį ašmenimis į viršų ir rankena badydamas orą. – Nenoriu apie tai kalbėti.

– Tik nori žinoti, ar po devynių mėnesių nesusidursi su pasekmėmis.

– O ar tu – visiškai rami? Juk gal aš sergu venerine liga.

– Tu? Atsargusis, dėl saugumo pamišęs Ralis Ganonas? Tikrai ne. Man nėra ko bijoti. – Ralis nusigręžė, bet ji sučiupo jį už alkūnės ir apgręžė. – Tau mano *analizė* naudinga nė kiek ne mažiau negu man. Ji atleidžia mus nuo atsakomybės. Ir išvaduoja tave nuo savigraužos, kad turėjai mote-

rį, kurią pirmas turėjo Džėjus, su kuria Džėjus mylėjosi vos prieš kelias dienas.

Jis išspaudė pro sukąstus dantis:

– Sakei, kad nesimylėjo.

– Sakiau, kad nemanau.

– Tą naktį, kai jis mirė, buvai emociškai sukrėsta kaip ir šiąnakt. Iš kur žinai, kad neužsikorei ant jo lygiai taip pat, kaip lipai ant manęs?

– O jeigu ir užsikoriau? Kas tau darbo? Ko čia taip baisiai jaudiniesi? Dėl Halės?

Ralis stumtelėjo jai dubenį su supjaustytu melionu.

– Nori? Jei nori, valgyk. Mudu turime darbo.

Brita pakėlė akis į neseniai nuskustą jo veidą ir įžvelgė jame tvirtą apsisprendimą toliau nebesiginčyti. Gerai. Ji irgi apie tai nešnekės. Tegul jis sau mano, ką nori. Ji žino, kodėl puolė jam ant kaklo.

Dabar prisimindama, kas įvyko, ji pasijuto labai nesmagiai. Bet šitokį geismo protrūkį galima pateisinti tuo, ką ji patyrė upėje. Tai vienintelė priežastis. Ji tikėjosi, kad Ralis tai supranta.

Tikėjosi, jog ir *pati* tai supranta.

Brita atsikando meliono ir pilna burna paklausė:

– Gal dabar jau papasakosi man apie gaisrą?

– Vėliau. Pirmiausia nueisiu pas Delną ir pažiūrėsiu, ką šį rytą praneša per žinias. Gal jau rado tavo automobilį.

– Manai, rado?

– Abejoju. Nuo kelio tave nustūmę žmonės apie įvykį tikrai niekam nepranešė. Kol manęs nebus, tu gali...

– Aš čia viena nepasiliksiu.

– Kodėl?

– Naktį mane bandė nužudyti!

– Taigi jie mano, kad tu mirusi. O jei ir ne, tai tikrai nežino, kad esi su manimi.

– Gal ir žino.

– Ne, nežino.

– Eisiu su tavim.

– Kelias ilgas. Lauke karšta. Išsipurvinsi naujus sportbačius. O Delno kiemas – toli gražu ne išpuoselėtas sodelis.

– Jeigu apie mane yra kokių nors žinių, noriu jas išgirsti iš pirmų lūpų.

Ralis suirzęs pažvelgė į ją, o tada gūžtelėjo pečiais ir pratarė:

– Kaip nori.

Iš šaldytuvo jis paėmė du butelius vandens, vieną padavė Britai ir leidosi į kelią, o ji nusekė iš paskos. Jiedu brovėsi per vabzdžių knibždantį ir dilgėlių prižėlusį mišką. Naujieji Britos sportinukai išsipurvino, bet ji dėl to nesiskundė.

Jei čia ir buvo takas, Brita negalėjo jo įžiūrėti, bet Ralis žinojo, kur auga dygiausi erškėčiai. Jis iš tolo aplenkė medžio išvartą, kurioje vapsvos buvo susilipdžiusios lizdą, o kai jiedu pasiekė kiparisais apaugusį pelkės pakraštį, tepasakė: „Saugokis aligatoriaus.“ Gumbuoti medžių kamienai kyšojo iš drumzlino vandens nelyginant stalagmitai. Aligatorius tūnojo paniręs po vandeniu, buvo matyti tik jo piktavalės akys.

Kai Ralis paskelbė: „Jau atėjome“, jos naujieji marškinėliai buvo permirkę nuo prakaito.

Jis ją buvo perspėjęs, kad Delno kiemas – ne išpuoselėtas sodas, bet nepaaiškino, jog tai sąvartynas aplink keistą lūšną, suręstą ant polių ir paramstytą visokiu šlamštu tarp grindų ir plikos žemės.

Ralis padėjo jai įveikti kliūčių ruožą – šiukšles ir kažkokius surūdijusius rakandus, kurių pavadinimo ir paskirties Brita nežinojo, – ir užvedė vos vos besilaikančiais mediniais laiptais. Lauke prie lūšnos sienų vinutėmis buvo prikalinėta gyvūnų kailių ir roplių išnarų. „Čia dekoracijos? – mintyse stebėjosi Brita. – Ar lopai?“

Nedideliame prieangyje snaudė trys šunes. Ją ir Ralį jie, matyt, pažino iš kvapo, nes nei sulojo, nei sukrutėjo, tik vienas šuo unkštelėjo, kai Ralis nuvijo jį nuo durų.

– Delnai! – pašaukė Ralis per stiklines duris.

– Ateinu! – iš miško proskynos gilumos atsklido senio balsas. Delnas išniro iš pomiškio, ant peties tempdamasis nusmukusią kombinezono petnešą. – Prispyrė reikalas! – Pamatęs nuskustą Ralio veidą, jis sustojo kaip įbestas. – Po galais, kad mane devyni šunes!

Netaręs nė žodžio, Ralis atsidarė stiklines duris ir įėjo.

– Labas, Delnai, – pasisveikino Brita ir įžengė paskui Ralį į tvankų kambarėlį, pusbalsiu klausdama: – Jo išvietė *lauke*?

– Aš tave įspėjau. – Ralis žengė tiesiai prie televizoriaus su zuikiaause antena ir įjungė. Paskui atsigręžęs žvilgtelėjo į vidun įeinantį Delną. – Šįryt jau klauseisi žinių?

– Jos vis dar ieško, – paaiškino senis, mostelėjęs galva į Britą, bet neatplėšdamas akių nuo Ralio.

Suerzintas tokio spoksojimo, Ralis neištvėrė:

– *Kas yra?*

– Nieko. Visiškai nieko. – Jis ranka persibraukė per apžėlusį smakrą ir linktelėjo į krosnį, ant kurios palengva virė puodas. – Paragausite troškinio?

– Ne, ačiū. Mes ką tik papusryčiavome, – mandagiai atsakė Brita, nenorėdama net spėlioti, kas tame puode.

Per televiziją buvo rodomas televizijos žaidimas, nors, jei ne garsas, Brita nebūtų šito supratusi. Per ekrano sniegelį nieko negalėjai matyti. Ralis perėjo per kelis čia pagaunamus kanalus, bet visi transliavo įprastą programą. Jis išjungė televizorių ir paklausė:

– Ar per žinias pranešė dar ką nors, ar tik tai, kad ji ieškoma?

– Rodė tokį žmogų, sakė, kad jis – jos advokatas. – Delnas išspjovė šlakelį tabako į tuščią konservuotų pupelių skardinę. – Jis sakė, kad vakar vakare šnekėjosi su ja telefonu, ir dar sakė, kad ji ketino pasiduoti. Bet faras pareiškė, kad ji taip ir nepasirodė, taigi ji vis dar laisva ir ieškoma. Faras sakė, kad kai galų gale bus sučiupta, turės atsakyti į daugybę klausimų. – Jis nutilo ir klausiamai pažvelgė į Britą, bet ši nepuolė išsamiau aiškinti seniui to, ką jis ir taip jau žino.

Ralis paklausė:

– Ar niekas neužsiminė apie nelaimingą atsitikimą River Roude?

– Ne. Bent jau aš negirdėjau.

– Minėjo mane?

– Tave? Ne.

Ralis žvilgtelėjo į Britą.

– Tai gerai.

– Man irgi taip atrodo. Vadinasi, aš vis dar bėglė, o ne pasikėsinimo auka.

– Tu kėsinaisi ją *nužudyti*?

Jie abu atsisuko į Delną. Brita nusijuokė, o Ralis suraukė antakius ir atšovė:

– Ne, nebandžiau. Ačiū, kad leidai įsijungti televizorių. Jeigu išgirsi apie Britą arba mane, ateik mums pasakyti, gerai?

Delnas perstūmė kramtomojo tabako gumulėlį į kitą žandą.

– Gal ir ateisiu. Jei nebūsiu užsiėmęs. Žinai, aš tau ne koks Volteris Kronkaitas*.

Ralis pašaipiai prunkštelėjo.

– Nemanau, jog kas nors palaikytų tave Volteriu Kronkaitu. – Ir žengė link durų. Brita padėkojo Delnui už informaciją ir išėjo laukan paskui Ralį.

Jiedu jau buvo perėję per pusę kiemo, kai Delnas sušuko:

– Ar tai jinai privertė tave nusiskusti?

Ralis nei stabtelėjo, nei atsisuko.

Senis patenkintas sukikeno.

– Pamaniau, gal žandenos badė jai tas vietas, kurios neturėtų būti badomos.

Brita apsimetė šito neišgirdusi. Ralis irgi.

– Ji liepia tau nusiskusti, paskui lieps...

Dabar Ralis sustojo ir atsigręžė.

---

* Walter Cronkite (1916–2009) – garsus JAV žurnalistas, diktorius, vadintas „patikimiausiu žmogumi Amerikoje“.

– Ji čia niekuo dėta. Supratai?

– Tai kodėl tada...

– Vykstu į laidotuves. – Ralis vėl nusigręžė ir netrukus dingo miško tankmėje.

Dabar Ralis žingsniavo sparčiau negu eidamas pas Delną, ir Brita vos spėjo paskui jį. Kartą, kai ji gerokai atsiliko, jam teko sustoti ir palaukti. Brita jį pasivijo sunkiai gaudydama kvapą.

– Atleisk. Koja įsipainiojo į vijoklį. Įstrigo sportbatis.

– Kur tavo vanduo?

– Pabaigiau dar pas Delną. – Ralis padavė jai savo butelį, bet ji atsisakė. – Tau pačiam jo reikia.

– Apsieisiu.

Ji atsigėrė iš butelio, bet paliko ir jam. Ralis jį pabaigė ir užsuko kamštelį.

– Jau netoli.

Ralis patraukė toliau, ir ji paklausė:

– Kalbėjai apie Džėjaus laidotuves?

Jis pritariamai maktelėjo galva.

– Šįryt važiuodamas į miestelį išgirdau apie jas per radiją. Vakar po skrodimo jo kūnas atiduotas artimiesiems. Laidotuvės šiandien, trečią valandą po pietų.

„Jis apsikirpo plaukus ir nusiskuto barzdą, kad padoriau atrodytų“, – pagalvojo Brita. O garsiai pridūrė:

– Ten bus jie. Kobas Fordaisas. Džordžas Makgovanas.

– Tikriausiai.

– Jie tave pažins.

– Na ir kas? Džėjus buvo mano vaikystės draugas. Kodėl negaliu ateiti į jo laidotuves?

– Dėl to, ką jis ir jie tau padarė.

– Bet jie nežino, kad aš žinau. Jie mano, kad pasiekė tai, ką buvo užsibrėžę. Sužlugdė man gyvenimą ir išsisuko nuo atsakomybės. Penkerius metus apie mane nebuvo nieko girdėti. Aš jiems daugiau nepavojingas.

– Tai kodėl vyksti į laidotuves?

Ralis šyptelėjo.

– Kad imtų klausinėti savęs, gal jie vis dėlto klysta.

Brita pajuto, kaip į jo šypseną atsako savąja.

– Pamatę tave, susinervins.

– Toks mano sumanymas ir pats nuoširdžiausias troškimas. Be to, tikiuosi pasimatyti su Kende.

Jis nužingsniavo toliau, o Brita stengėsi eiti koja kojon ir neatsilikti.

– Kada papasakosi man apie gaisrą ir savo tyrimą?

– Šį vakarą. Kai grįšiu iš Čarlstono.

– Ilgai užtruksi, nenoriu pasilikti čia viena.

– Negali važiuoti kartu, Brita. Tavęs niekas neturi pamatyti. Tie, kurie bandė tave nužudyti, pamėgins ir vėl, jei tik sužinos, kad likai gyva.

– Čia manęs niekas nesaugos.

– Pakeliui užsuksiu pas Delną ir paprašysiu, kad ateitų pabūti su tavimi.

– Nejuokinga...

– Aš ir nejuokauju. Jei kažkas bandė...

Ralis sustojo taip staiga, kad Brita atsitrenkė į jį. Jai net nespėjus paklausti, kas atsitiko, Ralis apsisuko, ranka apkabino ją per liemenį ir nusitempė į krūmus.

– Kas...

– Šš... – prikišęs lūpas Britai prie ausies sušnypštė jis. – Kažkas yra trobelėje.

Septynioliktas skyrius

– Kas ten? – pašnibždomis paklausė Brita.

– Nežinau. Tik pro virtuvės langą spėjau pamatyti, kad kažkas juda.

Ralis įdėmiai žvelgė pro tankius krūmus ir visą minutę nenuleido akių nuo lango, bet judančio šešėlio daugiau nepamatė. Ir vis dėlto žinojo, kad neapsiriko. Pirmą akimirką jis norėjo pulti į trobelę ir stoti akis į akį su įsibrovėliu. Bet nepavyko nustatyti, ar ten vyras, ar moteris, tvirtai sudėtas ar smulkių kaulų, potencialiai pavojingas asmuo ar pasiklydėlis, ieškantis nepažįstamojo pagalbos.

Turėdamas omenyje praeito vakaro įvykius, Ralis tikėjosi blogiausio.

Britą buvo apnikusios panašios mintys, nes ji baimingai pažvelgė į Ralį.

– Pasilik čia, – paliepė jis.

Bet vos tik pasijudino, Brita stvėrė jį už rankos. Atrodė, ji maldaus nepalikti jos vienos. Bet, užuot taip ir padariusi, tik linktelėjo galvą.

– Būk atsargus.

Ralis giliai įkvėpė ir išlindo iš krūmų priedangos. Jei dabar įsibrovėlis atsitiktinai būtų žvilgtelėjęs pro trobelės langą, būtų pamatęs jį pasilenkusį ir bėgantį link šiaurinės sienos. Atstumas įveikiamas per kelias sekundes, bet

šį laiko tarpą Ralis buvo kaip ant delno ir nebūtų galėjęs apsiginti.

Pripuolęs prie trobelės jis pritūpė ir atsišliejo nugara į sieną tarp dviejų langų. Tikėjosi išgirsti riktelėjimą, patekti į pasalą ar panašiai. Nieko. Pamiškės ruožą jis įveikė niekieno nepastebėtas. Bent jau taip atrodė.

Ralis grįžtelėjo atgal, ten, kur slėpėsi Brita. Jos nebuvo matyti. Jeigu jis Britos nemato, tai greičiausiai nepastebės ir tas, kuris žvelgs pro trobelės langą, – šiek tiek apramintas tos minties, jis palei sieną nuslinko link durų, kur tikėjosi sučiupti išeinantį įsibrovėlį ar įsibrovėlę.

Jis sėlino laikydamasis išorinės miegamojo sienos. Išgirdęs bildesį kambaryje, Ralis sustingo ir tylutėliai nusikeikė. Sprendžiant iš garsų, kažkas naršo po kambarį. Darinėja stalčius. Ralis išgirdo pažįstamą spintos durų girgžtelėjimą, ant metalinio strypo stumdomas pakabas ir kažkieno bilstelėjimą į sieną.

Staiga Ralio ausis pasiekė bumbtelėjimas, dūžtančio stiklo garsas, ir jis pamanė, kad nuo sulankstomo televizoriaus stalelio nukrito skaitymo lempa. Mat jei atbulas neatsargiai traukdavaisi toliau nuo spintos, atsitrenkdavai į šį improvizuotą naktinį baldelį.

Paskui kelias minutes iš vidaus neatsklido nė garselis. Ir tik tuomet, kai Ralis jau ketino eiti ir apsidairyti, kas vyksta, anapus sienos pasigirdo ir nutolo žingsniai – įsibrovėlis iš miegamojo patraukė į svetainę.

Neatšlydamas nuo sienos Ralis nuslinko iki trobelės kampo ir liko tupėti, o tuo tarpu atsidarė stiklinės durys ir pro jas į prieangį išėjo vyras.

– Radai ką nors?

Iki tos akimirkos Ralis nesuvokė, kad čia yra ir dar vienas žmogus. Jis sėdėjo jo pikape, priekinėje keleivio sėdynėje, ir, matyt, naršė po dėtuvę.

Ralis spruko šalin ir sulaikė kvėpavimą. Jeigu bus pastebėtas, jam teks stoti prieš tuos vyrus plikomis rankomis. Jis buvo įsitikinęs, kad tai nėra paprastas įsilaužimas ir neatsitiktinai šitie žmonės čia pasirodė jau kitą rytą po to, kai anie du mėgino nužudyti Britą.

Jis išgirdo uždaromos dėtuvės ir užtrenkiamų pikapo durelių garsą.

– Priekyje abiejose pusėse ant grindų yra džiūstančio purvo. Visai neseniai jis turėjo keleivį. O kaip viduje?

– Papasakosiu grįžtant. – Vyras iš prieangio vienu šuoliu įveikė tris laiptelius ir nuskubėjo per kiemą. – Bet manau, kad nuojauta manęs neapgavo.

Ralis nenorėjo, kad jie dingtų jam nespėjus jų pamatyti, todėl surizikavo ir kyštelėjo galvą pro namo kampą. Tas, kuris naršė jo pikape, jau sėdėjo priekinėje rusvo sedano keleivio sėdynėje. Ant jo krito šešėlis, bet Raliui pavyko įžiūrėti profilį. Nuožulnus smakras, akiniai nuo saulės, prie kaktos linijos praretėję plaukai. Iš tokio atstumo Ralis negalėjo įsidėmėti nieko ypatinga.

Bet į tą, kuris landžiojo po trobelę, jis įsižiūrėjo atidžiau. Vidutinio ūgio, lieknas ir sportiškas, įpusėjęs penktą dešimtį. Klasikinė šukuosena. Konservatyvios juodos dukslios kelnės ir žydri golfo marškinėliai aukšta apykakle.

Jis irgi niekuo neišsiskyrė, nebent tuo, kad prieš sėsdamas prie vairo įsikišo pistoletą į dėklą prie diržo. Tada užvedė variklį, trimis tiksliais manevrais apgręžė automobilį ir nuvažiavo keliu greitkelio link.

Ralis įsidėmėjo automobilio markę, modelį ir registracijos numerį. Nejudėdamas palaukė, kol nutolo variklio ūžimas. Tada iš lėto atsistojo, atgalia ranka nusibraukė nuo kaktos prakaitą ir pamankštino nuo tupėjimo nutirpusias kojas.

Pažvelgė į tuščią keliuką ir pagalvojo: „Tai viską keičia iš esmės.“ O tada garsiai nusikeikė:

– Velnias...

Bėgte grįžo į tą vietą, kur paliko Britą, tik tiesesniu keliu. Iš toli artindamasis garsiai šūktelėjo:

– Viskas gerai! Jie išvažiavo. – Lapai nesušlamėjo, nebuvo matyti nei jos baltų kelnių, nei juodų marškinėlių. – Brita? – Visiška tyla. Jam suspurdėjo širdis. Jis tekinas įveikė iki krūmynų likusį atstumą ir praskleidė šakas. – *Brita!*

Brita tebebuvo ten, kur jis ją paliko, tačiau nusisukusi nugara. Ji sėdėjo ant žemės, kelius prispaudusi prie krūtinės ir apkabinusi rankomis, o kai pakėlė galvą ir pažvelgė į Ralį, jos veidas atrodė taip, tarsi ką tik būtų mačiusi vaiduoklį. Galima sakyti, Brita jį tikrai pamatė.

– Jis ten buvo. „Vairinėje“. Tą vakarą.

Ralis skubiai nusivedė ją į trobelę.

– Surink daiktus, kuriuos tau šįryt nupirkau, viską, ką nori. Turime nešdintis iš čia ir grįšime tikriausiai negreit. Paskubėk.

Eidamas per svetainę Ralis skvarbiu žvilgsniu tyrinėjo kambarį. Po vakarykščio Britos šėlsmo, kai ji vartė daiktus ieškodama telefono aparato, jis buvo viską sutvarkęs. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, tarsi niekas nejudinta. Tik tas, kuris čia gyveno, gyveno vienas, buvo įgudęs pagal tikslias instrukcijas nepriekaištingai surinkti ugniagesio įrangą ir laikyti ją paruoštą naudoti, galėjo pastebėti, kad daiktai perstumti, – tegul ir per menką colio dalelę.

Tas, kuris šniukštinėjo trobelėje, labai stengėsi palikti daiktus ten, kur rado, bet jam nepavyko, nes Ralis iškart suprato, kad spintelės buvo atidarinėjamos, pagalvės pamaigytos, kilimai pakelti, baldai pastumti, o paskui vėl sugrąžinti į vietą.

Miegamajame – irgi. Netgi sulankstomas televizoriaus stalelis buvo pastatytas. Skaitymo lempoje trūko elektros lemputės. Ralis prisiminė bumbtelėjimą lydėjusias ilgas ty-

los minutes. Gal tuo metu tvarkingasis įsibrovėlis šlavė šukes? Akivaizdu, kad taip. Duženas, matyt, išsinešė, nes Ralis niekur nematė nė menkiausios stiklo šukelės.

Visa tai jis spėjo pastebėti per sekundę, nes vos įžengęs į kambarį iškart metė žvilgsnį komodos pusėn. Vienas stalčius, kurio Ralis žinojo tikrai nepalikęs atdaro, buvo šiek tiek pravertas, bet jis su palengvėjimu nusijuokė ir tarė:

– Nerado.

Jausdamas, kad grūsdama naujus drabužius atgal į plastikinius maišelius jį stebi Brita, jis nukėlė nuo komodos indą, kuriame augo topinambas, ir padėjo jį ant grindų. Tada nuo sienoje ištemptų laikiklių nutraukė virkščios ūselius ir apvyniojo aplink indą.

– Sakei, kad tai miela smulkmena. Aš ir nemaniau, kad prie jos kas nors kiš nagus. – Taip taręs, Ralis keliu ir petimi įsirėmė į sunkią komodą ir atstūmė ją nuo sienos. – Spintoje ant grindų stovi įrankių dėžė, joje yra viniatraukis plaktukas. Prašau, atnešk man jį.

Užtrukusi vos kelias akimirkas, Brita rado plaktuką ir atnešė jį Raliui. Jis viniatraukiu šiaip taip išlupo kelias vinis ir nuėmė nuo sienos gabalą pigios sienų apkalos plokštės. Sienoje žiojėjo ertmė. Ralis kyštelėjo į ją ranką ir ištraukė kelis segtuvus. Jie buvo apvynioti plačia guma ir įdėti į apsauginį celofaną.

– Tavo dokumentai, – tarė Brita.

– Taip.

– Ar matei tą vyrą?

– Mačiau abu.

– Jų buvo du?

– Vienas apieškojo pikapą, o kitas tuo metu žvalgėsi čia.

– Kaip atrodė antrasis?

– Kaip ir tas, kurį matei tu. Abu atrodė kaip ką tik apkeliavę aštuoniolika golfo duobučių, skirtumas tik tas, kad ginkluoti.

Ralis pasilenkė ir iš po lovos išsitraukė kelioninį krepšį, įdėjo į jį segtuvus, o paskui iš komodos stalčių paskubomis griebė pluoštą apatinių drabužių, kelias poras kojinių ir sportinių marškinėlių. Iš spintos pasiėmė kelias poras džinsinių kelnių ir taip pat sugrūdo į krepšį. Tada nužvelgė Britą, grįžo prie spintos, nuo viršutinės lentynos paėmė beisbolo kepuraitę ir padavė jai.

– Paslėpk po ja plaukus, o snapelį nuleisk kuo žemiau.

Galų gale iš spintos jis dar pasiėmė išeiginių batų porą ir tamsų kostiumą.

– Vis dar ketini vykti į laidotuves? – paklausė ji.

– Aišku.

Brita išsižiojo kažką sakyti, bet Ralis nutraukė ją, dar nespėjusią ištarti nė žodžio.

– Apie tai pasišnekėsime pakeliui.

– Pakeliui kur?

– Tai – irgi būsimo pokalbio dalis.

– Rali. – Kai jis nešinas paskubomis sukrautu kelioniniu krepšiu ir kostiumu žingsniavo pro Britą, ši sučiupo jį už rankos. – Ar čia buvo tie patys žmonės, kurie naktį nustūmė mane nuo kelio?

– Nesilažinčiau, kad tai buvo *ne* jie.

– Kas jie tokie?

Jiedu negalėjo gaišti laiko, bet Ralis stabtelėjo ir pažvelgė jai į akis.

– Nežinau, Brita. Bet numanau, kas juos atsiuntė. Ir žinau, kad juokauti jie nenusiteikę.

Ralis girdėjo, kaip vienas iš įsibrovėlių sakė: „Papasakosiu grįžtant."

– Manau, tai reiškia, kad jie grįžta į Čarlstoną, – jiedviem tolstant nuo trobelės svarstė jis. – Jei taip ir yra, tuomet kol kas mums tikriausiai niekas negresia. – Ir tuoj pat niūriu tonu pridūrė: – Kita vertus, tiems dviem subingalviams,

atrodo, patinka žudyti žmones automobiliuose. Taigi, žinodami, kad šis kelias yra aklakelis, – vienintelis, vedantis į mano namus ir iš jų, – jie gali tykoti mūsų prie kurios nors sankryžos su pagrindiniu keliu. Anksčiau ar vėliau vis tiek turėsime ten važiuoti, o tie vyrukai, atrodo, nusiteikę laukti, kiek reikės, net ir visą amžinybę. – Ralis kyštelėjo ranką po vairuotojo sėdyne ir, didžiai Britos nuostabai, išsitraukė pistoletą. – Keista, apieškojo pikapą, bet jo nerado. O gal rado, tik nenorėjo, kad aš tai žinočiau.

Tai buvo revolveris. Didelis, grėsmingai atrodantis daiktas ilgoku vamzdžiu. Ralis atidarė būgną ir patikrino. Sėdėdama keleivio vietoje Brita aiškiai matė, kad visi šovinių lizdai pilni. Ralis grąžino būgną į vietą.

– Jie mano, kad mes apie jų apsilankymą nežinome, – toliau kalbėjo jis. – Kad nieko neįtariame. Galbūt laukia mūsų prie pagrindinio kelio ir prikibs kaip uodega, seks paskui mus, kol važiuosime pro patogią vietą, o tada smogs dar vieną smūgį, kuris atrodys kaip nelaimingas atsitikimas, ir paspruks. Mus ras negyvus, ir viskas. Niekas nė neįtars, kad buvome nužudyti.

Jiedu sparčiai artinosi prie sankryžos, dėl kurios Ralis taip nerimavo. Jis liepė Britai atsigulti ant sėdynės.

– Noriu, kad nuleistum galvą. Ar aišku?

Ji tylomis linktelėjo, bet jis, matyt, netikėjo, kad ji elgsis kaip paliepta. Tvirtai uždėjo delną jai ant viršugalvio, vos vos sumažino greitį, apsižvalgė, ar nematyti atvažiuojančių mašinų, tada įlėkė į kelią ir dėjo tokį staigų posūkį, kad pikapo padangos net sucypė ir paskleidė degančios gumos dvoką.

Ranką Britai ant galvos palaikė dar kelias minutes, kol įsitikino, kad jų niekas neseka. Tada leido jai atsisėsti, bet ir toliau važiavo greitai, budrus ir įsitempęs, dažnai žvilgčiodamas į veidrodėlius. Kai jis vėl pakišo revolverį po sėdyne, Brita lengviau atsikvėpė.

– Būtum į juos šovęs?

– Jeigu būtų bandę iškrėsti ką nors panašaus į tai, ką padarė naktį? Kaip mane gyvą matai, būčiau. – Jo tonas neleido Britai tuo suabejoti.

– Tada džiaugiuosi, kad jie mūsų nesekė.

– Kaip tik pagalvojau, kad gal jiems ir nereikia mūsų sekti, – susigriebė Ralis. – Pikapą apžiūrėjęs vyras galėjo čia palikti sekimo prietaisą. Jie nudės mus, kai gaus savo viršininko nurodymą, be to, tai labai patogu. – Minutėlę pamąstęs Ralis pažvelgė į ją. – Turi pas ką važiuoti?

– Važiuoti?

– Žmogų, pas kurį galėtum prisiglausti. Tol, kol praeis pavojus ir galėsi palikti slėptuvę.

– Ne.

– O šeima?

– Neturiu.

Ralis pervėrė ją nepatikliu žvilgsniu.

– Ne, Rali. Nieko neturiu, – pakartojo Brita. – Mano tėvai mirę. Abu buvo vienturčiai, aš irgi. Neturiu nei brolių, nei seserų, nei tetų, nei dėdžių, nieko. Aišku? – Supratusi, kad jos žodžiai skamba tarsi atsikalbinėjimas, ji pakeitė toną. – Net jei turėčiau visą tuntą giminaičių, nė vieno iš jų į šį reikalą nepainiočiau. Juk aš bėglė. Be to...

Britai nutilus, Ralis vėl į ją žvilgtelėjo.

– Be to?

– Nieko.

– Kas?

– Užčiuopiau sensacingą istoriją. Ir ne tik perteikiu ją, bet ir pati ja gyvenu.

– Gyveni ja, kurgi ne, – pašaipiai atkirto Ralis. – Taip, gyveni. *Kol kas.* – Ir piktai pridūrė: – Jėzau, Brita, juk čia – ne žaidimas. Po penkių minučių jau gali būti negyva.

– Aš tai suprantu. Juk tame nuskendusiame automobilyje buvau aš, prisimeni?

– Aš tai prisimenu. O tu?

– Tavo gyvybei irgi gresia pavojus. Tai kodėl nenumoji ranka į tą savo tyrimą? – atrėžė ji. – Na, kodėl? – Neišgirdusi atsakymo, ji ėmė remti Ralį prie sienos. Dar po kelių sekundžių atkaklaus tylėjimo ji prabilo vėl: – Aš irgi nepasiduosiu. Ir neketinu slėptis. Tai tiek.

Automobilis nulėkė visą mylią. O gal ir dvi. Pagaliau jis tarė:

– Tu galėtum pasiduoti policijai. Policijos rankose būtum saugi.

– Ne, nebūčiau. Jei Fordaisas ar Makgovanas arba abu nesugebės manęs nužudyti, jie tikrai pasistengs, kad būčiau nuteista už Džėjaus nužudymą. Pats taip sakei. Jie jau pasirūpins, jog atrodyčiau tokia kalta, kad niekas nė iš tolo netikės tuo, ką kalbėsiu apie Džėjų, gaisrą ar kitus dalykus. Pats turėtum tai žinoti. Kiek čia trūko, kad jie būtų apkaltinę tave nužudžius Siuzi Monro. Jeigu tavo draugė Kendė nebūtų paveikusi Fordaiso, tikriausiai būtum atsidūręs kaltinamųjų suole ir už ką nors nuteistas. Ne už tyčinę žmogžudystę, bet už kokį kitą nusižengimą, dėl kurio būtum priverstas užsičiaupti ir ilgam tūpti už grotų.

Kai jis pro sukąstus dantis iš širdies gelmių iškošė „velniai rautų“, Brita suprato šį ginčą laimėjusi. Baigdama ji pridūrė:

– Deja, neturiu jokios užtarėjos Kendės.

– Man nesmagu skambinti ir prašyti paslaugos. Pastarąjį kartą šnekėjausi su ja prieš penkerius metus. Be to, dabar jos galva užimta patvirtinimo procedūra Senate.

Brita negalėjo patikėti savo ausimis, iš nuostabos jai atvipo lūpa.

– Tai tu... Ar... Tavo Kendė... Kendė Orin... ar ji – teisėja Kasandra Melors?

– Taip. Maniau, kad žinai.

– Ne!

– Hm... – numykė Ralis ir lyg atsiprašydamas gūžtelėjo pečiais. – Man ji visada Kendė. Vaikystėje labai nemėgo

būti vadinama Kasandra. Taip kviečiama net neatsiliepdavo. Sakydavo, kad tas vardas skamba pasipūtėliškai. Dabar, manau, skamba labai dalykiškai.

– Teisėja Melors – tavo draugė, – balsu pakartojo Brita, matyt, mėgindama įsisąmoninti šį netikėtai paaiškėjusį faktą.

– Draugė, su kuria jau kelerius metus nė žodeliu nesu persimetęs. Buvau susiradęs ją, kai mirė jos vyras, bet paskui pagalvojau: kam jai, besistengiančiai susitaikyti su ištikusia asmenine tragedija, reikalingas staiga iš miško gilumos išlindęs Ralis?

Ruošdamasi kurti autorinę laidą apie teisėją, Brita sužinojo, kad ji buvo ištekėjusi, bet nepraėjus nė metams po vestuvių jos vyras, kompiuterinių programų kūrėjas, žuvo per kelto katastrofą Niujorko uoste. Jis vyko darbo reikalais pas klientus Staten Ailande. Keltas, kuriuo jis plaukė, po susidūrimo su kitu laivu greitai nuskendo. Tuomet žuvo teisėjos vyras ir dar dvidešimt keturi žmonės.

– Aš ją pažįstu, – pasakė Brita Raliui. – Kūriau apie ją laidą, ir mes lengvai radome bendrą kalbą. Bandžiau su ja susisiekti... Tiesą sakant, skambinau jai tą dieną, kai mane pagrobei. Tikėjausi visuomenėje žinomų žmonių paramos. Paskambinau į jos kontorą, tik atsiliepti į mano skambutį ji negalėjo. Bet gal atsilieptų dabar, juolab jei žinotų, kad esu su tavimi.

– Tikiuosi, per laidotuves man pavyks minutėlę kitą su ja šnektelėti. Užuot priėjęs ir tiesiai šviesiai paprašęs pagalbos, galėsiu atsargiai užsiminti apie Džėjų. Kartą dėl manęs ji jau rizikavo savo karjera. Ir nemanau, kad sutiktų tai pakartoti, bent jau dabar, prieš Senate vyksiantį balsavimą.

Brita suprato jo argumentus, bet, šiaip ar taip, turėti teisėją Melors savo stovykloje tikrai nepakenktų. Nudžiuginta šios minties Brita pažvelgė pro šoninį automobilio langą. Visiškai nepažįstama vietovė. Šis kelias nebuvo pažymėtas vakar Ralio jai nubraižytame plane.

– Mes važiuojame į Čarlstoną?

– Žinoma. Bet pirmiausia mums reikia kito automobilio. Dėl viso pikto, jei kartais pikape paliktas sekiklis. Be to, net jei nepaliktas, šiuo pikapu važinėti negalime. Dabar jie jį jau pažįsta.

Pastebėjusi, kokia griežta Ralio veido išraiška, ji tarė:

– Jie tikrai mus medžioja.

– Tikrai.

– Tai kodėl neužpuolė mūsų trobelėje?

Jis suraukė antakius.

– Aš irgi nesuprantu. Gal, kaip jau sakiau, jų sritis – žmonių žudymas kelyje? O gal jiems liepta tik surasti mane ir dabar jie laukia tolesnių nurodymų? Galbūt prieš įvykdydami dvigubą žmogžudystę jie nori gauti avansą? O gal tai, ką tas tipas rado mano namelyje, jį visiškai sutrikdė?

– Tavo dokumentų jis nerado.

– Bet rado *tave*, nors manė, kad esi nebegyva. – Brita jau žiojosi kažką sakyti, bet jai nespėjus ištarti nė žodžio, jis paklausė: – Kaip tu tą žmogų atpažinai? Aiškiai jį matei?

– Mačiau jį pro vonios kambario langą. Jis pro jį žvalgėsi. Jo veidas buvo matyti labai gerai. Jis ten stovėjo penkiolika ar dvidešimt sekundžių, akimis šukavo teritoriją už trobelės.

– Tavęs nematė?

– Esu tikra, kad ne, kitaip būtų reagavęs. Aš nė nekrustelėjau. Negalėjau. Suakmenėjau iš siaubo, nes iš karto jį pažinau.

– Tikrai? Esi įsitikinusi, kad matei jį „Vairinėje“?

– Tai buvo kaip tie staiga šmėstelintys ir vėl dingstantys vaizdai, apie kuriuos pasakojai, skirtumas tik tas, kad šitas mano sąmonėje pasiliko. Prisimenu, pamačiau jį vos įkėlusi koją į užeigą. Jis sėdėjo prie baro, netoli durų. Kai įėjau, mūsų žvilgsniai trumpam susitiko.

– Šnekėjotės?

– Ne. Tik pažvelgėme vienas į kitą, kaip įprasta nepažįstamiems žmonėms. Net nenusišypsojome, – apsikeitėme mandagiais žvilgsniais, ir tiek. Pats žinai, kaip būna. Tada pamačiau Džėjų ir... Palauk. – Ji nutilo ir stipriai užmerkė akis. – Gali būti, kad mačiau jį ir mums su Džėjumi išeinant iš baro. Priešais įėjimą kitoje gatvės pusėje stovėjo automobilis, jame sėdėjo vyras.

– Tai buvo paprastas sedanas? Toks, kokiu jie važinėjo šiandien? Rusvas?

– Gali būti. Juk žinai, koks judėjimas vakare Rytų įlankoje. Tarp pravažiuojančių mašinų mačiau... – Ji susikaupė mėgindama viską prisiminti aiškiai, bet sąmonėje iškilęs vaizdas vis tiek buvo miglotas. – Prie vairo sėdėjo vyras, bet nesu tikra, ar tas pats, kuris buvo įsitaisęs prie baro.

– Bet esi įsitikinusi, kad prie baro sėdėjo tas pats vyras, kuris šiandien apsilankė trobelėje?

– Visiškai.

– Gerai. – Jis sukando skruostą ir kažką mąstė.

– Kas yra?

Jis kelis kartus kumščiu trinktelėjo į vairą.

– Poros dalykų niekaip nesuprantu. Pirmiausia, kam jiems reikėjo šniukštinėti po mano namelį? Ko jie ten ieškojo?

– Ir kaip jie tave surado?

– Tai nesunku. Juk turiu vairuotojo pažymėjimą. Moku nekilnojamojo turto mokestį. Be vargo galima išsiaiškinti, kur gyvenu. Bet kodėl jie apskritai ten atsigrūdo?

– Gal tiesiog prie dviejų pridėjo du?

– Ką turi galvoje?

– Šnekėdamasi su Bilu Aleksanderiu paminėjau Jemasą. Jeigu jie žinojo tavo adresą...

– ...tai pamatė, kad gyvenu visai netoli. – Ralis linktelėjo galvą. – Taip. Suprantu, kur lenki. Jie pagalvojo, kad tai – labai jau keistas sutapimas.

– Galbūt Makgovanas ir Fordaisas mano, kad esi nepatogus liudytojas, kurio reikia kuo greičiau atsikratyti.

– Aš irgi apie tai galvojau, – sumurmėjo jis. Ir, pervėręs Britą nerimastingu žvilgsniu, pridūrė: – Bet tą patį galima pasakyti ir apie tave. Tu irgi nereikalinga liudytoja, dėl kurios jie jau manė galėsiantys nesukti sau galvos. Lažinuosi, kad paaiškėjus, jog tebesi gyva ir su manimi, jie sutriko. Ne juokais susinervino.

Stengdamasi numalšinti kylančią baimę, Brita dar sykį pakartojo, kad vyras iš trobelės jos nematė.

– Jei būtų pamatęs, būtų ko nors ėmęsis.

– Bet ant lovos buvo išdėlioti maišeliai su „Target" logotipu. Jis galėjo žvilgtelėti į jų vidų, patikrinti čekyje išmuštą datą, pamatyti drabužius, naują kosmetiką vonios kambaryje. Nemanau, kad palaikė mane mėgėju persirenginėti moteriškais drabužiais.

– Visa tai tu galėjai nupirkti kokiai nors kitai moteriai.

– Kokiai kitai moteriai?

– Kokiai nors. Gyvai. Jie mano, kad aš nuskendau Kombahio upėje ir tapau žuvų pašaru.

– Tikiuosi, taip ir mano. Bet jais dėtas, kol savo akimis nepamatyčiau tavo lavono ir rasčiau maždaug tavo dydžio drabužių namuose vyro, su kuriuo tave šis tas sieja, pavyzdžiui, tai, kad jumis abiem pasinaudojo Džėjus Burdžesas ir draugai, greičiausiai pagalvočiau, kad galbūt vis dėlto nenuskendai. Mane apniktų *nuojauta*, kaip ir sakė tas tipas. Taigi, kol neįrodyta priešingai, laikysiuos nuostatos, kad tai – kova, ir mudu kovojame prieš juos. Tik dėl jiems patiems žinomų priežasčių jie nenudėjo mūsų trobelėje, bet dėl to netapsiu mažiau budrus.

Palikęs įjungtą pikapo variklį, Ralis nuėjo, jo paties žodžiais tariant, pasipinigauti. Grįžo nešdamas užtrauktuku užsegtą krepšį, kuriame, kaip numanė Brita, buvo grynieji.

– Lieku tau skolinga pusę visų mūsų patirtų išlaidų, – tarė ji. Jos piniginė liko rankinėje, o ši – mašinoje, upės dugne. Britai nepatiko būti visiškai be pinigų, bet ji neturėjo nei bankomato kortelės, nei asmens tapatybės kortelės ir iš banko negalėjo gauti nė dolerio. Net jei būtų turėjusi, vis tiek nebūtų mėginusi išsigryninti. Klarkas ir Chavjė, be abejonės, stebi grynųjų pinigų paėmimo operacijas iš jos banko sąskaitos.

– Dėl to nesirūpink, – numojo ranka Ralis. – Pinigai – mažiausias mūsų rūpestis.

– Iš ko tu pastaruosius penkerius metus gyvenai? Jei ne paslaptis, žinoma.

– Pardaviau savo namą. Trobelė kainavo tik menką dalį tos sumos, kurią gavau už namą mieste. Turėjau kitą automobilį. Pardaviau ir jį, ir savo žvejybinį laivelį, ir gyvenamąją automobilio priekabą. Visko atsikračiau. Boulingo kamuolio, slidžių, dviračio, nardymo įrangos, visko. Dabar neturiu daug žaislų, bet neturiu ir tiek išlaidų.

– Ir kaip jautiesi?

– Gerai. – Ralis pažvelgė į ją ir pusbalsiu pridūrė: – Taip pat gerai, kaip ir tu neturėdama šeimos.

Jis pristabdė ir ėmė apžiūrinėti inventorių prie greitkelio įsikūrusioje aikštelėje, kurioje buvo siūloma pirkti nenaujus automobilius, laivelius, sunkvežimius, generatorius ir propano dujų balionus. Palankios sąlygos. Geros kainos.

Maždaug dar už penkiasdešimties jardų buvo afrikiečių metodistų episkopalinė bažnyčia. Ralis įsuko į jos aikštelę ir pastatė pikapą ispaniškuoju pataisu apaugusio virgininio ąžuolo pavėsyje. Išsiėmė iš krepšio pinigus, atskaičiavo kelis tūkstančius dolerių ir visą pluoštą šimto dolerių banknotų susigrūdo į kišenę. Tada liepė Britai pasilikti mašinoje.

– Jei kas nors prisiartins, signalizuok, gulte užgulk signalą.

Ir Ralis nuėjo į aikštelę, kur buvo pardavinėjami automobiliai. Brita matė jį, žingsniuojantį pro eilėmis sustatytus

lengvuosius automobilius ir pikapus. Netrukus iš pardavimo kontoros pasirodė nedidukas pilvotas vyras prakaitu sudrėkusiomis marškinių pažastimis ir priėjo prie Ralio. Jie paspaudė vienas kitam ranką, trumpai šnektelėjo, o tada prekybininkas ėmė rodyti įvairių Ralį dominančių modelių mašinas. Kai kurie automobiliai Raliui iš karto netiko, kitus apžiūrėdavo atidžiau ir tik tada nueidavo, kol pagaliau pardavėjas jam parodė standartinio stiliaus pilkšvą sedaną.

Kol pardavėjas išsijuosęs gyrė prekę, Ralis apėjo automobilį, paspardė padangas, paskui atsisėdo prie vairo. Jis užvedė variklį, atidarė dangtį, apžiūrėjo patį variklį, palindęs po mašinos priekiu patikrino, ar nevarva tepalas, – bent jau Brita taip pagalvojo, – ir, atrodo, apsisprendė. Ralis nusekė paskui laimingą pardavėją į kontorą ir po kelių minučių išėjo nešinas rakteliais bei pluošteliu geltonų popierių.

Jis atvarė pirkinį prie bažnyčios, pastatė šalia pikapo, tada priėjo prie keleivio durelių, atidarė jas ir, kai Brita išlipo, padavė jai naujojo automobilio raktelius.

– Tu jį vairuosi. Jiems nė į galvą neateis jį sekti. Aš paimsiu pikapą. Jei kas nors atsitiks...

– Pavyzdžiui, kas?

– Maža kas. Nė nesustok. Važiuok tiesiai į Čarlstoną ir atsiduok detektyvo Klarko malonei. Supratai?

– Maniau, atiduosi pikapą ir jo vertė bus įskaičiuota į perkamo automobilio kainą, – pasakė Brita, sekdama paskui Ralį prie ką tik įsigyto pirkinio.

Visus dokumentus, taip pat automobilio pasą ir trumpalaikę draudimo sutartį jis sugrūdo į dėtuvę.

– Jei pirkdamas šitą mašiną būčiau atidavęs savąją, tokį pirkimo sandorį būtų lengva susekti. Be to, man patinka mano pikapas.

– Kur ketini jį palikti?

– Prie apleisto lėktuvų pakilimo tako. Svarsčiau, gal nuvaryti jį prie Delno lūšnos, bet nenoriu jo į šį reikalą painioti.

Nemanau, kad jie yra girdėję apie pakilimo taką, todėl bus geriausia, jei paliksiu pikapą ten, nors ir teks kelias mylias grįžti atgal. – Jis pažvelgė į ją, jau įsitaisiusią prie sedano vairo. – Na, kaip?

Ji susireguliavo sėdynę ir veidrodėlius.

– Sėdynių apmušalai dvokia.

– Negali turėti visko iškart. Važiuok paskui mane, bet neatsilik. Neleisk tarp mūsų įsiterpti jokiam automobiliui. Gerai?

– Dėl to gali nesirūpinti.

Ralis užtrenkė dureles, bet rankas tebelaikė uždėjęs ant nuleisto lango stiklo.

– Prisimink, ką tau sakiau, Brita. Jei man kas nors atsitiks, važiuok toliau.

Bet nieko bloga neatsitiko. Niekieno netrukdomi jie privažiavo pakilimo taką. Pasiėmė iš pikapo visus daiktus, taip pat ir revolverį, ir drauge sėdo į sedaną, tik šį kartą vairavo Ralis. Brita pastebėjo, kaip jiems išvažiuojant iš seno angaro jis ilgesingai nužvelgė pikapą. Atsisveikino su paskutiniu žaislu.

– Kur važiuosime dabar? – paklausė ji.

– Namo, namo...

– O kur tie namai?

– Kai pamatysiu, pasakysiu.

Toji nakvynės vieta buvo gražiai pavadinta motorkiemiu. Dvylika namukų glaudėsi giraitėje kiek toliau nuo Septynioliktojo greitkelio, į vakarus nuo Ašlio upės, per kurią reikia persikelti norint patekti į Čarlstoną. Motelis neturėjo jokių privalumų, dėl kurių jį būtų galima rekomenduoti kitiems. Čia buvo baseinas, bet vandens jame nė lašo; ant dugno mėtėsi vėjo suneštos ir žmogaus numestos šiukšlės. Tinkliniame aptvare stirksojo surūdijusios sūpynės, kurių gelto-

na plastikinė sėdynė laikėsi tik ant vienos grandinės. Kitos apskritai nebuvo.

Brita ir vėl luktelėjo, o Ralis nuėjo į priimamąjį. Netrukus jis grįžo.

– Devintas numeris.

– Prezidento apartamentai?

– Taip, bet po dešimtos vakaro svečiai neaptarnaujami.

Jiems paskirtame namelyje buvo dvi viengulės lovos, o tarp jų stovėjo naktinis staliukas ir lempa. Dar nedidelis stalelis su dviem kėdėmis, komoda su pakabintu įskilusiu veidrodžiu, televizorius ir virš lango, prie pat lubų įmontuotas oro kondicionierius. Ralis spragtelėjo jungiklį, kondicionierius raminamai sudūzgė ir pūstelėjo vėsaus oro šuorą.

Brita kilstelėjo lovatiesę ir atidžiai apžiūrėjo patalynę. Ji nepastebėjo jokių bjaurių ar šiaip įtartinų dėmių, o nuo perkelio sklido stiprus detergento ir skalbinių baliklio kvapas. Priešais klozetą kabojo tualetinio popieriaus rulonėlis, ir tai taip pat veikė raminamai.

– Neblogai, – nusiplovusi rankas mažytėje kriauklėje ir grįžusi į kambarį tarė ji.

Ralis nusivilko marškinius. Pamačiusi jo nuogą krūtinę, Brita nejučia prisiminė praėjusią naktį ir užsigalvojusi susimušė kojos pirštą į durų staktą.

– Neprieštarausi, jeigu aš eisiu pirmas? – Ralis parodė galva į vonios kambarį jai už nugaros, bet jos mintis vis dar buvo užvaldę erotiniai prisiminimai, tad ji nieko neatsakė. – Kitaip pavėluosiu, – pridūrė jis.

Pagaliau atitokusi Brita žingtelėjo į šalį, ir jis, nešinas kostiumu ir išeiginiais batais, šiaip taip prasispraudė pro siauroką tarpą. Kadangi Ralio rankos buvo užimtos, Brita paėmė už bumbulinės rankenos ir pati uždarė duris paskui jį.

Išsirinkusi lovą ir ant jos atsisėdusi, ji pakėlė akis į lubas, apmuštas garsą sugeriančia medžiaga, o paskui pažvelgė žemyn, į oranžinį gauruotą kilimą. Nuleidžiamas sušniokštė

klozeto bakelio vanduo. Kriauklėje irgi bėgo vanduo. Ji išgirdo dunkstelėjimą, tarsi jis kažkurią kaulėtą kūno dalį būtų užsigavęs į keraminių plytelių sieną, ir iš karto po to jam išsprūdo tylus keiksmas.

Britai dar niekada neteko gyventi su vyru, tad dabar mintyse svarstė, ar tokie garsai yra kasdienybė. Išgirdusi, kaip nukrito batas, ji šyptelėjo.

Ralis užtruko tik penkias minutes, bet pokyčiai, kuriuos jis spėjo įgyvendinti per tokį trumpą laiką, buvo įspūdingi. Jis mūvėjo kostiumo kelnes ir vilkėjo dramblio kaulo spalvos marškinius. Plaukus susišukavęs išskėstais pirštais. Avėjo išeiginius batus, bet švarką nešėsi rankoje.

– Gražiai atrodai, – pagyrė ji. Tiesą sakant, jis atrodė puikiai.

– Ačiū. Švarką apsivilksiu, kai nuvyksiu.

– O kaklaraištis?

– Pamiršau, nes nemačiau savo spintoje. Gal aš juos visus išmečiau? Na, vis tiek, kai Fordaisas ir Makgovanas mane pamatys, ne kaklaraiščiai jiems bus galvoje.

– Vadinasi, jiems pasirodysi?

– O taip, aišku. – Ralis žvilgtelėjo į krepšį su pinigais, kurį kartu su celofane suvyniotais segtuvais ir revolveriu buvo padėjęs ant stalo. – Jei kas nutiktų, čiupk juos ir bėk.

– Ar leisi man peržiūrėti dokumentus?

Truputį pasvarstęs, jis tarė:

– Tik kai peržiūrėsi, nepulk laukan ir neskambink televizijos operatoriui.

– Neskambinsiu. – Ralis įbedė į ją įdėmų žvilgsnį neslėpdamas nepasitikėjimo. – *Neskambinsiu*. Pažadu.

Jis vos pastebimai linktelėjo galvą.

– Užsirakink. Ir nepasiėmusi šio revolverio nedrįsk net žvilgtelėti pro akutę. Neatidaryk durų niekam, išskyrus mane. Nepamiršk, kad netgi policija nežino, jog tu čia, todėl pamačiusi žmogų su faro uniforma nesileisk suklaidinama.

Grįždamas kur nors stabtelėsiu ir nupirksiu maisto. Gal dar ko parvežti?

Greitai grįžk. Grįžk sveikas ir gyvas. Apskritai neišvažiuok.

– Lizolio purškalo.

– O kam?

– Automobilio sėdynių apmušalams. Ir dietinės kokakolos. O dabar važiuok. Vėluoti į laidotuves – didžiulė nepagarba velioniui.

Aštuonioliktas skyrius

Jis nepavėlavo, bet į laidojimo namų koplyčią įsmuko kartu su paskutiniais atėjusiais išlydėti velionio, prieš pat prasidedant pamaldoms. Visa kairė pusė buvo rezervuota policininkams, ir visos vietos buvo užimtos. Kita koplyčios pusė skirta civiliams.

Vos įėjęs į vidų kartu su keliolika kitų, atvykusių per vėlai ir neturinčių kur atsisėsti, Ralis atsistojo prie sienos. Iš nematomų garsiakalbių sklido giesmės, tačiau pamaldos buvo labiau pasaulietinės negu religinės. Jei Džėjus ir turėjo kokių nors religinių įsitikinimų, Ralis apie juos nieko nežinojo. Ralio tėvai reikalaudavo, kad sūnus lankytų bažnyčią su jais. O Džėjus dėl to traukdavo jį per dantį.

Iš Senojo ir Naujojo Testamentų buvo perskaitytos Šventojo Rašto ištraukos, ir policijos departamento kapelionas garsiai sukalbėjo maldą. Bet didžioji pamaldų dalis buvo skirta panegirikoms, liaupsinančioms Džėjaus dorybes ir sąmojingumą, jo atsidavimą pareigoms ir, žinoma, per gaisrą policijos nuovadoje parodytam didvyriškumui.

Pagrindinė kiekvienos prakalbos mintis buvo ta, kad policijos departamentas ir visa miesto bendruomenė neteko vieno geriausių narių ir kad mirus Džėjui Burdžesui pasaulis jau nebebus toks kaip anksčiau.

Viena iš paskutinių ir labiausiai jaudinančių gedulingų kalbų priklausė teisėjos Kasandros Melors plunksnai. Ją perskaitė laidotuvių vadovas, nes ji pati nedalyvavo. Jis paaiškino, kad neatidėliotini reikalai ir profesinės pareigos sutrukdė teisėjai atvykti į pamaldas, ji nuoširdžiai apgailestauja negalėjusi atvažiuoti ir asmeniškai išreikšti pagarbos Džėjui Burdžesui, savo sielvarto dėl jo netekties ir nelaimingų tos mirties aplinkybių.

Vos atvykęs Ralis visą laiką žvalgėsi po susirinkusiųjų galvų jūrą, ar nepamatys Kendės. Jis apmaudžiai nusivylė sužinojęs, kad jos čia nėra ir kad jis neturės galimybės susitikti su ja akis į akį ir pasikalbėti.

Suprantama, apie gaisrą jis nė žodžiu nebūtų užsiminęs. Nebūtų paminėjęs ir Britos. Mat Kendė gali būti susidariusi klaidingą nuomonę, kad Brita – nuo teisingumo besislapstanti bėglė. Bet jei kada nors vėliau tektų prašyti Kendės pagalbos, šiuo asmenišku susitikimu būtų pralaužti ledai ir jau nebūtų taip keblu į ją kreiptis, nors ir po tokios ilgos tylos.

Pamaldoms baigiantis visi atsistojo. Išnešant karstą taku tarp eilių, pro plačias duris ir keliant į katafalką, dūdmaišininkas grojo „Nepaprastą malonę". Laidotuvių ceremonija turėjo būti privati ir jose turėjo dalyvauti tik Džėjaus giminaičiai – pusbroliai, pusseserės ir vienas dėdė. Kai tik karstas buvo išneštas pro duris, laidotuvių namų darbuotojai ėmė vesti pamaldų dalyvius iš koplyčios: tvarkingai, eilę po eilės, pradėdami nuo pirmosios ir taip iki galo.

Vienas pirmųjų tarp eilių žengė Kobas Fordaisas, laikydamasis už rankų su patrauklia moterimi, kaip spėjo Ralis, žmona. Jų abiejų veido išraiška buvo ori ir iškilminga, kaip ir visų aukštas pareigas užimančių laidotuvių dalyvių. Net jei teisingumo ministras minioje pamatė Ralį, nė menkiausiu ženklu neišsidavė.

O Džordžas Makgovanas išsidavė. Jis ėjo nedaug atsilikęs nuo Fordaiso ir pamatęs Ralį įbedė į jį akis, sustojo kaip įkal-

tas ir tokiu elgesiu privertė Mirandą piktai į jį dėbtelėti. Iš paskos žingsniuojantis uošvis lengvai stumtelėjo Džordžą į nugarą.

Džordžas atitraukė žvilgsnį ir toliau žingsniavo durų link. Nenorėdamas paleisti jo iš akių, Ralis pažeidė nustatytą tvarką, palei sieną prasiskynė kelią pro minią ir įsimaišė tarp einančių pro duris.

Popietė buvo karšta ir tvanki, oras prisigėręs drėgmės. Neuniformuoti pareigūnai nusivilkę švarkus stovėjo nedidelėmis grupelėmis ir šnekučiavosi. Kai kurie degėsi cigaretes. Į katafalką niekas nedirsčiojo, bet visi žinojo, kad jis čia, ir iš pagarbos nenorėjo traukti savais keliais anksčiau, negu jis nuvažiuos.

Ralis atidžiai nužvelgė minią, susibūrusią ant pievelės priešais koplyčią. Fordaisas su ponia jau buvo sodinami į limuziną. Bet Džordžas Makgovanas tebestovėjo su žmona, uošviu ir dar keliais Raliui nepažįstamais žmonėmis.

Jis patraukė tiesiai prie tos kompanijos.

Pastebėjęs Ralį, Džordžas atsiskyrė nuo kitų ir pasitiko jį pusiaukelėje. Jo šypsena buvo plati ir atvira, iš atlapotos krūtinės sugriaudėjo balsas:

– Rali Ganonai. Man pasirodė, kad mačiau tave viduje. Dieve mano, kiek metų nesimatėme?

– Penkerius. Sveikas, Džordžai. – Jis sutiko žaisti Džordžo primestą plepalų žaidimą ir paspaudė jam ranką.

Džordžas patapšnojo jam per petį ir atvirai nužvelgė.

– Gerai atrodai, Rali. Dar nesugriuvęs. Atsirado keli žili plaukai, bet šiaip...

– Ačiū.

– O aš? – pridūrė jis, tapšnodamas sau per pilvą. – Aš kelis svarus priaugau. – Į tai nebuvo ką nė atsakyti. Jis tikrai priaugo. Ir daugiau negu kelis svarus. – Ir vedžiau.

– Girdėjau.

– Atsisakiau darbo policijoje ir išėjau dirbti pas uošvį.

Ralis galvos linktelėjimu leido Džordžui suprasti, kad tai jam irgi ne naujiena.

– Juk žinai, mano tėvas dirbo Lesui iki paskutinės gyvenimo dienos, – tarė Džordžas. – Maniau, kad vedęs viršininko dukterį įgysiu tam tikrų privilegijų. Gali patikėti? – Jis kumštelėjo Raliui į petį ir nusijuokė, bet tas juokas nuskambėjo nenatūraliai ir nenuoširdžiai.

Džordžas slėpėsi po linksmuolio kauke, o iš tikrųjų nervinosi. Jis vis laižėsi džiūstančias lūpas, jo žvilgsnis neramiai lakstė į šalis. Jis nėmaž nesidžiaugė sutikęs Ralį, ir toks elgesys tik dar labiau sustiprino Ralio įsitikinimą, kad Džordžas tikrai turi dėl ko jaudintis. Kažin, ar jam jau pranešta, kad Brita Šeli apsistojo Ralio trobelėje miške, o ne liko gulėti upės dugne, kaip manyta?

– Bet gana apie mane, – susigriebė Džordžas, – geriau papasakok, ką pastaruoju metu veiki tu.

– Na, šiandien dalyvauju laidotuvėse.

Džordžo draugiškumas subliūško kaip pradurtas balionas. Dabar, kai plati šypsena išblėso ir nebuvo matyti didelių baltų dantų, jo veidas atrodė nuvargęs. Oda buvo padribusi, išvagota nuo nelaimingo ir įtempto gyvenimo atsiradusių raukšlių.

Jis žvilgtelėjo į katafalką, vis dar stovintį priešais koplyčią.

– Sumautas reikalas, ar ne?

– Aha.

– Visiškai netikėtas. Kaip ir žinia apie vėžį. Tu apie tai žinojai?

– Sužinojau tik tada, kai jis buvo nužudytas.

Džordžas iš kelnių kišenės išsitraukė nosinę ir kelis kartus priglaudė ją prie prakaito išpiltos panosės.

– Iš pradžių žudikas vėžys, o paskui... šitai. – Jis atidžiai stebėjo Ralį, tarsi norėdamas pamatyti, kaip šis reaguos. Bet Ralis tvardėsi ir stengėsi išlaikyti abejingą veido išraišką. – Judu su Džėjumi buvote seni draugai.

– Draugavome nuo vaikystės. Tik prieš penkerius metus viskas nutrūko.

Džordžas perkėlė į kitą vietą savo didelę pėdą, pajudino pečius, krenkštelėjo. Tai buvo akivaizdūs ženklai, liudijantys, kad jis nesmagiai jaučiasi. Buvęs faras turi mokėti slėpti savijautą.

– Nagi, Rali, juk pats žinai, kaip Džėjus elgdavosi su moterimis, – tarė jis, tyčia apeidamas Siuzi Monro temą. – Jis būtų galėjęs permiegoti su tūkstančiu moterų ir jam vis tiek būtų buvę negana. Džėjus visuomet suuosdavo šviežieną, o tavo moters geidė jau seniai. Be to, kai jiedu susibėgo, tu lyg ir persikėlei gyventi kitur, ar ne?

– Ne, aš buvau išspirtas lauk. Sugėdintas, sukompromituotas ir atleistas iš darbo.

Džordžas jau žiojosi atsakyti, bet netikėtai buvo pertrauktas.

– Džordžai?

Jis atsigręžė dėkingas už sutrukdymą.

– Mieloji, ateik. – Džordžas paėmė žmoną už rankos ir išvedė ją į priekį. Miranda vilkėjo prigludusią juodą suknelę, avėjo aukštakulnius, buvo užsidėjusi juodą šiaudinę skrybėlę plačiais kraštais ir akinius nuo saulės. Net su laidotuvių drabužiais atrodė žavinga. – Prisimeni Ralį Ganoną? Jis senas Džėjaus draugas. Nuo pat vaikystės.

– Ugniagesys. Žinoma, prisimenu. – Ji nusiėmė saulės akinius ir nusišypsojo Raliui tokia šypsena, tarsi jis būtų vienintelis vyras visame pasaulyje ir turėtų dvylikos colių ilgio kotą, kurį ji tiesiog mirtinai norėtų pačiulpti.

– Sveika, Miranda.

– Kur visą tą laiką buvai?

– Tai šen, tai ten. Niekur.

Miranda nusijuokė žemu, erotišku balsu.

– Turbūt ten labai gera. – Ji trumpam nutilo, o tada pridūrė: – Smagu tave matyti. Tik gaila, kad tokiomis aplinkybėmis.

Jis pritariamai linktelėjo.

– Bet juk Džėjus nebūtų norėjęs, kad gedėtume, tiesa? Ir čia taip pragariškai karšta... – Ji pirštu persibraukė sau per kaklą tarsi norėdama atkreipti dėmesį, kokia išrasojusi jos oda virš juodosios suknelės iškirptės. Bet jai nė nereikėjo to daryti. Visi dar gyvi vyrai patys tai pastebėjo.

Nenuleisdama akių nuo Ralio, ji kreipėsi į savo vyrą:

– Tėtis pasiūlė važiuoti į klubą ir ten išgerti taurelę kitą.

– Puiki mintis, – pritarė Džordžas, nosine šluostydamasis veidą.

– Prašau, prisidėk prie mūsų, Rali. Gali važiuoti su Džordžu. Mudu atvykome skirtingais automobiliais. – Ji suspaudė tarp lūpų vieną akinių lankelį ir čiulptelėjo. – Juk tu laisvas, tiesa?

Ralis sukluso, ar ji tyčia ištarė šią dviprasmišką frazę, bet nelabai nustebo.

– Atleisk, negaliu. Turiu kitų planų.

– O, šit kaip. – Ji papūtė lūpas. – Gaila.

– Bet norėčiau minutėlę šnektelėti su Džordžu.

– Na, ką gi... – Miranda ištiesė ranką ir uždėjo savo delną Raliui ant dilbio. – Malonu buvo susitikti. Nesišalink mūsų. Iki. – Ji atitraukė ranką ir tarė Džordžui: – Susitiksime tenai, brangusis.

Džordžas ir Ralis žiūrėjo, kaip ji grįžta pas tėvą, o šis kaip tik tarė sudie savo pašnekovams. Tada ji ir Lesas patraukė šlaitu žemyn link spindinčios raudonos korvetės pakeliamu viršumi. Džordžas vėl atsisuko į Ralį.

– Na, ką manai?

– Manau, kad tau labai pasisekė.

Džordžas nunarino galvą ir sumišęs nusijuokė.

– Taaaip, galima sakyti. – Tada iš padilbų pažvelgė į Ralį. – Tu ją dulkinai?

Šis klausimas Ralį užklupo visiškai netikėtai.

– Jėzau, Džordžai. Juk ji – tavo žmona.

– Dulkinai?

– Ne.

– O Džėjus?

– Nežinau.

– Gali man pasakyti, dabar jau nesvarbu. Jis miręs.

– Nežinau, – pakartojo Ralis.

Kelias sekundes Džordžas žvelgė tiesiai jam į akis, o tada burbtelėjo:

– Iš jo irgi niekada neišgirdau tiesaus atsakymo. – Jis nusuko akis į šalį ir pamatė kažką, kas privertė jį susiraukti. Ralis apsidairė norėdamas pamatyti šios grimasos priežastį.

Į grupeles susibūrę žmonės vis dar stoviniavo, šnekučiavosi, vėdavosi pamaldų programėlėmis, laukė išvažiuojant katafalko ir nekantravo skirstytis. Proga, dėl kurios visi čia susirinko, buvo liūdna, bet Ralis nepastebėjo nieko grėsminga, nieko, kas Džordžą būtų galėję dar labiau sunervinti.

Bet paskui jo žvilgsnis užkliuvo už vienos poros minioje. Jo dėmesį patraukė tai, kad moteris buvo įsitraukusi į pokalbį su kitais žmonėmis, o vyras akimis ryte rijo juodu su Džordžu.

Susidūręs su Ralio žvilgsniu, jis greitai nusigręžė. Pajutęs neatsitiktinį nepažįstamojo susidomėjimą Ralis pažvelgė į Džordžą ir paklausė:

– Kas jis?

– Kas?

– Tas vyras, Džordžai. Tas, kuris spokso į mus.

– Kalbi apie Patą?

Džordžo pastangos apsimesti kvaileliu Ralio nesuklaidino, juo labiau kad jis tą vyrą pažino.

– Ar ten Patas Vikhamas?

– Jaunesnysis.

Jis buvo vos atpažįstamas. Žinoma, dabar gerokai vyresnis negu tada, kai Ralis paskutinį kartą jį matė, – tai buvo taip seniai, kad jis nė neprisiminė, kiek laiko nuo tos dienos

prabėgo. Tačiau Vikhamo išvaizda buvo labai pasikeitusi, ir ne laikas dėl to buvo kaltas.

– Kas nutiko jo veidui?

– Susibjaurojo per nelaimingą atsitikimą. Jau seniai.

– O kas ten su juo?

– Žmona.

– Jis vedęs?

– Turi du vaikus. Įsidarbino policijos departamente, bet alkūnėmis trina stalą. Jo sritis – kompiuteriai ir panašus mėšlas. Jis nėra tikras policininkas, koks buvo jo senis.

Ralis mąsliai žvelgė į Patą Vikhamą jaunesnįjį ir tęsė pokalbį su Džordžu:

– Palaikote artimus ryšius?

– Nepasakyčiau.

– Hm... Judu su Patu vyresniuoju buvote geriausi draugai.

– Tai tiesa. Bet kai jis žuvo... Pats žinai, kaip būna. – Džordžas apsidairė aplink, tarsi ieškodamas, kas galėtų jį išgelbėti. – Klausyk, Rali, buvo puiku su tavimi pasimatyti. Bet Miranda ir Lesas lauks...

– Ar tau nepasirodė keista, Džordžai?

Neramus Džordžo žvilgsnis vėl smigo į Ralį.

– Kas?

– Ak, baik. Liaukis apsimetinėjęs. Juk žinai, apie ką kalbu. Naktis, kai mirė Džėjus, ir naktis, kai Siuzi Monro perdozavo, labai jau panašios.

– Džėjus neperdozavo. Jį pasmaugė ta žurnalistė.

– Tikrai?

– Aišku. Tai yra, taip įtariama. Aš taip girdėjau.

– O ar girdėjai, kaip ji sakė, kad buvo apsvaiginta narkotikais? Keista, ar tu taip nemanai? Brita Šeli žodis žodin pakartojo tai, ką ir aš sakiau tą rytą, kai pabudau lovoje su nuoga ir negyva mergina ir negalėjau prisiminti, kaip ten atsidūriau.

Džordžo sprandas po marškinių apykakle vis labiau kaito. Jis ėmė agresyviai gintis:

– Neužsiminiau apie tai, nes maniau, kad ir tu nelinkęs apie tai šnekėti.

Ralis nusišypsojo ir švelniu balsu tarė:

– Ne, Džordžai, tai *tu* nelinkęs apie tai šnekėti. Matai, nemanau, kad norėtum, jog kas nors sužinotų, ką aną rytą papasakojau tau, Džėjui, Patui Vikhamui ir Kobui Fordaisui, – būtent kad kažkas, norėdamas visiškai ištrinti man iš atminties tai, kas vyko tą naktį, įbėrė į gėrimą kvaišalų. Nes žmonėms gali pasirodyti keista, kad tą patį apie naktį su Džėjumi pasakoja ir Brita Šeli.

– Pasimatymų narkotikas, kurgi ne, – atšovė Džordžas, kišdamas savo įraudusią fizionomiją arčiau Ralio veido. – Tai tikrai patogi gynyba, kai nieko neįmanoma įrodyti.

– Tai aš žinau geriau už tave.

– Klausyk, tarp jos su Džėjumi kilo meilužių kivirčas. Štai ir viskas.

– Ji tvirtina, kad jie nebuvo meilužiai.

Džordžas demonstratyviai nusikvatojo. Na, bent jau pabandė. Jo juokas buvo panašesnis į dusulio priepuolį.

– Be to, – tęsė savo mintį Ralis, – su moterimis Džėjus nesikivirčydavo. Niekada. Tokių scenų jis vengė. Jei norėdavo nutraukti romaną su moterimi, liaudavosi su ja susitikinėti. Nei triukšmo, nei sąmyšio.

– Gal ta mergužėlė šito nežinojo? Gal...

– Džėjui buvo likę gyventi vos kelios savaitės. Įdomu, ką jis tą naktį norėjo papasakoti tai garsiai žurnalistei? Ar kada nors apie tai susimąstei?

Kelias sekundes įtemptai pamąstęs, Džordžas tarė:

– Gal jis norėjo jai papasakoti, kaip lengvai numovė kelnaites tavo sužadėtinei?

Bet Ralis nė nekrūptelėjo.

– Manau, jis norėjo papasakoti Britai Šeli sensacingą, žinių laidai labai tinkamą istoriją, tai yra atlikti paskutinę išpažintį.

Džordžas karingai žingtelėjo dar žingsnelį į priekį.

– Ką jau Džėjus galėjo išpažinti?

– Tu man pasakyk.

– Tavo galva pilna mėšlo, Ganonai. Tu griežį dantį ant Džėjaus už tai, kad atėmė iš tavęs Halę. Jei tebebūčiau faras, žinai, ką pagalvočiau? Pagalvočiau, kad galbūt *tu* tą naktį slapčia įsibrovei į jo namus ir pagalve užspaudei jam veidą.

– Jei būčiau norėjęs jį nužudyti, tam man tikrai nebūtų prireikę penkerių metų. Esmė – ne jis ir Halė.

– Ne? – nusišaipė Džordžas. – Žinai, praėjus keliems mėnesiams po to, kai išsikėlei iš miesto, vieną dieną nuėjau pas Džėjų į namus. Vidury dienos. Vidury baltos dienos.

– Kas nors vis tiek sujungs visus taškus, Džordžai. Susies tave, Fordaisą, Patą Vikhamą, Džėjų, Siuzi Monro, mane, Britą Šeli...

– Jau norėjau paspausti Džėjaus namų durų skambutį, tik staiga pamačiau juodu pro langą.

– Kas nors įžvelgs sąsajas, Džordžai, o viską jungianti gija yra gaisras.

– Tavo mergina buvo užmetusi kojas ant fotelio ranktūrių, Džėjus klūpojo prieš ją, įsikniaubęs į jos tarpkojį, ir jai tai labai patiko.

– Visi šie asmenys susiję su *gaisru*.

Šiuos žodžius Ralis ištarė taip garsiai, kad atkreipė aplinkinių dėmesį ir nutraukė jų pašnekesius. Džordžas nukaito, apsidairė šypsodamasis, tačiau buvo akivaizdu, kad nenori, jog šio pokalbio kas nors klausytųsi.

Ir kaip tik šią kritinę, įtampos persmelktą akimirką katafalkas pajudėjo. Ralis ir Džordžas, kaip ir visi kiti, žvilgsniais pagarbiai nulydėjo jį, lėtai besileidžiantį nuo kalvelės. Kol katafalkas pasiekęs keliuko galą neįsuko į gatvelę ir nepradingo už tankios visžalių medžių gyvatvorės, niekas nekrustelėjo ir nepratarė nė žodžio. Jam išnykus iš akių, per susirinkusių gedėtojų gretas nusirito palengvėjimo atodūsis.

Džordžas pusbalsiu pratarė:

– Na, štai ir viskas.

– Norėtum... – Ralis atsigręžė į Džordžą ir nestipriai niuktelėjo jam į krūtinę. – Geriau išgerk taurelę, Džordžai. O gal ir dvi. Manau, jos tau tikrai ne pro šalį. – Tada nusišypsojo ir atsisveikino: – Iki.

– Bet jeigu jis apskritai ką nors išmano apie šypsenas, – po valandos jau kalbėjo Ralis Britai, – tikrai supras, kad maniškė nebuvo tuščias dantų rodymas.

– Mačiau tą šypseną. – Ji padažė skrudintą bulvytę į pomidorų padažo balutę. – Grėsminga.

– Grėsminga?

– Piktadariška. Kaip alkano vilko.

Ralis prunkštelėjo.

– Nemanau, kad bent vienas iš šitų apibūdinimų man tiktų. Ypač dabar, kai nusiskutau barzdą.

– Dabar, kai esi be barzdos, jie tau dar labiau tinka. Žandikaulio linija, akys. Tikras vilkas.

Į motorkiemį jis grįžo nupirkęs dietinės kokakolos šešių skardinių pakuotę, lizolio purškalo, maišelį sūrainių su skrudintomis bulvytėmis, atskirai užsakytų keptų krevečių ir du pieno kokteilius. Kol Ralis iš už kelnių juosmens išsitraukė marškinių skvernus ir nusispyrė batus, Brita išpakavo ir ant stalo sudėjo maistą. Tada jie puolė godžiai valgyti.

Vakarieniaujant Ralis pasistengė kuo tiksliau atpasakoti pokalbį su Džordžu Makgovanu. Brita jam neleido nieko nei nutylėti, nei apibendrinti. Ji reikalavo tikslumo ir menkiausių smulkmenų.

– Ar ji žavi? – dabar pasmalsavo Brita.

– Miranda?

Ji ironiškai šyptelėjo.

– Žiūriu, nė neprireikė suklusti ir pagalvoti, apie ką klausiu.

– Taip. Žavi.

– Mačiau ją tik nuotraukose. Ar Džėjus... Na, pats supranti...

Ralis kilstelėjo vieną petį.

– Galbūt. Tikriausiai. Ji ėjo iš rankų į rankas.

Brita liovėsi kramčiusi ir jos veide sustingo žodžiais neišreikštas klausimas.

Jis nusivalė rankas į popierinę servetėlę.

– Kai pirmą kartą atkreipiau dėmesį į Mirandą, ji buvo vidurinės mokyklos aistruolių komandos kapitonė su trumpu sijonėliu, prie šoninės linijos aukštai kilnojanti kojas. Nepilnametė. Kai sulaukė pilnametystės, aš jau buvau baigęs mokyklą ir turėjau Halę.

– Suprantu. Netinkamas laikas ir nepasitaikiusi proga.

„Tegu sau spėlioja", mintyse nusprendė Ralis ir pasiėmė pieno kokteilį. Pro šiaudelį trūktelėjo gerą gurkšnį, o paskui kelias minutes jiedu valgė tylėdami.

– Rali. – Kai jis pakėlė akis į Britą, jos žvilgsnis buvo švelnus ir rimtas. – Kaip tu jauteisi? Turiu galvoje, per gedulingas pamaldas. Kaip tau sekėsi susitaikyti su tuo, kad Džėjus mirė?

– Kodėl nesakai „pakratė kojas"?

Išgirdusi šį klausimą, ji susiraukė.

– Nepaisant to, ką Džėjus tau padarė, jis buvo tavo vaikystės draugas. Ar skaudžiai pajutai netektį? Ar apskritai įstengei gedėti?

Jis įsikišo krevetę į burną.

– Tu visada imi interviu?

Brita loštelėjo galvą, tarsi Ralis jai būtų tėškęs per veidą. Ji numetė paskutinę skrudintą bulvytę, ėmė nurinkti stalą ir grūsti šiukšles į maišelį.

– Tiek to, nesvarbu. Pamaniau, gal tave kankina prieštaringi jausmai ir norėtum, kad kas nors tave išklausytų, padėtų išnarplioti tą jausmų raizginį. Suklydau.

Brita atitraukė kėdę ir atsistojo. Ralis stvėrė jai už rankos.

– Gerai jau, aš atsiprašau.

Ji ištraukė ranką iš jo gniaužtų.

– Kiekviename mano žodyje ar veiksme tu vis tebeieškai slaptų užmačių. Maniau, kad šį etapą jau pamiršome.

– Gali būti, kad aš jo niekada nepamiršiu.

Kelias akimirkas Brita piktai žvelgė į jį, paskui giliai atsiduso ir nuleido pečius.

– Turbūt nusipelnau, kad manimi nepasitikėtum. Bet nuoširdžiai siūliau pasikalbėti apie save ir Džėjų.

Šiek tiek padvejojęs, Ralis vos pastebimu galvos mostelėjimu pakvietė Britą sėstis, ir ji kvietimą priėmė. Jis atsirėmė į kėdės atlošą, gerokai per mažą jo ūgio vyrui, ir ištiesė kojas.

– Ne veltui esi žurnalistė. Šiuos žodžius turėtum suprasti kaip komplimentą. Tavo instinktai tobuli. Tavo klausimai apie laidotuves palietė jautrią vietą. Todėl ir pasakiau tai, ką pasakiau.

Ralis paskubomis žvilgtelėjo į Britą, bet jam, besistengiančiam žodžiais reikšti šias mintis, buvo sunku žiūrėti jai į akis, todėl jis įrėmė žvilgsnį į šypsenėlę, atspaustą ant pieno kokteilio puodelio.

– Džėjus buvo vienas iš tų žmonių, kurių elgesį lengvai pateisindavai. Kažkaip savaime, niekieno neverčiamas.

– Ką turi omenyje?

– Būdavo, sutariame kartu ką nors veikti. Eiti į beisbolo rungtynes. Slidinėti vandenslidėmis. Ar dar ką nors. Jis atvyksta valanda pavėlavęs. Aš, žinoma, įsiutęs. Jis atsiprašo, gailisi. „Tikrai turi teisę jaustis įžeistas“, – sako jis. Ir nors tikrai turėdavau teisę aprėkti jį, tik numodavau ranka. Ir jam atleisdavau.

Jis pasiskolindavo mano automobilį ir grąžindavo jį tuščiu degalų baku. Širsdavau, bet nieko nesakydavau. Kartu nueidavome kur nors papietauti. Jis leisdavo man apmokėti sąskaitą pažadėjęs, kad kitą kartą mokės jis, bet to „kito karto“ niekada nebūdavo. Ir ne pinigai čia svarbiausia. Pykdavau

visai ne dėl to. Mane siutino jo piktnaudžiavimas tuo, kad visada sumoku ir niekada iš to nedarau problemos. Šitaip jis elgėsi su visais draugais. Atsainiai ir nedėmesingai. Jeigu taip elgtųsi kas nors kitas, o ne Džėjus, žmonės ne juokais supyktų. – Ralis užsimojo ir staiga švystelėjo ore ištiestu delnu tarsi kirviu. – Kad ir kaip įžeisti, visi jam atleisdavo, sakydavo: „Toks jau tas Džėjus."

Bet jį tikrai reikia pagirti – Džėjus mokėdavo ir pralinksminti, kai tavo diena būdavo sumauta. Sugebėdavo prajuokinti netgi tada, kai jausdavai, jog tuoj tuoj ką nors pritvosi. Jis buvo vakarėlių siela. Niekada nebūdavo blogos nuotaikos. Malonus ir sąmojingas. Todėl ir traukė žmones. Visi norėjo būti arčiau Džėjaus, jo energijos lauke. Jis įelektrindavo ir jaudindavo. Oras aplink jį net kibirkščiuodavo. Žvelgiant iš šalies atrodė, kad jis turi daugybę draugų.

Ralis nutilo, susimąstęs ištiesė ir per gurnelius sukryžiavo kojas, paskui sulenkė per kelius, alkūnėmis įsirėmė sau į šlaunis ir palinko į priekį.

– Bet aš vis klausiu savęs... Ar jam tai buvo draugai, ar tik pažįstami, kuriais jis galėjo nebaudžiamas manipuliuoti? Ar jis buvo draugas, ar viso labo žmogus, gebėjęs naudotis kitais taip subtiliai, kad net nesuvokdavai, jog tavimi naudojamasi? – Minutėlę patylėjęs, jis pridūrė: – Šiandien, žiūrėdamas į jo karstą, mintyse negalėjau nepaklausti savęs, ar bent vienas žodis iš visų, kuriuos jis man ištarė per savo gyvenimą, buvo sąžiningas ir tikras? Ar jo padrąsinimai, kai jausdavausi blogai ar dėl ko nors dvejodavau, tebuvo tuščia retorika? Ar kai pasakodavau jam apie savo ambicijas ir siekius, jis nuobodžiaudavo? O gal slapčia tyliai sau juokdavosi? Kartais pagalvoju, galbūt didžiausias Džėjaus talentas buvo tai, kad jis žinojo, ką ir kada pasakyti, ir šitaip įtikindavo, kad yra tavo draugas. – Ralis atsiduso. – Ar pajutau netektį? Taip, pajutau. Maniau, kad draugystė su Džėjumi nutrūko prieš penkerius metus. Šiandien suvokiau, kad jos niekada

ir nebuvo. Tarp mudviejų niekada nebuvo tikros draugystės. Štai dėl ko gedėjau. – Dėl tokio jausmų proveržio pasijutęs šiek tiek nesmagiai, jis delnais pliaukštelėjo sau per šlaunis ir atsistojo. – Pavalgei?

Brita krenkštelėjo.

– Taip. Ačiū. Buvo skanu.

Jis apsiavė sportbačius ir išnešė šiukšles į lauko konteinerį, kad nedvoktų jų mažame bute. Grįždamas į namelį jis mintyse svarstė, ar papasakoti Britai, kas nutiko po jo pokalbio su Džordžu Makgovanu. Ji nusipelnė žinoti tiesą, bet ar būtina ją dar labiau bauginti?

Ralis įdėmiai apžvelgė aikštelę, bet priešais namelį stovėjo tik vienas svetimas automobilis ir jis čia jau buvo, kai jie užsiregistravo. Jis grįžo į vidų, gerai uždarė duris ir užrakino įleistinę spyną.

Atsisukęs pamatė Britą, įrėmusią rankas į klubus, gręžiančią jį žvilgsniu.

– Na, tai kada ketini man viską iškloti?

– Ką iškloti?

– Kodėl vaikštinėji užsikišęs už juosmens tą patranką. – Brita pakėlė jo marškinių skverną ir pirštu bakstelėjo į revolverio rankeną. – Paaiškink, kodėl mums valgant du kartus kėleisi nuo kėdės ir ėjai pasidairyti pro langą. Kodėl...

– Jie buvo laidotuvėse.

– Kas?

– Bačas ir Sandansas*. Tie du, kurie lankėsi trobelėje.

Brita atatupsta traukėsi tol, kol keliais palietė lovos kraštą, o tada klestelėjo ant jos.

– Jie tave matė?

– Matė, bet aš apsimečiau, kad jų nepažįstu.

– Kaip viskas klostėsi toliau?

---

* Butch Cassidy ir Sundance Kid – populiaraus JAV vesterno (1969) veikėjai nusikaltėliai.

Ralis paliko Džordžą smarkiai susijaudinusį, tarsi jam krūtinėje tuoj tuoj sprogs bomba. Leisdamasis šlaitu link savo automobilio, akies krašteliu jis pastebėjo kaštoninės spalvos sedaną. Pasistengė susitvardyti ir neišsiduoti, kad pažino automobilį ir prie jo vairo sėdintį vyrą, bet buvo tikras, jog tai tas pats žmogus, kuris naršė po jo trobelę. Jis tebevilkėjo žydrus marškinėlius. Priekyje sėdėjo dar vienas vyras, ir, nors Ralis neturėjo progos gerai įsižiūrėti, vis dėlto pamatė, kad jis užsidėjęs vadinamuosius piloto akinius nuo saulės, todėl spėjo, kad tai tas pats, kuris apieškojo jo pikapą.

Raliui neliko nieko kita, tik nuvažiuoti sedanu, ką tik įsigytu būtent tam, kad atsikratytų tų tipų atpažįstamu automobiliu. „Pusketvirto tūkstančio dolerių kaip į balą, subingalvi tu." Jis pavaidino, kad pirštu nušauna kaštoninio sedano vairuotoją.

Ralis įsispraudė į išvykstančių automobilių koloną ir liko patenkintas pamatęs, kad anam sedanui teko palaukti kitos properšos mašinų sraute, o ji atsirado tik pravažiavus šešiems automobiliams. Ralis įsuko į pagrindinę gatvę ir patraukė ne į motorkiemį, kur laukė Brita, o priešinga kryptimi. Jis lėkė didžiausiu leistinu greičiu, bet nerizikavo būti sustabdytas už greičio viršijimą.

Ir vis dėlto kaštoninis sedanas pasivijo jį jau prie antro šviesoforo. Ralis matė sedaną per galinio vaizdo veidrodėlį dar kelis kvartalus, – persekiotojai stengėsi neatsilikti ir persirikiuodavo į kitą juostą tuoj pat, kai tai padarydavo jis.

Sukoręs penkias mylias itin intensyvaus eismo gatvėmis, Ralis pagaliau atsikratė šitos „uodegos", bet vis dar negalėjo būti tikras, kad Bačas neperdavė sekimo estafetės kitai mašinai. Jis ir toliau lėkė prospektais vinguriuodamas iš juostos į juostą, kelis kartus įsuko į greitkelį ir grįžo, ir tiek daug kartų mėtė pėdas, kad tikrai nebemanė, jog vis dar yra sekamas.

Visa tai dabar jis pasakojo Britai, tik apgailestavo, kad jo balse negirdėti tiek pasitikėjimo savimi, kiek norėtųsi.

– Manau, juos suklaidinau, bet nesu visiškai tikras.

– Šito nesužinosime, kol kas nors neįgrius pro duris tratindamas iš automatinio ginklo.

– Aš irgi turiu ginklą.

Tačiau tai jos, atrodo, nė kiek nepaguodė.

– Tu ne visuomet čia esi, Rali. Be to, dabar jie pamatė naują automobilį ir žino, kokiu mes važinėjame.

– Nuvažiavau į požeminį ligoninės garažą ir mūsų registracijos numerius pakeičiau kitais, kuriuos nusukau nuo autobusiuko, o tada flomasteriu iš trejeto padariau aštuonetą. Išsirinkau šį automobilį dėl to, kad į jį panašių pilkų dėžės formos sedanų yra daugybė. Taigi mus susekti jiems bus sunku.

– Kol kas jiems neblogai sekėsi.

Brita buvo teisi, todėl jis nutarė jos neužgauti kvailu prieštaravimu.

– Tu vis dar gali pasiduoti.

– Pirma turiu geriau apsiginkluoti ir būti pasiruošusi į ugnį atsakyti ugnimi. Vaizdžiai tariant.

Ji atmetė ranką sau už nugaros, nuo lovos paėmė kelių dokumentų kopijas, kurias, aišku kaip dieną, skaitė laukdama jo sugrįžtant.

– Tu kruopščiai slėpei visą šitą medžiagą. Kodėl?

– Norėjau išsaugoti originalių dokumentų kopijas. Bijojau, kad man išėjus iš departamento dokumentai bus suklastoti arba tyčia ar netyčia kur nors pradanginti visiems laikams.

– Ką konkrečiai aiškinaisi, kai Džėjus ėmė trukdyti tau dirbti?

– Septynių aukų žūties aplinkybes.

– Pasak šių ataskaitų, viena iš jų buvo raštinės darbuotoja.

– Jos kūnas buvo rastas laiptinėje. Įgriuvus luboms ji pateko į spąstus. Oficiali jos mirties priežastis – užgriuvus lubų konstrukcijoms patirti sužalojimai, bet jeigu ne jie, tikriausiai būtų uždususi nuo smalkių.

– Kalėjimo prižiūrėtojas.

– Jis buvo išgelbėtas, bet po dviejų dienų mirė nuo nudegimų ir apsinuodijimo dūmais. Kankinama mirtis, – niūriu tonu paaiškino Ralis.

– Penki sulaikytieji mirė kameroje.

– *Keturi* mirė kameroje. Bet buvo dar ir penktas areštuotasis, kuris irgi mirė.

Ji žvilgtelėjo į popieriaus lapus savo rankoje.

– Jo vardą tu apvedei raudonai.

– Klivlandas Džounsas.

Devynioliktas skyrius

– Klivlandas Džounsas buvo laikomas ankštame kambarėlyje be lango, netgi be grotelių duryse. Tą dieną ši patalpa buvo naudojama kaip kvotos kambarys, – ėmė pasakoti Ralis.

– Kodėl būtent tądien?

– Keista, tiesa? Juolab kad nuovadoje buvo du specialūs kvotos kambariai. Kad ir kaip ten buvo, manoma, kad gaisrą sukėlė jis.

– Padegė popierius šiukšlių dėžėje. Bet tu sakei, kad ne viskas taip paprasta.

– Taigi. Patyręs tyrėjas Bruneris irgi tai žinojo. Paprastai ugnis šiukšlių dėžėje užgęsta per kelias minutes, vos tik suryja visas lengvai užsidegančias šiukšles. Bet ta šiukšliadėžė buvo pastatyta prie pat ventiliacijos angos. Grotelių ant jos nebuvo jau nežinia kiek laiko.

– Mačiau tą pastatą, jau virtusį apanglėjusių nuolaužų krūva, – tarė ji. – Bet, kaip suprantu, jis buvo senas. Jau po kelių mėnesių policijos nuovada turėjo persikelti į naujas patalpas.

– Teisybė. Pastatas buvo perpildytas, pasenęs, jam buvo reikalingas kapitalinis remontas. Izoliacija susidėvėjusi. Vamzdžiuose žiojėjo skylės. Pastato konstrukciją laikė senos medinės sijos, dauguma jų gerokai papuvusios. Elektros ins-

taliacija turėjo daug trūkumų. Pastate įrengta automatinė gaisro gesinimo sistema buvo prieštvaninė, nepakankama ir nepatikima netgi tais laikais, kai dar buvo nauja. Kilus gaisrui iš jos nebuvo jokios naudos. Bet niekas nenorėjo leisti pinigų brangiam remontui, nes policijos nuovada netrukus turėjo persikelti į naujas patalpas. Būtini remonto darbai buvo atliekami paskubomis ir aplaidžiai. Pirmosios pagalbos priemonės nesukomplektuotos, neparuoštos tokio masto nelaimei. Deja, visa tai nustatėme per apžiūrą po gaisro, o ne prieš jam įsiplieskiant. Netgi dulkės yra degios, o jos tame pastate kaupėsi nuo praėjusio amžiaus pabaigos. Anksčiau ar vėliau čia turėjo įvykti nelaimė.

– Ir kai nedidelė šiukšliadėžėje plykstelėjusi liepsna per ventiliacijos angą kartu su oru buvo įtraukta į sienos vidų...

Ralis mostelėjo rankomis, imituodamas gaisrą.

– Ventiliacijos angos traukimo mechanizmas padėjo liepsnai kilti aukštyn. Degių medžiagų toje angoje tikrai pakako ir iš esmės nebuvo nieko, kas trukdytų liepsnai plisti pastato sienomis. Jau pati pirma kibirkštis sukėlė mirtiną gaisro pavojų.

– Septyni žmonės, – liūdnai linguodama galvą pratarė ji.

– Šeši.

Brita išpūtė akis.

– Ką?

– Šeši. Klivlandas Džounsas žuvo ne per gaisrą. Jis buvo miręs prieš įsiplieskiant ugniai.

Iš nuostabos ji net išsižiojo.

– Iš kur žinai?

– Perskaitei Džounso skrodimo ataskaitą?

– Perskaičiau. Ji kažkur čia. – Ir ji ėmė sklaidyti ant lovos išmėtytus dokumentus, kol pagaliau rado tą ataskaitą ir padavė Raliui. – Čia rašoma, kad jo kūnas buvo rastas ant to užrakinto kambarėlio grindų, susirietęs į kamuolį, po smakru sudėtomis rankomis.

– Tai tipiška poza. Degdamas kūnas netenka skysčių, raumenys susitraukia, ir kūnas susiriečia embriono poza. Bet tai nereiškia, kad auka sudegė gyva. Klivlandas Džounsas nesudegė. Jo mirties priežastis – sunki galvos trauma. – Ralis pervertė kelis skrodimo ataskaitos puslapius ir sustojo prie to, kuriame buvo nupiešta žmogaus kūno schema. Jis bakstelėjo į galvą, kur koroneris buvo palikęs žymas. – Kaukolės lūžiai. Abu labai ryškūs.

Brita garsiai perskaitė tai, ką buvo parašęs koroneris. „Mirtini." Ji pakėlė akis į Ralį.

– Gal krintanti sija? Ar griūvančios lubos?

Jis papurtė galvą.

– Jei taip, gaisras turėjo siautėti ilgą laiko tarpą. Džounso plaučiuose būtų aptikta nemažai suodžių ir įkvėptų dūmų pėdsakų. Būtų nustatyta didelė anglies monoksido koncentracija. – Jis paėmė ataskaitą. – Bet medicinos ekspertas nieko panašaus nenustatė. Vos padaręs šias išvadas, jis paskambino Bruneriui ir pasakė, kad viena iš aukų buvo mirusi prieš kylant gaisrui. Bruneris paprašė manęs pranešti detektyvams, kad jie greičiausiai turės tirti žmogžudystę. Aš turėjau padėti jiems išsiaiškinti tos mirties aplinkybes. Štai ką aiškinausi, kai paskambino Džėjus ir pakvietė į vakarėlį.

Ji iš karto viską suprato ir giliai atsiduso.

– Vos pradėjau klausinėti apie Džounsą ir jo areštą, pasijutau vedžiojamas už nosies. Džėjus tvirtino, kad Džounso sulaikymo smulkmenų neprisimena. Sakė, kad tai ne jo byla, bet pažadėjo išsiaiškinti tiek, kiek galės. Nepamiršk, kad policijos departamente tvyrojo chaosas. Naujo pastato statyboms užbaigti dar reikėjo kelių mėnesių, tad jie dirbo laikinoje būstinėje. Džėjaus delsimą buvo galima pateisinti. Bet dabar matau, kad tai buvo tiesiog išsisukinėjimas. Jis nenorėjo, kad apie Klivlandą Džounsą sužinočiau ką nors daugiau negu tai, jog būtent jis sukėlė gaisrą. Beje, dar vienas keistas

dalykas. Džounsas padarė įvairių nusikaltimų, bet tyčinio padegimo tarp jų nebuvo. Sužinojau tai iš jo asmeninės bylos, kurią parsisiunčiau iš valstijos archyvų.

Nuvargęs Ralis pramankštino pečius. Likusią pasakojimo dalį jis mielai būtų palikęs rytojui, bet žinojo, kad Brita neatstos, kol neišgirs visos istorijos, todėl kalbėjo toliau:

– Po pakartotinių skambučių Džėjus per policijos departamento sekretorių pagaliau informavo mane, kad kaukolės lūžius Džounsas patyrė *prieš* suėmimą. Jį suėmę pareigūnai – jų pavardžių išsiaiškinti taip ir nepavyko – nesuprato, kad sužeidimai tokie rimti, kol per apklausą Džounsas nepradėjo keistai elgtis. Kol buvo tvarkomi jo perkėlimo į ligoninę dokumentai, Džounsas kambarėlyje liko vienas. Esą tada jis ir sukėlė gaisrą. Džėjus man perdavė apgailestaująs, kad tai viskas, ką žino, bet kapstosi po tą bylą toliau ir kai tik paaiškės kas nors nauja, tuoj pat man praneš. Žinoma, jis to niekada nepadarė.

– O Bruneris? Ar, kai tave atleido, jis toliau nesidomėjo Džounso mirties aplinkybėmis?

– Išvadoje jis tik pakartojo Džėjaus pateiktą paaiškinimą. Su Klivlando Džounso sulaikymu susiję popieriai sudegė gaisro liepsnose, tad jokių dokumentų nebeliko, bet Džėjus buvo didvyris, ir Bruneris jo žodžiais neabejojo. Tu ir kiti žiniasklaidos žmonės buvote tokie laimingi pasistvėrę šitą istoriją ir taip uoliai liaupsinote gaisro didvyrius, kad tos nereikšmingos smulkmenos apie Džounsą niekas nė nepastebėjo. Be to, jis padegėjas, pasėjęs sumaištį ir mirtį. Kam rūpi, kaip jis žuvo?

– Gal Bruneriui dabar rūpės. Jeigu nueitum pas jį...

– Jau nerūpės. Jis miręs. Paliko šį pasaulį praėjus maždaug pusmečiui po gaisro. Sustojo širdis.

– Hm...

– Tam tikra prasme aš netgi džiaugiuosi, kad jam nereiks patirti sukrėtimo. Kad ir kaip galiausiai baigsis šis reikalas,

didelė dalis kaltės kris jam. Nemanau, kad jis buvo korumpuotas. Gal tik truputį pavargęs ir tingus. O gal tik nenorėjo kelti bangų.

Kelias akimirkas pamąsčiusi apie tai, ką išgirdo, ji paklausė:

– O Klivlando Džounso artimieji?

– Jis turėjo tik tėvą. Paskambinau jam tikėdamasis sužinoti ką nors daugiau apie sūnaus gyvenimą. Bet tas vyras buvo labai priešiškai nusiteikęs ir pareiškė nenoris kalbėti apie paklydėlį sūnų. Aš nuo jo neatstojau ir galų gale įkalbėjau. Jis sutiko su manimi susitikti. Bet atvažiavęs į namus jo neradau. Kelis kartus grįžau. Skambinau. Bet daugiau man nepavyko su juo susisiekti.

– Ir dabar nežinai daugiau, negu žinojai tą vakarą, kai nuėjai į tą vakarėlį.

– Ne, nežinau.

– Ar išsiaiškinai, už ką Džounsas buvo suimtas?

– Už užpuolimą. Tik, kaip ir reikėjo tikėtis, niekas negalėjo prisiminti, nei koks tai nusikaltimas, nei kur padarytas, nei kurią valandą suimtasis atgabentas į nuovadą. Bet visoje šioje miglotoje informacijoje yra vienas faktas, dėl kurio niekas neabejoja: mirtiną galvos traumą Džounsas patyrė ne Čarlstono policijos departamente.

– Hmm... Truputį įtartina.

– Taip manai?

– Džėjus žadėjo, kad pirmadienį atsiųs tau arešto protokolą.

– Jam buvo lengva pažadėti. Jis žinojo, kad sekmadienio rytą pabusiu lovoje su negyva mergina.

Ralis priėjo prie lango ir praskleidė išblukusias, prie bjauraus kilimo priderintas oranžines užuolaidas. Patenkintas, kad niekas jų neseka, vėl grįžo į kambario gilumą.

– Buvo ir dar vienas neatsakytas klausimas, pats svarbiausias. Kaip Džounsas sukėlė gaisrą? Kokiomis priemonėmis? Kai jis buvo sulaikytas, jo kišenės turėjo būti iškratytos, tiesa?

Brita tik gūžtelėjo pečiais.

– Jis slapta ką nors įsinešė.

– Galėčiau tuo patikėti, tik tame kambaryje nebuvo rasta jokių degių skysčių.

– Jie galėjo sudegti.

– Benzinas, žibalas įsigeria į plyšius ir kampus. Jų pėdsakų lieka netgi po tokio nuniokojimo. Šiaip ar taip, Džounsas tikrai negalėjo įsitempti kanistro benzino.

– Gal slapta įsinešė degtukų dėžutę? – pasiūlė paaiškinimą ji. – Tokį nedidelį daiktą lengva paslėpti. Gal kojinėje ar panašiai. Gal jis čirkštelėjo degtuką, paskui į šiukšliadėžę su popieriais švystelėjo visą dėžutę arba pasiliko kelis ir uždegė ventiliacinėje angoje susikaupusius nešvarumus.

Jai dar nebaigus kalbėti, Ralis jau ėmė purtyti galvą:

– Jokio silicio dioksido. Tai mišinys ant degtukų galvučių. Gaisras jo nesunaikina. Bet jo pėdsakų neaptikta.

– Vadinasi, taip ir nenustatyta, koks katalizatorius panaudotas šiukšlių dėžės turiniui uždegti?

Jis nusišaipė:

– Turbūt Džounsas patrynė du pagaliukus. Be to, kaip jis galėjo sukelti gaisrą ir išplėsti jį po visą pastatą, neįkvėpęs dūmų? Bet tiek jau to, sakykime, kad jis tai padarė. Tik ką tikėjosi tuo pasiekti?

– Gal pasprukti?

– Tebūnie. Tai įtikimas motyvas. Bet jis buvo sulaikytas jau keliolika kartų. Dvidešimt vienerių metų patyręs nusikaltėlis. Tikriausiai žinojo, kad jį uždarys būtent toje patalpoje. Bet juk sukelti gaisrą ten, kur esi uždarytas, visiškai kvaila, tiesa?

– Jeigu jis buvo patyręs kaukolės lūžių ir elgėsi neracionaliai...

– Darykime prielaidą, kad taip ir buvo.

– Jis galėjo mėginti nusižudyti.

– Toks kietuolis kaip jis? – Ralis papurtė galvą. – Nemanau. Be to, argi kas nors, net sulaužytiems kaukolės kaulams įsirėžus į smegenis, pasmerktų save tokiai siaubingai mirčiai?

– Gal jis tenorėjo pagąsdinti žmones, – nenusileido Brita. – Ir nepagalvojo, kad patekusi į sienų tarpus ugnis taip greitai išplis. Tai buvo pokštas arba beviltiškas visiškai sutrikusio ir nesugebančio blaiviai mąstyti žmogaus veiksmas.

– Ir vis dėlto tai nepaaiškina, kodėl jo kvėpavimo takuose neaptikta smalkių, – atrėmė Ralis. – Bet pati didžiausia šį įvykį gaubianti paslaptis yra Džėjaus pastangos trukdyti tyrimui. Jis mėgo būti dėmesio centre, Brita. Pati tai žinai. Džėjus buvo ambicingas, turėjo aukštų siekių. Jis atvirai pripažino, kad nori padaryti karjerą ir tapti policijos departamento viršininku. Tad kodėl jis vengė atsidurti to tyrimo sūkuryje, juolab kad medicinos ekspertas nustatė, jog viena iš aukų galėjo būti nužudyta? – Jis ėmė žingsniuoti. – Džėjus buvo žmogžudysčių skyriaus detektyvas. Šis netikėtai paaiškėjęs faktas turėjo jį labai sudominti. Dalyvaudamas tyrime jis nuolat būtų rodomas per žinių laidas ir tapęs dar didesne žvaigžde. Bet, užuot taip pasielgęs, Džėjus atsiribojo nuo tyrimo ir visaip jo kratėsi. Tai visai nepanašu į Džėjų.

– Visiškai.

– Manau, jis stengėsi laikytis atokiau, nes bijojo tyrimo baigties. Baiminosi, kad gauti rezultatai bus pražūtingi arba jam pačiam, arba jo draugams.

– Tu irgi buvai draugas, Rali.

– Bet aš nedalyvavau nusikaltime. – Ralis liovėsi žingsniavęs ir pažvelgė tiesiai į ją. – Nuojauta man kužda, kad mūsų keturi didvyriai slėpė kažką, kas susiję su Klivlandu Džounsu ir ypač su jo mirties aplinkybėmis. O gaisras buvo sukeltas tam, kad niekas nesužinotų, kas iš tiesų tame kambaryje nutiko. Štai ką „Vairinėje“ Džėjus norėjo tau išpažinti.

Brita neskubėjo nei prieštarauti, nei pritarti Raliui, tik mąsliai suraukė antakius ir atrėmė jo žvilgsnį. Po kelių ilgų akimirkų ji nusuko akis į šalį ir gailiai atsiduso.

– Tu manai, kad toje patalpoje jį kažkas nužudė.

– Taip. Tu tiki, kad aš teisus?

Ji vėl pažvelgė į Ralį.

– Mano tikėjimas, kad esi teisus, yra stipresnis už tikėjimą, jog klysti. Visi faktai tai patvirtina. Argi jie būtų tiek vargę stengdamiesi nuslėpti ką nors kita? Bet kaip mes visa tai įrodysime? Kaip mes įrodysime ir liksime gyvi?

– Nesu tikras, ar mums pavyks.

Brita vis dar sėdėjo ant lovos krašto, veidu į Ralį. Jis aiškiai matė, kad šis atviras prisipažinimas jai visiškai netikėtas. Jis bendrais bruožais paaiškino problemą; ji tikėjosi, kad jis turi minčių, kaip ją išspręsti.

Ralis pajuto stiprų, bet nederamą norą ištiesti ranką ir paliesti jai skruostą, bet susivaldė. Ilgokai žvelgė jai tiesiai į akis ir tarė:

– Brita, paklausyk manęs, atidžiai paklausyk. Pati matei, kaip gyvenu. Neturiu ko prarasti. Nerizikuoju nei karjera, nei turtu, nei santykiais... niekuo. O tu visa tai gali turėti. Tavo karjera kaip tik ant proveržio ribos.

– Ką tu sakai?!

– Pasiduok.

– Klarkui ir Chavjė?

– FTB.

Britos reakcija nebuvo tokia, kokios jis tikėjosi. Ji plačiai nusišypsojo.

– Prisipažinsiu, svarsčiau šią galimybę. Bet tirti žmogžudystę – valstijos policijos kompetencija. FTB nenorės kištis į šį tyrimą. Jie nelinkę veltis į vietinių ar valstijos institucijų darbą, nebent būna pakviesti, bet tikimybė, jog būtent taip ir nutiks, labai maža, galima sakyti, lygi nuliui. Nepraėjus nė kelioms valandoms, aš vėl atsidurčiau Klarko ir Chavjė

rankose, dar beviltiškesnėje padėtyje, negu esu dabar. Jau nekalbu apie tai, kokie jie bus nepatenkinti, kad išslydau jiems iš nagų.

– Galėtum papasakoti jiems, kur tavo automobilis.

– Bet ar įrodyčiau, kad nuo kelio buvau nustumta?

– Ar tie tipai trenkėsi į tavo mašinos bamperį?

– Ne.

– Gal stuktelėjo į apsaugines groteles bent tiek, kad nubraukė dažus?

– Nemanau. Per plauką iki to, bet...

– Automobilių skardos nesusilietė?

Ji papurtė galvą.

– Klarkas ir Chavjė, o galbūt netgi ir FTB, manys, kad visa tai surežisavau norėdama atrodyti nekalta.

– Velnias... Tai tik įrodo, kokie profesionalai yra Bačas ir Sandansas. – Jis pirštais tarsi šukomis persibraukė plaukus, paleido seriją keiksmažodžių ir griežtai pridūrė: – Tu negali būti pripažinta kalta dėl Džėjaus nužudymo, kol jie neras svaresnių įrodymų negu turi dabar.

– Taip, bet netiesioginiai įrodymai labai įtikinami. Be to, kaip, manai, ši žmogžudystės byla atsilieps mano karjerai? Apie savo einamąją sąskaitą išvis nekalbu. Pasisamdyti gerą advokatą kainuos tiek, kad po savaitės ar pusantros mano santaupų nebeliks. Po teismo sėdėsiu su milžiniška skola. Net jei mane išteisins, gindamasi būsiu praradusi vienerius gyvenimo metus, be to, kas gi samdys mane su tokia juoda biografijos dėme? Nuo tada, kai pabudau šalia Džėjaus, mano gyvenimas, kaip ir tavasis, Rali, nebe toks kaip anksčiau. Jie pasinaudojo manimi taip pat, kaip, norėdami pribaigti tave, pasinaudojo Siuzi Monro. Man pasisekė, kad jie paliko mane gyvą, nors dėl šio sprendimo dabar, matyt, gailisi. Jau buvau pralaužusi ledus, o jie iš manęs viską atėmė. Ne, noriu ne tik sužinoti tą sensacingą istoriją ir matyti, kaip triumfuoja

teisingumas, noriu, kad tie šunsnukiai sumokėtų už viską, ką man padarė.

Širdies gilumoje jis žavėjosi ugnele Britos akyse, bet vis dar bijojo. Bijojo dėl jos ir dėl savęs.

– Pagalvok iki rytojaus.

– Man nereikia galvoti.

– Pagalvok.

Norėdamas parodyti, kad pokalbis baigtas, jis apėjo kambarį, užgesino šviesas, paskui prisitraukė prie lango kėdę, atsisėdo ir truputį praskleidė užuolaidas.

Išgirdęs šlamančius popierius suprato, kad ji traukia į šalį atverstus segtuvus ir ruošiasi gulti į lovą. Po penkiolikos minučių trukusios tylos ji tarė:

– Bačas ir Sandansas?

– Vienintelė sukčių porelė, šovusi man į galvą. Taip pat galėtume vadinti juos Žudiku A ir Žudiku B.

– Ne, man labiau patinka Bačas ir Sandansas.

Dar po penkių minučių Brita paklausė:

– Sėdėsi ten visą naktį?

– Dar truputį pasėdėsiu.

Jis palaukė dar keturiasdešimt penkias minutes, kol nusiramino, ir nutraukė budėjimą. Jei kas nors būtų juos sekęs, užgesus šviesoms tikriausiai jau būtų ėmęsis veikti, juolab kad nežinojo, jog juodu su Brita supranta tapę medžioklės objektu.

Vis dar apsirengęs, jis apgraibomis nusigavo į kitą lovą ir atsigulė. Revolverį paliko ant naktinio stalelio, bet paskui apsigalvojo ir pasidėjo jį ant lovos, sau po ranka.

Brita jau seniai miegojo. Kambaryje stojusią tylą trikdė tik jos švelnus alsavimas ir lauke, automobilių aikštelėje, degančios gyvsidabrio garų lempos ūžesys. Gulėdamas ant nugaros, galva vos vos įduobęs kietą pagalvę, Ralis žvelgė į tamsą. Jis stengėsi negalvoti apie tai, koks siauras tarpelis juodu skiria, stengėsi negalvoti apie praeitą naktį.

Bet vis tiek galvojo. Nepaprastai aiškiai prisiminė kiekvieną smulkmeną. Ir mintyse primygtinai sau kartojo, kad ne šie prisiminimai sukėlė jam stiprią erekciją, kurios jis, po galais, niekaip negali numalšinti.

Ralis užsimerkė ir pamėgino užmigti, bet protas nesiniaukė. Jis atkakliai būdravo mintyse svyruodamas tarp keblios priežasties, kuri juodu suvedė, ir nedidukės praeitos nakties seksualinės nuodėmės, kol pagaliau mintys apie pastarąją užgožė mintis apie pirmąją. Jis pasidavė ir leidosi užvaldomas erotinių prisiminimų.

Jos kaulai tikriausiai tuščiaviduriai, pagalvojo Ralis. Jis nesuprato, kokia Brita gležna ir trapi, kol neužgulė jos ir nenuėjo per toli su visa savo jėga. Milžinas galiūnas prislėgė pasakų fėją.

Kita vertus, jį nustebino jos aistros gelmė. Tiesa, ji buvo susijaudinusi, mirtinai išsigandusi, pagauta isterijos, jos emocijos liejosi per kraštus, bet vis tiek... Kas galėjo pagalvoti, kad kietuolė TV reporterė tratinasi kaip...

– Rali?

Nuo jos švelnaus balso jam net žadą atėmė. Jis nurijo seiles ir šiaip taip pralemeno:

– Mhm?

– Aš lieku.

Atsisveikindamas Džordžas pasiuntė oro bučinį gražutei kokteilių baro padavėjai ir išėjo iš jos buto. Šį vakarą jis prasimankštino kaip reikiant. Nors, tiesą sakant, tai ji surengė jam treniruotę: žingsniuodamas link savo automobilio jis staiga pasijuto nuvargęs kaip šuo.

Šiandien buvo tikras pragaras. Visą rytą jis praleido biure baigdamas ruošti sutartį, kuri, pasak Leso, jau ir taip vėluoja. Paskui vos spėjo sušveisti priešpiečių sumuštinį ir išvyko į laidotuves. Gedulingos pamaldos jį gerokai prislėgė, o prie jų dar prisidėjo netikėtas susitikimas su Raliu Ganonu,

staiga išnirusiu prieš jį nelyginant grandinėmis tarškinanti šmėkla.

Džėjaus mirtis prikėlė Ralį Ganoną. Kažkur čia slypi likimo ironija, bet Džordžas buvo per daug pavargęs ir nenorėjo apie tai galvoti.

Džordžas vairavo automobilį namų link mintyse prašydamas Dievo, kad grįžęs rastų Mirandą jau miegančią. Jis netgi sutiktų iškeisti patogią jųdviejų lovą į sofą darbo kambaryje, kad tik išvengtų jos draugijos. Užmiesčio klube praleista kokteilių valanda buvo per trumpa, o pietūs klubo valgomajame užtruko per ilgai. Visą laiką, kol jie pietavo, Lesas prisispyręs klausinėjo jį tai to, tai ano, o Miranda sėdėjo, žiūrėjo į savo atspindį veidrodyje čia pat, priešais stalelį, ir dūsavo iš nuobodulio.

Galų gale, kai jie papietavo, Džordžas paprašė Leso parvežti Mirandą namo, – girdi, dar turįs grįžti į biurą ir peržiūrėti elektroninius laiškus. Jis iš tiesų užsuko į darbo kabinetą, bet tik pasiėmė rašomojo stalo stalčiuje laikomus prezervatyvus, o paskui visą valandą praleido su kokteilių baro padavėja, kuri ne tik gerai atrodo, bet ir yra neprilygstamai lanksti.

Lovos akrobatika taip išsekino Džordžą, kad jis vos pajėgė važiuoti namo. Bet nukamuotame kūne smegenys dūzgė tarsi perkrauta skirstomoji elektros skydinė, kas kelias sekundes čirkšteldamos ir kibirkščiuodamos vis naujais rūpesčiais.

Į jo susirūpinimą dėl to, kad Ralis netikėtai pasirodė laidotuvėse, Lesas ir Miranda tik ranka numojo.

– Jis tave truputį paerzino. Na ir kas? – gūžtelėjo pečiais Lesas, maišydamas grietinėlę popietinės kavutės puodelyje. – Jei tas vyrukas būtų turėjęs kuo pagrįsti savo pretenzijas, būtų tai padaręs prieš penkerius metus. Jis jau praeitis. Mesk jį iš galvos.

Bet nerimas Džordžui nedavė ramybės, be to, buvo aišku kaip dieną, kad jis ėda nervus ir Patui Vikhamui. Tik jam,

kitaip negu Džordžui, nesisekė taip gerai slėpti savo jausmų. Džordžas norėjo vožtelėti tam šikniui, kad atvirai spoksojo į juodu ir atkreipė Ralio dėmesį. Vėpsojo išsproginęs akis ir atrodė išsigandęs, lyg tuoj tuoj prileis į kelnes, ir Ralis netruko tai suprasti.

Suskambo Džordžo mobilusis. Tikriausiai Miranda tikrina, nors tikrai turėtų numanyti, kur jis buvo. Jis pakėlė telefono aparato dangtelį.

– Aš jau pakeliui namo.

– Džordžai?

– Taip.

– Čia Kendė.

– O, kad tave kur, Kende, maniau, kad čia Miranda.

– Taip ir supratau, – juokdamasi ir tariamai nusivylusi tarė ji. – Gaila, niekada ja nebūsiu. – Paskui žemesniu ir liūdnesniu tonu paklausė: – Ar skambinu ne laiku?

– Ne. Aš automobilyje, važiuoju namo.

– Atleisk, kad taip vėlai, bet norėjau paskambinti dar šiandien. Man siaubingai gaila, kad negalėjau dalyvauti laidotuvėse. Džordžai, tu gi žinai, kad jei ne tas...

– Neprivalai nieko aiškinti, Kende. Mes visi žinome ir suprantame, kodėl negalėjai atvykti.

– Dėkoju už supratimą. Bet vis tiek labai gaila. Kaip praėjo ceremonija?

– Manau, Džėjui ji būtų patikusi. Na, gal išskyrus tik vargonų muziką. Jis būtų pasirinkęs džiazo kvartetą.

Ji nusijuokė.

– Tavo parašyta kalba buvo pati iškiliausia renginio dalis. Jei Džėjus rojuje, jis tikrai raudonuoja.

– Viską parašiau iš širdies. Jis buvo geras draugas. Aš jo pasigesiu.

– Taip. – Džordžas neramiai pasimuistė automobilio sėdynėje ir akimirką palaukė. – Spėk, kas atėjo į pamaldas.

– Manau, pusė miesto.

– Beveik.

– Neabejoju, kad atvyko Kobas Fordaisas.

– Netgi su žmona.

– Jis politikas, – pasakė Kendė, tačiau be menkiausios pagiežos gaidelės balse. – Turi palaikyti įvaizdį.

– Ir Ralis Ganonas.

– Tikrai?

– Tikrai, nejuokauju. Jis ten buvo. Gyvas ir sveikas.

– Kalbėjaisi su juo?

– Mudu, na... persimetėme...

– Persimetėte keliais žodžiais? Taip paprastai apibūdinamas pokalbis.

– Aha.

– Na, ir apie ką kalbėjotės, Džordžai?

Džordžas pirmiausia papasakojo, kaip Ralis atrodė ir kaip elgėsi.

– Iš esmės jis ne kažin kiek ir pasikeitė, tik užsiaugino ilgesnius plaukus. Jau matyti kelios žilos sruogos. Gana draugiškai nusiteikęs, bet jis niekada nebuvo toks draugingas kaip Džėjus. Nepasakojo, nei ką dabar veikia, nei kur gyvena. Bet jis, hmm... – šiek tiek padvejojęs, Džordžas pridūrė: – Jis vėl užsiminė apie tą reikalą su Siuzi Monro.

– Tai mane stebina, – susimąsčiusi pratarė Kendė. – Maniau, jis norės šį reikalą pamiršti. Kaip jis apie tai užsiminė?

– Atkreipė dėmesį, kad tarp nakties, kai mirė Džėjus, ir nakties, kai perdozavo ta mergiotė Monro, yra daug kas bendra.

– Džėjus neperdozavo.

Taip kalbėdamas Džordžas parvažiavo namo. Jis pastatė mašiną priešais namą, bet variklį paliko dirbti, kad neišsijungtų oro kondicionierius.

– Aš irgi jam tai pasakiau. O jis atrėžė, jog panašumas yra tas, kad Brita Šeli tvirtina tą vakarą, kai leido laiką su Džėjumi, buvusi apsvaiginta narkotikais, lygiai kaip ir jis tą naktį su Siuzi Monro.

– Siuzi Monro buvo jau giliai įklimpusi narkomanė. O Džėjus narkotikų niekada nevartojo. Taigi, ar Ralis išdrįso pasidalyti spėlionėmis, kas įbėrė Britai Šeli kvaišalų?

– Taip toli mūsų pokalbis nenuėjo, bet Ralis mano, kad... – jis staiga nutilo, nes atsidarė lauko durys, ir į prieangį išėjo Miranda. Sklindanti šviesa per ploną naktinių marškinių audinį išryškino jos kūno formas.

– Ką Ralis mano? – Kendė paragino Džordžą kalbėti toliau.

Pro mašinos langą žvelgdamas tiesiai žmonai į akis, Džordžas tarė:

– Jis mano, kad Džėjus susitarė susitikti su Brita Šeli, nes norėjo atskleisti sensaciją jos žinių laidai. Priešmirtinę išpažintį.

Ji sunkiai atsiduso.

– Vargšas Ralis. Jis tiesiog nenori pasiduoti.

– Aš nesileidau išprovokuojamas, pasakiau, kad jo galva pilna mėšlo ir kad jis vis dar siunta ant Džėjaus dėl to, jog šis jam iš panosės paveržė Halę.

Kendė vėl atsiduso ir pasakė:

– Manau, negali jo kaltinti. Netgi po tiek laiko, netgi dabar, kai Džėjus jau miręs, jam turbūt vis dar skaudu, kad Halė jį atstūmė. Bet Ralis nenori prisiimti atsakomybės už nesėkmę, o ji ištiko jį tik per jo paties kvailumą.

– Ir pislumą.

– Savaime aišku.

Džordžas prunkštelėjo.

– Tu teisi, ponia teisėja.

– Gal žinai, kaip būtų galima susisiekti su Raliu?

– Ne. O kam?

– Gal jam padėčiau, jei pasikalbėčiau su juo?

Kelias akimirkas palaukęs, Džordžas tarstelėjo:

– Aš vis klausiu savęs...

– Ko tu klausi?

– Ar galėjo neapykanta Džėjui pastūmėti Ralį įvykdyti žmogžudystę? – Jis palaukė, kol šis klausimas nuaidėjo etetyje. Teisėja neskubėjo atsakyti, bet Džordžas žinojo prikaustęs jos dėmesį. – Aš netiesiogiai jį tuo ir apkaltinau. Jis man atšovė, girdi, jei būtų norėjęs nužudyti Džėjų, nebūtų laukęs penkerių metų. Bet gal jis grįžo įvykdyti teisingumą, argi ne? Panaudojo pasimatymų narkotiką. Apie tai verta susimąstyti. – Dar viena trumpa pauzė ir: – Ką naujo girdėjai apie Britą Šeli?

– Nieko.

– Pamaniau, gal teismo rūmuose sklando gandų...

– Žinau tik tiek, kiek pranešė per žinias. Atrodo, paskutinis žmogus, su kuriuo ji šnekėjosi, buvo Bilas Aleksanderis. Jis – tikras idiotas. Bet tai, žinoma, neplatintina informacija ir ji turi likti tarp mūsų.

Džordžas nusijuokė.

– Supratau.

– Klausyk, Džordžai, jau eisiu miegoti. Dar kartą atsiprašau, kad taip vėlai paskambinau, bet man tai – pirma laisvalaikio valandėlė per visą dieną. Kol Senatas nebalsavo, nesu savo laiko valdovė.

– Sėkmės. Bet tau ir taip sekasi.

– Ačiū. – Po tylos minutėlės ji pridūrė: – Bent jau Džėjus dabar ilsisi ramybėje.

– Tikėkimės...

Jiedviem atsisveikinus Džordžas išjungė telefoną ir spoksojo į jį, paskui išjungė variklį ir išlipo iš mašinos.

Jam sunkiai kopiant laiptais Miranda paklausė:

– Kas skambino?

– Teisėja Kasandra Melors.

Miranda išraiškingai kilstelėjo antakius.

– Dieve mano! Šią savaitę tu siaubingai populiarus, Džordžai. Iš pradžių – teisingumo ministras. Dabar – kandidatė

į Apygardos teismo pirmininkus. Ar ji visai neturi ką veikti, kad vėlai vakare skambinėja seniems draugeliams?

– Norėjo sužinoti, kaip praėjo laidotuvės. Papasakojau jai apie Ralį.

– Šit kaip? Ir ką ji atsakė?

Jis perpasakojo pokalbį.

– Ir tada Kendė pasakė, girdi, bent jau Džėjus ilsisi ramybėje.

Miranda žingtelėjo arčiau Džordžo.

– O tarp pokalbių su aukštas pareigas užimančiais žmonėmis radai laiko išdulkinti savo mažutę kokteilių padavėją. Užuodžiu ant tavo kūno jos kvapą.

– Tikrai? – Jis įspraudė delną Mirandai tarp šlaunų ir sugriebė jos lytį. – Pavydi?

– Kodėl turėčiau? – atšovė ji, tyčia braukydamasi jam į ranką. – Juk žinau, kad kai esi su ja ar kuria kita moterimi, iš tiesų labiausiai norėtum turėti mane.

Tai buvo tiesa, ir Džordžas nekentė Mirandos už tai, kad ji tai žino.

– Bet aš negaliu iš tikrųjų tavęs *turėti*, tiesa, Miranda? Nesvarbu, kiek kartų tave paimsiu, vis tiek niekada tavęs neturėsiu.

Ji net neapsimetė, kad nesupranta. Ir nebandė jo žodžių paneigti. Tik nužvelgė jį šypsodamasi ta gudria, Džordžą taip kankinančia šypsena. Suirzęs jis ištraukė delną, apėjo Mirandą ir žengė link durų.

Bet ji čiupo jam už rankos ir sulaikė.

– Man tai nepatinka.

– Gal galėtum aiškiau?

– Džėjus miršta, ir scenoje ima rodytis tavo seni draugeliai. Kaip maitą užuodę grifai.

Jis niūriai nusijuokė.

– Gal tau tai ir nepatinka, bet neturėtų būti labai keista. O gal manei, kad Džėjaus mirtis liks nepastebėta? Ji visuo-

menėje turėjo sukelti atgarsį. Kaip šiandien pasakė Ralis, mes visi susiję. – Ir, pasilenkęs arčiau jos, iškošė: – Su gaisru.

Miranda paleido jo ranką ir žingtelėjo atgal, nutoldama nuo savo vyro ne tik fiziškai, bet atsiribodama ir visomis kitomis prasmėmis.

– Galbūt, Džordžai, bet aš šiai liguistai šeimynėlei nepriklausau. – Jos akys blykstelėjo šalčiu. – Jei skęsi, mielasis, nesitikėk drauge nusitempti į dugną ir manęs.

Dvidešimtas skyrius

– Matau, nuo to laiko, kai pastarąjį kartą čia lankiausi, ponas Džounsas savo būsto neremontavo, – sustabdęs automobilį pasakė Ralis.

Ratuotas vagonėlis kūpsojo tuščiame žemės sklype. Trumpaplaukis raumeningas šuo iššiepė iltis ir įtempė grandinę, kuria buvo pririštas prie metalinio stulpo.

– Iš kur žinai, kad jis vis dar čia gyvena? – Britai teko kalbėti garsiai, kad Ralis išgirstų ją per įnirtingą šuns lojimą.

– Kol prauseisi duše, susiradau jo pavardę telefonų knygoje.

– Manai, jis namie?

– Jo automobilis čia.

Vos už kelių pėdų nuo vagonėlio durų stovėjo pikapas, nudažytas maskuojamomis spalvomis, o jo purvinos padangos buvo aukščio beveik sulig Brita. Pritvirtinta prie radijo antenos plevėsavo žvaigždėmis ir juostomis išmarginta konfederatų vėliava.

– Galėtų atsisakyti namelio ir apsigyventi pikape, – mestelėjo Brita. Mat automobilis buvo kur kas geresnės būklės negu namelis ant ratų.

Ji užsispyrė vykti kartu, ir Ralis, žinoma, prieštaravo, bet trumpai. Mat jeigu jų ieškantys vyrai susektų ją motorkiemyje, ji nepajėgtų apsiginti. Net jei būtų palikęs revolverį,

vargu ar Brita būtų jį panaudojusi. Vien pamačiusi ginklą ji kaskart krūpteldavo.

Be to, jei ginklas būtų likęs pas ją, užpultas Ralis negalėtų pasipriešinti, nebent grubia fizine jėga, bet jis nemanė įstengsiąs būti toks nuožmus kaip anie du, kuriems nieko nereiškia pagalve uždusinti mirtinai sergantį žmogų ar įstumti moterį su automobiliu į upę ir palikti nuskęsti.

Tad važiuodamas susitikti su artimiausiu velionio Klivlando Džounso giminaičiu, jo tėvu, jis turėjo vienintelę išeitį: drauge pasiimti ir ginklą, ir Britą.

Jis atidarė automobilio dureles ir kairiąja pėda palietė žemę. Šuo visai pasiuto.

– Tikiuosi, stulpas išlaikys.

– Kaip manai, gal spurga jį nuramintų? – Brita paėmė „Krispy Kreme" maišelį su pusryčiams nesuvalgytų spurgų likučiais.

– Abejoju. Atrodo tikras mėsėdis.

Ralis išlipo ir artindamasis prie aprūdijusio vagonėlio plačiu ratu apėjo šunį. Marškinių skvernus buvo išsitraukęs, po jais už kelnių juosmens slėpė revolverį, ir dabar dar kartą pasitikrino, ar nematyti ginklo. Prieš penkerius metus ponas Džounsas nebuvo draugiškai nusiteikęs. O dabar, jei pamatys Ralį einantį link jo namų durų ginkluotą 3.57-ojo kalibro revolveriu, bus nusiteikęs dar prasčiau.

Prie vagonėlio laiptelių Ralį pasivijo Brita, ir jis kritiškai ją nužvelgė. Buvo sutarta, kad ji neatskleis savo tapatybės, bet Ralis ir nemanė, kad Brita bus palaikyta kuo nors kitu, kaip tik mažule, užsimaukšlinusia beisbolo kepuraitę, mat nepavyko pasidaryti šukuosenos.

Ji atrodė kitaip nei televizijos ekrane, bet paslėpti fotogeniškus veido bruožus buvo sunku. Šiandien ji mūvėjo džinsus ir vilkėjo baltus sportinius marškinėlius. Raliui dingtelėjo, kad drabužius galbūt derėjo pirkti vienu dydžiu didesnius. Mat dabar baltas medvilninis audinys buvo gražiai prigludęs

jai prie liemens, o džinsai lipte prilipę prie sėdynės. Ir kelnės, ir marškinėliai jai nuostabiai tiko, bet tai ne pati geriausia apranga, jeigu nori neišsiskirti ir likti nepastebėta.

– Nepamiršk, – priminė Ralis, – jeigu jis tave pažins, tuoj pat iš čia nešdinsimės. Ir kad man jokių „jei", „ir" arba „bet". Neleptelėk ko nors, kas išduotų, kur esame apsistoję. Ne...

– Apie tai mes jau kalbėjomės, Rali.

– Taip, bet tai vis tiek ne pati geriausia mintis.

– Aš ne kvailė. Neišsiduosiu.

– Tau reikėjo likti automobilyje.

– Aš geriau už tave moku kalbinti žmones.

Būtent tokios pozicijos Brita laikėsi kilus ginčui dėl to, ar ji dalyvaus Ralio pokalbyje su Džounsu. Jis pareiškė – ne, ir viskas. Ji sėdės automobilyje ir niekur nelįs.

– Aš užsidirbu šnekindama žmones, – nenusileido ji. – Išpešu informaciją netgi tada, kai jie nėra linkę jos atskleisti.

– Iš tavęs aš irgi nemažai išpešiau.

– Pririšęs prie kėdės! – Į šią repliką jis neturėjo ko atsakyti. – Be to, – toliau mygė Brita, – tu greitai netenki kantrybės. Labai gali būti, kad suerzinsi Džounsą ir užčiaupsi jam burną anksčiau, negu sužinosi iš jo ką nors naudinga.

Ralis iš patirties žinojo, kad Brita geba priversti žmogų papasakoti daugiau, negu jis ketino. Ji jau žinos, ko ir kaip paklausti, kad vietoj atsakymų neišgirstų vien „Taip" arba „Ne". Vienas atidus jos žvilgsnis, vienas tų vaikiškai susidomėjusių mėlynų akių mirktelėjimas – ir žmogus pats nepajunta, kaip ima viską kloti.

Negana to, – ir bene svarbiausia, – Ralis bijojo, kad jei paleis Britą iš akių, ji dings ir daugiau jis niekada jos nepamatys. Jis dar nepamiršo jos, panirusios po vandeniu, jos delno, bejėgiškai prispausto prie automobilio lango stiklo.

Taigi ji čia.

Vos jiedu pradėjo lipti laiptais, vagonėlio durys staiga tik ūūūžt! ir atsilapojo, o pro jas atsklido griausmingas balsas:

– Užsičiaupk, sumautas šūdsargi! Tas skalijimas varo mane iš proto!

Žmogus iš kiaulienos ir pupelių konservų skardinės sviedė gabalėlį kažko panašaus į riebią mėsą. Tik per plauką nekliudęs Raliui ausies, mėsgalys šleptelėjo kieme ant plikos žemės. Šuo puolė prie jo taip, tarsi būtų neėdęs kelias dienas.

Įrėmęs petį į duris, kad neužsidarytų, įspūdingo stoto vyras parodė pirštu į lentelę ant elektros stulpo prie namelio kampo. Ten buvo užrašas „Įeiti draudžiama".

– Nemokat skaityt?

– Luisas Džounsas?

– Ten kas kita parašyta.

Brita buvo teisi. Trys šito šikniaus sakiniai, ir Ralis jau netenka kantrybės.

– Luisas Džounsas? – pakartojo jis.

– Kas tu toks? Ko nori? – Džounsas klausė Ralio, bet jo mažos kaip karoliukai ir arti susodintos akutės buvo įbestos į Britą.

– Mano vardas Ralis Ganonas. Prisimenate mane?

Nuožmus žvilgsnis vėl susmigo į Ralį.

– Kodėl turėčiau?

– Aš tyriau gaisro policijos nuovadoje aplinkybes. Tiesą sakant, mudu taip ir nebuvome susitikę, bet telefonu kalbėjausi su jumis apie Klivlandą.

Vyras prisimerkė, nepatikliu žvilgsniu nudėbė juos abu ir vėl sustojo prie Ralio.

– Prisimenu tavo pavardę. Nors ir miglotai. Tada sakiau ir dabar kartoju, kad nenoriu šnekėtis apie Klivlandą. Jis miręs. Baigta. O dabar nešdinkis.

Jis atbulas ėmė trauktis į namelio vidų ir verti paskui save duris.

Brita vienu šuoliu įveikė du paskutinius laiptus ir, durims dar nespėjus užsitrenkti, sugriebė jas už metalinio krašto.

– Atsiprašome, kad prieš atvažiuodami nepaskambinome, ir prižadame ilgai jūsų negaišinti. Prašau, pone Džounsai. Ar galėtume su jumis pasikalbėti? Tik kelias minutes...

Džounsas neužtrenkė durų, bet vis dar varstė juodu nepatikliu žvilgsniu.

– O kam? Tai nutiko seniai. Išvis kodėl tau tai rūpi, ponia?

– Brita Šeli.

Ralis negalėjo patikėti, kad ji prisistatė Džounsui vardu ir pavarde, juolab kad jis pabrėžė, jog ji neturi atskleisti savo tapatybės. Paskui, dar didesniam jo nerimui, Brita padavė jam dešinę ranką. Impulso pagautas, Ralis jau ketino nustumti tą ranką šalin, kol jos nesugriebė Džounsas, bet susitvardė. Buvo akivaizdu, kad Brita žino, ką daro, nes jos atvirumas šį vyrą visiškai nuginklavo.

Jis spoksojo į jos atkištą ranką ir atrodė, kad šis draugiškas gestas sutrikdė jį ne mažiau nei Ralį, paskui nusivalė savo leteną į kelnių sėdynę, suspaudė Britos ranką ir smarkiai krestelėjo.

– Na, gal ir galiu paaukoti minutėlę kitą, – nenoromis burbtelėjo jis.

Džounsas nusisuko, ir Brita su Raliu nusekė paskui jį į vagonėlį. Grįžtelėjusi per petį, Brita apdovanojo Ralį įžūlia šypsena. Jis susiraukė.

Vagonėlio vidus darė dar slogesnį įspūdį negu išorė. Grindys buvo nelygios, jiems teko žengti įkalnėn, kur stovėjo sofa ir ant kurios Džounsas rankos mostu pakvietė juodu prisėsti. Ji buvo nešvari, tačiau Brita nedvejodama atsisėdo. Kad ir labai nenoromis, ant jos įsitaisė ir Ralis.

Be sofos, užimančios visą vagonėlio plotį, čia dar stovėjo apskritas kavos stalelis su akį rėžiančiais havajietiškais ornamentais išmarginta staltiese, o prie sienos pristumtas valgomasis stalas su dviem kėdėmis skyrė svetainę nuo virtuvės.

Ralis atkreipė dėmesį, kad televizoriaus čia nėra. Ir laikraščių nematyti. Tikriausiai todėl, išgirdęs Britos pavardę, Džounsas niekaip neparodė, kad ją pažino.

Žmogus atrodė visiškai atsiribojęs nuo likusio pasaulio. Visi langai buvo uždengti juodu didelio formato kartonu. Lakštai prie sienų buvo priklijuoti taip aklinai, kad nepraleido nė trupučio dienos šviesos. Palubėje kabojo viena gelzgana elektros lemputė, nuo kurios šviesos visi daiktai atrodė įgavę gelsvą atspalvį. Ji plieskė tiesiai Džounsui į neseniai skustą viršugalvį su jau spėjusiais atželti plaukais.

Džounsas mūvėjo kareiviškas maskuojamų spalvų kelnes, nuplėštas tuoj virš kelių, tad išorinės kišenės kabojo nukarusios žemiau apdriskusių klešnių galų. Juodi kareiviški auliniai batai buvo nublizginti, bet raišteliai nesuraišioti, be to, jis nemūvėjo kojinių. Vyro aprangą užbaigė kariški žalsvi berankoviai marškinėliai, neslepiantys nei raumeningų rankų, nei krūtinės, nei įmantrių tatuiruočių.

Daugumoje tatuiruočių buvo pavaizduotas arba mirtinas ginklas, arba mirties simbolis. Sudėtingiausias piešinys puikavosi ant bicepso ir peties. Jame buvo pavaizduota nuožmi giltinė išsišiepusiu kaukoliniu veidu, viena ranka mojuojanti apiplyšusia konfederatų vėliava, o kitoje suspaudusi kardą, nuo kurio lašėjo kraujas.

Kareiviško bato nosimi jis užkabino kėdę už chromuotos kojos, iš valgomojo per nutrinto linoleumo grindis atvilko ją priešais sofą ir atsisėdo. Susikryžiavo rankas ant krūtinės, patarškino po kaklu ant sidabro karoliukų grandinėlės suvertas šunų iltis ir įsistebeilijo į nekviestus svečius.

Brita pradėjo pokalbį mandagiu klausimu:

– Tarnavote kariuomenėje, pone Džounsai?

– Tik ne oficialioje.

– Suprantu.

Buvo aišku, kad Džounsas priklauso kažkokiai sukarintai

grupuotei. Kiekvienas juodais kartono lakštais neuždengtų sienų colis buvo nukabinėtas nuotraukomis. Jose buvo įamžinti vyrai, vilkintys maskuojamąją kareivišką aprangą, vyrai juodomis balaklavomis*, vyrai, laikantys už pavadžių aršius šunis spyglinėmis apykaklėmis, vyrai, apstoję išmėsinėtą elnią, vyrai, ginkluoti iki dantų.

Visur mėtėsi arba buvo sukrauti ant grindų ginklų katalogai nučiupinėtais ir susiraičiusiais lapais. Vienintelė tvarkos oazė šiame chaose buvo tripakopė lentyna, sukonstruota iš cemento blokelių ir faneros juostų. Ant veltiniu pamuštos faneros lentynų, kaip kokiame muziejuje, buvo išdėliota įspūdinga pistoletų, šautuvų su teleskopiniais taikikliais, vieno nupjautvamzdžio, peilių, durtuvų, trikojų, iki paskutinio šovinio pritutinto šovinių diržo ir – tai labiausiai trikdė – granatų kolekcija. Visi šaunamieji ginklai buvo taip kruopščiai išblizginti, kad spindėjo net ir gelzganoje šviesoje. Tiesą sakant, mašininės alyvos kvapas buvo pasklidęs po visą gyvenamąją priekabą.

– Užjaučiu jus dėl sūnaus mirties, pone Džounsai, – pamėgino atnaujinti pokalbį Brita.

Džounsas nužvelgė ją, o jo veide šmėstelėjo abejonė.

– Pažinojai Klivlandą?

– Ne, – prisipažino ji.

– Tai kas tau darbo?

– Aš tik pono Ganono draugė ir sąjungininkė. – Šis, atrodo, norėjo vėl užduoti klausimą, tačiau Brita jį aplenkė ir tarė: – Prarasti vaiką – didžiulė nelaimė.

Jis tik gūžtelėjo pečiais.

– Klivlandas nebuvo vaikas. Jau pakankamai suaugęs, kad galėtų savimi pasirūpinti. Prieš jo mirtį mudu nesimatėm... hm... gal kokius metus. Kai paskutinį kartą buvom susitikę, pasakiau jam, kad man jau gana, nusiplaunu rankas ir dau-

* Apdangalas, dengiantis visą galvą, išskyrus akis ir burną.

giau nesiruošiu traukti jo iš bėdų. Spėju, kad mano žodžius jis gerai įsidėjo į galvą, nes kitą kartą apie jį išgirdau tik tada, kai man paskambino ir pranešė, kad jis žuvo policijos nuovadoje per tą gaisrą.

– Jus tai tikriausiai siaubingai sukrėtė.

Neteisingai supratęs šių žodžių potekstę, jis atsakė:

– Nepasakyčiau. Jau negalėjau ir suskaičiuoti, kiek kartų tas vaikis buvo atsidūręs kalėjime ir vėl išeidavo.

Brita pažvelgė jam per petį į kavos stalelį, ant kurio stovėjo įrėminta didelė fotografija. Ne kažin kokios kokybės, pernelyg ryškių spalvų, bet viską pasakė išvaizda, o smailėjantis gobtuvas, užtrauktas žmogui ant galvos, neslėpė neapykantos kupino žvilgsnio.

Džounsas pasekė į nuotrauką įbestą Britos žvilgsnį ir atsisuko atvirai didžiuodamasis ir plačiai šypsodamasis.

– Mano tėvelis.

Ralis paklausė:

– Priklausote kukluksklanui?

– O tu – iš FTB?

– Ne, aš ugniagesys.

– Gal priklausau, o gal ir ne. Koks tau skirtumas?

– Jokio.

Pokalbio gijas vėl perėmė Brita.

– Pone Džounsai, tą dieną Klivlandas buvo sulaikytas už užpuolimą, ar ne taip?

– Taip. Tai yra... spėju, kad taip.

– Ar jums žinomos jūsų sūnaus suėmimo aplinkybės?

– Aplinkybės?

– Na, sūnaus padaryto nusikaltimo esmė ir priežastis, dėl kurios jis buvo suimtas.

– Ne, man sakė, kad jis sulaikytas dėl užpuolimo, – paaiškino Džounsas. – Bet ir tai tik vėliau, supranti? Jau po Klivlando mirties. Man nebuvo didelio skirtumo, ką jis ten buvo padaręs. Šiaip ar taip, jis nesakė...

– *Jis?* – pertraukė Ralis ir palinko arčiau Džounso.

– Kažkoks vyras. – Džounso veido išraiška tapo priešiška, jam aiškiai nepatiko Ralio įsikišimas. Jis nepratarė nė žodžio tol, kol Ralis vėl neatsisėdo taip, kaip prieš tai. – Faras. Užsuko čia man pasakyti, kad po gaisro neliko jokių asmeninių Klivlando daiktų.

– Gal prisimenate to faro pavardę? – pasiteiravo Ralis. – Burdžesas?

– Neprisimenu.

– Makgovanas?

– Sakau, neprisimenu.

Brita keliu bakstelėjo Raliui į šlaunį norėdama pasakyti, kad klausinėti leistų jai, – mat jo klausimai, kaip ir reikėjo tikėtis, erzino Džounsą nelyginant žvėrį, glostomą prieš plauką.

– Vadinasi, taip ir nežinote, už ką Klivlandas tą dieną atsidūrė policijos nuovadoje? – pasitikslino ji.

Džounsas išleido į prunkštelėjimą panašų garsą, sukeltą arba juoko, arba pasibjaurėjimo.

– Čia nėra ko žinoti. Jis galėjo būti iškrėtęs bet ką. Žinai, jo motina pabėgo ir paliko jį auginti man vienam. Nuo pat pradžių buvo pasiutęs. Bėgdavo iš pamokų, o kai jas lankydavo, tik pridarydavo rūpesčių. Jį šalindavo iš mokyklos ir panašiai. Kartą suplojo kūno kultūros mokytojui nosį už tai, kad liepė jam bėgti papildomų ratų. Po dešimtos klasės jis mokyklą metė. – Džounsas atsainiai numojo ranka ir pridūrė: – O aš ir neverčiau mokytis toliau. Mano išsilavinimas irgi ne kažin koks. Mokyklose tave moko tik to, ko nori valdžia. Bet ne tiesos. Ne tikrosios šios šalies istorijos.

Jis trumpam nutilo, tarsi laukdamas, kad jiedu ims kritikuoti jo poziciją dėl švietimo ir valdžios kišimosi į mokymąsi, bet, nesulaukęs jokios reakcijos, dėstė toliau:

– Stengiausi sudrausminti vaiką, įkrėsti jam proto, bet... – Jis vėl atsainiai numojo ranka. – Jis buvo vienas iš tų, kurie

jau gimsta blogi. Vogė, melavo, mušdavosi su kiekvienu, kuris tik kreivai į jį dirsteldavo. Kartą nugalabijo kaimynės katę vien už tai, kad ši visą naktį jam neleido miegoti. Mat po jo kambario langu katės meilinosi viena kitai. Rytojaus dieną Klivlandas nuėjo prie jos priekabos ir nusuko katei sprandą tiesiog tos besikeikiančios senės akivaizdoje. Ji grasino iškviesti policiją, bet neiškvietė, o gal farams jos nugnybta katė tiesiog nerūpėjo, nes suimti Klivlando tąkart jie neatvažiavo.

Staiga sėdėdamas ant kėdės jis pasilenkė į priekį ir pagrūmojo jiems ištiestu smiliumi.

– Bet tas reikalas su mergiote... Na, tas. A-a... – pratarė jis ryžtingai purtydamas galvą. – Už tai jis buvo nubaustas be reikalo, tai jau tikrai.

– Koks reikalas su mergiote? – netvirtu balsu paklausė Brita.

Džounsas atsirėmė į kėdės atlošą ir vėl sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Ji atrodė dvidešimt dvejų, o ne dvylikos, – niekinamu tonu aiškino jis. – Jei kas paklaustų manęs, pasakyčiau, kad ji buvo kekšytė, išsigando pampstančio pilvo ir visą kaltę suvertė Klivlandui. Bet nemanau, kad jam reikėjo *versti* ją ką nors daryti.

Raliui iš pasibjaurėjimo net skrandis trūktelėjo, ir jis pajuto, kad Britai taip pat. Klivlando Džounso mirtis pasauliui nebuvo didžiulis nuostolis. Net tėvas pripažįsta, kad jis buvo vagis, smurtautojas, banditėlis ir prievartautojas.

Tik ar charakteris svarbiausia? Jis žuvo būdamas policijos globoje. Prisiekusių teisėsaugos pareigūnų pareiga – ginti kiekvieną visuomenės narį, kad ir kokį šlykštų, kad ir koks baisus jo padarytas nusikaltimas. Kol visuomenė šios taisyklės nepakeitė, jos privalu laikytis, o tą kartą ji buvo pažeista.

Tik vargu ar Luisas Džounsas padės tai įrodyti. Apie sūnaus sulaikymą jis žino ne daugiau už Ralį.

– Ar jus aplankęs policininkas minėjo, – vėl uždavė klausimą jis, – kad Klivlando palaikų skrodimas parodė mirtį nuo sunkaus kaukolės lūžio, o ne nuo įkvėptų smalkių ir nudegimų?

– Aha. Jis sakė, kad Klivlandas susitrenkė galvą mušdamasis prieš pat suėmimą. Sakė, kad į nuovadą jį atvežę pareigūnai nė nepagalvojo, kad sužeidimai tokie rimti, kol jis nepradėjo keistai elgtis. Jie ketino vežti jį į ligoninę ir peršviesti galvą rentgeno aparatu, bet jis sukėlė gaisrą. Jis vis tiek būtų miręs, jei ne nuo smegenų traumos, tai nuo ko kito. – Džounsas pasitrynė smakrą. – Jei atvirai, aš net džiaugiausi, kad jis tiesiog užmerkė akis ir nesikankino. Be to, išvengė atsakomybės už padegimą ir visus per gaisrą žuvusius žmones. Tai jau tikrai mėšlas.

Po kelių sekundžių tylos Ralis paklausė:

– Kur Klivlandas palaidotas?

Džounsas pakilo nuo kėdės ir ištiesė ranką Britai virš galvos, prie sieninės lentynos. Ant jos stovėjo nedidukė statulėlė, vaizduojanti Jėzų kraujuojančiais delnais ir šonu, ant statmeno vamzdžio prilituota svastika ir cilindro formos dėžutė, kurioje tilptų pusė galono ledų.

– Klivlandas.

Ralis su Brita įbedė akis į cilindrą, kurį Džounsas kyštelėjo jiems arčiau, kad galėtų apžiūrėti. Ralis tarė:

– Jūs kremavote jo palaikus.

– Ne aš. Tas faras man pasakė, kad iš Klivlando ne kažin kas beliko, ypač po skrodimo, ir kad policijos nuovados pareigūnai jaučia sąžinės graužatį dėl to, kad jis žuvo karceryje, todėl, jei tik nesu numatęs kitokių laidotuvių, jie pasirūpins jo palaikais ir už viską sumokės. Aš ir sutikau. Pasirašiau dokumentą, patvirtinau, kad patikiu jiems kremuoti jo palaikus. Po kelių dienų tas faras atvežė man šitą.

Ralis pažvelgė į Britą; Brita – į Ralį. Abu turėjo ką šiuo klausimu pasakyti, bet pokalbis turėjo palaukti tol, kol jie liks vienu du.

Luisas Džounsas grąžino Klivlandą į jo amžino poilsio vietą ir vėl atsisėdo ant kėdės.

– Jūsų sūnaus mirties aplinkybių aš iki galo taip ir neištyriau, pone Džounsai, – vėl pradėjo kalbą Ralis.

– Kodėl?

– Aplinkybės taip susiklostė, kad buvau nušalintas nuo tyrimo. Bet dabar atsirado naujų įrodymų.

– Kokių?

– Kol kas dar nesu pasiruošęs jų atskleisti, kol nesurinkau visų faktų.

– Todėl jus ir sutrukdėme, – įsiterpė Brita. – Gal padėtumėte ponui Ganonui ir atsakytumėte į dar kelis klausimus, ypač tuos, kurie susiję su Klivlando suėmimu?

– Aš jau sakiau, kad nieko nežinau. Ar neklausėte farų? Jie neturi protokolų?

Nuleidęs negirdomis jo žodžius ir kelias akimirkas patylėjęs Ralis pasiteiravo:

– Gal žinote bent vieno kito Klivlando draugo pavardę?

– Ne.

– O priešo?

Džounsas prunkštelėjo.

– Neabejoju, kad turėjo jų daugybę, bet aš jų nepažinojau.

– Vadinasi, nežinote, su kuo jis tą dieną mušėsi arba kas galėjo smogti jam taip stipriai, kad sulaužytų kaukolę?

– Ne.

– Policijos pareigūnai jums šito nepranešė?

Tebesėdėdamas ant kėdės, jis nekantriai pasimuistė.

– Juk jau sakiau, kad ne.

Ralis spaudė Džounsą toliau.

– Jūsų sūnus kur nors dirbo?

– Nemanau.

– Ar palaikė santykius su kokia moterimi?

– Tikriausiai kiekvieną naktį, o sekmadieniais netgi du kartus, – išdidžiai išsišiepęs paaiškino Džounsas. – Jokios ypatingos moters. Bent jau aš negirdėjau apie tokią.

– Ar žinote, kur jis tada gyveno?

– Ne.

Vis aklagatviai. Jie dar kelias akimirkas pasėdėjo tylėdami. Pagaliau prabilo Brita:

– Jūs minėjote, kad neliko jokių Klivlando asmeninių daiktų.

– Ničnieko. Viskas, ką atvežę į nuovadą farai iškraustė iš jo kišenių, sudegė. Supleškėjo ir jų sudarytas tų daiktų sąrašas, bet tas faras prisiminė, ką Klivlandas turėjo.

– Ar jis minėjo kokį ypatingą daiktą? Gal ginklą?

– Ne. Tik įprastus daiktus. Šiek tiek pinigų. Šešiasdešimt dolerių ir trisdešimt septynis centus. Tas faras man grąžino visą sumą. Ir dar sakė, kad Klivlandas turėjo raktą, bet jis taip ir neatsirado, be to, aš vis tiek nebūčiau žinojęs, nuo ko jis. Dar turėjo pakelį cigarečių. Ir viskas.

Ralis vėl atsisėdo tiesus kaip styga.

– Klivlandas rūkė?

– Nuo vaikystės. Kniaukdavo cigaretes iš manęs ir mano senio, o neilgai trukus sutraukdavo ir tris, ir keturis pakelius per dieną. Niekada nepasitenkindavo mažiau nei vienu. – Jis nykščiu parodė į kukluksklanininko nuotrauką. – Kartą, kai visi trys nuėjome į atrakcionų parką, tėvukas Klivlandui nupirko žiebtuvėlį. Ne pigų vienkartinį, o tikrą. Ant jo buvo pavaizduota plika mergšė. Dviejų pozų. Hologramininis. Kai pakreipdavai žiebtuvėlį tam tikru kampu, ji išskėsdavo kojas. – Ir jis metė iškalbingą žvilgsnį į Britą. – Senis manė, kad tai geras pokštas. Klivlandas iš karto pasijuto suaugęs. Jis tą daikčiuką labai mėgo. Žaisdavo su juo netgi tada, kai neketindavo prisidegti cigaretės. Nuolat jį čiupinėdavo, jam tai tapo lyg ir nervingu įpročiu, suprantat?

– Sakyčiau, tokį neįprastą žiebtuvėlį policininkas turėjo prisiminti, – pasakė Ralis. – Ar to daikto jis neminėjo?

– Ne. Aš jo netgi paklausiau. Jis atsakė neprisimenantis, kad Klivlandas būtų turėjęs žiebtuvėlį.

– Prisiekęs rūkalius be žiebtuvėlio? Ir farui tai nepasirodė keista?

– Aš tik pasakoju jums, ką jis sakė. – Trumpą minutėlę Džounsas nieko nematančiomis akimis žvelgė tiesiai priešais save, o paskui liūdnai pratarė: – Aš būčiau labai norėjęs atgauti tą žiebtuvėlį. Kaip atminimo dovaną, primenančią Klivlandą ir mano senį, suprantat? Bet spėju, kad Klivlandas jį pametė, kas nors iš jo tą žiebtuvėlį pavogė ar panašiai. Jis švaistė visa, kas jo gyvenime buvo vertinga, tad, įtariu, bus praradęs ir tą žiebtuvėlį.

Ralis su Brita vėl susižvalgė, o tada Ralis tęsė pokalbį su Džounsu.

– Gal prisimenate dar ką nors, kas galėtų padėti mano tyrimui? Gal Klivlandas turėjo mėgstamą vietelę, kurioje dažnai lankydavosi? Mėgstamą užeigą?

– Kaip jau sakiau, mudu nebendravom.

– Ar Klivlandas priklausė kokiai nors gaujai? – Ralis žvilgtelėjo į lipnia juosta prie sienos priklijuotas nuotraukas. – Ar šiaip kokiai grupei?

– Kiek žinau, ne, – atsakė Džounsas. – Kviečiau jį prisidėti prie manęs ir dar kelių vyrų. Jis mokėjo elgtis su ginklais ir jam patiko leisti laiką miške. Bet tapti geru medžiotoju jam trūko kantrybės. Jis buvo pernelyg didelis nepasėda, suprantat? O tikram kareiviui būtina drausmė. Klivlandas nenorėjo, kad kas nors jam aiškintų, ką daryti.

Ralis nusivylė, kad šis pokalbis daug neatskleidė, bet jau nesugalvojo, ko dar paklausti. Kai jis klausiamu žvilgsniu pažvelgė į Britą, ši papurtė galvą. Nematydami prasmės ilgiau gaišti, jiedu padėkojo Džounsui už jiems skirtą laiką. Brita išėjo pirma, Ralis žengė iš paskos. Džounsas nutildė šunį, bet šis vis tiek urzgė, šiaušė keterą ir primerktomis akimis nulydėjo Britą, einančią prie automobilio.

Tokiu pačiu godžiu žvilgsniu ją nulydėjo ir šuns šeimininkas. Nutaisęs intonaciją, kokia kalbasi tik vyras su vyru, jis tarė:

– Susiradai mielą ir sultingą kąsnelį, Ganonai.

– Ačiū, – santūriai padėkojo Ralis.

– Ji – ta pupa iš televizijos, jos ieško farai, ar ne?

Ralis vienu šuoliu peršoko paskutines tris aptrupėjusių betoninių laiptų pakopas ir apsigręžė.

– Atsipūsk, – lipdamas žemyn nuramino jį Džounsas. – Nesiruošiu jos įduoti. Niekam pasaulyje nejaučiu tokios pagarbos, kaip dailiauodegėms. – Jis vėl pažvelgė į Ralį ir pamerkė akį. – Jūs visi manote, kad tas gaisras ir mano vaikio mirties aplinkybės kažkokios įtartinos. Taip? Tu nori išaiškinti blogus farus ir atskleisti korupciją tame sušiktame farų departamente.

– Panašiai.

Džounsas išsišiepė, parodydamas ant krūminių dantų užmautas auksines karūnėles.

– Tai varyk! – Ir jis atkišo kumštį krumpliais į viršų.

Ralis įbedė akis į tatuiruotus vyro pirštus, o tada bakstelėjo savo kumščiu į Džounso.

Su kiekvienu šio stotingo kūno raumenėlio judesiu trūkčiojo ir niūrioji giltinė.

– Papurtyk juos kaip reikiant, brolau. Dėjau ant tų komunistuojančių valdžios kalvaikių.

Dvidešimt pirmas skyrius

Brita pašnairavo į Ralį ir sudūrė savo kumščius.

– Tai dabar judu jau bičiuliai?

– Broliai. Nes mėginu atskleisti korupciją, klestinčią policijos departamente.

– Šit kaip. – Jiems nuvažiuojant ji paskutinį kartą metė žvilgsnį į namelį ant ratų ir iš pasibjaurėjimo net nusipurtė. – Jis man ne juokais įvarė baimės.

Caktelėjęs liežuviu Ralis atsakė:

– O tu jam patikai.

– Jis apie mane ką nors sakė? Ką?

– Patikėk, tu nenorėtum to žinoti. Bet jis pažino, kad tu – ta dingusi televizijos gražuolė, kurios ieško policija. – Nuostaba aiškiai atsispindėjo jos veide, ir Ralis pridūrė: – Aš irgi nemaniau, kad jis tave pažino, bet mums nereikia jaudintis, kad jis pakels aliarmą. Žmogus aiškiai leido suprasti, kad farų nemėgsta.

– Kaip ir visų kitų. Man net pagailo Klivlando Džounso.

– Jis išprievartavo dvylikametę.

– Žinau, žinau, ir vis dėlto... Jis buvo pakrikštytas neapykanta. Susidaro įspūdis, kad per visą savo trumpą gyvenimą nepatyrė nė vienos meilės dienos ir nebuvo auklėjamas.

– Nepamiršk, kad senelis jam padovanojo žiebtuvėlį.

– Su nuogos moters holograma.

Britos pasibjaurėjimas privertė jį nusišypsoti.

– Suprantama, tai neįprasta atminimo dovanėlė nuo senelio, tokia kaip, pavyzdžiui, kišeninis laikrodis, bet ji vis dėlto rodo, kad juos siejo šilti jausmai. Akivaizdu, kad tas žiebtuvėlis Klivlandui daug reiškė.

– Ir vis dėlto, tarp daiktų, kuriuos, kaip minėjo nenustatytas pareigūnas, Klivlandas turėjo suėmimo dieną, jo nebuvo. Įtartina...

– Taigi, taigi... Keista, kad jis neprisiminė žiebtuvėlio su nešvankia holograma, bet tiksliai žinojo, kiek pinigų turėjo Džounsas, netgi tuos trisdešimt septynis centus.

– Jie Klivlando kūną kremavo, kad jo palaikų nebūtų galima iškasti ir dar kartą ištirti.

– Labai gerai sutvarkyta. – Jis dar minutėlę pamąstė ir neslėpdamas apmaudo piktai pridūrė: – Jie paslėpė visus galus, Brita, ir padarė tai profesionaliai. Mes visiškoje aklavietėje.

– Negaliu daugiau vaidinti Nensės Driu*. Nenoriu visą likusį gyvenimą slapstytis.

– Jei liausies slapstytis, tavo gyvenimas gali būti ne toks jau ir ilgas.

– Tuo jau įsitikinome. Taigi, kas toliau? Turi kokių minčių?

– Jeigu aš vėl užspeisiu Džordžą Makgovaną, jis tiesiog numos ranka ir pasiųs mane po velnių. Arba padarys ką nors blogiau – jei tie persekiotojai yra jo žmonės. Nenoriu rizikuoti ir užvesti jų ant kelio, vedančio pas tave.

– Lieka Kobas Fordaisas...

– ...sėdintis dramblio kaulo bokšte valstijos valdžios rūmuose, ginamas apsaugininkų ir aukšto posto. Man nepavyks prie jo net prisiartinti, nes iš karto būsiu suimtas, o jei ir pavyks, jis tikrai neiškels rankų aukštyn ir neprisipažins.

– Džėjus ir Patas Vikhamas nebegyvi.

* Nancy Drew – mažoji detektyvė, JAV vaikų ir paauglių knygų bei filmų herojė.

– Taigi. Jie jau nekalba.

Staiga Brita prisiminė, ką Ralis jai pasakė vakar vakare.

– O Patas jaunesnysis?

– O kuo jis čia dėtas?

– Sakei, kad per laidotuves užklupai jį spoksantį į judu su Džordžu Makgovanu ir kad jo dėmesys Džordžą sunervino.

– Sunervino ar supykdė, negalėčiau tiksliai pasakyti. Bet Patas buvo aiškiai sutrikęs.

– Sutrikęs? Juk jis – policijos pareigūnas, – suabejojo Brita.

– Taip, bet jis nežiūrėjo į mus taip, kaip žiūrėtų faras. Jis žvelgė vogčiomis, lyg nerimaudamas, ne policininko žvilgsniu.

– Du kelerius metus nesimatę vyrai šnekučiuojasi bendro draugo laidotuvėse. Kodėl policijos pareigūnas dėl to turėtų susinervinti? – balsu samprotavo Brita. – Kodėl pamatęs, kad judu su Džordžu Makgovanu kalbatės, jis susijaudino? O jei jau taip, kodėl nepriėjo išsiaiškinti, apie ką sukasi pokalbis? O įdomiausia, kodėl jis apskritai nepratarė tau nė žodžio?

Ralis sustojo prie raudono šviesoforo signalo ir pažvelgė į Britą.

– Gal šito turėtume paklausti jo paties?

– Gal ir turėtume.

– Įdomu, kurioje pamainoje jis dirba?

– Nuo vienuoliktos iki septynių, – atsakė ji. – Nuo vienuoliktos ryto iki septynių vakaro. Nebent nuo tų laikų, kai ėmiau iš jo interviu, grafikas pasikeitė.

Ralis atsigręžė į ją taip staiga, kad jam net kaklo slanksteliai trakštelėjo.

– Tu kalbėjaisi su Patu jaunesniuoju?

– Kai buvo nužudytas jo tėvas. – Jausdama kylantį pažįstamą jaudulį, kuris apimdavo aptikus sensacingos istorijos pėdsaką, Brita pažvelgė į savo rankinį laikrodį. – Dabar jam kaip tik pietų pertrauka. Galime jį ten pasigauti.

– Tu žinai, kur jis valgo priešpiečius?

Ji žvaliai linktelėjo galvą.

– Kasdien ten pat.

Šį kartą pažvelgęs į ją atidžiau, Ralis tarė:

– Šiandien tu žeri vieną staigmeną po kitos. Kur važiuosime?

– Štai ir atvykome, – pasakė Brita rodydama pirštu į niekuo neišsiskiriantį namą niekuo neišsiskiriančiame vidutinės klasės kvartale.

– Jis pietauja namie?

– Kasdien, – patvirtino ji. – Jis man pasakojo, kad po pietų mėgsta trumpai numigti. Per pertrauką grįžta namo, suvalgo sumuštinį, nusnaudžia dvidešimt minučių ir grįžta į darbą.

– Jis ištikimas savo įpročiams.

– Tai jau tikrai.

– Ir toks neramus.

Ji gūžtelėjo pečiais.

– Dvi priešingos savybės.

– Tu jį neblogai pažįsti.

– Toli gražu. Kalbėjomės tris kartus, bet pašnekesys vis sukosi apie Pato tėvą. Vis dėlto prisimenu fragmentą apie tai, kaip jis praleidžia pietų pertrauką.

Ralis sustabdė automobilį prie šaligatvio, tiesiai priešais namą. Tai buvo baltas medinis karkasinis pastatas su tamsiai žaliomis apsauginėmis žaliuzėmis ir išpuoselėtu kiemu.

– Tu slapstaisi nuo teisingumo, – priminė jis ir išjungė variklį. – O jis – policijos pareigūnas. Ir vis tiek eini į jo namus.

– Pastaruoju metu esu dariusi ir dar beprotiškesnių dalykų, – pareiškė ji, stumtelėdama ir atsidarydama keleivio dureles. – Nuo tada, kai mane pagrobei, įprasto ir racionalaus elgesio taisyklės nustojo galiojusios.

Jiedu priėjo prie lauko durų, ir Brita paspaudė skambutį. Jie palaukė, bet praėjo minutė ir niekas jų neatidarė.

– Kietai miega, – tarė Ralis. – Arba stovi viduje nutaikęs tarnybinį revolverį į mus ir kviečiasi pastiprinimą. Bet man šis vaizdinys kažkodėl nelimpa prie vyro, kurį mačiau vakar. Į Purviną jį Harį* jis nepanašus.

Brita pakreipė galvą tarsi atidžiai klausytųsi.

– Girdi? Vanduo šniokščia.

Sekdama paskui garsą, ji nuėjo iki namo kampo, o paskui palei šoninę sieną iki pat galo. Žingsniuodamas paskui ją Ralis vis žvilgčiojo sau per petį, ar kas nors šioje ramioje trijų eismo juostų gatvelėje nesitaiko į plačią jo nugarą. Jei čia ir yra snaiperis, jis jo nematė. Bet, kita vertus, ir negalėtų pamatyti, tiesa?

Mintyse jis svarstė, ką dabar veikia Bačas ir Sandansas. Gal vėl verčia aukštyn kojom jo trobelę ieškodami to, ką vakar pražiopsojo? Gal jiems buvo liepta šiandien iš pat ryto grįžti ir išspręsti dvigubą Ralio Ganono ir Britos Šeli problemą? Gal radę tuščią trobelę dabar jie šukuoja miestą, tikrina neseniai viešbučiuose ir moteliuose įsiregistravusius svečius, atitinkančius jo ir Britos išvaizdos aprašymą? O gal tiesiog tyliai tūno ir laukia, kol jiedu su Brita vėl pasirodys horizonte? Šiaip ar taip, jis buvo įsitikinęs, kad jų darbas nebaigtas, ir jie darbuosis tol, kol jį atliks.

Taigi jo paranoja nebuvo vien perdėtai jautri reakcija. Tai anaiptol ne kvaila. Jis neturėtų liautis žvilgčiojęs sau per petį.

Vidinis Pato namų kiemas buvo rūpestingai prižiūrimas. Čia stovėjo smėlio dėžė, sūpynės, plytėjo šv. Augustino žole užsėta veja, augo gražių gėlių lysvės. Pasiėmęs laistymo žarną su purkštuku, Patas jaunesnysis laistė raudonžiedžių su vaškiniais lapais lysvę. Jis stovėjo nugara į Ralį į Britą ir negirdėjo jų ateinant.

* Dirty Harry – policijos inspektorius iš to paties pavadinimo JAV nuotykių filmo (1971).

Norėdama duoti ženklą, kad jie jau čia, Brita tarė:

– Gražios begonijos. Matyt, hibridinė, saulę mėgstanti veislė.

Pamatęs juos Patas taip sutriko, kad paleido iš rankų laistymo žarną. Veikiama spaudimo, ji ėmė ristis ir rangytis purkšdama vandenį, kol jis atsitokėjęs pagaliau puolė prie namo pamato įtaisyto čiaupo ir jį užsuko. Patas jaunesnysis vilkėjo civiliniais drabužiais. Prie diržo buvo prisisegęs policininko ženklelį, bet Ralis atkreipė dėmesį, kad jis neginkluotas.

Pato akys ėmė lakstyti susmigdamos tai į Ralį, tai į Britą. Jai jis tarė:

– Jūs ieškoma ir įtariama žmogžudyste.

– Aš nenužudžiau Džėjaus Burdžeso.

– Klarkas ir Chavjė mano kitaip.

– Jie klysta.

Tada jis pažvelgė į Ralį.

– Ką tu veiki kartu su ja?

– Norime tavęs šio to paklausti.

– Ko paklausti?

Vargu ar yra kita tokia rami ir miela vietelė kaip vidinis priemiesčio namo kiemas, bet Ralis vis tiek jautėsi esąs visiems kaip ant delno.

– Eime į vidų.

Patas, užuot informavęs Britą apie jos teises, atrodė, tuoj tuoj pasipustys padus ir spruks arba pridės kelnes, arba apvems begonijas, bet pagaliau, padvejojęs, linktelėjo galva ir nuvedė juodu link stiklinių verandos durų užpakalinėje namo dalyje. Į vidų jis įėjo pirma svečių, – šitaip nebūtų pasielgęs joks bent lašą košės galvoje turintis policininkas.

Verandoje stovėjo kuklūs baldai. Brita pasirinko pintą krėslą, Ralis prisėdo ant tokios pačios sofutės, o Patas liko stovėti.

– Negaliu leisti jums iš čia išeiti. Patys žinote.

Kitomis aplinkybėmis agresyvi jo laikysena būtų atrodžiusi juokingai. Bet Ralis nė nekrūptelėjo.

– Ar namuose yra dar kas nors? – paklausė jis.

Patas papurtė galvą.

– Mano žmona dvi dienas per savaitę ligoninėje dirba savanore. Vaikus ji palieka pas savo motiną. Ketinate paimti mus įkaitais?

Mintis buvo tokia absurdiška, kad Brita net nesiteikė jos komentuoti.

– Kai pastarąjį kartą jus mačiau, jūsų žmona laukėsi.

– Taip, sūnaus. Per tą laiką susilaukėme dar ir dukters. Vaikai beveik vienmečiai. Tarp jų vos daugiau nei metų skirtumas.

– Sveikinu, nors ir pavėluotai, – tarė ji.

Bet į jos mandagumą šis vyras, atrodo, žiūrėjo nepatikliai. Nenuleisdamas akių nuo atvykėlių, jis nervingai laižėsi deformuotas lūpas. Jo burna ir žandikaulis irgi buvo subjauroti. Burna neproporcingai nukrypusi į kairiąją veido pusę, o žandikaulis pasislinkęs į dešinę. Kreiva nosis taip pat nekūpsojo per vidurį veido.

Ralis mintyse klausė savęs, kokia nelaimė šitaip sudarkė Pato jaunesniojo veidą, ir negalėjo atsispirti pagundai lyginti šį jaunuolį su jo velioniu tėvu.

Patas vyresnysis buvo niekuo neišsiskiriančios išvaizdos, aukštas ir lieknas, ne raumenų kalnas, bet tikrai raumeningesnis už sūnų. Iki to ryto, kai pabudo vienoje lovoje su Siuzi Monro, Ralis Patą vyresnįjį pažinojo tik per Džėjų. Jiedu buvo kelis kartus susitikę: visuomet dalyvaujant Džėjui ir visuomet viešuomenėje. Jis atrodė gana malonus žmogus. Tiesa, ne itin draugingas, tačiau niekas ir negalėjo konkuruoti šia savybe su Džėjum, visuomet atsidurdavusiu visuotinio dėmesio centre. Džėjaus draugijoje niekam nebūdavo leidžiama spindėti. Bet Patas vyresnysis ir šiaip nebūtų spin-

dėjęs. Jis atrodė uždaras, rimtas vyras, galintis įbauginti savo santūrumu.

Sūnuje jokių tėvui būdingų savybių Ralis neįžvelgė, ir skirtumai tarp tėvo ir sūnaus nebuvo vien fiziniai. Jaunesnysis neturėjo nė lašelio vyresniojo savitvardos. Jis atrodė baikštus. Ant viršutinės lūpos ištryško prakaito lašeliai, be to, jis negalėjo ilgėliau sutelkti žvilgsnio į vieną tašką.

Nepaisant aiškių nervinimosi ženklų, jis dar kartą nesėkmingai pabandė parodyti drąsą. Nutaręs kreiptis į Ralį, jis leptelėjo:

– Dingai iš miesto užsitraukęs gėdą. Ko grįžai?

– Tai vis dėlto pažinai mane vakar per laidotuves.

– Žinoma.

– Tai kodėl nepriėjai pasisveikinti? Todėl, kad vis dar prisimeni, kokiomis aplinkybėmis buvau atleistas iš darbo ir išvažiavau iš miesto?

Patas jaunesnysis vėl apsilaižė lūpas.

– Prisimenu, kaip apie tai kalbėjo mano tėtis.

– Ak, tikrai? Ir ką gi jis sakė?

– Aš... smulkmenų nepamenu. Tik tiek, kad buvai įsivėlęs į kažkokį sekso skandalą ir kad ta mergina mirė. – Jis įdūrė žvilgsnį į Britą. – Tai dabar jūs su juo išvien? Žinote, man neprireiks nė dviejų minučių, kad čia atbildėtų visas policijos departamentas.

Brita nė nemirktelėjo. O Ralis šyptelėjo. Atrodė, kad Patas jaunesnysis greičiau apsipils ašaromis, o ne įgyvendins tuščią grasinimą.

– Kad ir ką judu dabar darote, vis tiek būsite sučiupti, – pareiškė jis.

– O kaip *tau* atrodo, ką mes darome? – ramiai paklausė Ralis.

– Stengiatės išvengti suėmimo.

– Manęs policija neieško.

– Bet jos ieško! – šūktelėjo Patas ir jo balsas užlūžo. – Tu jai padedi ir...

– ...kurstau nusikalsti. Žinau. Sėsk. – Šį žodį Ralis ištarė grėsmingu tonu, ir vyrukas palūžo. Jis klestelėjo į krėslą sau už nugaros ir vėl atrodė taip, tarsi tuoj ims lupti ožius. Ralis ėmė baimintis, kad Patas negautų širdies smūgio jam dar nespėjus užduoti svarbių klausimų, tad pradėjo nuo lengvesnių.

– Vakar laidotuvėse nemačiau tavo motinos.

– Ji... pensione. Alzhaimerio liga.

– Užjaučiu, – įsiterpė Brita.

– Aš irgi.

– Iš pradžių maniau, kad tie simptomai – jos gedulo išraiška, na, žinai, po to, kai buvo nužudytas tėtis... Bet jos sveikata vis blogėjo. Daugiau negalėjau ja pasitikėti ir palikti jos vienos. Ji jau dveji metai pensione.

– Jai tai turėjo būti siaubingas smūgis.

Patas vėl pažvelgė į Britą.

– Kas?

– Jūsų tėvo mirtis.

– Ak! Taip, aišku. Tai buvo baisus smūgis mums visiems.

– Atgaivink man atmintį ir papasakok, kaip tai atsitiko, – paliepė Ralis.

– Tai skausminga tema. Nenoriu apie tai kalbėti.

Ralis pervėrė jį griežtu, nė lašo užuojautos neturinčiu žvilgsniu.

Kad ir nenoromis, Patas pakluso.

– Tą dieną tėtis nedirbo. Užvaduodamas mamą jis nuvažiavo į prekybos centrą. Pakeliui namo, šoninėje gatvelėje pamatė besipliekiančius vyrus. Čiupo mobilųjį, paskambino į nuovadą ir pranešė, kad tame kvartale patruliuojantis ekipažas atvažiuotų patikrinti, kas ten dedasi. – Jis kilstelėjo siaurus pečius ir garsiai atsiduso pro subjaurotą burną. – Kas vyko paskui, galime tik spėlioti. Greičiausiai netrukus chuliganai visai įsisiautėjo, ir tėtis ėmė baimintis, kad kas

nors gali nukentėti dar prieš atvykstant patruliams. Jis išlipo iš automobilio ir nubėgo į tą gatvelę.

Patas trumpam nutilo ir vėl atsiduso.

– Kai atvyko pareigūnai, tėtis tysojo toje gatvėje. Kulka jam pataikė į pilvą. Jį buvo ištikęs šokas. Dar nespėjus atvykti greitajai pagalbai, jis nukraujavo. – Jis pažvelgė į Ralį, į Britą, tada vėl į Ralį ir baigė: – Štai ir viskas.

– Šis nusikaltimas taip ir liko neišaiškintas, ar ne? – pasiteiravo Ralis.

– Pėdsakų nebuvo daug, – paaiškino Patas. – Nei ginklo, nei įvykio liudytojų, tiesą sakant, nebuvo už ko užsikabinti.

– Jo žudikas taip ir vaikšto nenubaustas. Tai turėtų erzinti.

Išgirdęs šią Britos pastabą, Patas nunarino galvą.

– Jūs nė neįsivaizduojate...

Po trumpos tylos Ralis uždavė kitą klausimą:

– Kas tyrė šią žmogžudystę?

Patas pakėlė galvą ir įbedė akis į jį.

– Na, keli detektyvai. Visas departamentas nekantravo sučiupti žudiką ar žudikus. Juk žinai, kaip būna, kai nužudomas policininkas, – pridūrė jis ir žvilgtelėjo į Britą, tuo žvilgsniu netiesiogiai, bet gana tiesmukai primindamas jai Džėjaus Burdžeso nužudymą.

O Ralis mygė toliau:

– Tą bylą tyrė Džėjus? Džordžas Makgovanas?

– Taip, drauge su kitais. – Išgirdęs pavardes Patas tapo dar nervingesnis. – Kodėl klausi?

– Dėl didvyriško elgesio gaisro dieną jų, Kobo Fordaiso ir tavo tėvo vardai visuomet siejami.

– Ar jūsų tėvas kada nors apie tai kalbėjo? – paklausė Brita.

– Apie gaisrą? Ne, – skubiai išbėrė jis. – Nelabai. Nedažnai.

– Kodėl?

– Jam nepatiko visos tos didvyriams skirtos liaupsės.

– Kodėl?

– Tai, ką tėtis tą dieną padarė, jo įsitikinimu, buvo jo pareiga. Ir nieko daugiau.

– Tas gaisras buvo lūžio taškas jo karjeroje ir gyvenime, ir jis apie tai nekalbėdavo? – nusistebėjo Ralis.

– Ne.

– Netgi namuose? Netgi su tavimi ir tavo motina?

Prieš atsakydamas Patas dėbtelėjo į tą pusę, kur sėdėjo Brita.

– Žiniasklaida vis nedavė ramybės. Visas tas viešumas tėčiui nepatiko. Jis nenorėjo, kad būtų keliama tiek daug triukšmo.

– Džėjus ir kiti kaip tik stengėsi kuo labiau tą įvykį išpūsti, – įterpė žodelį Ralis.

– Tėtis nenorėjo pelnytis iš tragedijos.

– Ar tai kaip nors paveikė jo draugystę su kitais trimis vyrais, kurie norėjo iš to pelnytis?

– Ne.

– Tikrai?

– Tikrai.

– Na gerai... – Ralis kelias sekundes patylėjo, o tada paklausė: – Kada paskutinį kartą mateisi su Džėjumi Burdžesu?

– Kada kalbėjausi? Per tėtės laidotuves.

– O vėliau – nebe? – nustebo Ralis. – Praėjo daug laiko, Patai.

– Na, kartais sutikdavau jį nuovadoje, – paaiškino jis. – Bet ne... šiaip gyvenime nebendravome. Kodėl tai taip svarbu?

– Nes kelios valandos prieš jį uždusinant Džėjus pasakė panelei Šeli, kad nori papasakoti istoriją, kuri švystels į viršų jos kaip žurnalistės reitingus ir tikriausiai užtikrins jai darbą bet kurioje televizijos stotyje. Bet ji buvo apnuodyta narkotikais, o Džėjus nužudytas jai dar nespėjus paimti iš jo to išskirtinio interviu. Gal tu žinai, kokia tai galėjo būti istorija?

Patas jaunesnysis pašoko ant kojų kaip įdurtas, kaip lėlė, kurią valdantis meistras per staigiai truktelėjo virveles.

– Neįsivaizduoju. Kaip sakiau, jau daug metų tarp mudviejų su Džėjumi nebuvo jokio asmeniško pokalbio. – Tada jis atsisuko į Britą ir, rodydamas į ją tirtančiu pirštu, pasakė: – Aš jus areštuoju.

– Tik ne šiandien. – Ralis atsistojo. Brita pasekė jo pavyzdžiu. Ralis priėjo prie Pato ir, galima sakyti, įspraudė jį atgal į krėslą. – Ką žinai apie tą naktį, kai mirė Džėjus?

– Nieko. – Ralis pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu. Patas jaunesnysis susigūžė kaip vabzdys, kurį ketina prismeigti prie kamštinės lentos. – Nieko, tik tai, kad Džėjų nužudė ji, – pralemeno jis. – Žmogžudysčių skyriuje aš nedirbu, bet girdėjau departamente tokį gandą. Visi girdėjo. Tai neeilinė byla. Klarkas ir Chavjė turi tvirtų įrodymų, kad tai jos darbas.

– Klysti, – atrėmė Ralis. – Arba meluoji, arba į policijos departamento gandonešių sistemą detektyvai pumpuoja grynas nesąmones. Jie negali turėti jokių įrodymų, nes jų nėra. Ji nieko nenužudė. Kai pamatysi Klarką ir Chavjė, perduok jiems, kad taip sakiau aš. – Ralis tvirtindamas kumštelėjo policininkui į krūtinę.

– O dabar mudu su panele Šeli eisime sau, Patai.

– Negaliu jūsų paleisti.

– Mes išeiname, o tu mūsų nestabdysi. Net nemėginsi. – Kelias akimirkas Ralis laikė įbedęs į jį perspėjantį žvilgsnį, o paskui mostelėjo Britai, kad eitų prie durų. Pats išėjo jai iš paskos. Kaip ir buvo galima tikėtis, Patas net nebandė jiems sutrukdyti.

Ralis ir toliau žingsniavo visiškai ramiai ir lengvai, bet kai jiedu pasuko už namo kampo, liovėsi vaidinęs. Jis suėmė Britą už alkūnės ir paskubomis nuvedė ją prie pastatyto automobilio, pakeliui žvilgsniu tirdamas šio ramaus kvartalo gatvę, dairydamasis gelsvai kaštoninės spalvos sedano ir klausydamasis, ar neišgirs artėjančių policijos sirenų.

Patas jaunesnysis negaišo. Čiupo mobilųjį ir surinko atmintinai žinomą numerį. Bet tai nebuvo nei pagalbos telefonas 911, nei policijos departamento numeris.

Jis tikėjosi, kad galės palikti pranešimą balso pašto dėžutėje ir jam nereiks tiesiogiai šnekėtis su tuo žmogumi, bet po trečio signalo atsiliepė pats adresatas.

– Čia Patas jaunesnysis.

– Kas yra?

– Spėk, kas netikėtai apsilankė mano namuose.

– Nenoriu spėlioti, noriu žinoti.

– Brita Šeli.

Po akimirką trukusios nuostabos persmelktos tylos, ragelyje vėl pasigirdo balsas:

– Nieko sau... Tai bent staigmena.

– Ji elgėsi įžūliai.

– Ko iš tavęs norėjo?

– Paklausti, ką žinau apie tą sensacingą istoriją, kurią Džėjus norėjo jai papasakoti prieš pat mirtį.

– *Šūdas!*

Patas jaunesnysis nusišluostė prakaituotą delną į kelnių klešnę.

– Tai dar ne viskas. Spėk, kas atėjo kartu su ja.

– Ralis Ganonas.

Jis su palengvėjimu pagalvojo, kad jam bent jau neteks pranešti blogų naujienų.

– Ką jiems papasakojai apie Džėjų?

– *Nieko!* Nieko, prisiekiu. Norėjau ją suimti, bet negalėjau pasiekti tarnybinio ginklo. Ganonas mane... ee... įveikė, pargriovė ant grindų ir apsvaigino. Kol tysojau, jie paspruko.

– Pilku sedanu?

– Taip, tuo pačiu, kuriuo jis vakar buvo atvažiavęs į laidotuves.

– Matei registracijos numerius?

– Aš... Maniau, tu juos turi.

– Jis ne kvailys. Tikrai bus pakeitęs kitais.

Apie tai Patas nepagalvojo.

– Ko... kol nusigavau iki lango, jie jau buvo per toli, be to, numeriai buvo apskretę purvu...

– Turi juos ar ne?

– Ne.

Jo ausį pasiekė slopinamas, bet vis tiek girdimas keiksmas.

– Jie sakė, kur ketina važiuoti?

– Ne.

– Gal bent užsiminė?

– Ne.

– Paklausti nesusiprotėjai?

Jis nesusiprotėjo. Ir kodėl gi jis nesusiprotėjo?

– Jie man vis tiek nebūtų pasakę.

– Kodėl nepranešei man, kol jie dar buvo pas tave?

– Negalėjau. Ganonas turi revolverį.

– Jis grasino tave nušauti?

Tiesą sakant, ne. Pistoletas tūnojo saugiai užkištas už Ganono kelnių juosmens.

– Tiesiogiai negrasino. Bet pasirūpino, kad ginklą pamatyčiau.

Tai irgi nebuvo gryna tiesa, bet nušvietus įvykius šitaip jo situacija atrodė grėsmingesnė, o pavojus gyvybei didesnis, negu buvo iš tiesų.

– Ką dabar darysi, Patai? Paskambinsi kolegoms pareigūnams ir praneši, kad pas tave buvo užsukusi jų ieškoma bėglė?

Tai buvo klastingas klausimas. Juk jam buvo primygtinai liepta šito nedaryti.

– Ganonas grasino susidoroti su mano šeima, jei kam nors apie tai prasitarsiu.

– Turi ginti savo šeimą. – Šie žodžiai buvo ištarti su vos juntama humoro gaidele. – Jei dar kada pamatysi Ganoną arba Britą Šeli...

– Tuoj pat pranešiu tau.

– Taip ir padaryk, Patai. Nes šita Džėjaus istorija gali pražudyti mus visus. Taip pat ir tave.

Šia grėsminga gaida pokalbis ir baigėsi.

Dvidešimt antras skyrius

Ralis nulupo automobilio registracijos numerį nuo galingo džiunglių visureigio ir sukeitė su savo automobilio lentele.

– Daraisi tikras šios srities žinovas, – replikavo Brita Raliui, kai šis grįžo pas ją į pilką sedaną.

– Ne kažin koks. Turėjau parduoti šitą ir nusipirkti kitą mašiną, tik bijau, kad jie jau spėjo atlikti namų darbus.

– Bačas ir jo dragužis?

– Mhm. Jiems tereikia pereiti per visus naudotų automobilių pardavėjus, kurių įmonės paminėtos telefonų ir adresų knygoje. Vos tik išvažiuotume iš aikštelės su ką tik įsigytu automobiliu, papirktas pardavėjas tuoj pultų prie telefono perduoti karščiausių naujienų. Ieškoti privačių pardavėjų neturime laiko. Apie lėšas kitam automobiliui pirkti nė nekalbu.

– Jau sakiau, kad padengsiu pusę visų tavo išlaidų.

Bet jis tik nusijuokė.

– Tu vesk apskaitą, o aš pamėginsiu nusikratyti tų ant kulnų lipančių samdytų žudikų.

– Manai, kad jie samdyti žudikai?

– Nei Fordaisas, nei Makgovanas patys rankų nesiteptų. Mus medžiojantys tipai turi būti profesionalai.

– Maniau, taip būna tik filmuose.

– Aš irgi taip maniau, kol nepamačiau, kaip tave nustumia nuo kelio ir teškia į upę.

Jis pajudėjo iš požeminės aikštelės, kur apkeitė automobilių numerius, ir netrukus nėrė į judrų prospektą, kur visiems čarlstoniečiams tęsėsi įprasta darbo diena. Jiedu pravažiavo pro grupę turistų, gido vedamų apžiūrėti istorinės miesto dalies. Dauguma žioplinėjančių atvykėlių avėjo patogiais batais, buvo užsidėję kepuraites su snapeliu ir apsiginklavę fotoaparatais bei kelionių vadovais, bet Ralis vis tiek įtariai visus nužvelgė akimis ieškodamas jų būryje baltos varnos.

– Bačą ir Sandansą jau matėme. Bet jų gali būti ir daugiau, – paaiškino jis.

– Ne itin maloni mintis. – Brita pašnairavo į motociklininką, pjaunantį savo harlėjumi gretima eismo juosta.

– Tie žmonės tikrai nenusiplaus rankų ir nepaliks mūsų ramybėje, Brita. O mes kol kas sukamės uždarame rate ir nė per žingsnį nepasistūmėjome į priekį. Susitikimas su Luisu Džounsu nedavė rezultatų. Jo neapykanta farams, apskritai valdžiai buvo nuoširdi. Sutinki su manimi?

– Sutinku.

– Jeigu apie Klivlando mirtį jis žinotų ką nors, kas padėtų atskleisti nusikalstamą veiklą policijos departamente, būtų mielai mums viską išklojęs. Taigi, nors ir visomis keturiomis pritaria mūsų siekiui, iš jo jokios naudos.

Brita suraukė antakius.

– Nenoriu, kad jis priklausytų mūsų komandai.

– Man ši mintis irgi ne prie širdies.

– Ten buvo tikros rankinės granatos?

– Nenorėčiau trūktelėti sprogdiklių ir įsitikinti.

Trumpą minutėlę jiedu važiavo tylėdami, o tada Brita tarė:

– Patas Vikhamas...

– Mm?

– Meluoja.

– Pro savo kreivus dantis.

– Ir tu taip pamanei?

– Tiesiog žinau. Bet kaip mums priversti jį iškloti tai, ką slepia? Apkaltinę, kad meluoja, nieko nepešime. Mušte išmušti tiesos irgi negalime. Kokių dar bus pasiūlymų?

– Jis ne tik meluoja, – pridūrė ji, – bet man pasirodė ir kažin koks liūdnas.

– Gal dėl veido?

– Dėl to sužalojimo, taip, bet jaučiu, kad tas liūdesys kur kas gilesnis, tai – giliai paslėpta kančia.

– Jis kontoros žiurkė, per skystas apsiauti policininko batus ir išeiti patruliuoti į gatvę. O jo tėvas buvo detektyvas, kietas bičas, išdrįsęs vienas įžengti į gatvelę pavojingame kvartale ir bandęs nutraukti nusikaltėlių gaujos muštynes.

– Gal Patas vyresnysis buvo ne tiek kietas, kiek lengvabūdis, – pasakė ji. – Kodėl jis nepalaukė pastiprinimo? Argi ne tokia įprastinė operatyvinės veiklos procedūra?

– Jis suklydo įvertindamas padėtį ir sumokėjo už tai gyvybe. Šiaip ar taip, tėvo didvyrio statusas tapo sūnui pečius slegiančiu palikimu, kurį jam sunku pakelti. Juolab kad...

Staiga jis nutilo ir nebaigė minties. Brita pažvelgė į jį.

– Kas yra?

Ralis susimąstęs papurtė galvą.

– Buvo šovusi viena mintis, bet pradingo. Gal dar sugrįš.

Jiems besišnekučiuojant Ralis vinguriavo tarp mašinų, kaitaliojo eismo juostas, nevengė staigių posūkių ir vis žvilgčiojo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, tikėdamasis pamatyti tą, kuris juos galbūt seka. Jis traukė link motorkiemio, bet važiavo darydamas plačias apylankas.

– Rali, o jei paskambinčiau detektyvui Klarkui ir viską jam papasakočiau? Jei viską iškločiau? Apie tai, kad mane pagrobei ir kodėl taip pasielgei. Apie vyrus, nustūmusius mane nuo kelio.

– Šito neįmanoma įrodyti, prisimeni?

– Na, automobilis – irgi šis tas. Jie negalėtų įrodyti, kad jis *nebuvo* nustumtas nuo kelio.

– Ne, bet Klarkas būtent taip ir manys. Pirma, esi įtariama žmogžudyste. Antra, tavo alibi, – girdi, tau kažkas įbėrė pasimatymų narkotikų. Tai įrodyti ne tik kad mažai tikėtina, bet apskritai neįmanoma. Trečia, vengdama sulaikymo tu pasprukai iš namų.

– Bet juk nepasprukau.

– Tai nesvarbu. Aiškinu, ką manys Klarkas. – Jis trumpam nutilo ir pažvelgė į Britą. – Tu tvirtini, kad nuo kelio tave nustūmė greičiausiai tie patys vyrai, kurie nužudė Džėjų. Bet tavo automobilis nė trupučio neapgadintas, tik priekinis stiklas išmuštas, ir tai galėjai padaryti tu pati. Galėjai pati įvaryti automobilį į upę ir paskutinę akimirką iš jo iššokti. Štai kaip viskas atrodys Klarkui.

– Supratau, ką nori pasakyti, – liūdnai tarstelėjo ji.

– Be to, jiedu su Chavjė greičiausiai tikisi, kad anksčiau ar vėliau jiems paskambinsi. Ir jie pasistengs, kad tau paskambinus būtų galima susekti, kur esi.

– Studijuodamas Policijos akademijoje daug išmokai...

– Pagrindus. Išmokau pakankamai ir galiu spėti, kad jeigu dabar pasiduosi arba būsi sulaikyta, visuomenė niekada nesužinos tikrosios lemtingojo gaisro ir Klivlando Džounso istorijos.

– Neabejoju, kad tu teisus, bet... – Staiga Brita atsisėdo kaip styga. – O jei vis dėlto visuomenė *sužinos*?

– Kaip? Apie ką tu kalbi?

Brita sulenkė koją per kelį ir pasisuko į Ralį.

– Televizijos stotyje yra toks jaunuolis. Operatorius. Jis tikrai išmano savo darbą. Mes kartu puikiai dirbame. Jis mane mėgsta. Bet ne *taip*, kaip tu pagalvojai, – Raliui nužvelgus Britą iškalbingu žvilgsniu, paaiškino ji.

– Statau dešimt prieš vieną, kad *taip*.

– Jis vedęs.

– Statymo vis tiek neatsiimu.

– Taigi, o jeigu jis susitiktų su mumis kokioje nuošalioje vietelėje ir mes nufilmuotume siužetą? Tada jis galėtų parnešti šitą medžiagą į televiziją ir paleisti per žinias.

– O koks tai būtų siužetas?

– Tu papasakotum savo istoriją, aš – savo.

– Ar jie tai transliuotų?

– Po savo spaudos konferencijos buvau išprašyta neterminuotų atostogų, nors alga ir toliau mokama. Mano direktorius, pasirodo, visiškas pašlemėkas: pažadėjo pagalbą ir paramą, bet, nepaisydamas to, ėmė ir nusiplovė rankas. Kaip suprantu, toje televizijoje dirbsiu neilgai. Bet jeigu Septintasis kanalas atsisakys paleisti į eterį tą vaizdo įrašą, neabejoju, kad konkurentai tokios progos tikrai nepraleis.

– Operatoriaus už tai laukia bausmė.

– Galbūt, bet juk trumpalaikė.

– Laisvės atėmimo bausmė, Brita. Policininkai apspis jį kaip vanagai ir reikalaus pasakyti, kur mes slapstomės, o jeigu jis šito nepadarys, įmes jį į cypę.

– O tai privilios pačius geriausius advokatus, dirbančius tūkstančio mylių spinduliu aplink Čarlstoną. Jis taps toks garsus, kad tikriausiai netgi palypės karjeros laiptais į viršų.

Ralis apsvarstė visus šio pasiūlymo aspektus, bet galų gale papurtė galvą.

– Sakykime, operatorius sutinka praleisti šiek tiek laiko kalėjime, jei paskui taps tikra garsenybe, o viena arba visos televizijos stotys paleidžia tą įrašą į eterį. O kur mūsų pasakojimo teisingumą patvirtinantys įrodymai?

– Jie išleis tą įrašą į eterį, o paskui visą informaciją paneigs.

– O kaipgi *mūsų* atsakomybė? Fordaisas, Makgovanas, galbūt netgi Džėjaus artimieji ir Vikhamų šeima iškels mums bylą už šmeižtą ir ją laimės. Šnekėti galime daug, bet nieko negalime įrodyti.

– Prakeikimas... – pratarė ji, kumščiu trinkteldama sau į kelį. – Visada tas pats.

– Taip, visada tas pats, – niūriu tonu pakartojo jis. – Negana, kad iš paskutiniųjų mokėsi bylų išlaidas, tai dar visą likusį gyvenimą būsi priversta nuolat dirsčioti per petį. Jie nužudė Džėjų, kad paslaptis neiškiltų aikštėn, o juk jis buvo vienas iš jų.

– Bet tavęs nenužudė.

– Jiems tai neatrodė reikalinga. Užteko išvyti mane iš miesto. Dabar, kai pasikalbėjau su Džordžu, jie žino, kad lipu jiems ant kulnų. Galima sakyti, pamosavau jam prieš nosį raudona skepeta.

– Ir *kam gi* kišai prie jo nagus?

– Klausi kaip sąjungininkė ar kaip reporterė?

– Ir kaip sąjungininkė, ir kaip reporterė.

Pagalvojęs apie tai, Ralis atsakė:

– Manau, tam, kad viskas pajudėtų. Penkerius metus šis reikalas nedavė man ramybės. Noriu jį baigti, išspręsti vienaip ar kitaip ir padėti tašką.

Paskutinis jo ištartas sakinys buvo toks aiškus, kad kelias minutes jie sėdėjo tylėdami. Paskui Brita tarė:

– Šis pasiūlymas tau nepatiks dar labiau už du pirmuosius.

– Rėžk.

– Paskambink teisėjai Melors.

– Ne.

– Klausyk, Rali, žinau, kad nenori jos įpainioti, ypač šį kartą, bet ji mums – labai naudingas žmogus. Jei nenori skambinti tu, paskambinsiu aš, nors tai ją tikrai sukompromituotų. Juk aš slapstausi nuo teisėsaugos. Tad padėti man būtų ne tik neetiška, bet ir nelegalu. Bet tu – senas bičiulis, ieškantis atsakymų į...

– Žinau, kad būtų protinga paskambinti, – neleido jai baigti Ralis. – Tiesiog nenoriu stumti Kendės į padėtį be išeities.

Sutikusi padėti, ji rizikuos savo paskyrimu. O jei nesutiks, apvils draugą. Bet kuriuo atveju ji pasmerkta.

– Nebent ji padėtų niekam apie tai nežinant.

Išgirdęs šiuos žodžius, jis trumpam susimąstė.

– Ir nebent paprašyčiau jos tik nedidelės paslaugos.

– Apie kokią nedidelę paslaugą galvoji?

– Apie telefono skambutį.

– Kam?

– Kobui Fordaisui. – Matydamas Britos nuostabą, jis paaiškino: – Norėčiau atnaujinti aną mudviejų pokalbį tarp keturių akių, kai jis nė nesvarstęs atmetė mano tvirtinimą, kad buvau apsvaigintas narkotikais.

– Kodėl šios versijos jis netyrė toliau? Ar bent jau neapsimetė tiriantis?

– Velnioniškai geri klausimai, – pripažino Ralis. – Fordaisas iš kailio nesinėrė ir pasitenkino atlikęs būtinus formalumus. Ir laikėsi per atstumą nuo viso to bjauraus reikalo su Siuzi Monro. Per *saugų* atstumą.

– Argi ne keistas elgesys žmogaus, kuris skelbiasi nusikaltimo aukų gynėju? Be to, jis palaiko gerus santykius su žiniasklaida.

– Tu tiesiog skaitai mano mintis. Jis atsiribojo nuo Siuzi Monro bylos panašiai kaip ir Džėjus stengėsi neturėti nieko bendra su mano atliekamu gaisro priežasčių tyrimu.

– Matyt, Fordaisas čia irgi įsivėlęs.

– Dėl šito nesiginčysiu.

Akimirksniu apsisprendęs, Ralis staiga įsuko į pusfabrikačių parduotuvės automobilių aikštelę ir sustojo prie sienos, ant kurios buvo pritvirtintas mokamas telefonas. Stebėjimo kameros, įrengtos virš parduotuvės įėjimo, kur nuolat įeidavo ir išeidavo pirkėjai, jo negalėjo užgriebti.

– Mobiliųjų telefonų laikais šitie daiktai vis dar veikia? – paklausė Brita.

– Tikėkimės, kad bendrovė „BellSouth“ prie šito aparato dar neprisikasė.

Išgirdusi pavardę, saldžiabalsė padėjėja Ralio nepažino ir atsisakė sujungti su teisėja Melors, nors jis ir pareiškė esantis senas teisėjos draugas.

– Atleiskite, pone Ganonai. Tuoj turi atvykti „60-ies minučių“ filmavimo komanda, ir teisėja ruošiasi...

– Paklauskite jos, ar „Cracker Jacks“ sūrainių pakuotėje pastaruoju metu rado kokių neįprastų dovanėlių.

– Prašau?!

– Tiesiog paklauskite jos. Ji su manimi pasikalbės.

Ji giliai ir kankinamai atsiduso, įjungė laukimo režimą, ir netrukus jis išgirdo Kendės balsą.

– Pasprink mėšlu ir stipk, subingalvi.

Ralis nusijuokė.

– Taip ir maniau, kad tie žodžiai atvys tave prie telefono.

– Jau daug metų apie tai negalvojau. Ko gero, vis dar galėčiau iškelti tau bylą dėl seksualinio priekabiavimo. Koks senaties terminas taikomas tokiems nusikaltimams?

– Manęs klausi? Juk tu mūsų teisės žinovė.

Kai jiedu su Džėjumi jau buvo vyresniųjų klasių mokiniai, Kendė mokėsi žemesnėje klasėje. Ir aistringai įsimylėjo vieną iš jų bendramokslių. Jie jai pasakė, kad tas vaikinas mėgsta „Cracker Jacks“ sūrainiukus ir nuolat juos kramsnoja. Girdi, jeigu ji norinti pavergti jo širdį, turinti kartu su juo suvalgyti pakuotę „Cracker Jacks“. Kendė taip ir padarė, tik, didžiai savo gėdai, netrukus pamatė, kad maišelio viduje esančią dovanėlę Ralis ir Džėjus pakeitė aukso spalvos folijoje įpakuotu prezervatyvu.

– Kaip judu tai padarėte? – paklausė ji. – Įkišote per maišelio dugną?

– Profesinių paslapčių neišduodu.

Kai abu šiek tiek aprimo ir liovėsi juoktis, ji tarė:

– Dievulėliau, kaip gera girdėti tavo balsą. Vakar vakare skambinau Džordžui Makgovanui ir klausiau, kaip praėjo laidotuvės. Jis man sakė, kad ir tu jose dalyvavai. Gaila, negalėjau atvykti, gaila jau vien dėl to, kad būtume susitikę. Kaip tu laikaisi, Rali?

– Gerai.

– Tikrai? – paklausė ji su abejone balse. – Žinau, kad tau išsikėlus iš Čarlstono judviejų su Hale santykiai galutinai nutrūko. Man labai gaila dėl to... na, dėl to, kaip viskas susiklostė.

Ralis neabejojo, kad apie jo ir Halės išsiskyrimą Kendei papasakojo Džėjus, tikriausiai nepraleidęs progos pasigirti.

– Halei viskas susiklostė kuo puikiausiai. Ji ištekėjusi ir jau turi vaikų. – Po akimirkos jis pridūrė: – Girdėjau apie tavo vyrą. Užjaučiu.

– Tikras likimo pirštas, ar ne? Pagaliau susirandu vyrą, kuris mane veda, o tada jis išeina į darbą ir nuskęsta. – Nepaisant Kendės šmaikštavimo, Ralis buvo tikras, kad ši netektis jai buvo labai skausminga. Surimtėjusi ji pridūrė: – Jis buvo šaunus vyras. Tau jis būtų patikęs. Kai tai atsitiko, jaučiausi palūžusi, bet... – Ji nutilo ir giliai atsiduso. – Bet gyvenimas eina toliau.

– Eina.

– Ačiū Dievui, turiu darbą.

– Ak, tiesa, sveikinu.

– Kol dar neįvyko penktadienio balsavimas, sveikinti ankstoka, bet vis tiek ačiū.

Pokalbis išseko. Mandagumo frazėmis jiedu jau apsikeitė. Ralis įsivaizdavo, kaip išraiškingai mojuoja padėjėja, pranešdama, kad atvyko žmonės iš televizijos, ir Kendė žvilgčioja į savo rankinį laikrodį.

– Rali, paskambinai pasikalbėti apie Džėjų?

– Atspėti nesunku, ar ne?

– Džiaugiuosi, kad tai padarei. Turi susitaikyti su tuo, kas įvyko tarp jo ir Halės. Džordžas sakė, kad vis dar grieži dantį, bet juk beprasmiška pykti ant mirusio žmogaus. Šitaip tu niekada nerasi ramybės.

Greitosiomis jis nesumetė tinkamo atsakymo, nes Kendė buvo teisi. Tai, kad Džėjus išdavė jų draugystę, dabar jau visiškai nesvarbu. Kaip ir tas reikalas su Hale. Noras keršyti už tai, kas jam padaryta, jau praeityje. Jei po visko, kas įvyko dėl atsitikimo su Siuzi Monro, jam pavyks įrodyti savo nekaltumą, tai bus jo mažytė asmeninė pergalė, bet ne susigrąžinti gerą vardą dabar jam svarbiausia.

Pirmiausia jis siekia teisingumo tą lemtingą dieną žuvusiems žmonėms.

Septynios gyvybės. Septynios žmogžudystės. Septyni žmonės, kurie neturėjo mirti. Tai skamba gana pretenzingai, taigi, kai Brita paklausė, kodėl jis mosavo raudona skepeta Džordžui po nosimi, šios priežasties jis nepaminėjo. Bet tai buvo tiesa. Jis troško teisingumo tiems, kurie patys jau nebegali jo pasiekti. Netgi Klivlandui Džounsui. Netgi Siuzi su „i".

– Noriu su tavimi apie visa tai pasišnekėti, – kalbėjo Kendė. – Bet šiandien, jau po kelių minučių, turiu duoti interviu televizijai. Jei atvirai, kad ir kaip balsuos Senatas, kol viskas nepasibaigs, mano dienotvarkėje nėra nė menkiausio plyšelio. Bet kitą savaitę turėsiu porą laisvų vakarų. Susitikime mano namuose ir kartu papietaukime. Taisyti valgio vis dar nemoku, bet galėtume ko nors užsisakyti. Kad ir nesveiko maisto. Būdama su tavimi neprivalėsiu vilkėti griežto stiliaus kostiumėlio ir mūvėti liekninamųjų pėdkelnių. Visą vakarą tik mudu, niekas mums netrukdys, prisivalgysim, prisigersim, tapsim sentimentalūs, prisiminsim senus laikus. Man patiktų.

– Man irgi, – sutiko Ralis. – Taip ir padarykime. Bet kol kas noriu prašyti tavęs paslaugos.

– Tau neatsakysiu, juk žinai.

– Suorganizuok man susitikimą su Kobu Fordaisu.

Ji atžariai nusikvatojo.

– Ką? Kalbi rimtai?

– Kaip po širdies smūgio, – atsakė jis paauglystėje jų vartotu posakiu.

– Bet kam tau jis?

– Prieš penkerius metus sakiau tau, kad tas reikalas su Siuzi Monro buvo klasta. Mano nuomonė nepasikeitė, Kende. Tiesą sakant, šiandien esu tuo įsitikinęs tvirčiau nei bet kada. Noriu pažvelgti teisingumo ministrui į akis ir paklausti, ką jis apie tai žino.

Ralis girdėjo, kaip ji giliai įkvėpė, ir nesunkiai įsivaizdavo Kendės kaktoje įsirėžusią raukšlę tarp antakių, kuriuos ji keiksnodavo ir vadindavo savo bausme. Mat kas savaitę tekdavo juos išsipešioti.

Ji paklausė:

– Jeigu tave *tikrai* pakišo, kodėl manai, kad Kobas apie tai ką nors žino?

– Nes jis buvo vienas iš legendinės ketveriukės.

– Turi galvoje, vienas iš gaisro didvyrių?

Pavargęs sukti ratais, Ralis buvo pasiryžęs iškloti reikalą šviesiai tiesiai.

– Ta ketveriukė surezgė sąmokslą, kad mane sukompromituotų ir nušalintų nuo pradėto tyrimo. Siuzi Monro mirtis padėjo jiems ir toliau slėpti tiesą.

– Kokią tiesą?

– Apie Klivlandą Džounsą ir apie tai, kaip jis mirė.

– Klivlandas Džounsas? Kalbi apie suimtąjį, kuris sukėlė gaisrą?

– *Tariamai* sukėlė. Ši istorija per ilga, dabar neturiu kada tau ją papasakoti, bet iš esmės mano tyrimas artėjo prie tiesos, o tiesa buvo ta, kad Džounsas buvo nužudytas improvizuotame apklausų kambaryje, o gaisras tikrąja tų žodžių

prasme tebuvo dūmų uždanga. Siuzi Monro buvo nužudyta siekiant mane sustabdyti.

Kendei prireikė kelių sekundžių, kad visa tai suvoktų. Ralis jautė, kad ji priblokšta. Pagaliau ji tyliai pratarė:

– Šventas šūde...

– Ne toks jau ir šventas. Bet tikrai šūdas.

– Turi įrodymų?

– Ieškau.

– Ieškai... – niūriai pakartojo ji. Dar po kelių sekundžių ji prabilo vėl: – Rali, tu pats ramiausias žmogus iš visų, kuriuos pažįstu. Nekaltintum žmonių tokiais sunkiais nusikaltimais, jei nebūtum tikras, kad jie kalti.

– Aš esu tikras, o jie – kalti.

– Bet... Bet juk tai... – Jis suprato, kad Kendei tikriausiai pirmą kartą gyvenime pritrūko žodžių. Netrukus ji vėl pamėgino išreikšti savo mintį: – Tai beprasmiška. Kobas Fordaisas – vienas aukščiausių valstijos valdžios pareigūnų. O tu ketini jį apkaltinti sąmokslu ir žmogžudyste. Pagalvok apie pasekmes.

– Galvoju. Penkerius metus apie nieką kita ir negalvoju. Jis – išrinktasis pareigūnas, bet jeigu padarė nusikaltimą...

– Kalbėjau ne apie pasekmes jam, bet apie pasekmes *tau*.

– Aš neturiu ko prarasti.

Tai ją nutildė bent pusei minutės.

– Sakai, kad Džėjus, tavo *draugas*, irgi buvo į visa tai įsivėlęs, tiesa?

– Jie visi buvo įsivėlę.

– Kai vakar vakare šnekėjausi su Džordžu Makgovanu, man pasirodė, kad jis šiek tiek sukrėstas, – prisipažino ji. – Pamaniau, kad tai dėl laidotuvių.

– Jį sukrėtė pasimatymas su manimi.

– Jis pasakojo, kad tu manai, jog Džėjus ketino kažką išpažinti Britai Šeli.

– Manau, kad Džėjus norėjo apvalyti sąžinę ir atskleisti, kas iš tiesų tą popietę atsitiko policijos nuovadoje, papasakoti apie Siuzi Monro ir apie visa kita. Jis buvo nutildytas dar nespėjęs šito padaryti, be to, mano nuomone, Džėjus nujautė, kad jam gresia pavojus. Štai kodėl jis parsivedė Britą Šeli į savo namus.

– Džėjus parsivedė ją namo todėl, kad jis, kaip ir dera Džėjui, norėjo pasimylėti. Netgi vėžys jo nesustabdys, jei tik pasitaikys proga pasidulkinti. Tiesa, ta žurnalistė spaudos konferencijoje sakė, girdi, Džėjus žadėjęs jai atskleisti sensacingą istoriją, bet tai galėjo būti tik akių dūmimas.

– Ne, tai ne akių dūmimas.

– Iš kur žinai? Tu tik spėlioji. Tu... – Staiga Kendė trumpam nutilo. – O, velnias. Tu su ja bendrauji, ar ne? Dieve mano, Rali. Jei buvai su ja susitikęs, tave gali apkaltinti pagalba nusikaltėliui ir bendrininkavimu.

Apie tai Ralis nutarė nekalbėti, nes nenorėjo sukompromituoti Kendės.

– Tai ar gali suorganizuoti man susitikimą su Kobu Fordaisu?

– Ne.

– Kende...

– Gerai, pabandysiu, bet vilčių labai mažai.

– Įkalbėk jį.

– Kaip?

– Jis ir jo draugužiai suėdė man gyvenimą! – įsikarščiavęs išbėrė jis. – Argi dar nenusipelniau, kad skirtų man penkiolika minučių?!

Šį kartą Kendė tylėjo visą minutę, o per tą laiką, kaip ir per visą šį pokalbį, Ralis nepratardamas nė žodžio šėrė monetomis telefoną.

Jau buvo beprarandąs paskutinę viltį, kad ji sutiks patenkinti jo prašymą, bet Kendė galiausiai tarė:

– Paskambinsiu jam į kontorą. Tai viskas, kuo galiu padėti, bet tai tikrai padarysiu. Kada norėtum su juo susitikti?

– Rytoj.

– *Rytoj*. Gal proto netekai?

– Paskambink jam šiandien ir susitark dėl susitikimo rytoj.

– Rali, neprarask realybės jausmo. Jis – teisingumo ministras.

– Jis visuomenės tarnas! – vėl pakėlė balsą Ralis. – Aš moku jam sušiktą atlyginimą!

– Bet negali tiesiog imti ir ateiti...

– Kaip tik todėl tau ir skambinu.

– Palauk... Velnias! Rali, palauk. – Ji delnu uždengė ragelį. Ralis išgirdo, kaip ji suirzusi atsiprašė ir paprašė dar kelių minučių pokalbiui baigti. Grįžusi prie pokalbio ji tarė: – Manęs laukia. Jau turiu eiti.

– Man, šiaip ar taip, baigiasi monetos. Paskambinsi jam?

– O jeigu jis sutiks tave priimti, nors aš tuo labai abejoju, ką ketini jam pasakyti?

– Man daug įdomiau bus išgirsti, ką jis man pasakys. – Ralis vis dar jautė Kendės abejonę. – Pažadu, kad atvirai neapkaltinsiu jo žmogžudyste.

– Jeigu pasakysi jam tai, ką papasakojai man, kad ir ne taip išsamiai, tai bus velnioniškai rimti kaltinimai.

Raliui beliko vienas argumentas sėkmingai užbaigti derybas, ir dabar jis juo pasinaudojo.

– Klausyk, Kende, kas jau kas, o aš tikrai žinau, kad esi tiesos ir teisingumo vėliavnešė. Galbūt Fordaisas švarus kaip ką tik iškritęs sniegas, tobulas dorumo pavyzdys, koks iš pirmo žvilgsnio ir atrodo. Jei taip iš tiesų yra, jis mielai atsakys į mano klausimus apie Džounsą, gaisrą ir Siuzi Monro. Ir lieps nedelsiant pradėti kuo išsamiausią tyrimą. Bet jeigu jis susijęs su sąmokslu, kuriuo stengiamasi nuslėpti nusikaltimą, jis nenusipelno eiti užimamų pareigų ir turi atsakyti už savo nusikaltimą ar nusikaltimus. – Ralis palaukė, kol Kendė tai

įsisąmonins, o tada pridūrė: – Nesvarbu, ar jis nekaltas kaip avinėlis, ar įklimpęs iki ausų, teisingumas turi triumfuoti.

Sulaikęs kvapą ir čiupinėdamas paskutinę dvidešimt penkių centų monetą jis laukė, kol Kendė viską apmąstys. Netrukus ji tarė:

– Dieve, koks tu atkaklus. Bet ir teisus, kad tave velniai.

– Tai įtikinsi jį su manimi pasikalbėti?

– Nežinau, ar man pavyks. Fordaisas paklaus, kodėl nori su juo susitikti. Ką man jam pasakyti?

Ieškodamas atsakymo į šį klausimą, Ralis žvilgtelėjo sau per petį ir susižvalgė su Brita, tebesėdinčia automobilyje ir baimingai žiūrinčia į jį pro priekinį stiklą.

– Pasakyk jam, kad noriu pasiūlyti paauglį reklamos kampanijai, skirtai atkreipti dėmesį į pasimatymo narkotikų aukas.

Ji giliai įkvėpė ir sunkiai atsiduso.

– Man nepatinka tavo pasirinktas laikas.

– Aš žinau. Ir labai dėl to apgailestauju.

– Kodėl taip skubi? Su ta našta gyvenai penkerius metus. Ar šis reikalas negali palaukti iki kitos savaitės?

Jis prisiminė vyrus iš kaštoninio sedano ir Britos automobilį, nuo pylimo skriejantį į upę.

– Ne. Negali.

– Padarysiu ką galėsiu.

– Ačiū.

– Dar nedėkok. Nieko nepažadu. Gali būti, kad man net nepavyks su juo pasikalbėti. O jei ir pavyks, Fordaisas gali atsisakyti, be to, jis manys, kad man visai protas pasimaišė, jei prašau tokių dalykų.

– Suprantu. Bet pamėgink ir įtikink jį.

Ji dar kartą nepatenkinta atsiduso ir pasakė:

– Gerai. Kaip man su tavimi susisiekti?

Miranda, Džordžas ir Lesas sėdėjo terasoje ir gurkšnojo kokteilius. Suskambo Džordžo mobilusis, jis trumpam atsiprašė

ir išėjo pasikalbėti. Tai buvo Kendė Melors, suirzusi ir nepatenkinta, kad yra priversta jam skambinti. Ji kalbėjo tiesiai šviesiai, ir pokalbis ilgai netruko. Baigęs kalbėti, Džordžas nenoromis grįžo į terasą, baimindamasis pranešti naujienas žmonai ir uošviui.

– Kas skambino? – pasiteiravo Miranda.

Jam kilo mintis pameluoti, bet būtų tik atidėjęs tai, kas neišvengiama.

– Teisėja Melors.

– Antrą vakarą iš eilės? Gal judu susitikinėjate, ką? – kandžiai paklausė Miranda. Ir elegantiškai gurkštelėjo „Cosmopolitan“ kokteilio. – Ne, negali būti. Juk ji – lesbietė.

Džordžas pasiėmė savo gėrimą.

– Ji ne lesbietė.

– Atrodo kaip lesbietė.

– Ji buvo ištekėjusi.

– Ak, prašyčiau, Džordžai. Tu toks naivus. – Nutaisiusi iškalbingą veido išraišką ji pažvelgė į Lesą, tarsi sakydama: „Ar gali patikėti, kad jis – toks idiotas?“

– Ką gi, lesbietė ar ne lesbietė, – pareiškė jis, – o pranešė nerimą keliančių naujienų.

Tai patraukė Mirandos dėmesį. Ji suraukė botokso injekcijų privarytą kaktą. Susiraukė ir Lesas, tik jo kakta nebuvo išgražinta botoksu.

– Na?! – šūktelėjo jis. – Gal metams bėgant ji ims pranešinėti geresnes naujienas? Paklausykime.

– Šiandien po pietų ją susirado Ralis Ganonas. Paskambino jai į kontorą. Kadangi laidotuvėse jos nebuvo, o Ralio Ganono nematė kelerius metus nuo to laiko, kai jis dingo iš miesto, ji norėjo sužinoti, ar, mano nuomone, jis stabilios psichikos.

– Ar stabilios psichikos? – nusistebėjo Lesas.

– Ką Ganonas pasakė, kad ji suabejojo jo sveiku protu? – paklausė Miranda.

– Jis paprašė jos susitarti dėl susitikimo. – Džordžas tyčia padarė pauzę, nes puikiai žinojo, jog tai juos suerzins. – Su Kobu Fordaisu. – Kelias sekundes nė vienas nekrustelėjo, o tada Džordžas pabarškino tuščio stiklo dugne likusius ledo gabalėlius, susivertė juos į burną ir ėmė garsiai triaukšti. – Liežuvius prarijote?

– Nejuokinga, – atšovė Miranda.

– Argi sakiau, kad tai pokštas?

– Apie ką Ganonas nori šnekėtis su teisingumo ministru?

– Spėk iš trijų kartų, Lesai, ir pirmieji du spėjimai tegul nesiskaito.

Džordžo uošvis pervėrė jį žvilgsniu taip, tarsi jis būtų tuščia vieta, ir kreipėsi į Mirandą:

– Tavo vyras mėgsta laidyti nevykusius juokelius, ar ne?

Džordžui akimirksniu užvirė kraujas.

– Ne, Lesai, aš nelaidau kvailų juokelių. Tiesiog nežinau, kaip suvaldyti situaciją, tad man nelieka nieko kito, tik pasišaipyti iš jos absurdiškumo.

– Ne naujiena tokiam prišiktkelniui kaip tu.

– Ei, berniukai, – papūtusi lūpas įsiterpė Miranda. – Nesikandžiokite. Jei visi liksime ramūs, ką nors sugalvosime. Bet turiu pritarti tėčiui, Džordžai.

– Kaip netikėta. – Jis priėjo prie kilnojamo baro ir įsipylė dar vieną stiklą škotiško viskio.

– Reikalas *tikrai* rimtas, – tarė ji.

– Teisingai. Rimtas. Ir skubus. Ji sakė, kad Ralis nori susitarti dėl susitikimo jau rytoj. Jis žada aptarti su Kobu kelis klausimus. Teisėja sakė, kad jis kelia bangas dėl Klivlando Džounso ir Siuzi Monro. Be to, yra įsitikinęs, jog Džėjus ketino išpažinti visas nuodėmes, tik kažkas nugnybo jį nespėjusį to padaryti. – Džordžas paeiliui juodu nužvelgė ir piktai prunkštelėjo. – Turiu pripažinti, senasis Ralis ne iš kelmo spirtas. Gal jis ir nestabilios psichikos, bet tikrai ne kvailys.

Miranda irzliai atšovė:

– Juk teisėja tikriausiai nesiims organizuoti jo susitikimo su Kobu Fordaisu.

Džordžas galėjo prisiekti, kad žmonos akyse pamatė susirūpinimo šešėlį. Nors ir neabejojo, kad tas rūpestis – dėl savo žavaus užpakaliuko, o ne dėl jo kailio.

– Ji tvirtino nenorinti to daryti, ypač šią savaitę, kai jai tikrai nereikia jokio triukšmo. Mėgino jį atkalbėti. Bet nepavyko.

– Ji jau įsivėlė į politikų žaidimus, – burbtelėjo Lesas. – Kodėl tiesiog nepadėjo ragelio?

– Aš jos irgi šito paklausiau, – atsiliepė Džordžas. – Ji baiminasi, kad jeigu nesuorganizuos jam susitikimo su Kobu, jis iškrės kokią kvailystę.

– Pavyzdžiui, kokią?

Džordžas vėl tik gūžtelėjo pečiais.

– Pasiims kelias lazdeles dinamito ir prisiriš prie Kobo darbo stalo. Ar panašiai. Kaip tik todėl ji ir klausė, ar, mano nuomone, Ralis protiškai ir emociškai stabilus.

– Ir ką tu jai atsakei? – susidomėjo Lesas.

– Ką aš asmeniškai manau? Manau, kad Ralis Ganonas išmintingesnis už mus visus. Ir kilnesnis. Džėjus sakydavo, kad jis visuomet būdavo idealistas, gindavo nuskriaustuosius. Už akių jį vadindavo šventuoju Raliu. Bet dabar Ganonas velnioniškai įsiutęs. Šitiek metų jo krūtinėje kunkuliavo teisėtas pasipiktinimas, tad kas galėtų garantuoti, kad jis nepratrūks bet kurią minutę? – Džordžas vėl niūriai nusijuokė. – O juk pratrūkti gali ir bet kuris iš mūsų.

– Kaip manai, ką ji dabar darys? – paklausė Miranda.

– Kendė? Dar neapsisprendė.

– Ji kvailė, kad apskritai tokią galimybę svarsto, – atrėžė Lesas. – Jai tai gali būti pražūtinga. Ar jau pamiršo, kad būtent ji, o ne kas kitas įtikino Fordaisą netraukti Ganono baudžiamojon atsakomybėn dėl tos mergužėlės mirties?

Negi nori, kad šis jai garbės nedarantis karjeros vingis iškiltų aikštėn? Juolab šią savaitę... Esu tikras, kad nenori. Bet ji labiau nerimauja dėl to, kas atsitiks, jeigu Raliui nebus suteikta galimybė susitikti akis į akį su Fordaisu, o ne dėl to, kaip viskas klostysis, jeigu susitikimas įvyks. Mat jeigu jis bandys šturmuoti valstybinės valdžios pastatą, toks akibrokštas atkreips visų dėmesį nepalyginti labiau negu susitikimas už uždarų durų.

Lesas žingsniavo po plytomis išklotą terasą timpčiodamas apatinę lūpą.

– Ar nuo to karto, kai Fordaisas tau skambino, dar kalbėjaisi su juo?

– Ne. Rytojaus dieną jis dar ieškojo manęs darbe, bet aš jam neatskambinau. Tiesiog daugiau nebuvo ką pasakyti. Bet jeigu jau jis pastatė ausis išgirdęs Bilo Aleksanderio pasakojimą apie tai, kad Džėjus norėjo atlikti priešmirtinę išpažintį Britai Šeli, įsivaizduoju, kaip reaguos, kai ir Ralis užtrauks tą pačią dainelę. Jį apims panika.

Vien nuo minties, kokias netikėtas pasekmes galėtų sukelti tas pokalbis, Džordžui darėsi silpna. Iki šios minutės jis manė, kad blogiausią naujieną šiandien išgirdo iš Pato jaunesniojo, pranešusio, kad Ralis ir Brita Šeli veikia išvien. Kai jis tai papasakojo Mirandai, ši baisiausiai įtūžo ir pareikalavo paaiškinti, kaip tai įmanoma. Lesas irgi norėjo tai sužinoti. Bet Džordžas nieko nesugebėjo jiems paaiškinti.

Kamuojamas nuovargio jis pirštais pasitrynė sau kaktą.

– Sumautas Džėjus. Tai jis dėl visko kaltas. Kam jam reikėjo skambinti Britai Šeli? Kam, be visų kitų kvailysčių, reikėjo iškrėsti dar ir šią...

– Neinkšk, – rūsčiai dėbtelėjusi sušnypštė Miranda. – Turime ką nors daryti, Džordžai. Aš tau jau sakiau – visiškai rimtai. Nesiruošiu laikyti maišo su tavo mėšlu.

– Lindi tame mėšle taip pat giliai kaip ir aš! – suriko jis. – Brangusis tėvelis, beje, irgi.

Mirandos veidas suakmenėjo, o balsas tapo toks atšiaurus, kad, rodės, galėjai kirsti nuo jo ledą.

– Mes nežinome, apie ką čia kalbi. Ką vadini *mėšlu* ir kur *būtent* mes visi įklimpę?

– Geras bandymas, Miranda, – tyliai ištarė Džordžas. – Bet juk iš tikrųjų nenori, kad leisčiausi išprovokuojamas, ar ne? Ir tu juk nenori, Lesai, tiesa?

Užuot atsakiusi, ji nuėjo ir atsistojo šalia tėvo; jie abu buvo atsisukę veidu į jį kaip ir tądien, kai Miranda žengė prie altoriaus Šv. Pilypo bažnyčioje miesto centre. Kaip ir visi, kurie dalyvavo ceremonijoje. Tuzinas pamergių. Jūra gėlių. Miranda, vilkinti dizainerio sukurtą suknią, kainavusią tiek, kiek dauguma vyrų neuždirba per metus...

Stovėdamas drauge prie altoriaus Lesas perdavė ją jam, jaunikiui, vyrui, gyvenimo partneriui. Tačiau tai buvo simbolinis, nieko nereiškiantis gestas. Netrukus Džordžas sužinojo, kokį statusą turės šioje šeimoje. Šioje trijulėje jis visuomet bus pašalinis.

Lesas pasakė:

– Išspręsk šią problemą, Džordžai. Tuoj pat. Ir šį kartą – galutinai.

– Po velnių, kaip aš ją išspręsiu?

– Su-gal-vok, – tarstelėjo Miranda taisydamasi plaukus. – Ką nors sugalvok.

Dviem vyrams, žinomiems kaip Smitas ir Džonsonas, diena praėjo ramiai, laikas slinko iš lėto. Jie užsuko pietų į restoranėlį, kuriam tiekiami kepsniai, leidžiama įsidėti kiek nori salotų ir vaišinama tešloje keptais vaisiais. Du švariai nusiskutę vyrai, valgantys ir besišnekučiuojantys, neatkreipiantys į save dėmesio, vyrai, kuriuos visi užmirš, vos tik išeis iš restorano.

Vakar jiems kaip reikiant nutarkavo subines už tai, kad pametė Ralį Ganoną, kai šis išvyko iš laidotuvių. Jiems buvo

paaiškinta, kad prarado šimtaprocentinę progą, juolab kad dabar jis veikia kartu su Brita Šeli, kuri jau du kartus liko gyva po jų atakų.

– Ji niekaip negalėjo ištrūkti iš automobilio, – pasiteisino Džonsonas, kai paaiškėjo, kad moteris gyva ir, matyt, sveika kaip ridikas.

– Na, akivaizdu, kad galėjo, – neslėpdamas pagiežos pareiškė tas, kuris juos nusamdė.

Esą, jeigu būtų buvę budresni, būtų pasekę iš laidotuvių grįžtantį Ralį Ganoną, radę tą žurnalistę ir susitvarkę su jais abiem, o tuomet atsiėmę atlygį ir dingę.

Jie ramiai išklausė priekaištus puikiai žinodami, kad jų nusipelno. Žaisti lenktynes tame tamsos gaubiamame užmiesčio kelyje jiems patiko, tačiau žudymo būdas buvo nevykęs. Teisindamiesi jie priminė, jog prisigretinti prie moters tame kelyje ir viską padaryti taip, kad jos mirtis atrodytų kaip savižudybė, buvo užsakovo mintis.

Kol kas niekas nežinojo, kur dabar pasislėpė Ganonas ir Brita Šeli. Čarlstonas neatrodo didelis miestas iki tol, kol pradedi jame ko nors ieškoti, be to, dauguma jo gyventojų, rodos, važinėja pilkais sedanais. Iš registracijos numerių nebuvo jokios naudos; Ganonui užteko gudrumo juos kaitalioti.

– Kol jis buvo koplyčioje, mums reikėjo prisegti prie jo mašinos sekiklį, – dabar pjaudamas lengvai apkeptą jautienos nugarinę pareiškė Smitas.

– Pernelyg daug žmonių aplink. Vėluojantys. Vairuotojai. Duobkasiai.

Jiedu buvo informuoti, kad Vikhamas namie sulaukė netikėtų svečių.

– Kaip manai, ar Ganonas visai pasiuto, ar Vikhamas perdeda? – mąsliai kramtydamas paklausė Smitas.

– Sprendžiant iš to, kas mums papasakota apie Vikhamą, sakyčiau, tikriausiai perdeda.

– Kažin ar Ganonas ginkluotas?

– Tarkim, kad taip.

– Manai, moka šaudyti?

– Nesvarbu. Mes mokam.

Džonsonas supratingai šyptelėjo partneriui, tik staiga ėmė vibruoti jo mobilusis. Jis atsiliepė šiurkščiu „Taip“, o paskui klausėsi visą minutę ir galiausiai tepasakė: „Supratau.“ Tada klaktelėjo mobiliojo dangtelį ir tarė Smitui:

– Spektaklis prasideda.

Dvidešimt trečias skyrius

Ralio paranoja, atrodo, buvo užkrečiama.

Kai jis pasiūlė vėl persikelti ir apsigyventi kitur, Brita neprieštaravo. Po jo skambučio teisėjai Melors jiedu grįžo į motorkiemį susirinkti daiktų. Tai neužtruko nė dešimties minučių. Ralis įvairavo į Čarlstono miesto teritoriją, kirto ją, pralėkė tiltu per Kuperio upę ir už jos rado kitą tinkamą motelį. Ratuotų vagonėlių parkas ir individualūs nameliai stovėjo išsirikiavę pelkynės pakraštyje.

Ralis užregistravo save ir Britą išgalvotomis pavardėmis, sumokėjo už dvi paras grynaisiais ir pastatė automobilį už namelio.

– Paprašiau, kad mums išnuomotų šitą. Į jį lengva patekti, lengva ir išsmukti, – paaiškino jis, vesdamas Britą į naująjį jųdviejų būstą, kuris buvo įrengtas panašiai kaip ir ankstesnysis, tik šis gražesnis ir naujesnis. Jie užsitraukė užuolaidas ant fasadinės sienos lango, bet Ralis nuolat žvilgčiojo pro jų plyšį ir tikrino, ar niekas nesibrauna pro užrakintas lauko duris.

– Ar teisėja užsiminė, kiek laiko užtruks?

– Paprašė duoti kelias valandas. Tada nueisiu ir susirasiu kitą mokamą telefoną.

– Kaip manai, ką atsakys Fordaisas?

Stumdamas laiką Ralis gulėjo ant nugaros vienoje sustumtų viengulių lovų pusėje, kitoje pusėje pasirėmusi ran-

ka pusiausėda buvo įsitaisiusi ji. Jis kumštelėjo ploną pagalvę sau po galva. Dilbiu užsidengė kaktą.

– Nežinau. Bet Kendė yra mano geriausia ir paskutinė išeitis. Kalbėjau gana įtaigiai, paminėjau pareigą ir jos tikėjimą teisingumu. Tai buvo šiurkštus manipuliavimas, tačiau ji bent jau pažadėjo pabandyti įkalbėti jį, kad susitiktų su manimi.

– Gal nevertėjo būti tokiam žvėriškai atviram?..

Nepakeldamas dilbio nuo kaktos jis žvilgtelėjo į Britą per lovas skiriantį tarpą.

Ji tarė:

– Na, pasakei jai, kad įtari jį keliais sunkiais nusikaltimais. Galbūt tau reikėjo dar šiek tiek palaukti.

– O gal reikėjo leisti šios paslaugos prašyti tau? Ką jau ką, o pūsti miglą į akis tu moki.

– Kai kas pavadintų tai diplomatija.

– O kai kas – melu.

Suirzusi ji garsiai atsiduso.

– Dieve, koks tu nelankstus.

– Kendė sakė, kad atkaklus.

– Vadink kaip nori, bet tu – nepakenčiamas. Tikriausiai todėl ir Halė... – Ji nutilo per pusę žodžio, o paskui burbtelėjo: – Tiek to.

– O ne, – paprieštaravo jis versdamasis ant šono ir pasiremdamas alkūne. – Tu ką tik pajudinai širšių lizdą. Ką „tikriausiai todėl ir Halė“?

Brita atidžiai jį nužvelgė, – ir iš smalsumo, nes norėjo pamatyti jo reakciją, ir iš atsargumo, nes tos reakcijos prisibijojo.

– Galbūt kaip tik dėl tavo nepakenčiamos prigimties ji pas tave ir negrįžo.

– Turi galvoje, po to, kai pasismagino su Džėjumi. Po to, kai jis ją metė dėl kitos, kuria irgi trumpam susižavėjo.

– Jeigu Halė būtų paršliaužusi, atgailavusi, ar būtum atnaujinęs su ja santykius?

– Kažin, ar po nuotykio su Siuzi Monro galiu ką nors smerkti dėl neištikimybės, ar ne? Paprastai žmogiškai būčiau Halei atleidęs. Bet ne, artimų santykių atnaujinęs nebūčiau.

– Nes ji puolė į glėbį Džėjui.

– Nes atsidavė jam taip lengvai. Ji Džėjų pažinojo ir matė, koks jis paviršutiniškas ir savanaudis. Mudu kalbėdavomės apie jo charakterio trūkumus. Netgi juokdavomės, kad egoizmą jis pavertė meno forma.

Brita jau ketino baigti šį pokalbį, bet smalsumo vedama vis dėlto pridūrė:

– Bet juk tu...

– Ką?

– Juk tu ją atstūmei. Argi ne? Ar siūlydamas jai šiek tiek laiko ir erdvės norėjai patikrinti jos meilę ir atsidavimą tau?

– Galbūt. – Jis vėl apsivertė ant nugaros. – Jei tai buvo egzaminas, ji jo neišlaikė. Sakei, kad aš dėl jos nekovojau, bet ir ji dėl manęs nekovojo.

– Tai kodėl po kelerių metų mėginai ją susirasti?

Jis šiurkščiai nusijuokė.

– Geras klausimas, panele Šeli. Daugybę kartų pats savęs šito klausiau. Gal čia buvo kalta saviplaka? Gal dar atrodžiau sau nepakankamai apgailėtinas? Gal vedė smalsumas? Gal vienatvė? O gal viskas drauge. Šiaip ar taip, išgirdęs, kad ji ištekėjo ir turi kūdikį, labai nusiminiau. Bet ne iš pavydo. Aš jos nebemylėjau, bet ji man vis dar rūpėjo, ir džiaugiausi, kad po romano su Džėjumi sugebėjo atsitiesti.

– Tai kodėl tada nusiminei?

– Nes jos naujai atrasta laimė tik pabrėžė, koks niekam tikęs yra mano gyvenimas. Tai mane įsiutino. Ji, Džėjus, Fordaisas – visi jie klestėjo. Siuzi Monro jų gyvenime tebuvo dėmesio nevertas grumstelis. Jie jį perlipo ir žengė toliau,

kilo aukštyn. O aš pakibau beorėje erdvėje ir nieko negalėjau padaryti.

– Galėjai išvažiuoti į kitą miestą, įsidarbinti kitoje priešgaisrinėje stotyje ir...

– ...ir man būtų padėkoję, bet atsakę neigiamai. Kai tik būtų pasidomėta ankstesniu mano darbu, būčiau buvęs atleistas asmeninės charakteristikos pagrindu.

– Būtum galėjęs užsiimti kuo kitu. Pakeisti profesiją.

– Norėjau būti ugniagesiu. Ruošiausi tam daugybę metų. Štai ką aš dariau, štai ką norėjau daryti. Be to, mano darbas čia dar nebaigtas.

– Tu nesugebi atleisti ir dar užsispyręs.

Brita pasakė tai norėdama Ralį paerzinti, bet jis neatsiliepė, tad ji pagalvojo, kad jis šiuos žodžius bus supratęs kaip dar vieną jo charakterio kritiką. Kelias minutes tarp jų tvyrojo tyla. Jis prabilo pirmas.

– Kendė mano, kad darau tai dėl Siuzi Monro. Dėl Halės ir Džėjaus. Dėl jų visų. Ji sakė, kad man nėra jokios prasmės širsti ant Džėjaus, nes susitaikyti su velioniu neįmanoma.

– Kokia ji nuovoki. Pasakojai man, kad pastaruosius penkerius metus kūrei keršto planus.

– Taip, iš tiesų, bet dabar ne tai svarbiausia.

– O kas svarbiausia?

– Svarbiausia – tie septyni žuvę žmonės. Arba aštuoni, jei skaičiuosime ir Siuzi.

Ralis tebežiūrėjo į lubas, taigi Brita nematė jo veido, tik profilį, bet jo balso intonacija pasikeitė.

– Tie žmonės buvo nužudyti, Brita. Niekas nežino, kad nusikaltėlis ar nusikaltėliai tebėra laisvėje. Niekas nė *neįtaria*. Už tuos nusikaltimus niekam netenka atsakomybė. Gali vadinti mane nemokančiu atleisti ir užsispyrusiu, man vis tiek. Aš neatleisiu ir nenumosiu ranka, nes netgi Klivlandas Džounsas, visais požiūriais beviltiškas nusikaltėlis, nusipelno teisingumo.

Po minutėlės ji tarė:

– Šis reikalas tave labai jaudina.

Jis atsisuko, pažvelgė į ją ir vos pastebimai trūktelėjo pečiais.

– Jaudina? Taip, manau, kad taip. Vaikystėje svajojau tapti ugniagesiu, kad galėčiau gelbėti žmones ir jų turtą, rizikuočiau savo gyvybe gelbėdamas kitus, matyčiau, kaip sučiumpami ir nubaudžiami padegėjai. Labai idealistiška. Netgi pasipūtėliška. Bet aš taip jaučiausi.

– Dauguma berniukų svajoja tapti gelbėtojais, kad galėtų važinėtis ugniagesių mašina.

– Na, tai irgi prisidėjo, – prisipažino Ralis ir jo veide tvykstelėjo šypsena. – O kur dar uniforma, inventorius, slydimas stulpu žemyn ir budėjimas priešgaisrinėje stotyje. Visi tie vyriški dalykai. – Ir jiedu vienas kitam nusišypsojo.

– O koks įvykis tau dirbant ugniagesiu labiausiai įsiminė?

Raliui nereikėjo apie tai ilgai galvoti, jis atsakė iš karto:

– Išgelbėjau vyrą, įstrigusį sumaigytame automobilyje.

– Papasakok.

– Atvykę pamatėme jį klykiantį, apimtą isterijos, bet sužeistas buvo nesunkiai. Nuraminau, pasakiau, kad ištrauksime jį ir kad jis pasveiks. Po pusvalandžio jis jau buvo greitosios pagalbos mašinoje, pakeliui į ligoninę, truputį nukentėjęs, bet pagydomas.

– Puiki istorija su laiminga pabaiga.

Jis pažvelgė į Britą, o tada vėl įrėmė žvilgsnį į lubas.

– Ne visai. Nunešę jį į greitosios pagalbos automobilį, turėjome grįžti, supjaustyti metalą ir išvaduoti iš sumaitotos mašinos jo keturmetį sūnų. Berniuko kūnas buvo palindęs po variklio bloku ir kai pabandėme jį ištraukti... – Jis nutilo ir, truputį palaukęs, tęsė: – Kūno dalys nesilaikė viena su kita. Jis buvo visai sumaitotas. – Ralis vėl nutilo ir krenkštelėjo. – Matai, tėtis važiuodamas į prekybos centrą pasiėmė

jį kartu. Kai jie išėjo iš parduotuvės, vaikas ėmė aikštytis ir prašyti, kad jam leistų sėdėti priekinėje keleivio sėdynėje. Tėvas pasijuto labai nesmagiai, nes sūnus klykė, aikštelėje visi žmonės į juodu spoksojo, o jis nežinojo, kaip jam suvaldyti mažylio įniršio priepuolį. Tad jis nusileido ir pasakė sūnui, kad, gerai, jis galėsiąs važiuoti priekinėje sėdynėje. Jie buvo ne taip jau toli nuo namų. Priekyje mažyliui buvo leista sėdėti tik tą vienintelį kartą. Bet tik to vieno karto ir pakako – vieno vienintelio netinkamo sprendimo. Sunkvežimis įlėkė į sankryžą per raudoną šviesą ir taranavo automobilį. – Po kelių sekundžių Ralis pridūrė: – Dabar tas vaikas jau būtų vienuolikos ar dvylikos. Galiu numanyti, kad tėvas labai dažnai apie tai galvoja.

Truputį patylėjusi, Brita paklausė:

– Ar daug tokios patirties turi?

– Ne. Ir ačiū Dievui. Bet prašei papasakoti labiausiai įsimintiną įvykį. Štai koks jis. Pats įsimintiniausias. – Ralis pasuko galvą ir pats uždavė klausimą: – O kaip tu?

– Aš?

– Jauti aistrą savo darbui?

Atsakyti ji neskubėjo.

– Taip.

Pastebėjęs Britos dvejonę, jis nustebęs kilstelėjo antakius.

– Aistrą balse pažįstu, bet tai ne ji.

Ralis pažvelgė į ją ilgiau nei įprastai, ir ji prisiminė geidulingus garsus, užvakar pripildžiusius jo miegamąjį.

Ji nusuko akis ir tyliai paklausė:

– Nori sužinoti paslaptį, Rali?

– Mhm...

– Ar tikrai? Jeigu tau ją atskleisiu, turėsiu tave nužudyti. – Jis nusišypsojo, ji tarė: – Šelė Brita Hagen.

Jis abejingai pažvelgė į ją.

– Aišku.

– Tai tikrasis mano vardas ir pavardė. Bet kartais ir pati pamirštu, kad negimiau būdama Brita Šeli, nes šį profesinį slapyvardį pasirinkau labai seniai, dar nebaigusi koledžo.

– Kad išsaugotum šią paslaptį, tau nereikia manęs žudyti.

– Na, tai dar nėra didžioji paslaptis.

– Šit kaip? Turi dar didesnę?

– Mhm...

– Na, kad ir kokia ji būtų, tylėsiu kaip žemė.

Jis ištarė šiuos žodžius kuo rimčiausiu tonu. Atrėmusi įdėmų Ralio žvilgsnį, ji pasakė:

– Tuo net neabejoju.

Ji pamanė, kad patikimumas, ko gero, yra viena ryškiausių jo savybių. Ir šiuo požiūriu būti kietakakčiu yra privalumas, o ne trūkumas. Jei kas nors patikėtų jam paslaptį, jis nusineštų ją į kapą. Jei ką nors pažadėtų, būtinai ištesėtų. Jei įsipareigotų, tai visam gyvenimui. Moteriai jis būtų ištikimas.

Britai atrodė, kad Halė tikra kvailė, jei bent akimirką suabejojo, kad būdamas su Siuzi Monro Ralis nesugebėjo valdyti protinių ir fizinių jėgų. Jo kūnas reagavo taip, kaip tokiomis aplinkybėmis ir galima tikėtis, bet jo protas buvo nuslopintas. Jo širdis šiame įvykyje, žinoma, nedalyvavo. Jeigu sužadėtinė būtų jį tikrai mylėjusi, jei apskritai būtų jį pažinojusi, be jokių išlygų būtų priėmusi jo pasiaiškinimą.

Bet ir pati Brita laikė jį kaltu, argi ne? Nesuabejojo nė vienu Džėjaus žodžiu, bet patikėjo visais Ralio Ganono nusižengimais dar net nespėjusi su juo susitikti. Kai Ralis ėmė vengti jos mikrofonų ir kamerų, ji tokį jo elgesį prilygino prisipažinimui, o tada žengė dar vieną žingsnį ir tuo įtikino žiūrovus.

Penkerius metus jam nedavė ramybės nebaigtas gaisro priežasčių tyrimas. Jį slėgė atsakomybė už aštuonias žmogžudystes, kurios taip ir liko neišaiškintos. Sumišusi ir susigėdusi Brita pripažino, kad dalis kaltės tenka ir jai.

– Atleisk man, Rali.

– Už ką?

– Už mano šališkus reportažus.

– Jau aną kartą atsiprašei.

– Taip, bet tuomet dar stengiausi išpešti sau naudos. Bandžiau išgauti iš tavęs daugiau informacijos. Norėjau pačiupti šitą naują sensacingą istoriją ir pasilikti su tavimi tol, kol sužinosiu viską, ko man reikia. Bet dabar mano atsiprašymas nuoširdus.

Po poros akimirkų jis paklausė:

– Ar čia ir yra tavo paslaptis?

– Ne. – Ji giliai atsiduso ir atsigulė ant nugaros. – Mano paslaptis ta, kad man ne kartą siūlė darbą didesniuose televizijos kanaluose. Vienas iš tų pasiūlymų buvo dirbti didelėje televizijos kompanijoje – neetatine korespondente savaitgaliais, bet tai būtų buvusi gera pradžia. Visus tuos pasiūlymus aš atmečiau.

– Kodėl?

– Iš baimės, kad nesusidorosiu.

Brita žvilgtelėjo į jį, bet tuoj pat vėl pakėlė akis į lubas.

– Pavadinau tave bailiu, bet, tiesą sakant, pati esu bailė. Bijau palikti mažą tvenkinėlį, kuriame esu didelė žuvis. Didesnėje rinkoje konkurencija nuožmesnė. Darbdavių lūkesčiai didesni. O jei nesugebėčiau jų pateisinti? Jei nuėjusi apsikvailinčiau? Taigi kaskart, kai darbo agentas man perduodavo pasiūlymą, aš jį atmesdavau. Visuomet rasdavau svarių argumentų, tačiau esmė ta, kad bijojau atsisakyti vietinės televizijos žvaigždės statuso. Mat dirbant kitur gali paaiškėti, kad esu tik vidutinybė, o kas tada?

Nuo aštuoniolikos metų dirbu įvairiose televizijos stotyse be ilgalaikių sutarčių ir man toks darbas tinka. Esu laisva ir finansiškai nepriklausoma. Kai viskas klojasi gerai, sakau sau, kad įstengčiau padaryti bet ką. Bet jei reikalai imtų

strigti, neturėčiau į ką atsiremti, net laikinai, net trumpam, kol atsistočiau ant kojų, užmirščiau, kas buvo, ir pabandyčiau dar kartą. Tai mane baugina.

Kai buvau jaunesnė, galėjau sau leisti vieną kitą nesėkmę darbe. Dažnai keldavausi gyventi kitur, ir nors rizikuodavau, rizika man visuomet išeidavo į naudą. Bet dabar jau nesu tokia jauna. Nesu televizijos naujokė. Dabar jau turiu ką prarasti ir negaliu sau leisti patirti rimtos profesinės nesėkmės. Todėl nesu linkusi rizikuoti savo karjera. Stengiuosi laikytis toje zonoje, kur gerai jaučiuosi. – Brita vėl giliai atsiduso ir pažvelgė į jį laukdama komentaro. O kai Ralis nieko nepasakė, ji dar pridūrė: – Štai ir viskas. Tai mano paslaptis.

– Tu tiesiog šūdą mali.

– Ką?

– Tu be reikalo savimi taip nepasitiki. – Nuleidęs kojas nuo lovos krašto ir stodamasis Ralis atrodė pyktelėjęs. – Pirmiausia, esi jauna. Turėdama tokį veidą gali eiti bet kur ir tapti įžymybe. – Atsukęs jai nugarą Ralis nužingsniavo prie lango, praskyrė užuolaidas, užmetė akį į lauką, vėl užtraukė užuolaidas ir apsisukęs grįžo. – Antra, esi viena, nes pati taip nusprendei. Jei norėtum, galėtum turėti ilgalaikį prieglobstį. Tiesa, gal tu tiesiog nenori palikti vietinės televizijos ir išplaukti į platesnius vandenis, bet tai nereiškia, kad negalėtum ir kad tau nepasisektų.

Brita pasikėlė ir alkūnėmis įsirėmė į lovą.

– Vertinu tavo pasitikėjimą, bet nesu tikra, ar galiu pasitikėti nuomone žmogaus, kuris net neturi televizoriaus.

– Mačiau tave daug kartų ir žinau, kad savo darbą išmanai. Mačiau tavo spaudos konferencijos įrašą. Tu, galima sakyti, prisijaukinai visus. Tu mane įtikinai, kad esi nekalta, o juk aš buvau pats skeptiškiausias tavo žiūrovas.

– Bet policijos įtikinti vis dėlto nepavyko, ar ne? Klarkas ir Chavjė mano, kad Džėjų nužudžiau aš. Patas jaunesnysis – irgi.

– Tikrai? – Jo žvilgsnis nuslydo žemyn ir sustojo ties Britos krūtine. Ralis taip įsisiurbė į ją akimis, kad Brita, supratusi, jog jos palaidinukė per daug aptempė kūną, pasijuto nepatogiai. Tada jis pažvelgė jai į akis. – Jis *mano*, kad tu nužudei Džėjų? Jis tave tuo apkaltino, bet... – Ralis nusikeikė panosėje ir ėmė žingsniuoti po kambarį. – Tas susitikimas su juo buvo keistas. Nežinau kodėl, bet kažkoks keistas.

– Suprantu, ką nori pasakyti. Sakei, kad jis netvėrė savo kailyje. Gal mums kaip tik tai ir užkliuvo?

– Galbūt. – Staiga Ralis žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį ir skubiai ėmė autis sportbačius. – Turėtume suspėti kaip tik laiku. Eime. Paskubėk. Apsiauk batus. Ir pasiimk kepuraitę.

– Kur važiuosime?

– Į policijos nuovadą.

– Bet kas, važiuojantis pro šalį, gali pastebėti šitą automobilį, – pasakė Brita. Ji susmukusi sėdėjo priekinėje keleivio sėdynėje paslėpusi plaukus po beisbolo kepuraite.

Centrinė policijos nuovada dunksojo ant kalvelės, nuo jos vėrėsi vaizdas į Ašlio upę. Šalia nuovados pastato, kuriame buvo įsikūręs ir Motorinių transporto priemonių departamentas, stūksojo viešbutis „Marriott“. Savo mašiną jiedu pastatė kaip tik čia, viešbučio aikštelėje, po eile susodintais jaunais virgininiais ąžuoliukais. Iš čia buvo gerai matyti policijos departamento darbuotojams skirta automobilių aikštelė.

– Nemanau, kad bent vienas tame pastate dirbantis pareigūnas žino, jog reikia ieškoti šio automobilio, – tarė Ralis.

– Nebent Patas Vikhamas.

– Aš beveik tikras, kad šią informaciją jis nutylėjo.

– Nemanai, kad mums išvažiavus jis paskambino į policiją?

Jis tik papurtė galvą.

– Mes būtume iš karto apie tai sužinoję. Jau po kelių minučių į tą vietą būtų sulėkę budintys policijos ekipažai. Net

jei nebūtume matę, būtume girdėję sirenas. Jie būtų užblokavę aplinkines gatves. Be to, tikriausiai būtų išsikvietę malūnsparnį.

– Ir į įvykio vietą būtų atskubėjusi žiniasklaida.

– Tu geriau žinai. Ne, galiu lažintis, kad Patas Vikhamas niekam neprasitarė, jog jį namuose aplankė nuo teisingumo besislapstanti moteris.

– Bet kodėl?

– Tam ir atvykome, kad tai išsiaiškintume.

Nuo Pato Vikhamo automobilio, kurį matė šiandien jo kieme, o dabar atpažino stovintį aikštelėje, jiedu buvo nutolę per saugų atstumą, bet jis matėsi kuo puikiausiai. Pato Vikhamo pamaina jau ėjo į pabaigą. Jis negalės išeiti iš nuovados ir praslysti jiems pro akis. Ralis ir Brita vylėsi, kad pilko sedano jis nepastebės. Ralis abejojo, ar Patas jaunesnysis apskritai dairysis tokio automobilio. Kur jau kur, o policijos departamento panosėje rasti Britą tikrai niekas nesitikėjo.

– Šiandien jis tavęs mirtinai išsigando, – priminė Brita.

– Aš nebuvau toks baisus.

– Jis pamatė revolverį ir išbalo kaip drobė.

– Taip, bet kelnes jis prileido ne dėl manęs ir mano revolverio.

– Jis baiminosi dėl to, ką man papasakojo Džėjus.

– Arba būtų papasakojęs, jei dar būtų pagyvenęs.

– Kodėl priešmirtinė Džėjaus išpažintis turėtų kelti grėsmę Patui jaunesniajam?

– Galbūt mums pasitaikys proga paklausti šito jo paties. Štai ir jis.

Ralis pamatė jį, išeinantį pro užpakalines duris. Jiedu matė, kaip Patas įžengia į aikštelę ir vinguriuodamas tarp automobilių prieina prie savo mašinos. Raliui Pato judesiai pasirodė kažkokie įtartini, bet jis tuoj sumetė, kad tai viso labo vien jo vaizduotės vaisius. Tas vyras nervingas iš prigimties.

Nė nežvilgtelėjęs į jų pusę, Patas atsirakino dureles, švystelėjo vidun švarką ir įsėdo.

– Kol kas viskas gerai, – pasakė Brita.

Jiedu ketino pasekti Patą ir pažiūrėti, kur jis važiuos baigęs darbą. Tikriausiai iš karto pasuks namo, ir jiedu atsidurs dar viename aklagatvyje. Bet Ralis ir Brita jautė, kad tas vyras kažką slepia. Sekdami jį, jie gali surinkti įkalčių.

Be to, valandų valandas tūnoti užsidariusiam kartu su Brita mažame namelyje Raliui galiausiai tapo nemaloniu kantrybės egzaminu. Neišvengiamas artumas su ja mažose erdvėse palengva ėdė jam nervus. Jis kiekvieną akimirką jautė Britos buvimą. Kiekvieną krustelėjimą. Jis pabusdavo kaskart, kai ji per miegus sukrutėdavo, nors ir miegojo kitoje lovoje.

Penkerius metus jo santykiai su moterimis būdavo trumpalaikiai, su jokia moterimi nėra užtrukęs daugiau kaip valandos ar dviejų, – taigi ne tokį ilgą laiką, kad imtų pažinti jų įpročius ir nuspėti reakcijas.

O dabar jį visur lydėjo Britos moteriškumas. Tiesiog užliejo. Jo dėmesį patraukdavo visi tie tipiški moteriški mažmožiai: kaip ji susierzina dėl atplyšusio nago, kaip elegantiškai iš skardinės siurbčioja dietinę kokakolą, kaip kruopščiai raišiojasi batų raištelius, palikdama vienodo ilgio galus. Jis buvo pakerėtas ir šių, ir daugybės kitų moteriškumo apraiškų. Negana to, Raliui jos patiko.

Jis užsižiūrėdavo į Britą jai to nežinant, apimtas susižavėjimo ir persmelktas transo, o mintimis krypdavo į geidulingus dalykus. Jam apskritai nederėjo prie jos liestis. Mat, kad ir kaip stengėsi, niekaip negalėjo pamiršti, ką jautė ją glamonėdamas, kaip ji judėjo, kaip jo geidė. Žiūrėdamas jai į lūpas nesusilaikydavo neprisiminęs, kaip jas bučiavo, žiūrėdamas į kojas – kaip stipriai jos buvo jį apsivijusios.

Tai, kas įvyko aną vakarą, jis aiškino tuo, kad buvo vienišas ir pasiilgęs moters. Anksčiau irgi jausdavosi vienišas ir

geisdavo moterų, bet padėkojęs ir išlipęs iš lovos tuoj pat jas užmiršdavo.

Bet šį kartą ne.

Jo ryžtas daugiau nė pirštu nepaliesti Britos tebebuvo stiprus, bet kuo toliau, tuo darėsi sunkiau šio sprendimo laikytis. Automobilis – ne tokia uždara vieta kaip motelio kambarys. Taigi, kol dar neišprotėjo, neprarado kantrybės ir savitvardos, jo misijos dalis buvo kuo mažiau trintis mažame jųdviejų kambarėlyje. Pagrindinis tikslas, žinoma, išsiaiškinti, kodėl Patas jaunesnysis taip nervinasi.

Ralis palaukė, kol policininkas išvažiavo iš aikštelės, tada užvedė sedano variklį ir pajudėjo iš paskos. Jis traukė gerokai atsilikęs, leisdamas tarp jų įsiterpti keliems automobiliams. Bet ne per daug. Kelias buvo sausakimšas. Oras – šiek tiek pasikeitęs; jau nebe taip tvanku. Malonus vakaras išviliojo žmones į gatves. Laimė, Patas laikėsi vienos eismo juostos ir neviršijo greičio.

Po dešimties minučių Brita pasakė:

– Kol kas nieko įtartino.

– Taip, bet jis važiuoja ne namo.

Patas jaunesnysis lėkė toliau ir, plačiu lanku apvažiavęs miestą, pagaliau pasuko į miesto centro istorinę dalį, kur gatvės buvo siauresnės, pilnos automobilių ir nedrausmingų pėsčiųjų, skubančių per gatvę degant raudonam šviesoforo signalui, žingsniuojančių važiuojamąja gatvės dalimi, o ne judriais šaligatviais.

Patas atsiskyrė nuo Kingstritu judančio pagrindinio automobilių srauto ir atsidūrė šoninėje gatvelėje, o paskui kvartalo viduryje privažiavo pastatą, kuriame veikė naktinis klubas. Ralis ir Brita susižvalgė, bet nepratarė nė žodžio. Jiems ir nereikėjo nieko sakyti. Tas klubas mieste visiems gerai žinomas.

Ralis prašoko įvažiavimą, bet riedėdamas pro šalį spėjo pamatyti, kaip policininkas spraudžia savo automobilį tarp kitų

dviejų. Kitoje gatvelės pusėje, tik šiek tiek toliau, Ralis išvydo išvažiuojančią mašiną, atlaisvinančią taip geidžiamą vietelę beveik tiesiai priešais klubą. Jis įvairavo ten automobilį ir išjungė žibintus tikėdamasis, kad Patas jaunesnysis jų nesuuos.

Nesuuodė. Jis žingsniavo palei pastato sieną prie naktinio klubo įėjimo, bet prie kampo sustojo ir liko stovėti sienos šešėlyje. Tada išsitraukė iš kišenės mobilųjį ir paskubomis surinko numerį.

Po kelių akimirkų jis vėl įsimetė telefoną į kišenę, ir pro naktinio klubo duris išėjo vyras. Jis patraukė tiesiai link pastato kampo ir pasuko už jo. Patas jaunesnysis pasitiko jį šypsodamasis. Jiedu persimetė keliais žodžiais, paskui abu sparčiai nužingsniavo atgal į aikštelę. Tada sėdo į automobilį – bet ne Pato – ir pajudėjo: išmovė į gatvę ir nuvažiavo nė neįtardami, kad juos atidžiai stebi.

Tarp Ralio ir Britos tvyrojusi tyla net kibirkščiavo nuo potekščių ir prasmių to, ką jiedu pamatė. Galų gale jis prabilo:

– Turbūt aš tai žinojau. Kažkur sąmonės gelmėse. Nuo to laiko, kai supratau, kas jis toks. Štai kodėl nustebau, kai Džordžas man papasakojo, kad jis vedęs. O šiandien... šiandien jis į tave net nežiūrėjo.

Matydamas, kad Brita nesupranta, Ralis atsigręžė į ją.

– Jis *nenurenginėjo tavęs akimis.*

Ralis išraiškingu žvilgsniu perliejo Britos krūtinę, kad jai būtų aišku. Ji suprato ir, pasijutusi nejaukiai, nuleido galvą.

Ralis paaiškino:

– Luisas Džounsas spoksojo. Delnas spoksojo. – „Aš irgi daugybę kartų“, mintyse pridūrė jis. – O Patas – ne. Turėjau iš karto susiprotėti.

– Jis gyvena slaptą gyvenimą.

– Žmona ir vaikai jam – tik priedanga.

– Jų gyvenimas turėtų būti varganas. – Ji nusitraukė beisbolo kepuraitę ir leido plaukams laisvai kristi. – Šitaip šnipinėdama jaučiuosi siaubingai. Važiuojam iš čia.

– Negalim.

– Aišku, kad galim.

– Ne. Negalim. *Prakeikimas!* – Jis pirštais pasitrynė akiduobes, dėl to, ką jiedu dabar daro, jausdamasis taip pat šlykščiai kaip Brita, ir dar šlykščiau dėl to, ką dar teks padaryti. – Negalim išvažiuoti, Brita. Nes man kaip tik toptelėjo, kad visas šis reikalas nuo šito apgailėtino šunsnukio ir prasidėjo.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Patas jaunesnysis nematė Ralio tol, kol atsisėdo prie savo mašinos vairo, o Ralis uždėjo savo platų delną jaunuoliui ant peties. Šis net šūktelėjo išsigandęs.

– Neketinu tavęs skriausti. Bet mums reikia pasikalbėti, ir kiekvienas iš tavo burnos išskriejęs žodis tegul būna tiesa. Supratai?

Ralio balsas buvo švelnus, ramus, bet ir neapsakomai nuožmus. Brita nesunkiai įsivaizdavo, kad vyras pajuto Ralio ryžtą. Ji kone užuodė Pato baimę, kai šis sutikdamas pakinkavo galva.

– I-iš kur žinojai, kad aš čia?

– Turi tarnybinį ginklą? – paklausė Ralis.

Jis papurtė galvą, kad neturi, bet tuoj pat palinksėjo, kad vis dėlto turi.

– Pistoletas... dėtuvėje. Tu mane sekei?

Ralis atidarė dėtuvę ir patikrino, ar pistoletas tikrai ten, ir neprisilietęs prie ginklo uždarė dureles.

– Palikti tarnybinį ginklą mašinoje, į kurią bet kas gali įsilaužti ir jį pasiimti, – ne pati gudriausia mintis, Patai.

– Kodėl mane seki? Ko nori? – Supratęs, kad ant užpakalinės sėdynės įsitaisiusi Brita, Patas jaunesnysis šį klausimą uždavė jos atspindžiui užpakalinio vaizdo veidrodėlyje.

– Kaip Ralis sakė, norime su tavimi pasikalbėti.

– Apie ką?

– Apie tavo veidą, – paaiškino Ralis.

– Apie mano veidą?

– Kas jam nutiko?

– Jis... Aš... daug važinėdavau dviračiu. Ir važiuodamas įsirėžiau į medį. Sunkiai susižeidžiau ir tą sportą mečiau.

Ralis nė nekrustelėjo ir nenuleido akių. Jis vis dar laikė pervėręs Patą ryžtingu žvilgsniu. Jaunas vyras pasuko galvą ir viltingai pažvelgė į Britą. Ji lėtai papurtė galvą.

– Tai istorija, kurią visiems pasakoji, bet iš tiesų buvo kitaip, ar ne, Patai?

Jis garsiai nugurkė seiles.

– Papasakok mums apie Klivlandą Džounsą.

Patą jaunesnįjį apleido ir tie drąsos likučiai, kurių jis įsikibęs laikėsi. Stengdamasis kaip nors sulaikyti ašaras, jis perkreipė savo subjaurotą veidą. Apatinė sudarkyta lūpa ėmė virpėti.

Britai buvo sunku žiūrėti, kaip vyrukas išskydo. Ralis pasidalijo su ja savo teorija, esą čia įsivėlęs ir Patas jaunesnysis, kad šis bjaurus reikalas nuo jo ir prasidėjo. Tai nebuvo graži istorija, o tai, ką jiedu dabar jam darė, buvo taip pat žiauru, kaip ir laikyti veidrodį priešais subjaurotą jo veidą. Tačiau būtina. Ralis Britą perspėjo, kad jos užuojauta į beviltišką padėtį pakliuvusiam vyrui nenustelbtų jos ryžto išsunkti iš jo visą tiesą.

– Taip, jis apgailėtinas. Bet gali būti, kad jis yra tas, kurį palaužus viskas paaiškės, – aiškino jis. – Turime išpešti iš jo viską, ką žino, o tai nebus lengva. Ir, aišku, nemalonu.

– Nelaukiu to pokalbio.

– Aš irgi, – prisipažino Ralis.

Dabar, jausdamasis taip pat šlykščiai, kaip ji jautėsi dėl jųdviejų surengtos pasalos, Ralis tarė:

– Be visų kitų nusikaltimų, Klivlandas Džounsas mušdavo gėjus.

Patas tylomis linktelėjo galvą.

– Ir tu tapai viena jo aukų.

Dar vienas linktelėjimas. Šniurkštelėjimas. Jis delno viršumi nusišluostė sau nosį.

– Jis ir dar du.

– Kur?

– Hamptono parke.

– Papasakok mums, kas atsitiko.

– Aš... Aš... nuėjau į parką. Tiksliau, nuvažiavau dviračiu. Bet... sustojau prie vyrų tualeto.

– Tu ir dar vienas vyrukas santykiavote tualete, – padėjo jam Ralis. – Ar tai buvo sutartas pasimatymas, kaip su tuo vaikinu šį vakarą?

– Ne. Aš įėjau. Jis ten buvo. Vyresnis vyras. Mes... – Jis droviai gūžtelėjo pečiais. – Paskui aš išėjau pirmas. Kai atsidūriau lauke, jie jau ten laukė. Trys vyrai. Jie mane puolė. Džounsas...

– Tu jį pažinojai? – įsiterpė Brita. – Jis buvo tave sumušęs ir anksčiau?

– Ne. Bet tas tipas man buvo matytas. Suprantate, mane įspėjo vaikinai, su kuriais ten susipažindavau. Dabar Čarlstonas gėjams gana draugiškas miestas, o tai vyko prieš penkerius metus, tuo metu kildavo konfliktų. Ne šiaip įprastas apsižodžiavimas. Tai buvo žiaurus fizinis smurtas. Vietiniai skustagalviai nutarė, kad mes neturime teisės gyventi, – su kartėliu balse pasakojo Patas jaunesnysis.

– Bet jūs patys atvirai ieškojote nuotykių! Parke, viešoje vietoje, Dieve! – piktai atrėžė Ralis suerzintas šio vyro lengvabūdiškumo.

– Neturėjau iš ko rinktis! – nedarnus Pato šūksnis nuaidėjo automobilio salone. Kelias akimirkas niekas nepratarė nė žodžio, o tada jis pakartojo: – Neturėjau iš ko rinktis. Negalėjau prisipažinti. Mano tėtis buvo policininkas. Jis baudė už amoralų elgesį. Suimdavo tokius kaip aš, susitikinėjan-

čius viešuosiuose tualetuose, automobilių aikštelėse ir kitur. Prie pietų stalo jiedu su Džordžu Makgovanu šaipydavosi iš homikų, kuriuos užtikdavo vienas kitam čiulpiančius. Juokdavausi kartu su jais, nes taip reikėjo.

Žiūrėdama į jį per užpakalinio vaizdo veidrodėlį, Brita matė, kaip jo akyse tvenkiasi ašaros.

– Paskui vieną dieną tėtis užtiko mane su draugu mano miegamajame. Manau, kad jis nujautė, bet kai tiesa tapo aiški kaip ant delno... – Jis nutilo ir suvirpėjo visu kūnu. – Jis pasiuto. Išsitraukė pistoletą. Manau, kad būtų mudu nušovęs, jeigu mama nebūtų jo sulaikiusi.

Brita galėjo tik įsivaizduoti tą sceną ir prarają, atsivėrusią tarp tėvo ir sūnaus, vyro ir žmonos. Šis įvykis iš esmės pakeitė visą šeimos gyvenimą. Ji švelniai paragino Patą pasakoti:

– Klivlandas Džounsas ir du jo bendrai jus užpuolė.

Jis pasimuistė, giliai įkvėpė oro ir garsiai iškvėpė.

– Kitų dviejų gerai nemačiau. Bet Džounsas užsimojęs beisbolo lazda tvojo man per šlaunį, ir ji lūžo. Kai parkritau, jis ir anie du ėmė mane spardyti. Vienas bato galu pataikė man į nosį. Sutrupino. Kelis mėnesius negalėjau pro ją kvėpuoti. Kol dar nebuvau praradęs sąmonės, Džounsas pastvėrė mane už plaukų ir privertė pakelti akis į jį. Jis stovėjo išsiviepęs. „Čiulpk“, – paliepė ir beisbolo lazdos galu smogė man į burną paskutinį kartą, tada atsijungiau. – Jis žvilgtelėjo į Ralį, tada į Britą ir lyg atsiprašydamas pridūrė: – Chirurgai padarė viską, ką galėjo.

– O su tavimi tualete buvęs vyras? Kas nutiko jam?

– Kol jie mane talžė, jis paspruko. Mačiau jį pirmą ir paskutinį kartą. Pratysojau ten beveik valandą, bet man atrodė, kad praslinko visos dešimt. Mane atsitiktinai rado narkotikų pašniaukšti atėję paaugliai. Jie paskambino 911 ir taip pat dėjo į kojas. Greitoji pagalba nuvežė mane į ligoninę. Apie tai, kas nutiko, buvo pranešta mano tėvams. Aš buvau leisgyvis, netrukus turėjau būti operuojamas, bet tė-

tis pasilenkė prie manęs ir pasakė: „Sakiau tau, kad pavojinga vakare važinėtis dviračiu.“ Šitaip jis leido man suprasti, kokią versiją visiems pasakosime. Neva važiavau dviračiu ir patyriau avariją.

Į aikštelę įvažiavo kitas automobilis ir priekiniais žibintais apšvietė juos visus tris. Išlipo du stilingai apsirengę jauni vyrai ir gatvele patraukė link naktinio klubo.

– Gera vietelė? – paklausė Ralis.

Nustebęs dėl tokio klausimo, Patas atsakė:

– Girdėjau, kad nebloga. Viduje niekad nesu buvęs. Viešai nesu prisipažinęs, kad aš gėjus.

Ralis nepraleido progos šią temą pratęsti.

– Tėvas tavo sumušimą užglaistė melu, bet asmeniškai norėjo sučiupti tavo skriaudikus.

– Tiesa, – linktelėjo Patas. – Man rodos, jis vis tiek mane mylėjo. Aš gėjus, bet vis dėlto – jo sūnus. Galbūt jam svarbiausia buvo ne meilė, o garbė. Šiaip ar taip, kai gydytojai nuskausminamųjų dozę sumažino tiek, kad jau galėjau blaiviai mąstyti, man į palatą tėtis atnešė kelis albumus su nusikaltėlių nuotraukomis. Jis pažadėjo, kad jie sugaus niekšus, kurie šitaip mane sudarkė, ir privers juos gailėtis dėl to, ką padarė.

– „Jie“?

– Tėtis, Džordžas Makgovanas ir Džėjus Burdžesas.

– Jis artimiausiems draugams ir kolegoms detektyvams pasakė, kad tu gėjus?

– Spėju, kad taip. Turėjo pasakyti. Nuo to laiko Džordžas Makgovanas su manimi beveik nesikalba. Jo panieka plika akimi matoma. O Džėjus, šiaip ar taip, niekada į mane nekreipdavo dėmesio. Jis manęs nepastebėdavo ir prieš tą įvykį. Aš jį kiaurai permačiau ir manau, kad jis tai suprato. Žodžiu, tėtis pasikvietė jį ir Džordžą padėti nubausti mano užpuolikus. Man pavyko atpažinti tik Džounsą, parodžiau į jį iš karto, vos pamatęs naujausią jo nuotrauką.

– Jie greitai jį surado? – paklausė Ralis.

– Po poros dienų. Tėtis paskambino man į palatą ir pasakė, kad jie jau turi jį policijos nuovadoje. Sakė, kad Džounsas maivosi, neigia ką nors užpuolęs, tvirtina, jog tikrai nesiteptų rankų ir nemuštų žydro, bet tėtis neabejojo, kad iki vakaro jie išpeš iš jo prisipažinimą, o jei ne, jis pasikvies Kobą Fordaisą, kad kaip reikiant pakratytų tą nacio gabalą. Jis būtent taip ir pasakė.

– Kada tai buvo? – pasiteiravo Brita.

Patas pažvelgė į jį, paskui į ją ir nenoromis pratarė:

– Gaisro dieną.

Ralis pasilenkė arčiau Pato, ir Britą netikėtai pribloškė šių dviejų vyrų skirtumas. Patui jaunesniajam baimės galėjo įvaryti vien Ralio ūgis ir kūno sudėjimas, nors šis gal ir neketino sąmoningai gąsdinti jauno vyro. Patas atšlijo toliau nuo Ralio.

– Jie privertė Džounsą prisipažinti?

– Nežinau.

– Ar tavo tėvas užsiminė, kad jiems areštuojant Džounsą jis jau turėjo du kaukolės lūžius?

– Ne.

– Ar jis pasakojo tau, kaip vyksta kvota?

– Ne. Daugiau jis man neskambino. Tik tą vieną kartą, kai pasakė, kad jie kvos Klivlandą Džounsą tol, kol jis išklos visą tiesą.

– Kas nutiko kvotos metu?

– Nieko! – Ir jis pakartojo savo atsakymą ryžtingai papurtydamas galvą.

– Bet tu įtari, kad...

– Aš nieko neįtariu.

– Nepliurpk nesąmonių, Patai! – ėmė karščiuotis Ralis.

– Aš dar kelias savaites gulėjau ligoninėje. Buvau pripumpuotas nuskausminamųjų. Man svaigo galva. Mano prisimi-

nimai apie gaisrą migloti, tai iš kur galiu žinoti, kas atsitiko prieš jam kylant?

– Tu ir nenori žinoti. – Ralio kaltinimas prilygo stipriam smūgiui. Jaunas vyras, stengdamasis išvengti veriamo Ralio žvilgsnio, nuleido galvą. – Tu nenori žinoti, nes sužinojęs būtum priverstas pripažinti, jog vien dėl to, kad viešajame vyrų tualete kažkas tau pačiulpė, žuvo septyni žmonės.

– Rali... – tyliai ištartas Britos priekaištas taip ir liko neišgirstas, nes jį užgožė staiga pratrūkęs Pato kūkčiojimas. Jo pečiai drebėjo. Graudus ir trūkčiojantis verksmas spaudė širdį.

– Tu teisus. Nenorėjau to žinoti, – mykė jis. – Girdėjau, kad tas bičas mirė ne nuo liepsnų, bet niekada tėčio apie tai neklausinėjau. Nieko daugiau negaliu tau pasakyti, nes nieko daugiau nežinau. Jeigu supras, kad tau tiek papasakojau, mane nužudys.

Ralis nusitvėrė šio siūlo galo:

– Kas? Džordžas Makgovanas? Ar jis buvo ten, kai tavo tėvas kvotė Klivlandą Džounsą? Jis ir Džėjus Burdžesas?

– Nežinau, – sukūkčiojo Patas.

– Fordaisas irgi ten buvo, ar ne, Patai? Jis atėjo į policijos nuovadą paspausti Džounso, jeigu jis neprisipažins. Ar toks buvo sumanymas?

– Juk sakau tau – nežinau. *Prisiekiu!*

Ralis truputį pasitraukė, atsisėdo arčiau keleivio durelių ir, nors tebežiūrėjo į Patą rūsčiu žvilgsniu, davė jam truputį laiko susitvardyti. Kai tas liovėsi verkęs ir tik šniurkšteldavo nosimi, Brita paklausė:

– Kodėl vedei, Patai?

Už jį atsakė Ralis:

– Dėl tos pačios priežasties, dėl kurios tapo policininku. Tai priedangos dalis.

Patas žvilgtelėjo į Ralį, aiškiai nustebęs, kad jis taip tiksliai atspėjo.

– Mudu su tėčiu sudarėme sutartį.

– Po gaisro? – pasitikslino Ralis.

Jis pritariamai linktelėjo.

– Jis privertė mane prisiekti, kad niekas niekada nesužinos, kas nutiko parke. Mano užpuolikas buvo nebegyvas, ir jo mirtis niekam nebuvo skaudus smūgis. Viskas baigta, pasakė jis. Bet daugiau tai niekuomet neturi pasikartoti. Jis man liepė užsirašyti į Policijos akademiją. Girdi, jis ir jo bičiuliai pasirūpins, kad gaučiau vietą nuovadoje. Liepė vesti ir susilaukti vaikų. Liepė liautis... buvus žydru. – Jis sarkastiškai nusijuokė. – Tarsi galima pasirinkti – būti ar nebūti gėjumi.

– Kodėl sutikai sudaryti tokią sutartį?

– Juk buvau jam skolingas, tiesa? Nors užtraukiau jam gėdą, jis ir jo draugai stojo manęs ginti. Taigi dariau tai, ką jis man liepė. Nepaklusti būtų buvę niekšiška.

– Niekšiška įkalbėti moterį už tavęs ištekėti, – tėškė Brita.

Patas grįžtelėjęs pažvelgė į Britą ir beviltiškai maktelėjo galva.

– Ji buvo mergina iš tos pačios bažnyčios, kurią lankė mano mama. Labai griežtai auklėta. Jaunesnė už mane ir nekalta. Net nežinojo, ko turėtų tikėtis iš vyro, tad manimi nenusivylė.

– O vaikai?

– Kai reikia, galiu pasimylėti ir su moterimi.

– Ji nežino?

Jis papurtė galvą ir pervėrė Britą maldaujamu žvilgsniu.

– Ir neturi sužinoti. Negaliu šitaip su ja pasielgti. – Tada kreipėsi į Ralį: – Prašau. Ji puiki moteris. Tikrai. Nenoriu jos įskaudinti.

Brita jautė, kad melas, su kuriuo jis gyvena, jo šeimą žeidžia labiau negu sužeistų tiesa, bet tai buvo kito pokalbio tema.

Ralis tarė:

– Šiandien mums užsiminei, kad tėvui didvyrio statusas nepatiko.

– Nepatiko. Tas gaisras sugriovė jam gyvenimą, – karštai paaiškino Patas, parodydamas daugiau temperamento negu iki šiol.

– Ką nori tuo pasakyti? – paklausė Brita.

– Tai, ką pasakiau. Po to jis jau niekada nebuvo toks kaip anksčiau. Pasikeitė jis ne tik dėl to, kas man nutiko parke. Jam nepatiko jį užgriuvęs dėmesys. Apdovanojimai, liaupsės, visuotinis dėmesys. Burdžesas ir Makgovanas tuo mėgavosi. Fordaisas pasinaudojo tuo, kad būtų išrinktas teisingumo ministru, o tėtis tetroško, kad viskas pagaliau baigtųsi. Bet nesibaigė. Reikalai dar labiau susikomplikavo po...

Jis nutilo ir nervingai dėbtelėjo į Ralį, ir šis paklausė:

– Po ko?

– Po to atsitikimo su tavimi ir ta mergina.

– Ką apie tai žinai? – susidomėjo Brita.

– Tik tai, ką žino visi. Tai, ką rašė laikraščiai, tai, ką jūs pranešėte savo reportažuose per televiziją.

– Tavo tėvas kalbėdavo apie Siuzi Monro bylą? – paklausė Ralis.

– Man girdint – ne, bet žinojau, kad ją tiria. Tai buvo paskutinė svarbi jam patikėta byla. Paskui jis tapo kažkoks prislėgtas. Ir kasdien vis labiau. Daug gėrė – vienas, iki išnaktų. Manau, beveik kas rytą pabusdavo dar girtas. Nebeidavo į darbą. Net negirdėdavo, ką jam sako mama.

– Ar ji žinojo apie tave, Džounsą ir atsitikimą parke?

Patas papurtė galvą.

– Ji tikėjo istorija apie pasivažinėjimą dviračiu, nes tai jai papasakojo tėtis. Bet, manau, visuomet nujautė, kad tai dar ne viskas. Numanau, kad ji *norėjo tikėti*, jog po to, kai buvau užkluptas su draugu lovoje, aš *išsigydžiau*. Ir stengėsi nieko neklausinėti, kad nesužinotų tiesos.

Vikhamų namuose buvo daug nutylėjimų, pagalvojo Brita. Toje šeimoje tvyrojo slogi atmosfera.

– Gerai, pasakok toliau, – paragino jį Ralis.

– Na, mama matė, kad tėtis kasdien darosi vis niūresnis. Ji maldavo jo ieškoti pagalbos, bet jis atsisakė, tvirtino pats tai įveiksiantis, tik niekada nepaaiškino, kas tas „tai“. Džordžas ir Džėjus bandė padėti jam atsitiesti. Veždavosi žvejoti. Ar dar kur nors. Bet kad ir ką jie kalbėjo, ką darė – niekas nepadėjo. Jis grimzdo vis giliau į dugną. Vieną naktį mane pažadino keistas garsas. Radau jį sėdintį kiemo prieangyje ir graudžiai raudantį. Niekada anksčiau nebuvau matęs jo verkiančio. Niekada. Bet niekad nepamiršiu to siaubingo garso. Nutykinau atgal į lovą. Jis taip ir nesužinojo, kad mačiau jį tokį. – Patas jaunesnysis nutilo ir vėl nusišluostė nosį. – Jau kitos dienos vakarą mūsų namų tarpduryje pasirodė Džordžas su Džėjumi ir pranešė, kad jį mirtinai pašovė.

Po trumpos tylos Ralis pasakė:

– Pažinojau tavo tėvą. Tiesa, tik truputį, bet žinau, kad jis buvo geras ir sąžiningas faras. Kodėl tą vakarą jis lindo į tokį pavojų, Patai? Kodėl sulaužė pirmą savisaugos taisyklę ir nepalaukė pastiprinimo?

– Kad įrodytų sau, jog yra būtent toks didvyris, kokiu visi jį laiko.

Šie žodžiai nuskambėjo tarsi iš anksto paruoštas atsakymas, mintis, girdėta iš gydytojo psichiatro lūpų. Ir Ralis, ir Brita tuoj pat nusitvėrė šių Pato žodžių.

– Juk iš tiesų taip nemanai, tiesa?

Atrodė, Patas pasiruošęs pažvelgti tiesai į akis, bet tik lėtai papurtė galvą.

– Mintyse svarsčiau, gal jis tiesiog nuo visko pavargo ir norėjo, kad visa tai baigtųsi. Pažįstu tą jausmą. – Jis žvilgtelėjo į savo atvaizdą veidrodėlyje. – Žinau, ką reiškia trokšti atsikratyti savo kūno ir viso gyvenimo. – Kelias akimirkas

patylėjęs, jis kalbėjo toliau: – Galbūt tėtis bėgo į tą gatvelę jau nebesitikėdamas iš jos išeiti, bet žinodamas, kad jei neišeis, mama gaus gyvybės draudimo išmoką.

Brita dar niekada nebuvo susidūrusi su žmogumi, prisipažįstančiu, kad galvoja apie savižudybę, ir tai ją sukrėtė. Prisipažinimas aiškiai suminkštino širdį ir Raliui. Bent minutę niekas nepratarė nė žodžio, o paskui pirmas prabilo Ralis.

– Aš turiu kitą teoriją, Patai. Manau, kad verksmo protrūkis, kurį tu girdėjai, galbūt buvo galutinė tavo tėvo kapituliacija. Jis priėjo ribą. Nusprendė nusimesti kaltės naštą ir atskleisti paslaptį, kurią saugojo kartu su savo bičiuliais. – Po reikšmingos pauzės jis pridūrė: – Gali būti, kad abu bičiuliai arba vienas iš jų norėjo bet kokia kaina išsaugoti paslaptį. Tavo tėvas tyčia galėjo būti atviliotas į tą gatvelę ir nužudytas, kad jų neišduotų.

Patas vėl tapo labai nervingas. Jis apsilaižė lūpas. Jo akys lakstė nuo Britos prie Ralio ir atgal.

– Aš šito nesakiau. Ir išvis nieko nežinau apie jokią paslaptį. Kokią paslaptį?

Pamatęs, kad jis mėgina apsimesti kvaileliu, Ralis susiraukė.

– Džėjus turėjo Britai papasakoti kažką labai svarbaus. Jį nužudė nespėjusį to padaryti, bet esu visiškai tikras, kad jis ketino kalbėti apie Klivlandą Džounsą, kvotos kambarį ir gaisrą.

– Bus geriau, jeigu šitos versijos netikrinsi, – nervingai tarstelėjo Patas.

– Ir leisiu nuteisti Britą už žmogžudystę, kurios ji nepadarė?

– Ne. Aišku, ne, bet tos kalbos... Tai, ką čia teigi... Tai pavojinga.

– Padarysiu viską, kad prisikasčiau prie tiesos, – atšovė Ralis.

– Bet kol kas stumi į pavojų mane ir mano šeimą. – Iš susijaudinimo jo veidas vėl persikreipė. – Klausyk, aš ne-

tikęs sutuoktinis. Nuolat meluoju žmonai. Bet myliu ją ir savo vaikus. Juk jie nekalti. Nenoriu, kad jiems atsitiktų kas nors bloga.

– Aš irgi nenoriu, kad jiems kas nors atsitiktų, – pripažino Ralis ir pasilenkė arčiau Pato. – Todėl pasakyk man, kas, tavo nuomone, nužudė tavo tėvą ir Džėjų.

– Tai *tu* manai, kad jį nužudė, o ne aš.

– Meluoji, Patai. Juk žinai, kad aš teisus.

– Jeigu ir toliau šitaip kalbėsi, būsime nužudyti ir mes, ir tu pats. – Jo balsas buvo verksmingas, o akys paklaikusios iš baimės.

– Kas mane nužudys? Makgovanas? Fordaisas? O gal jie abu? Kuris? Kas?

Patas jaunesnysis tik papurtė galvą.

– Kas jie? – mygė jį Ralis.

– Prašau, neklausk.

– Bet tu žinai, ar ne?

– Daugiau nieko negaliu pasakyti.

– Paaiškink, kodėl.

– *Nes niekas nežino apie mane!*

Ir jo veidą vėl iškreipė kančia. Jo verksmas nuskambėjo taip garsiai, taip gailiai, kad Ralis minutėlę patylėjo.

Paskui linktelėjo galvą, tarsi norėdamas pasakyti, kad dabar jau viską suprato.

– Jie neišdavė tavo tėvo pasitikėjimo, kai jis papasakojo apie tavo homoseksualumą, tad dabar tu negali išduoti jų pasitikėjimo. Tiesa?

Patas jaunesnysis tylomis linktelėjo.

– Net jei tai tave pražudys?

– Mano gyvenimas – ir taip grynas mėšlas. – Ir jis vėl ėmė kūkčioti.

Ralis atidžiai žiūrėjo į jį, paskui nukreipė akis į Britą. Vos pastebimai papurčiusi galvą, ji davė jam ženklą, jog netiki,

kad šis verkiantis vyras jiems dar ką nors atskleis. Patas buvo baimės gniaužtuose, kurie jam atrodė grėsmingesni už Ralį.

– Patai. – Šis užgniaužė kūkčiojimą, sureagavo į švelnesnį Ralio toną ir pakėlė galvą. – Manau, kad slėpdamas tiesą nuo savo šeimos elgiesi bjauriai. Šito nenusipelnė nei ji, nei netgi tu pats. Jūs visi nusipelnote laimingesnio gyvenimo negu dabar. Jei tikrai myli savo žmoną, nedelsdamas pasakyk jai tiesą. Jai bus skaudu, bet ne taip skaudu, kaip galėtų būti, jei ir toliau apsimetinėsi. Bet kol kas nenoriu prisiimti atsakomybės už tavo ir šeimos saugumą. Kalbėtis su Brita ir manimi gali būti pavojinga, tu visiškai teisus. Todėl siūlau tau dar šį vakarą išvažiuoti.

– Išvažiuoti?

– Grįžk namo ir suruošk kelionei žmoną ir vaikus. Nusivežk juos į paplūdimį ar į kalnus – tiesiog dinkite bent kelioms dienoms. Ištuštink savo einamąją sąskaitą banke ir nesinaudok kreditinėmis kortelėmis. Savo mobilųjį išmesk. Ir gerai užmaskuok pėdsakus.

Patas jaunesnysis dirstelėjo į Britą tarsi klausdamas: „Gal jis visai kuoktelėjo?“

– Paklausyk jo patarimo, – pasakė ji. – Tą vakarą, kai buvo nužudytas Džėjus, mane kažkas apsvaigino narkotikais. Bet kadangi liko galimybė, nors ir menka, kad atgausiu atmintį ir prisiminsiu, kas įvyko, kažkas mėgino nužudyti ir mane. Su automobiliu nustūmė nuo kelio. Dabar jis – Kombahio upės dugne. Jeigu Ralis nebūtų manęs išgelbėjęs, būčiau nuskendusi. Žmonės, kurie šitaip padarė, nedvejodami nuskriaus tavo vaikus vien norėdami pabrėžti, kokie yra grėsmingi. Pasiimk šeimą ir išvažiuok dar šį vakarą.

– Kai praneši apie tai policijos departamento viršininkui, nė žodžiu neužsimink jam, kur išvyksti, – patarė Ralis. – Nes ši informacija gali pasiekti Džordžą Makgovaną ir Kobą Fordaisą.

Patas jaunesnysis pažvelgė į juos ir garsiai nurijo seiles.

– Jie pažinojo mane nuo vaikystės. Tikrai nemanau, kad galėtų padaryti man ką nors bloga.

– Tikriausiai taip pat manė ir tavo tėvas, – niūriai atsiliepė Ralis. – Ir Džėjus.

Jiedu su Brita grįžo prie pilko sedano, tebestovinčio tolėliau gatvėje, įsėdo į jį ir žvilgsniais nulydėjo Patą Vikhamą jaunesnįjį, tolstantį nuo naktinio klubo, į kurį jis niekada nebuvo įkėlęs kojos.

– Kaip manai, ar jis paklausys mūsų patarimo? – kai Pato automobilis dingo už Mitingstrito gatvės kampo, paklausė Brita.

– Arba paklausys, arba mobiliuoju jau skambina policijai.

– O tai reikštų, kad jis melavo sakydamas, jog nežino, kas Klivlandui Džounsui nutiko po to, kai tas buvo sulaikytas. – Ir, šiek tiek pagalvojusi, pridūrė: – Manau, jis sako tiesą. Jis nenori žinoti, kas atsitiko tame kvotos kambaryje, nes tokiu atveju ir pats taptų to nusikaltimo bendrininku. Kitaip sakant, neklausinėk, ir bus ramu.

– Smulkmenų jis galbūt ir nežino, bet nemanau, jog tiki, kad sulaikant Džounsą šis jau buvo patyręs du kaukolės lūžius. Jis žino: kad ir kas ten nutiko, tuos įvykius galima logiškai paaiškinti. Taip pat žino, kas nužudė Džėjų. Ir žudiko jis, matyt, paniškai bijo.

– Arba žudikų.

– Arba žudikų. Nes jei nebijotų, būtų įdavęs juos dar tada, kai buvo nušautas Patas vyresnysis. Jis leido jiems išsisukti nuo bausmės už jo paties tėvo nužudymą, o tai tiesiog protu nesuvokiama. Jis... – Staiga Ralis uždėjo plaštaką Britai ant galvos ir privertė ją pasilenkti. Pats jis irgi slystelėjo žemyn ir sudribo vairuotojo sėdynėje.

– Kas? – paklausė ji.

– Mūsų bičiuliai ką tik išėjo iš klubo.

– Bačas ir Sandansas?

– Tie patys. – Ralis pamatė juos šoniniame veidrodėlyje. Žvelgdamas sau per petį ir norėdamas įsitikinti, ar akys jo neapgauna, jis iš už kelnių juosmens išsitraukė revolverį.

Brita sunerimusi tarė:

– Juk neketini jų nušauti, tiesa?

– Ne, nebent neturėčiau kitos išeities.

– Gal jiems paskambino Patas?

– Gal, bet nemanau. Jeigu būtų pasakęs jiems, kad mes automobilyje tiesiai priešais klubą, jie būtų išlėkę kaip akis išdegę. O dabar neatrodo, kad kur nors skuba. Pati pažiūrėk. Atgręžę mums nugaras eina į priešingą pusę.

Jis patraukė ranką Britai nuo galvos, ir ji kilstelėjo ją tiek, kad galėtų dirstelėti pro langą. Du vyrai šaligatviu žingsniavo link Kingstrito. Jie nesivilko koja už kojos, priešingai, atrodė taip, tarsi turi reikalų, bet Brita tylomis pagalvojo, kad jų eisena visuomet ryžtinga. Kita vertus, kaip Ralis ir sakė, neatrodo, kad jie kur nors labai skubėtų.

– Jiedu nepanašūs į vakaroti susiruošusią gėjų porelę, – tarė Brita.

– Ne.

– Argi ne keista, kad jiedu čia pasirodė?

– Hm... Taip, keista, kad jie pasirodė ir „Vairinėje“ kaip tik tą vakarą, kai ten susitikote judu su Džėjumi. Bent jau vienas iš jų ten tikrai buvo. Dabar pirmą kartą matai ir antrąjį. Ar jis tau nepažįstamas?

– Ne. Bet dar nemačiau jo veido. Kaip manai, ar jie šiandien vakare ieško Pato jaunesniojo?

– Dieve, tikiuosi, ne. Jis prieš šiuos tipus neatsilaikytų nė dešimties sekundžių.

Brita pasakė:

– Tai nedidelė pergalė, bet vis tiek gera žinoti, kad jie tuščiai gaišta laiką, kai mes – vos per kelis jardus nuo jų.

Porelė ant šaligatvio prasilenkė su priešais ateinančiais trimis vyrais. Bačas atsigręžęs per petį stebėjo juos, kol tie

įėjo į barą. Tada kažką pasakė savo bendrui, šis įsižeidė, parodė jam vidurinįjį pirštą, ir Bačas sukikeno. Tuomet abu patraukė toliau.

– Ar dabar, kai Sandansas atsisuko, spėjai geriau į jį įsižiūrėti? – paklausė Ralis.

– Taip, bet nemanau, kad būčiau kada nors anksčiau jį mačiusi. Manęs nenusmelkė toks pat jausmas, kaip tuomet, kai pro tavo trobelės langą išvydau Bačą.

Abu vyrai nudrožė iki gatvės galo, pasuko už kampo ir dingo iš akių. Ralis vėl užsikišo revolverį už kelnių juosmens ir užvedė sedano variklį.

– Kaip tau patiktų, jei trumpam apsikeistume vaidmenimis?

– Ką ruošiesi daryti?

– Pasekti juos.

Dvidešimt penktas skyrius

Kaštoninės spalvos automobilis buvo paliktas atviroje aikštelėje, per dvi gatves nuo Kingstrito. Kadangi vyko labai intensyvus eismas, Ralis galėjo važiuoti lėtai ir laikytis deramo atstumo tol, kol porelė grįžo prie savo automobilio. Jis sekė paskui juos, kol jie išvažiavo iš istorinės miesto dalies, o paskui dar kelias mylias pagrindiniu miesto prospektu iki senojo viešbučio „Holiday Inn“.

– Ir žudikai taupo, – pajuokavo Brita.

– Ne, jie kainuoja užsakovui tris kartus daugiau negu to viešbučio kambarys.

Dviejų apatinių viešbučio aukštų kambariai turėjo terasas. Vyrai pastatė savo automobilį per kelis žingsnius nuo pirmojo aukšto kambarių. Sustoję prekybos centro aikštelėje kitapus plačios ir labai judrios dvipusio eismo gatvės, Ralis ir Brita matė, kaip vairuotojas, tas, kurį jiedu vadino Baču, atidarė bagažinę ir išėmė kelioninį krepšį.

– Atrodo sunkus, – tarė ji.

– Ten jų darbo įrankiai.

Brita susimąsčiusi paklausė:

– Kažin, kodėl tą naktį persekiodami atokiame kelyje jie manęs tiesiog nenušovė?

– Nenorėjo rizikuoti ir palikti įkalčių. Netinkamas metas.

– Du nužudymai, mano ir Džėjaus, ir dar ta aplinkybė, kad buvome draugai, būtų sukėlę įtarimą.

– Tavo nužudymas neturėjo atrodyti kaip įžūlus smurtas. Daug geriau, jei koks nors vargšas žvejys tik po kelių dienų ar savaičių būtų aptikęs nuskendusį automobilį, o jame – ir tavo kūną.

– Ir tuomet atrodytų, kad nusižudžiau.

– Teisingai. Jei iki to laiko būtum prisiminusi, ką tau papasakojo Džėjus, ir tą informaciją spėjusi perduoti kam nors kitam, dabar viskas būtų buvę paneigta ir užmiršta.

– Viskas būtų atrodę kaip tušti ketinančios nusižudyti beprotės kliedesiai.

– Būtent.

– Jie labai gudrūs, tiesa?

Išgirdęs rimtą Britos toną, Ralis pasuko galvą į ją.

– Labai.

Du vyrai nuėjo į gretimus kambarius. Kelioninį krepšį pasiėmė Bačas.

– Matyt, čia vadovauja jis, – nutarė Ralis. – O gal tiesiog jis taiklesnis šaulys.

– Ką darysime dabar? – paklausė Brita.

Ralis apsižvalgė ir atsakė:

– Stebėk jų kambarius. Jeigu jie išeis, duok man ženklą. – Jis atsidarė automobilio dureles.

– Kur tu eini?

– Paskambinti Kendei, kol dar ne per vėlu. – Ir ranka mostelėjo į telefono automato būdelę tolėliau prie prekybos centro kampo. – Jei būdelė tebėra, tikiuosi, veikia ir telefonas.

– Važiuokime ten mašina.

Ralis papurtė galvą.

– Iš ten taip gerai nematysime jų kambarių. Pasilik čia. Ir stebėk kambarius.

– Tu liksi be priedangos. Jie tave pamatys.

– Jie manęs nesižvalgo. Bet, dėl viso pikto... – Ralis paėmė revolverį už vamzdžio ir padavė jai. – Paimk šitą.

Ji išsigandusi atšoko.

– Padėk ant sėdynės.

Jis išlipo, atsargiai padėjo revolverį ant vairuotojo sėdynės ir protekinis pasileido per aikštelę. Nepaisant to, ką pasakė Britai, likti be priedangos jam nepatiko. Ralis įėjo į telefono būdelę, bet neuždarė durų, kad į vidų patektų daugiau šviesos. Laimė, telefono aparatas čia tikrai kabėjo. Netgi veikė. Jis turėjo išsikeitęs visą saują monetų.

Kendė atsiliepė jau po pirmojo signalo.

– Kur tu buvai? Jau buvau bepradedanti manyti, kad atėjai į protą ir daugiau man neskambinsi.

Ralis smiliumi užsispaudė laisvą ausį, kad per mašinų keliamą triukšmą geriau girdėtų.

– Turėjau reikalų. Atsiprašau, kad taip vėlai skambinu. Ką man turi?

– Susitikimą su Fordaisu.

Ralis sutriko. Jis nesitikėjo, kad ji tai padarys.

– O, šūdas!

– O taip, gerai, jis šūdas. Bent jau aš tuo neabejoju. Iš pradžių visai nesileido į kalbas, bet galų gale aš jį palaužiau. Pasakiau, kad jam velnioniškai pasisekė, kad per Džėjaus laidotuves neprikibai prie jo taip, kaip prie Džordžo. Patariau jam, kaip būsimam kolegai, kad, kol viešai neiškrėtei kokios kvailystės, pasikalbėtų su tavimi akis į akį. Jis mano, kad tu – nepagydomas psichinis ligonis, tad tikiuosi, visiškai blaivus tavo mąstymas jam bus maloni staigmena. – Šiek tiek padvejojusi, ji pridūrė: – Juk tu ne pamišėlis, tiesa?

– Ne. Tik žmogus, vykdantis misiją.

– Tam tikra prasme... – burbtelėjo Kendė.

– Kada susitikimas?

– Vienuoliktą valandą. Jo darbo kabinete. Prisistatysi apsaugininkams. Padėjėjas tave nuves.

– Kende, nė nežinau, ką pasakyti.

– Pasakyk labanakt, – irzliai atšovė ji. – Rytoj visą dieną teks dalyti interviu, tad man reikia į lovą. Neturiu kada nusišlapinti, todėl organizme prisikaupė skysčių, net akys išpampo. Gal dar nori, kad papasakočiau apie gurnelius?

Raliui prieš akis iškilo Kendės piešiamas vaizdas, ir jis šyptelėjo.

– Lieku tau skolingas. Labai skolingas.

– Raudonojo ir baltojo.

– Ko?

– Kai kitą savaitę ateisi pas mane vakarieniauti, atneši abiejų rūšių vyno. Ir žiūrėk, ne pigaus.

– Sutarta.

– Ir, Rali...

– Ką?

– Paspirgink Fordaisui padus. Jis nusipelnė.

– Kada? – paklausė Brita Ralio, grįžusio į automobilį ir parnešusio gerų naujienų.

– Vienuoliktą valandą. Jo kabinete.

– Aš tikrai nustebusi. Vyliausi, kad jis sutiks tave priimti, bet abejojau, ar tikrai taip ir padarys.

– Jei atvirai, aš irgi. Gal jis drąsesnis, negu aš maniau?..

– Lengva būti drąsiam, kai sėdi saugomame valdžios pastate. – Ji susimąsčiusi įbedė žvilgsnį į rudą sedaną priešais „Holiday Inn“ langus. – Arba kai turi, kas kovoja vietoj tavęs.

Mintyse ji dar kartą pakartojo šį teiginį ir suvokė, kaip puikiai šie žodžiai jai tinka. Impulso pagauta ir nelaukdama, kol apsigalvos, ji atidarė mašinos dureles ir išlipo lauk.

– Ką darai?

– Tuoj grįšiu.

– Brita!

Nekreipdama dėmesio į Ralį, ji tekina pasileido link judraus prospekto ir per petį jam šūktelėjo:

– Jei kas nutiktų, spruk iš čia ir paskambink detektyvui Klarkui.

– Brita!

– Spruk.

Tinkamesnės akimirkos Brita nė nebūtų galėjusi pasirinkti. Kai tik pasiekė šaligatvio kraštą, transporto sraute atsivėrė properša. Ji tekina įveikė dvi eismo juostas, kirto ašinę liniją, paskui perbėgo likusias dvi ir liuoktelėjo ant šaligatvio prie pat „Holiday Inn" automobilių aikštelės.

Atsigręžti ir žvilgtelėti į Ralį ji nedrįso, – baiminosi, kad jis skuodžia iš paskos. Užuot gręžiojusis, ji ryžtingai nužingsniavo per aikštelę prie abiejų kambarių ir po langais stovinčio pažįstamo automobilio.

Brita nebuvo visiškai tikra, kad tai ta pati mašina, kuri privertė ją nučiuožti nuo kelio ir pliumptelėti į upę. Bet negalėjo ir atmesti tokios galimybės. Be to, ji žinojo, kad bent vienas iš tų dviejų vyrų buvo „Vairinėje", kur jai kažkas įbėrė narkotikų. Gal tai tik sutapimas, bet labai įtartinas.

Užtat ji tikrai žinojo, kad vakar jie iššukavo Ralio trobelę, automobilį ir atkakliai persekiojo jį, važiuojantį iš Džėjaus laidotuvių, vadinasi, galima spręsti, jog tų vyrų ketinimai nešvarūs ir galbūt mirtinai pavojingi. Be to, ji nė akimirką nepatikėjo, kad šįvakar į tą žinomą gėjų barą jie užsuko atsitiktinai. Nesvarbu, ar jie Pato Vikhamo sąjungininkai, ar priešai, jų ketinimai kertasi su jos ir Ralio tikslais.

Tie šunsnukiai patys prisiprašė bėdos.

Nenuleisdama akių nuo tų dviejų kambarių langų ir durų, ji atsargiai prisėlino prie automobilio. Tada apsižvalgė ir įsitikino, kad aplink nėra nei kitų svečių, nei viešbučio darbuotojų, ir kad niekas nežiūri pro viešbučio langus

Nieko nepastebėjusi, Brita pritūpė ir pasislėpė už sedano. Abiejuose kambariuose tebedegė šviesa. Atplėšti žvilgsnio nuo tų langų ji nedrįso. Bet kurią akimirką galėjo su trenks-

mu atsilapoti kurio nors kambario durys. Be to, juose apsistoję svečiai galėjo išgirsti besidaužančią jos širdį.

Ji pritykino prie kairiosios užpakalinės padangos ir pirštais braukė per ratlankį tol, kol užčiuopė ventilio galvutę, o tada paskubomis atsuko jos dangtelį. Suspaudusi jį delne, ji žąsele nukrypavo prie kito rato.

Jos ausis pasiekė iš kambario televizoriaus sklindantys komedijos garsai. Ar užuolaida krustelėjo, ar jai tik pasirodė? O gal užuolaidą plazdeno po palange įmontuoto oro kondicionieriaus keliamas vėjelis?

Jos pirštai nervingai sugraibė priekinės padangos ventilį ir atsuko galvutės dangtelį. Kol žąsele apėjo visą automobilį ir atsidūrė prie dešinio priekinio rato, šlaunyse pajuto deginantį skausmą. Ji atsuko ir tą dangtelį. O ketvirtas, paskutinis, nenorėjo pasiduoti taip lengvai kaip trys pirmieji. Kol jį įveikė, Britą išpylė prakaitas, o pirštų pagalvėlių oda nusitrynė iki pūslių.

Tvirtai spausdama delne visų keturių ventilių dangtelius, ji atsistojo.

Ir tą pačią akimirką atsidarė vieno iš kambarių durys.

Brita instinktyviai atsisuko į tą pusę.

Tarpdury stovėjo Sandansas. Jis buvo basas, tebemūvėjo kelnes, bet marškinius, vilkėtus naktiniame klube, jau buvo pakeitęs baltais sportiniais marškinėliais. Jų skvernai buvo tvarkingai sukišti už kelnių juosmens. Kreipti dėmesį į smulkmenas tokiu metu visiškai kvaila, tačiau Britai nevalingai toptelėjo, kaip kvailai ir neskoningai tas žmogus atrodo.

Rankose jis laikė plastikinį maišelį su ledu, bet paleido jį tą pačią akimirką, kai tik pamatė Britą, siektelėjo pistoleto dėklo, kurio nebuvo, ir sušuko:

– Stok!

Bet ji pasielgė visiškai priešingai. Apsisuko ir nudūmė kiek įkabindama. Brita tikėjosi pamatyti Ralį, nekantriai laukian-

tį jos pilkame sedane kitoje prospekto pusėje. Bet toje vietoje nebuvo nei Ralio, nei mašinos.

Už nugaros ji išgirdo beldimą ir mintyse sumetė, kad Sandansas laužiasi į partnerio duris. Jis rėkė:

– Greičiau išeik!

Ji nestabtelėjo ir neatsisuko, o strimgalviais skuodė gatvės link net nežinodama, į kurią pusę bėgti. *Kur Ralis?* Jei kas atsitiktų, ji liepė jam sprukti, tačiau iš tiesų nesitikėjo, kad jis ims ir paliks ją likimo valiai.

Britai pasigirdo, kaip vienas iš vyrų šūktelėjo jos vardą, bet ir nežvilgčiodama atgal žinojo, kad jiedu ją vejasi ir sparčiai artėja. Ji girdėjo, kaip į šaligatvio plyteles tapsi basos kojos, girdėjo sunkų šnopavimą ir keiksmus.

Nuo šaligatvio ji staiga metėsi į šalį, tiesiai ant kelio atvažiuojančiam automobiliui ir tik paskutinę akimirką spėjo atšokti, kad mašina jos nekliudytų. Vairuotojas užgulė mašinos signalą. Šis garsas Britą apkurtino ir ji neišgirdo kito besiartinančio automobilio, kuris čiuožtelėjo ir staiga sustojo tik per kelis colius nuo jos, vos nenutarkavęs džinsų jai nuo užpakalio.

– Brita!

Ji atsigręžė. Ralis sustabdė mašiną įsiterpęs tarp jos ir tų dviejų vyrų. Pamatę pro nuleistą vairuotojo lango stiklą į juos nukreiptą revolverio vamzdį, persekiotojai staiga sustojo.

– *Daugiau nė žingsnio arba šaunu!* – riktelėjo Ralis.

Jie pradėjo jam kažką rėkti, bet jis urzgino sedano variklį laikydamas pėdą ant stabdžio pedalo.

Brita klestelėjo į priekinę keleivio sėdynę. Jai dar nespėjus užtrenkti durelių Ralis pakėlė pėdą nuo stabdžio, ir mašina šovė į priekį tarsi lenktyninis žirgas pro starto vartus. Jis peršoko bortelį ir nurūko prieš eismą. Stipriai sukandusi dantis ji stebėjo, kaip Ralis kirto ašinę liniją lėkdamas aštuoniasdešimties mylių per valandą greičiu, ir toliau jų au-

tomobilis nuskriejo pirmąja eismo juosta, dar kelis jardus mėtomas į šalis, kol Ralis galutinai jį suvaldė.

Ji žvilgtelėjo atgal. Abu vyrai bėgo per aikštelę link savo dabar jau netinkamo naudoti automobilio. Bačą šis įvykis užklupo nespėjusį apsimauti kelnių. Ji dar spėjo žvilgsniu užgriebti Bačo trumpikes ir gražiai įdegusias kojas, o tada Ralis staigiai pasuko dešinėn, ir viešbutis dingo iš akių. Pirmai progai pasitaikius Ralis pasuko į kairę, o paskui vėl į dešinę.

Jam iš burnos be paliovos liejosi keiksmažodžiai.

Jos gyslomis tekėjo adrenalinas. Dėl karštligiško vairavimo Brita virsčiojo į šonus. Šiaip taip įstengusi prisisegti saugos diržą, ji tarė:

– Gali pristabdyti. Jie mūsų neatsivys. O jei bandys, iš jų padangų oras išeis greičiau, negu spės prie mūsų priartėti.

Ji atgniaužė kumštį. Delne nagai buvo įspaudę pusmėnulio formos žymes, bet jame gulėjo keturi ventilių kamšteliai.

– Ir ką tu, po velnių, sau galvojai?!

– Galvojau apie tai, kaip supančioti jiems kojas, kad negalėtų mūsų sekti.

– Jie net nežinojo, kad mes čia! Tave galėjo nušauti!

– Bet nenušovė!

– *Velnias!* – Jis ranka trinktelėjo per vairą.

Kol Ralis taip nusiteikęs, ginčytis su juo beprasmiška, todėl ji daugiau nepratarė nė žodžio.

Jei kas nors būtų juos sekęs, būtų netekęs kantrybės. Kol jiedu persikėlė per Reivnelio tiltą, net ji pati pametė nuovoką. Įveikę dar kelias mylias, jie grįžo į motelį.

Ralis nuvairavo automobilį už jų namelio, išlipo ir puolė prie durų, bet atidaręs palaikė jas ir praleido Britą, palydėdamas piktu žvilgsniu. Vos tik ji įžengė pro duris, Ralis jas užtrenkė ir užrakino.

Tada atsigręžė ir užsipuolė.

– Tai buvo kvailas ir neapgalvotas žingsnis, Brita.

– Tai juos truputį pristabdys.

– Suprantama.

– Vadinasi, ne toks tas žingsnis ir kvailas, ką?

– Vis tiek nevertėjo rizikuoti.

– O aš manau, kad vertėjo. Šiaip ar taip, atsilyginusi jiems pasijutau daug geriau.

– *Pasijutai geriau?* Jie galėjo tave nudėti!

Jis atrodė pasiryžęs pats tai padaryti. Jam ant kaktos buvo matyti iššokusi tvinkčiojanti kraujagyslė. Rankos tvirtai įremtos į šonus. Brita bandė gintis.

– Turėjau imtis ko nors pati, Rali. Jaučiuosi priklausoma ir niekam tikusi, ir tas jausmas man nepatinka. Turėjau *veikti*. Pavargau pasikliauti vien...

– Manimi?

– Taip! Ir bet kuo kitu. Aš prie šito nepratusi. Visuomet sugebėdavau savimi pasirūpinti.

– Tai eik ir rūpinkis! – Jis atrakino ir vienu mostu atlapojo duris.

Už durų tvyrojo tamsa, kurią švelnino tik aukštai virš parko priimamojo žybsinti raudona neoninė strėlė su užrašu „Yra laisvų vietų". Ralis Britos provokacijai nepasidavė, ir dabar ji liko kvailės vietoje. Jeigu ji išeis, kur nueis ir ką darys? Juk neturi pinigų.

Ji nugręžė akis nuo žybsinčio ženklo ir pažvelgė Raliui į veidą. Jo lūpos buvo pabalusios iš pykčio. Jos vos krustelėjo, kai jis pasakė:

– Per mane viena moteris jau mirė. Nenoriu, kad tai pasikartotų.

– Reikėjo apie tai pagalvoti prieš mane grobiant.

Jis nusikeikė, vėl užtrenkė ir užrakino duris, pirštais tarsi šukomis persibraukė plaukus.

– Taigi, – neatlyžo ji, – nepamiršk, kad tai tu įklampinai mane į visą šitą mėšlą.

Ralis nuleido rankas. Įsistebeilijo į Britą ir švelniu nuosaikiu tonu tarė:

– Klysti. Į šitą mėšlą įklimpai tada, kai pasidavei Džėjaus Burdžeso žavesiui.

Kelias akimirkas išlaikiusi Ralio žvilgsnį, Brita praėjo pro jį ir grybštelėjo plastikinį maišelį su Ralio jai pirktais drabužiais. Šią akimirką tai buvo itin žeminama. Ji nusinešė maišelį į vonios kambarį, uždarė duris ir garsiai, kad jis girdėtų, užsirakino.

Kai po dešimties minučių iš ten išėjo nusimaudžiusi po dušu ir išsitrinkusi galvą, rado jį sėdintį ant savojo lovos galo, spoksantį į televizorių. Garsas buvo išjungtas. Ralis pakėlė akis į ją.

– Jau baigei?

Ji abejingai linktelėjo galvą.

Ralis atsistojo, pasiėmė daiktus, nuėjo į vonios kambarį ir užsidarė duris. Ji atsigulė ant lovos ir pamėgino susidomėti kartojama begarse komedija, bet po kelių minučių atsikėlė, išjungė televizorių ir ėmė neramiai žingsniuoti po namelį.

Jie turėjo tiek mažai daiktų, kad nebuvo ko tvarkyti, nieko, ką būtų galima skaityti, išskyrus pasenusią telefonų knygą, apdulkėjusį Gideono Biblijos tomelį ir Ralio dokumentus, bet juos Brita jau buvo peržiūrėjus tokią daugybę kartų, kad, galima sakyti, visą medžiagą mokėjo mintinai. Nebuvo kas veikti, tik laukti ryto, kai jiedu važiuos į Kolumbiją ir Ralis apkaltins teisingumo ministrą sunkiais nusikaltimais. O kas tada?

O juk dar mažiau kaip prieš savaitę ji turėjo puikų darbą, televizijos žvaigždės vardą, kolegų pagarbą ir draugų, kuriais galėjo pasitikėti. O dabar ji – abejotinos reputacijos žurnalistė. Ją medžioja įtakingi žmonės, pasiryžę nužudyti netgi savo draugą, kad tik nebūtų atskleista jų nusikaltimo paslaptis. Be to, ji slapstosi nuo teisingumo ir, jei įkliūtų, būtų ap-

kaltinta žmogžudyste. Kažin, kas jos laukia ateityje? Jei liks gyva ir apskritai turės ateitį.

Vonios kambario durys atsidarė, ir pro jas išėjo Ralis. Jo plaukai buvo šlapi. Jis mūvėjo šortus su išorinėmis kišenėmis, marškinių nevilkėjo. Nešvarius drabužius ir kelioninį krepšį numetė ant grindų prie lovos. Delnu persibraukė sprandą, įrėmė rankas sau į klubus, o tada pakėlė akis į lubas ir kažką sumurmėjo, – tai galėjo būti ir keiksmas, ir malda.

Tik tuomet jis pažvelgė į Britą, ir susitikę žvilgsniai sukūrė tokią įtampą, kad jai net kvapą užgniaužė. Jis įveikė juodu skyrusį atstumą dviem žingsniais. Širdims nespėjus dar kartą tvinkstelėti, Ralis jau buvo užgulęs ją ir įsisiurbęs jai į lūpas. Bučinys buvo ilgas ir aistringas, o kai nutrūko, ji pajuto trokštanti dar ir dar.

Jo lūpoms slystant jos kaklu, Brita suleido pirštus jam į plaukus ir perbraukė.

– Maniau, kad tau nepatinku.

– Ne, nelabai, – sušnabždėjo jis pasilenkęs jai prie lūpų ir vėl įsisiurbė.

Jo kūnas buvo stangrus, o oda vis dar drėgna ir šilta nuo dušo. Kai jis uždėjo plaštaką jai ant sėdmenų ir prispaudė sau prie strėnų, Brita geidulingai sudejavo.

– Rali, dėl Džėjaus...

– Nesvarbu.

– Tai buvo tik trumpas kvailas romanas. Ir viskas. Be to, seniai...

– Gerai jau.

– O tą naktį, kai jis mirė, prisiekiu, nežinau, kas tarp mūsų įvyko.

– Man tai jau nerūpi.

– Neprisimenu.

– Nesvarbu.

– Aš nejaučiau, kad...

– Brita, ššš!

– Bet tave... – Ji dar labiau prisispaudė prie jo. – Tave prisimenu. Tave jaučiu. Vis dar jaučiu.

Ralis ją pakėlė ir nunešė į lovą, iš jo gerklės išsiveržė nelygus atodūsis.

– Nusivilk palaidinę.

Nuo to, ką jo pirštai darė prasibrovę pro pižamos sagas, Britai sukosi galva, bet ji dar sugebėjo suvokti ir padaryti tai, kas liepiama. Ji nusitraukė palaidinę ir nusviedė ją šalin, o tada rankomis apsivijo Ralio galvą, ši leidosi jai prie krūtų. Jo lūpos buvo karštos ir godžios.

Per krūtis verpetuojantis jo liežuvis ir tuo pat metu slaptą gilumą glostantys pirštai įkaitino kūną iki beprotybės ir netrukus dovanojo purtantį orgazmą. Bet atokvėpis truko tik akimirką. Britai dar nespėjus atsigauti, Ralis jau tempė žemyn jos šortus, ir kai ji išsilaisvino, jis švelniai pakštelėjo lūpomis jai į papilvę, iškart virš gaktos plaukų. Švelniai, – taip švelniai, kad ji vos pajuto jo nykščių prisilietimą, jis praskleidė jos geidulingas lūpas ir įleido liežuvį. Prisilietimas buvo lengvas kaip plunksnelė, bet akimirksniu visu jos kūnu aukštyn šovė elektrinis malonumo impulsas, užgniaužė kvapą ir sukėlė dar vieną orgazmą – o galbūt nepaprastai stiprų pirmojo atgarsį.

Jis nesiliovė tol, kol ji dar bent kartą nepakilo į svaigulingą aukštį, ir netekusi jėgų, vos gaudydama kvapą ėmė maldauti mažyčio atokvėpio.

Jis apsivertė ant nugaros, atsisegė šortų užtrauktuką ir juos nusimetė. Pamačiusi jo sustangrėjusį draugužį ji tingiai šyptelėjo. Ištiesė ranką ir kuo švelniausiai pirštų galiukais perbraukė per visą kraujo priplūdusį pasididžiavimą. Ralis sudejavo ir pamėgino nustumti jos ranką. Bet ji ėmė jį glostyti, ir kai nykščiu atsargiai spustelėjo viršūnę, jis iškošė pro sukąstus dantis:

– Prašau, liaukis. Aš neturiu jokios apsaugos.

– Žinau.

Ji užlipo ant jo ir pamažu nulenkė galvą jam prie strėnų.

Jis manė, kad pats patraukliausias kada nors jo matytas vaizdas – tai drėgni, palaidi ir spindintys Britos plaukai, išdrikę jam ant pilvo ir šlaunų. Bet ne. Dar patraukliau ji atrodė tuomet, kai viena ranka laikė suėmusi ir atgal atmetusi savo plaukus, kad jis galėtų matyti, kaip jos lūpos suspaudžia jo varpą.

Pirmas keiksmas jam išsprūdo tada, kai jos liežuvis surado plyšelį. Ir ten pasiliko. Ji nesiliovė tol, kol jo šūksmai tapo padriki ir nevalingi kaip pamišėlio.

Nuo tos akimirkos jis jau nebesuvokė, ką sako ir ar apskritai ką nors sako, nes jį užvaldę pojūčiai neleido galvoti apie nieką kita, tik apie *tai*, apie šį nepaprastą erotinį eksperimentą, įkūnijusį jo gašliausias fantazijas.

Dar patrauklesnė akimirka buvo tada, kai jis išsiliejo, ir Brita nebyliai pakvietė jį atsigulti ant savęs. Sunkiai šnopuodamas ir laukdamas, kol atslūgs karštis, jis ilsėjosi padėjęs galvą jai ant krūtinės. Raliui buvo taip gera jausti jos pirštus, nagais tingiai braukančius jam per nugarą, taip pat švelnų jos krūtų kilnojimąsi ir širdies plakimą.

Pagaliau Ralis pakėlė galvą ir pažvelgė į dailų jos kūną. Tada lūpomis švelniai suspaudė jos krūties spenelį.

– Jie visada šiek tiek išsišovę.

– Kaip nesmagu.

– Tiesiog iš proto varo.

– Nupirkai netinkamą liemenėlę.

– Nelygu, kaip pažiūrėsi...

Tylus Britos juokas virto malonumo persmelkta dejone, kai jis švelniai lyžtelėjo ją liežuviu, o paskui įsisiurbė burna jai į lūpas. Ji kojomis apsivijo jam strėnas ir stipriai apkabino. Velnioniškai gera.

Bet užvis geriausia, kai jis ėmė glostyti jos lūpas savosiomis. Neskubrus bučinys, rodės, truko visą amžinybę, suliejo dvi burnas į vieną, supynė liežuvius, – be galo intymus ir pavojingai jaudinantis bučinys.

Ralis vėl pajuto papilvėje bundantį geismą, nenumaldomą norą į ją įsiskverbti, – šį kartą troško ir kūnas, ir širdis. Sukaupęs visas valios jėgas, jis atsispyrė pagundai nerti į pulsuojantį karštį, kuriame aną kartą viskas vyko per greitai ir per trumpai.

Ralis nutarė pasitenkinti jos kūno nuogumu ir jos atliepiančia aistra, kuri prasiveržė, kai Brita uždėjo ranką jam ant sėdmenų ir tvirtai prispaudė prie savęs, murmėdama kažką apie tai, koks tas gyvenimas neteisingas.

Ji pratarė:

– Tu galėtum...

– Galėčiau, bet nedarysiu. Įsiskverbęs į tave negalėsiu sustoti.

Taigi jie mėgavosi bučiniais ir glamonėmis, o galiausiai atsigulė ant to paties šono, jis viena ranka apkabino ją per liemenį ir prisiglaudė, o kitos rankos pirštus sunėrė su jos pirštais ir padėjo jai prie krūtinės.

Prieš užmigdamas jis tingiai sušnabždėjo:

– Galbūt truputėlį man patinki...

Dvidešimt šeštas skyrius

– Brita!

– Mhm?..

Ralis, jau atsikėlęs ir apsirengęs, pasilenkė ir ranka perbraukė per jos klubo linkį.

– Kelkis. Laikas važiuoti.

Prisimerkusi nuo negailestingai plieskiančios lempos šviesos, ji apsivertė ant nugaros, o tada pasikėlė ir pasirėmė alkūne. Braukdama nuo veido susitaršiusius plaukus, nusižiovavo ir paklausė:

– Kiek valandų?

Antklodė nuslydo jai iki juosmens. Jos krūtys buvo ranka pasiekiamos ir tokios gundančios. Bet jis atsispyrė.

– Šiek tiek po šeštos.

– Šeštos? Iki valstijos valdžios rūmų tik dvi valandos kelio.

– Teisingai. – Pastebėjęs jos sumišimą, Ralis šyptelėjo. – Viską paaiškinsiu mašinoje. Nagi, judinkis. Nešk užpakaliuką iš lovos.

Po penkiolikos minučių išvažiuodamas iš vagonėlių parko jis vėl pamatė ją žiovaujant.

– Per anksti prikėliau?

– Per vėlai leidai užmigti. – Ir, droviai šyptelėjusi, žvilgtelėjo į Ralį. Kelias sekundes jiedu žvelgė vienas kitam į akis, bet nė vienas nė žodžiu neužsiminė apie tai, kas įvyko naktį.

Apie nieką. Nei apie barnį. Nei apie pirmą aistringą apsikabinimą. Ir juo labiau ne apie...

„Ne, nė negalvok apie tai." Kaip ir po miego šiltos jos krūtys, tai malonumas, kurio šįryt jis negali sau leisti.

Ji tarė:

– Stebiuosi.

– Kuo?

– Kad vežiesi mane kartu. Ketinau vykti, bet maniau, iš pradžių teks pasiginčyti.

– Po to, ką vakar vakare padarei Bačo ir Sandanso automobiliui, šiandien jie spjaudys ugnimi. Bijojau palikti tave vieną.

– Jie negalėjo mūsų atsekti.

– Nenorėjau rizikuoti.

– Tau neramu dėl manęs?

Ralis žvilgtelėjo į Britą, o ji atsakė glamonei prilygstančia šypsena.

Na, beveik prilygstančia. Nevisiškai. Mat jos glamonės tiesiog varė iš proto.

Jis atplėšė nuo jos akis ir visą dėmesį sutelkė į kelią.

– Kaip ketini įsivesti mane į rūmus? – paklausė ji. – Mane iš karto suims.

– Turiu planą.

– Malonu girdėti. Bet aš irgi turiu.

– Koks tas planas?

– Sustok čia.

– Prie „Wal-Marto"?

Tai buvo visą parą dirbanti prekybos tinklo parduotuvė. Kadangi saulė buvo tik ką patekėjusi, didžiulėje automobilių aikštelėje stovėjo vos kelios kitos mašinos. Ralis mintyse klausė savęs, ką ji sugalvojo, bet padarė tai, ko ji prašė.

Brita atidarė dėtuvę ir ėmė raustis: stumtelėjo šalin dokumentus, kuriuos Ralis gavo nusipirkęs šią mašiną, automobilio eksploatacijos vadovą, sulankstytą miesto žemėlapį ir oro pagalvės saugumo kortelę.

– Turi su kuo rašyti?

Jis neturėjo, bet ankstesnis savininkas buvo palikęs tušinuką. Šerdelė jau buvo beveik tuščia, jos galas aplipęs medvilniniais plaušeliais, bet Britai jo užteko brūkštelėti ant popieriaus lapo kelis žodžius. Ji padavė lapelį Raliui ir paaiškino:

– Čia pirkinių sąrašas. Jeigu neturės būtent šio modelio, nupirk kokį nors kitą, svarbu, kad turėtų tokias pačias funkcijas. Pinigus, žinoma, grąžinsiu.

Ralis perskaitė, ką ji buvo parašiusi, ir galvos linktelėjimu patvirtino, kad užduotį suprato.

– Sėdėk ir nekišk galvos. Aš ilgai neužtruksiu.

Nepraėjus nė dešimčiai minučių jis grįžo po pažastimi pasispaudęs paketą, rankose laikydamas plastikinius puodelius su kava. Kai jiedu vėl pajudėjo, Brita įstatė savo puodelį į laikiklį ir atplėšė pirkinį. Ralis akies krašteliu stebėjo, kaip ji atidaro dėžę, kurioje buvo vaizdo kamera su integruotu mikrofonu.

– Moki ja naudotis?

– Ar aš moku ja naudotis? – susiraukusi burbtelėjo Brita. Ir papasakojo jam, kaip praktikavosi mažose TV stotyse ir susipažino su visais darbais, kurių tenka imtis tiesioginiame eteryje dirbančiai žinių reporterei. Netgi su pagalbiniais techniniais darbais.

Britai baigus kalbėti, Ralis patraukė ją per dantį:

– Jei planas padaryti vaizdo įrašą televizijai neišdegs, visada galėsi grįžti prie valytojos darbo.

– Cha, cha. – Ji įkišo jungiklio laidą į automobilio žiebtuvėlio lizdą, kad krautųsi vaizdo kameros baterija. Sureguliavo nedidelį ekranėlį, kuris tarnavo ir kaip objektyvas, truputį pasikrapštė su vaizdo mastelio pokyčio keitikliu ir išbandė integruotą mikrofoną. – Esu dirbusi ir su sudėtingesnės konstrukcijos kameromis. Šitai daug proto nereikia. Kaip supranti, nesu Spilbergas, bet nufilmuoti ir įrašyti garsą sugebėsiu. Be to, dar galiu valandų valandas treniruotis.

– Tau neliko nė dviejų valandų, – tarė jis.

– Bet susitikimas – tik vienuoliktą.

– Taip, susitikimas numatytas vienuoliktą, bet su teisingumo ministru susitiksime šiek tiek kitu laiku.

– Iš kur žinai, kur jis gyvena? – paklausė Brita, kai Ralis pirštu parodė jai senovinį kolonijinio stiliaus raudonų plytų pastatą. Jiedu lėtai pravažiavo pro šalį, nuriedėjo gatve tolyn ir pirmoje sankryžoje apsisuko.

– Kai buvo išrinktas teisingumo ministru, vieną dieną pasekiau jį iš valstijos valdžios rūmų.

– Norėjai pasikalbėti su juo akis į akį?

– Ne, tik išlieti pyktį. Tada turėjau marias laiko ir nebuvo ką veikti, tik kaupti pagiežą. Jis padarė karjerą mano sąskaita. Ir Siuzi Monro. Tvirtai nusprendžiau vieną gražią dieną viską sustatyti į savo vietas.

– Ir šiandien – kaip tik ta diena?

– Ir pats laikas. – Jis pastatė automobilį gretimoje gatvėje prie pat šaligatvio, išjungė variklį ir sučiupo Britą už rankos anksčiau, negu ji spėjo atsidaryti dureles.

Ralis suprato jos poreikį asmeniškai dalyvauti sprendžiant šią problemą ir jį gerbė. Ji rizikavo taip pat kaip ir jis, o gal net labiau, nes turėjo ką prarasti. Ji nusipelnė galimybės atsilyginti už jai padarytą blogį. Teoriškai, – mintyse pabrėžė sau jis.

Bet praktiškai, žvelgdamas iš asmeninių pozicijų, jis baiminosi, kad nutiks kas nors siaubinga, ir Brita nukentės.

– Reikalai gali pakrypti pavojinga linkme, Brita. Tau nebūtina eiti drauge.

– Aš to ir tikėjausi, be to, aišku, kad privalau eiti kartu.

Jis linktelėjo galvą pripažindamas, kad ji geba ir turi teisę nuspręsti pati. Tačiau šis suvokimas nė kiek nesumažino baimės dėl jos saugumo.

– Šis planas – pati paskutinė išeitis. Mes labai rizikuojame.

– Kartais surizikuoti verta. – Iš tylaus jos balso ir to, kaip ji pažiūrėjo į jį tardama tuos žodžius, Ralis suprato, kad Brita turi omenyje kai ką daugiau negu jųdviejų planą užklupti Fordaisą jo paties namuose.

– Po velnių, tu teisi. – Ralis ranka tarsi kabliu apsivijo Britai kaklą, prisitraukė ją arčiau ir paskubomis stipriai pabučiavo. Tada nykščiu perbraukė per jos drėgną apatinę lūpą ir kimiu balsu pridūrė: – Eime.

Jie nužingsniavo šaligatviu link gatvės kampo. Tai buvo pasiturinčiųjų kvartalas, šių namų savininkų bendruomenė pati vykdė nusikaltimų prevenciją ir rūpinosi tvarka bei saugumu. Nenorėdami atkreipti niekieno dėmesio, jiedu ėjo neskubėdami. Juos aplojo už vienos rezidencijos tvoros lakstantis šuo, o kitoje gatvės pusėje tursenantis vaikinas su „iPod“ ausinėmis pasisveikino atsainiai linkteldamas galvą. Daugiau jie nieko nesutiko.

Priėję teisingumo ministro namą, jie pasuko į pagrindinę pėsčiųjų alėją, tarsi tai būtų jiems įprastas rytinis maršrutas. Kai Ralis bendrais bruožais paaiškino Britai savo sumanymą, ji išreiškė tam tikrų nuogąstavimų.

– Gali būti, kad prie namo budi apsaugininkai, – pareiškė ji.

– Galbūt. Jei taip, mes bent jau sukelsime triukšmą. Žiniasklaida tuoj pat reaguos. Net jei mus nutemps surakintus antrankiais, galų gale jam vis tiek teks pasidomėti, kodėl beldėmės į jo namų duris.

– Jis gali atsisakyti su mumis susitikti.

– Po to, ką jam pasakė Kendė? Abejoju. Ji leido Fordaisui suprasti, kad mano nervai įtempti iki galo ir dar iškrėsiu kokią kvailystę. Galiu lažintis, kad skandalo jis nenori ir mieliau sutiks pasikalbėti su manimi asmeniškai.

– Bet ne *taip* asmeniškai.

– Suprantama. Mūsų vizitas, be abejo, jam bus nemaloni staigmena, – pasakė jis.

Dabar Brita pridūrė:

– Na štai, vienas rūpestis atkrito. Apsaugos nematau.

Ir namą, ir kiemą gaubė tyla bei ramybė. Automatinės vandens purškyklės palaistyta pievelė tviskėjo rasa. Priekiniame prieangyje per visą namo sieną stovėjo keturios kolonos su kaneliūromis ir laikė antrojo aukšto balkoną. Prie dvivėrių blizgių juodai dažytų lauko durų stovėjo dideli vazonai su ilgalapiais paparčiais.

Niekieno netrukdomas Ralis prie jų priėjo ir žvilgtelėjo į Britą.

– Pasiruošusi?

– Tik stenkis iš karto eiti prie reikalo. Baterija ne iki galo įkrauta.

Ji nukreipė kameros objektyvą į duris. Ralis tris kartus sudavė nublizgintu žalvariniu durų belstuku. Laukdamas, kol kas nors ateis atidaryti, jis stengėsi susikaupti. O kam, ir pats nežinojo. Ir dvasiškai, ir fiziškai jis mėgino nusiteikti bet kam. Gal puolančiam dobermanų veislės šuniui? Griežtam ūkvedžiui? Vaikui, vilkinčiam pižamą su lenktyninio automobilio emblema?

Didžiai jo nuostabai, duris atidarė pats Kobas Fordaisas. Jis mūvėjo kostiumo kelnes, vilkėjo marškinius, ryšėjo kaklaraištį, tik nebuvo užsimetęs švarko. Rankoje laikė lininę servetėlę. Aišku kaip dieną, jiedu užtiko jį pusryčiaujantį.

Brita įjungė filmavimo kamerą.

Jis reagavo taip, tarsi vaizdo kamera būtų ginklas: žingtelėjo atatupstas.

– Kas čia?

– Labas rytas, pone Fordaisai, – pasisveikino Brita. – Seniai nesimatėme.

Susivokęs, kad tai – ta pati nuo teisėsaugos besislapstanti žurnalistė, iš nuostabos jis net akis išpūtė. Tada Fordaiso žvilgsnis nukrypo į Ralį ir jis vėl paklausė:

– Kas yra?

– Tai diena, kurios jūs bijojote penkerius metus. Atėjome pasikalbėti su jumis apie Klivlandą Džounsą. Prisimenate jį? – Ir Ralis kilstelėjo segtuvus, kuriuos atsinešė su savimi. – Jeigu jums reiktų atgaivinti atmintį, visa medžiaga yra čia.

Teisingumo ministro žvilgsnis nuslydo jiems už nugarų, ir pamatęs, kad daugiau draugijos jiedu neturi, jis, atrodo, lengviau atsikvėpė. Ir grįžo prie pokalbio su Raliu.

– Klivlandas Džounsas. Žinoma, prisimenu. Jis sukėlė gaisrą policijos nuovadoje.

– Vadinasi, jūs tebesilaikote šios versijos, taip? – įsiterpė Brita.

Suirzęs Fordaisas kilstelėjo ranką, tarsi norėdamas linine servetėle uždengti vaizdo kameros objektyvą, bet paskui apsigalvojo ir vėl nuleido ją sau prie šono.

– Jis padegė pastatą prieš pat mirtį, o jo mirties priežastis buvo galvos traumos.

– Mes su panele Šeli manome kitaip, – pasakė Ralis. – Ir jūs *žinote*, kad buvo kitaip. Tai žinojo ir Patas Vikhamas vyresnysis. Ir Džėjus Burdžesas. Kaip tik todėl jie nebegyvi.

Fordaiso akys vėl sužiuro į Britą.

– Ji įtariama nužudžiusi Burdžesą.

– Tai suimkite ją, – paragino Fordaisą Ralis. – Mes palauksime, kol informuosite ją apie jos teises, o paskui, kai policininkai atvažiuos jos pasiimti, galbūt jiems bus įdomu sužinoti, ką veikėte policijos departamente kaip tik tą dieną, kai jis virto liepsnojančia dėže ir joje žuvo septyni žmonės. Ak, be to, mes mielai perduosime nufilmuotą medžiagą, kad jie patys pamatytų, kaip vos užsiminus apie tą įvykį jūsų susinervinusį ir meluojantį veidą išpila prakaitas. Labas rytas, ponia Fordais. Atleiskite už sutrukdymą.

Teisingumo ministras atsigręžė ir pamatė jam už nugaros stovinčią žmoną, atėjusią pasižiūrėti, kas sutrukdė pusryčiauti. Ji buvo žavi, rafinuotų manierų moteris. Net ir tokį

ankstų rytą ji buvo pasidariusi makiažą ir paprastai, bet skoningai apsirengusi. Jai ant peties kabojo nedidukė rankinė, o rankoje ji laikė mašinos raktelius.

Ji nepatikliai nužvelgė prie lauko durų stovinčią trijulę.

– Kobai. Ar viskas gerai?

– Taip, viskas gerai.

– Berniukams laikas į beisbolo treniruotę. Gal aš...

– Taip. Važiuok. Paimk juos. Viskas gerai.

Vyro žodžiai, jai, matyt, niekada nekelia abejonių, – netgi tada, kai prie jos namų slenksčio stovi nuo teisingumo besislapstanti bėglė. Ji stabtelėjo sekundėlę ir grįžo į namo gilumą, iš kurios buvo atėjusi.

Fordaisas vėl atsisuko į Ralį ir Britą. Pokalbio su žmona, kad ir labai trumpo, pakako, kad jis suspėtų susitvardyti. Kaip ir dera tikram politikui, jis buvo linkęs ieškoti kompromiso.

– Pasikalbėsiu su jumis, bet ne čia. Ne dabar. Tikėjausi jūsų vienuoliktą valandą savo darbo kabinete. Sutikau skirti jums laiko. O dabar, kaip suprantu, įsibrovėte į privačią valdą.

– Bandymas neblogas, bet nieko nebus, – atrėmė Ralis. – Kalbėsimės čia.

– Mano vaikai ir žmona...

– Jie jau išvažiavo į beisbolo treniruotę. O jei ir nebūtų išvažiavę, skriausti jūsų šeimos neketiname. Kur norėtumėte kalbėtis?

– Su ginkluotu žmogum nesišnekėsiu, – ramiai, tvirtai ir be jokios baimės pareiškė Fordaisas.

Mintyse sumetęs, kad šiuo klausimu teisingumo ministras greičiausiai nebus linkęs nusileisti, Ralis tarė:

– Jei sutinkate pasišnekėti, pistoletą padėsiu į šalį.

– Ir filmavimo kamerą.

– Kamera liks įjungta, – pasipriešino Brita. – Gali būti, kad šis vaizdo įrašas bus vienintelė priemonė, kuria galėsiu pasinaudoti gindamasi teisme.

Kelias akimirkas pamąstęs, Fordaisas atžariai tarstelėjo:

– Gerai.

Tada apsisuko ir rankos mostu pakvietė juos sekti paskui.

Kambarys, į kurį Fordaisas nusivedė juos iš vestibiulio, buvo gerais baldais apstatytas ir skoningai įrengtas darbo kabinetas, – kaip spėjo Ralis, veikiau skirtas svečiams parodyti, negu rimtai dirbti. Fordaisas priėjo prie rašomojo stalo ir atsisėdo.

– Pistoletą, pone Ganonai...

Ralis išsitraukė už juosmens užkištą ginklą ir padėjo jį ant kampe stovinčio kavos stalelio, – kad pats galėtų jį pasiekti, o teisingumo ministras – ne. Tada įsitaisė krėsle priešais rašomąjį stalą. Brita atsisėdo į tokį patį krėslą. Ralis matė, kad ji pirštais reguliuoja vaizdo kameros ryškumą.

Fordaisas ranka mostelėjo į Ralio laikomus segtuvus.

– Kas čia?

– Tai – mano ir Tedžio Brunerio gaisro aplinkybių tyrimo rezultatai. Tyrimo dalis, susijusi su septyniomis gaisro aukomis, iki galo nebaigta. Man nebuvo leista baigti tyrimo ir išsiaiškinti Klivlando Džounso mirties priežasties. Bruneris pasitenkino policijos departamento pateiktu paaiškinimu.

Fordaisas dėbtelėjo į dokumentų pilnus segtuvus, vis dar negrabiai apvyniotus ir suspaustus guma, o tada pakėlė akis į Ralį.

– Jūs neigiate, kad gaisrą sukėlė Klivlandas Džounsas?

– Jis buvo miręs prieš kylant gaisrui.

Fordaisas atsirėmė į rašomojo stalo kėdės atlošą ir sunėrė rankų pirštus sau po smakru. Galbūt jis ketino melstis; gal jautė, kad jam šito reikia?

– Kuo grindžiate tokį savo tvirtinimą, pone Ganonai?

Niekieno nepertraukiamas Ralis kalbėjo visas penkiolika minučių. Jis parodė Fordaisui Klivlando Džounso skrodimo ataskaitos kopiją.

– Kaip jo kaukolėje atsirado tie lūžiai, taip ir nenustatyta, bet argi nėra pagrindo manyti, kad tokios rimtos, netgi

mirtinos galvos traumos neturėjo praslysti pro akis jį areštavusiems pareigūnams? Manau, kad ne. Man buvo pavesta tai išsiaiškinti, bet aš negalėjau nė per žingsnį pasistūmėti į priekį.

Ir jis papasakojo apie policijos departamento pareigūnų vengimą bendradarbiauti.

– Man buvo trukdoma kiekviename žingsnyje. Iš pradžių sakiau sau, gerai jau, ten ką tik praūžė gaisras, sunaikino jų būstinę ir visa, kas joje buvo. Nieko nepadarysi, dabar jie truputį išsiblaškę ir neorganizuoti. Nebūk jiems toks griežtas. Kita vertus, turėjome lavoną vyro, mirusio policijos nuovadoje, bet ne nuo smalkių ar nudegimų. Taigi, aš buvau atkaklus. – Ralis trumpam nutilo norėdamas atgauti kvapą. – Ir štai, dar nesulaukęs reikalingų atsakymų, buvau pakviestas į vakarėlį savo draugo Džėjaus namuose.

Užsiminus apie tai Fordaiso veidą iškreipė vos pastebima grimasa, – jos paslėpti nepadėjo net ir abejingumo kaukė, kurią taip mitriai moka užsidėti politikai. Ralis numanė, kad gaivinti teisingumo ministro atminties nereikia, jis ir taip puikiai prisimena tą įvykį, bet vis tiek pakartojo faktus, kad juos užfiksuotų vaizdo kamera.

Jis baigė savo kalbą sakydamas:

– Niekas, tik jūs ir bylą tiriantys detektyvai girdėjote mane tvirtinantį, kad pats to nežinodamas pavartojau narkotikų ir visiškai praradau atmintį. Geras mano draugas Džėjus patarė man šią bylos aplinkybę tiesiog nutylėti. Jis pasakė, kad jei bent žodžiu užsiminsiu apie tai, jog buvau apsvaigintas narkotikais, tik dar labiau sukomplikuosiu savo padėtį. Girdi, žmonės manys, kad traukiau į šnervę kokainą kartu su Siuzi Monro. Bet kai išgirdau ir panelę Šeli teigiančią, kad įtaria, jog tą vakarą, kai buvo nužudytas Džėjus, jai slapčia buvo įberta narkotikų, supratau, kad mudu tapome to paties sąmokslo aukomis. O motyvas – juk jūs, su kriminalinėmis bylomis dirbantys teisininkai, pirmiausia ieškote motyvo,

tiesa? – buvo nuslėpti tai, kas nutiko Klivlandui Džounsui ir kas iš tiesų sukėlė gaisrą.

– Prieš pat savo mirtį Džėjus ketino man šią paslaptį atskleisti, – įsiterpė Brita. – Net jei jis tai padarė, aš nieko neprisimenu. Bet esu visiškai tikra, kad jį pražudė poreikis išsipasakoti ir apvalyti savo sąžinę.

Žvelgdamas teisingumo ministrui į akis, Ralis pasakė:

– Po Siuzi Monro mirties jūs norėjote mane sutrypti. Ir, be jokios abejonės, būčiau buvęs sutryptas, jei nebūtų įsikišusi Kasandra Melors.

Fordaisas suirzęs susiraukė.

– Atrodo, ji vis dar jūsų šalininkė. Ar ji ką nors žino apie tai, ką pasakojote man apie Klivlandą Džounsą?

– Taip, aš pasidalijau su ja savo įtarimais.

Fordaisas rankomis perbraukė sau per veidą. Po akimirkos jis nuleido rankas ir, atrodydamas tarsi žmogus, iš paskutiniųjų besistengiantis apsiginti, tarė:

– Jei siekiate atpildo, pone Ganonai, prašyčiau nepamiršti, kad kaltinimo aš jums nepareiškiau. Mano dėka išvengėte baudžiamosios atsakomybės.

– Teisybė. Bet poveikis toks, tarsi būtumėte įspaudęs man įdagą, kad esu kaltas. Praradau darbą. Praradau penkerius savo sumauto gyvenimo metus, ir tik dėl to, kad jūs ir kiti pakišote man Siuzi Monro, o tada pasirūpinote, kad ji prisiuostytų tiek kokaino, kad išleistų dvasią.

Brita keliu bakstelėjo Raliui į kelį, primindama jam įjungtą filmavimo kamerą ir jo pažadą, kad valdys emocijas. Jei šis pokalbis atrodys kaip asmeninis kerštas, visas darbas nueis perniek. Juk jie siekia teisingumo, o ne keršto.

Žvilgtelėjęs į kamerą Fordaisas kreipėsi į Ralį:

– Turiu prisipažinti, kad tos merginos mirtis man visuomet atrodė kažkokia keista. Man nedavė ramybės tai, kad ji mirė Džėjaus Burdžeso bute – *policininko* bute. Kai Kendė atvedė jus į mano kabinetą ir jūs pareiškėte, kad vienintelė

jūsų gynyba – menamas trumpalaikis atminties praradimas, mano įtarimas tik dar labiau sustiprėjo.

– Įtarimas?

– Įtarimas, kad čia kažkas ne taip. Jūsų reputacija buvo nepriekaištinga. Buvote susižadėjęs ir ruošėtės vesti. Ne, nesakau, kad žiedas su deimanto akute sulaiko žmones nuo svetimavimo, bet jūs, kitaip negu Džėjus, negarsėjote polinkiu į nuotykius. Jūs niekada nevartojote narkotikų, jūsų biografijoje nebuvo jokių juodų dėmių, buvote kylanti Priešgaisrinės apsaugos departamento žvaigždė. – Jis ištiesęs kilstelėjo smilių ir pridūrė: – Bet tikras galvosūkis man buvo tai, kad jūs tyrėte gaisro priežastis, o Siuzi Monro bylą tirti paskirti detektyvai buvo to gaisro didvyriai.

– Jūs – irgi.

– Taip.

Ralis tikėjosi, kad filmavimo kamera fiksuoja apgailestavimą, aiškiai atsispindintį Fordaiso veide ir girdimą balse. Jo pečiai jau neatrodė tokie platūs, o laikysena tokia išdidi. Jis sėdėjo ir žiūrėjo į savo rankas ant stalo. Gal šią akimirką jis jaučiasi kaip Poncijus Pilotas, žvelgiantis į kaltės dėmes, kurias jis vienas tegalėjo matyti ant savo rankų?

Bet Ralis nesileido sujaudinamas šio vyro atgailos.

– Jautėte, kad čia kažkas ne taip, supratote, kad tai – tikras galvosūkis, bet per daug nesistengėte išsiaiškinti, kas ir kaip, tiesa?

– Ne. – Fordaisas lėtai pakėlė galvą ir pažvelgė tiesiai į filmavimo kameros objektyvą. – Nesinėriau iš kailio, nes su ta byla buvo susiję policininkai, pripažinti nuovados gaisro didvyriai, o aš ketinau kandidatuoti į teisingumo ministro postą. Sėkmė teisingumo ministro rinkimuose labai priklauso nuo teisėsaugos institucijų paramos. Nenorėjau nuteikti prieš save visoje valstijoje dirbančių sąžiningų pareigūnų pareikšdamas, kad keli jų kolegos yra įsivėlę į sąmokslą, o galbūt ir žmogžudystę.

Ralis susigriebė, kad klausosi Fordaiso užgniaužęs kvapą. Jis pažvelgė į Britą. Ji vis dar laikė filmavimo kamerą nukreiptą į Fordaisą, bet žvilgtelėjo į Ralį norėdama įsitikinti, ar jis suprato šio ką tik nufilmuoto stulbinamo prisipažinimo reikšmę.

Nusitvėrusi jo tarsi siūlo galo, ji paklausė:

– Kas nutiko Klivlandui Džounsui apklausos kambaryje?

Ji kalbėjo ir elgėsi maloniai, negrėsmingai, nekritiškai, atrodė, kad ji ir teisingumo ministras čia vienudu, ir kad ji nuoširdžiai, nesavanaudiškai siekia padėti jam apvalyti sąžinę.

Taigi, Ralis truputį nustebo išgirdęs Fordaisą sakant:

– Nežinau, Brita. – Jis kreipėsi į ją žiūrėdamas į objektyvą. – Aš neįvykdžiau savo pareigos iki galo ištirti Siuzi Monro mirtį, nes man tai buvo paranku. Tai buvo savanaudiškas mėginimas išvengti atsakomybės, už kurį ponui Ganonui teko brangiai sumokėti. Labai dėl to apgailestauju. Jei galėčiau, sugrąžinčiau jam tuos gėdos paženklintus metus, deja, negaliu. Bet tikrai nežinau, kas įvyko tame apklausų kambaryje. Nei kaip mirė Klivlandas Džounsas, nei kas sukėlė gaisrą. – Pamatęs, kad Ralis nori kažką pasakyti, jis kilstelėjo ranką ir jį sulaikė. – Jums nereikia tikėti mano garbės žodžiu. Tai – faktas. Galite patikrinti.

– Papasakokite, – paprašė Brita.

– Prieš pat šešias iš savo kabineto teismo rūmuose išėjau į policijos nuovadą.

– Kodėl tokiu vėlyvu metu vykote į policijos nuovadą?

– Pasiimti kai kurių naujų įrodymų byloje, kuri jau buvo pakeliui į teismą. Prie budėtojų stalo turėjau susitikti su ją tiriančiu pareigūnu. Man jau ketinant įeiti į pastatą ėmė veikti priešgaisrinė signalizacija. Puoliau į vidų. Yra likusių gyvų žmonių, kurie tuo metu buvo vestibiulyje, jie gali mano žodžius patvirtinti. Iš pradžių manėme, kad tai netikras pavojaus signalas. Tame sename pastate nuolat kas nors nevei-

kė taip, kaip turėtų. Kažkas ta tema netgi mestelėjo vieną kitą juoką. Paklausė, ar tai – ne pratybos.

Fordaisas nutilo nieko nematančiomis akimis žvelgdamas priešais save, tarsi iš naujo mintyse išgyvendamas šią sceną.

– Tačiau beveik iš karto užuodėme dūmus ir supratome, kad tai – rimta. Kuo skubiausiai pro pagrindinį išėjimą išvedžiau žmones į lauką, o tada tekinas leidausi pirmojo aukšto koridoriais šaukdamas kabinetuose dirbantiems žmonėms, kad kuo greičiau bėgtų iš pastato. – Jis vėl trumpam nutilo ir gūžtelėjo pečiais. – Visa kita jūs žinote.

Brita tarė:

– Kaip jūs kuklinatės... Jūs užlipote laiptais ir ėmėte vesti žmones iš antrojo aukšto.

Jis linktelėjo galva.

– Taigi, jūs buvote tikras didvyris, – pasakė ji.

– Tą dieną padariau tai, ką turėjau padaryti. – Ir, žiūrėdamas į Ralį, jis pridūrė: – Tik vėliau neatlikau savo pareigos.

Ralis pagalvojo, kad arba Fordaisas yra pats geriausias melagis per visą šio meno istoriją, arba sako tiesą.

– Teigiate, kad turite liudytojų, galinčių patvirtinti, kad jums keliant koją į policijos nuovadą pavojaus sirena jau kaukė?

– Taip. Tai gali patvirtinti netgi policijos pareigūnai, tą dieną budėję priimamajame.

– Ar buvote užėjęs ten anksčiau?

– Turite omenyje, tą pačią dieną, tik anksčiau? Ne. Ir tai taip pat galima įrodyti. Budėtojų žurnale privalo pasirašyti netgi apygardos prokuroras.

– Registracijos žurnalas sudegė per gaisrą.

– Nebuvau ten anksčiau, pone Ganonai. Iš savo kabineto nebuvau išėjęs net priešpiečių, ir mano sekretorė tai gali patvirtinti. Tai buvo įsimintina diena, todėl tapo svarbios net ir mažiausios smulkmenos.

– Ir niekada netardėte Klivlando Džounso?

– Ne. Prisiekiu. Aš netgi nežinojau, kaip jis atrodo, kol praėjus kelioms dienoms po gaisro laikraščiuose buvo išspausdinta policijos dokumentams daryta jo nuotrauka.

Tada vėl prabilo Brita.

– Iš patikimo šaltinio sužinojome, kad jums paskambino Patas Vikhamas vyresnysis ir paprašė, kad atvažiuotumėte į nuovadą ir pagrasintumėte Džounsui iškelsiąs jam daugybę kitų kaltinimų, jeigu jis neprisipažins užpuolęs ir sumušęs tą vaikiną.

Patas jaunesnysis – ne tas žmogus, kurį Ralis pavadintų „patikimu šaltiniu", bet Fordaisas, atrodo, ja patikėjo.

Jis nė nebandė gintis.

– Patas Vikhamas man skambino. Ankstyvą popietę. Sakė, kad turi sulaikęs skustagalvį. Nepataisomą nusikaltėlį, visišką padugnę, kurį jie nori įkišti už grotų ilgiems metams. Bet Klivlandas Džounsas puikiai žino, kaip veikia sistema, paaiškino man jis. Jis mus mulkina. Čia aš cituoju Patą Vikhamą. Jis sakė, kad šį kartą jokio sandėrio už nuoširdų prisipažinimą nebus ir kad jie turi progą prikirpti Klivlandui Džounsui uodegą kaip reikiant. Jis manęs paprašė truputį paspausti sulaikytąjį, kad jis greičiau prisipažintų ir būtų išvengta ilgo, brangiai kainuojančio teismo proceso. Jis norėjo, kad ateičiau į policijos nuovadą, pasikalbėčiau su Džounsu ir tiesiai šviesiai jam iškločiau, kokia niūri ateitis jo laukia. Bet aš buvau užimtas ir iš karto atvykti negalėjau. Pažadėjau užsukti šiek tiek vėliau, kai atvažiuosiu į policijos nuovadą tvarkyti kito reikalo.

Fordaisas trumpam užsimerkė, tarsi mėgindamas prisiminti dar ką nors.

– Pamenu, mintyse stebėjausi, kodėl jis kaip apsėstas tiria būtent tą užpuolimą. Tai sunkus nusikaltimas, bet, šiaip ar taip, Džounsas nebuvo kaltinamas grupiniu išprievartavimu, žmogžudystėmis ar vaiko tvirkinimu. – Jis atsirėmė

į rašomąjį stalą ir pasilenkė arčiau Ralio. – Bet aš ne viską žinau, tiesa? Papasakokite man.

– Neturiu įrodymų.

– Aš jų ir neprašau. Kas, jūsų manymu, ten atsitiko?

– Nežinau, kurie pareigūnai sulaikė Džounsą, – paaiškino jam Ralis. – Tai viena iš šio įvykio aplinkybių, kurios niekas nenori atskleisti. Tačiau mūsų šaltinis mums papasakojo, kad Patas vyresnysis, Džordžas Makgovanas ir Džėjus Burdžesas visur ieškojo Džounso ir buvo tvirtai pasiryžę parodyti jam, iš kur kojos dygsta. Remdamasis šiuo faktu spėju, kad Džounsą suėmė kuris nors vienas ar du iš tų policininkų. Suimant Džounsą arba, labiau tikėtina, per apklausą jie nesusivaldė, ir viskas baigėsi Džounso kaukolės lūžiais, kurie, kaip vėliau paaiškėjo, buvo mirtini.

– Norite pasakyti, kad tie pareigūnai jį mirtinai sumušė?

– Galbūt Džounso mirtis tebuvo atsitiktinumas. Bet jis mirė, ir jie puolė į paniką. Jie turėjo ką nors daryti, kad nuslėptų savo nusikaltimą.

Fordaisas suraukė kaktą.

– Gaisras – ne itin patikima priedanga žmogžudystei. Tie trys pareigūnai turėjo tai žinoti. Teismo medicinos ekspertai būtų nustatę, kad Džounsas mirė ne dėl gaisro sukeltų priežasčių.

– Tai tiesa. Įtariu, kad jie padegė šiukšliadėžės turinį norėdami visus įtikinti, jog Džounsas tame apklausų kambaryje visai pametė protą. Jų manymu, tai turėjo patvirtinti jų melą, kad suimtasis ėmė elgtis kaip tikras beprotis. O ugnį jie ketino tuoj pat užgesinti. Norėjo paskleisti šiek tiek dūmų, bet ne daugiau. Šitaip jie būtų pasiekę savo tikslą niekam per daug nepakenkdami. Tačiau policininkai nenumatė, kad jų užkurto menko lauželio liepsna pateks į pasenusią ventiliacijos sistemą ir greitai išplis po visą pastatą. Jiems nespėjus nė apsižiūrėti liepsnos tapo nevaldomos, apėmė viršutinius aukštus ir galų gale išprovokavo pastato griūtį.

– Supratę, ką padarė, jie puolė gelbėti tų, kuriuos dar galėjo išgelbėti, – tyliai tarė Brita.

– Bet iš po griuvėsių vis tiek teko ištraukti septynių žuvusiųjų kūnus, – pridūrė Ralis.

– Dieve... – Fordaisas pasitrynė kaktą taip, tarsi jam būtų įsiskaudėję galvą. Pagaliau jis nuleido ranką, pažvelgė į Britą ir Ralį ir paklausė:

– Trys vyresnieji detektyvai tardė vieną skustagalvį niekšelį? Kodėl?

– Išjunk kamerą. – Ralis žinojo, kad jie turi papasakoti Fordaisui apie Patą jaunesnįjį, bet, kita vertus, nenorėjo laužyti šiam jaunam vyrui duoto žodžio. Supratusi, kodėl Ralis nenori, kad ši pokalbio dalis būtų nufilmuota, Brita išjungė kamerą.

– Pato Vikhamo sūnus – gėjus, – paaiškino Ralis Fordaisui. – Džounsas Hamptono parke jį užpuolė, sulaužė koją, sumalė veidą. Jaunuolis buvo suluošintas ir nepagydomai sužalotas. Patas vyresnysis norėjo atsilyginti Džounsui savaip ir pasikvietė į pagalbą kolegas.

Fordaisas abu juos nužvelgė, tada atsistojo ir priėjo prie lango, pro kurį buvo matyti baseinas. Kelias sekundes pažiūrėjęs į baseiną, jis vėl atsigręžė veidu į Britą ir Ralį.

– Tai ir buvo trūkstama dėlionės dalis. Dabar, kai ją turiu, viskas stojosi į savo vietas. Detektyvai turėjo saugoti dvi paslaptis.

– Tai dar ne viskas, – atsiliepė Brita, vėl įjungdama filmavimo kamerą. – Mudu netikime, kad Patas vyresnysis žuvo vykdydamas pareigas. – Ir ji pakartojo tai, ką jiems papasakojo Patas jaunesnysis, tai yra, kad po gaisro jo tėvas sparčiai degradavo. – O dar greičiau jis ėmė ristis po Siuzi Monro mirties, kai įsivėlė dar ir į šį sąmokslą.

– Jis neišlaikė kaltės naštos, – pasakė Fordaisas.

– Tiems, kurie artimai bendravo su Vikhamu vyresniuoju, jo žlugimas atrodė neišvengiamas, – paaiškino Brita. – Aki-

vaizdu, kad Džėjus ir Džordžas Makgovanas baiminosi, jog Patas Vikhamas viską prisipažins ir juos visus įklampins. Mudu su Raliu įtariame, kad jo mirtis nebuvo atsitiktinė. Džėjui buvo diagnozuota nepagydoma liga. Prieš mirtį jis norėjo palengvinti sąžinės naštą.

– Taigi, Makgovanas turėjo atsikratyti ir jo, – susimąstęs pratarė Fordaisas.

Ji kilstelėjo petį ir reikšmingai pažvelgė į Fordaisą, leisdama jam pačiam pasidaryti logišką išvadą. Tada jis nukreipė akis į Ralį, o šis pasakė:

– Makgovanas vienintelis iš jų, likęs gyvas.

– Nenuostabu, kad jis neatsako į mano skambučius. – Teisingumo ministras sunkiai atsiduso ir paklausė: – Ar turite kokių nors įrodymų, pagrindžiančių jūsų įtarimus?

Į šį klausimą atsakė Brita.

– Ne. Bet Makgovanas, matyt, bijo, kad galbūt jų turiu. Mano automobilis yra Kombahio upės dugne. – Ir Brita papasakojo Fordaisui, kokį siaubą jai teko patirti. – Aš irgi dabar būčiau ten, jei Ralis nebūtų važiavęs iš paskos. Jis matė, kaip nuskendo mano automobilis.

Fordaisas atsigręžė į jį.

– Jūs ją išgelbėjote?

– Man pasisekė. Dar minutė, ir ji būtų nuskendusi.

– Ką gi, tai paaiškina, kodėl pradingote, – pasakė teisingumo ministras Britai. – Saugi buvote tik tol, kol jie manė, kad esate nebegyva.

– Bijau, kad jei būčiau pasirodžiusi, mano gyvenimas būtų buvęs trumpas.

Ralis įdėmiai stebėjo Fordaisą. Atrodė, kad jis tiki tuo, ką jiedu papasakojo, bet, kita vertus, jis buvo atsargus žmogus, teisme laimėjęs daugelį bylų, ir tik dėl to, kad niekada nepasitikėdavo pirmu įspūdžiu, o viską skrupulingai patikrindavo ir, kaip dera geram kriminalines bylas nagrinėjančiam teisininkui, skeptiškai įvertindavo.

– Tikiuosi, suprantate, kad jūsų įtarimai labai rimti, – vėl kreipėsi į juodu Fordaisas. – Naudodamiesi atmetimo principu jūs tvirtinate, kad Džordžas Makgovanas – padegėjas ir žudikas. Ir kad kėsinosi į Britos gyvybę.

– Mes tvirtiname, kad jis prisidėjo prie visų šių nusikaltimų, – atsakė Ralis. – Vos prieš kelias minutes mes manėme, kad judu galbūt veikėte išvien.

Fordaisas dėbtelėjo į revolverį, gulintį ant stalelio tarp įrėmintų jo šeimos narių nuotraukų, ir niūriai šyptelėjo.

– Tai štai kodėl atėjote čia ginkluoti.

– Įtariu, kad Makgovanas nusamdė du žmones ir pavedė jiems atsikratyti Džėjaus ir Britos, – paaiškino Ralis. – Ne raumenų kalnus, ne kaulų traiškytojus, o niekam į akis nekrintančius vyrus. Prieš dvi dienas jie apieškojo mano trobelę ir pikapą. Vieną iš jų Brita pažino, nes buvo jį mačiusi „Vairinėje“, kur tą lemtingą vakarą susitiko su Džėjumi. Abu jie dalyvavo ir Džėjaus laidotuvėse. Jie mane persekiojo, bet aš juos suklaidinau. O vakar vakare vėl su jais susidūrėme, bet mums pavyko pasprukti. – Jis nesileido į šio susidūrimo detales ir jautėsi dėkingas, kad Fordaisas nieko neklausinėja. – Mes spėjame, kad kaip tik jie nustūmė Britos automobilį nuo kelio, nors prisiekti ji negalėtų. – Jis trumpam nutilo, o tada dar pridūrė: – Tai, galima sakyti, ir viskas. Kol kas daugiau nieko nenutiko.

Nei jis, nei Brita daugiau nepratarė nė žodžio ir leido Fordaisui iki galo suvokti viską, ką jie papasakojo, o papasakota tikrai nemažai. Kol tvyrojo tyla, Brita išjungė filmavimo kamerą, kurios valdymo skydelyje jau mirkčiojo lemputė, įspėjanti, kad baterija sparčiai silpsta. Jai labai pasisekė, kad šis aparatas taip ilgai veikė.

Pagaliau Fordaisas, tarsi galutinai apsisprendęs, vos pastebimai linktelėjo galvą.

– Būtina iš naujo ištirti bent jau tai, ką papasakojote apie Klivlandą Džounsą ir gaisrą. Reikia iš naujo atlikti išsamų

tyrimą, ir noriu, kad šiam darbui vadovautumėte jūs, pone Ganonai.

– Ačiū, – taip netikėtai užkluptas netvirtu balsu padėkojo Ralis. Bet neketino paleisti Fordaiso tik todėl, kad šis švystelėjo jam šį kaulą. – O kaipgi Siuzi Monro byla?

– Ją irgi tirsime iš naujo. Pažadu jums. – Jis mostelėjo ranka į filmavimo kamerą. – Turite įrašę mano prisipažinimą, kad pirmą kartą ištyriau ją aplaidžiai. Prisiimu kaltę.

Ralis tylomis linktelėjo galvą.

Fordaisas pažvelgė į Britą.

– Jūs vis dar įtariama nužudžiusi Džėjų Burdžesą. Bijau, kad negalėsiu padėti jums šio kaltinimo išvengti, nors, jei atvirai, manau, kad jis sukurptas skubotai. Kai tik ištaikysiu progą pasikalbėti su šią bylą tiriančiais detektyvais, neabejoju, kad jie savo kaltinimą atsiims. Ir nedelsdamas pasirūpinsiu, kad būtų apklaustas Džordžas Makgovanas. Be to, noriu, kad būtų surasti abu jus persekioję vyrai ir nustatyta jų tapatybė. Nemanau, kad žinote jų pavardes.

– Tik automobilio registracijos numerius, – pasakė Brita.

Fordaisas padavė jai laiškinio popieriaus bloknotą ir rašiklį. Ji užrašė kaštoninio sedano markę, registracijos numerius ir viešbučio „Holiday Inn" adresą. Kadangi vakar vakare buvo užklupti, vargu ar jie tebėra tame viešbutyje, bet ten galima pradėti jų ieškoti.

– Kai jie bus sulaikyti ir kiekvienas atskirai apklaustas, galiu lažintis, kad mums pavyks priversti vieną iš jų arba abu išduoti Makgovaną, – pareiškė Fordaisas.

Ralis abejojo, ar tie tipai toks jau lengvas riešutėlis. Tačiau garsiai savo nuomonės nereiškė.

– Mane suimsite? – paklausė Brita.

Kelias sekundes pažiūrėjęs į ją, Fordaisas kreivai šyptelėjo.

– Niekada nebijojau pamatyti jus žurnalistų būryje. Jūs visuomet buvote kibi, bet sąžininga ir dažniausiai savo reportažuose palankiai atsiliepdavote apie mane ir darbą, kurį

dirbu valstybės labui. Niekada neabejojau jūsų sąžiningumu, Brita. Taigi, ketinu ne suimti jus, o skirti jums apsaugą.

– Dėkoju.

Fordaisas atsisuko į Ralį.

– Jums abiem gresia didžiulis pavojus. Neabejoju, kad ir patys tai suprantate, – tarė jis, vėl žvilgtelėjęs į revolverį ant stalelio. – Jūs – svarbiausi asmenys, galintys patvirtinti rimtus kaltinimus, kurie bus iškelti Makgovanui. Jeigu jis nužudė savo draugus ir taip užčiaupė jiems burnas, tai nė nemirktelėjęs atsikratys ir jumis. Jums reikia apsaugos.

– Ar ilgam? – Raliui nepatiko mintis, kad bus saugomas, bet žinojo, jog saugoti Britą būtina.

– Bent jau tol, kol policija suims Makgovaną ir suras abu jus sekusius vyrus.

– Mes matėme tik du, – įsiterpė Brita. – Kas galėtų garantuoti, kad jų nėra daugiau? Makgovanas turtingas.

– Padarysiu viską, ką galiu, kad jus apginčiau, – patikino ją Fordaisas. Tada kreipėsi į Ralį: – Tiesą sakant, pone Ganonai, klydote sakydamas, kad tai buvo diena, kurios aš bijojau penkerius metus. Dažnai, – o jei atvirai, tai kasdien, – mintyse klausdavau savęs, ar būčiau buvęs išrinktas, jei per tą gaisrą nebūčiau išgarsėjęs. Nuo pat pirmos dienos, kai pradėjau eiti ministro pareigas, mane kankino abejonė. Iš tiesų džiaugiuosi gavęs progą įrodyti, – tegul tik sau pačiam, – kad rinkimus laimėjau pelnytai, o ne dėl staiga įsiplieskusio gaisro. – Paskui, tarsi atitokęs iš susimąstymo, jis tarė: – Jei leisite, trumpam atsiprašysiu ir paskambinsiu keliems žmonėms, kad reikalai pajudėtų.

Brita ir Ralis išėjo į vestibiulį, o ten ji rankomis apsivijo Raliui liemenį ir trumpai, bet stipriai jį apkabino.

– Tai geriausia, ko galėjome tikėtis! – prislopintu balsu sušuko Brita. – Dabar turime galingą sąjungininką.

– Taip, bet man nepatinka būti uždarytam ir po raktu.

– Jis nenori, kad tau nutiktų kas nors bloga. Neabejoju, kad ir pats tai supranti. Patikėk, aš irgi mieliau būčiau laisvėje ir rengčiau reportažą apie tai, kaip šioje istorijoje toliau klostosi įvykiai. Bet dar labiau noriu gyventi. Ir noriu, kad *tu* gyventum.

– Aš irgi. Bet kai Makgovanas supras, kad jo dainelė sudainuota, norėčiau tai pamatyti. Žinau, kad ne kerštas dabar svarbiausia, bet man vis tiek tai būtų maloni akimirka.

– Tą malonią akimirką tikrai patirsi.

Netrukus pas juos grįžo Fordaisas.

– Rūmų apsaugos darbuotojas greitai bus čia ir nuveš jus į... Palaukite. Kaip jūs čia atvažiavote? Nepamenu, kad būčiau matęs automobilį.

– Palikome jį gretimoje gatvėje.

– Ar jus sekantys vyrai tą automobilį pažįsta?

– Taip, bet aš kelis kartus pakeičiau registracijos numerius.

Teisingumo ministras šyptelėjo.

– Tai tegu ten ir lieka. Apsaugininkas nuveš jus į viešbutį „Marriott". Apartamentai neištaigingi, bet įsikursite patogiai.

Brita nusijuokė.

– Palyginti su vietomis, kuriose slėpėmės, „Marriott" bus tikri rūmai.

Fordaisas pakreipė galvą ir smalsiai juos abu nužvelgė.

– Bet vieno dalyko jūs man dar nepaaiškinote. Kaip čia atsitiko, kad judu suvienijote jėgas?

– Mmm, Ralis... mane susirado.

– Pamačiau jos spaudos konferenciją ir man krito į akis labai panaši mudviejų patirtis.

Pertraukdami vienas kitą ir praleisdami asmeniškumus, jie Fordaisui papasakojo, kad pasidalijo tuo, ką abu žinojo, ir nutarė veikti išvien. Ir kuo daugiau kalbėjosi, tuo aiškiau jiems darėsi, kad nuojauta Ralio neapgauna.

Garsiai skimbtelėjo žalvarinis durų belstukas. Fordaisas atsiprašė ir nuėjo atidaryti durų.

– Ačiū, kad taip greitai atvykote, – padėkojo jis ir žingtelėjo į šalį praleisdamas apsaugininką į vestibiulį.

– Nėra už ką, sere. – Jis išsitraukęs parodė savo ženklelį. – Gavau žinią važiuodamas į valstijos valdžios rūmus. Štai kodėl nevilkiu uniformos. – Jis pažvelgė į Ralį, Britą ir linktelėjęs galvą su jais pasisveikino: – Pone. Ponia. – Tada vėl kreipėsi į teisingumo ministrą: – Ar viešbutyje viskas parengta?

– Taip, – atsakė Fordaisas. – Jiems paskirti du gretimi kambariai viršutiniame aukšte. Prie jų durų pastatykite apsaugą. Ir nieko neįleiskite, netgi aptarnaujančio personalo, prieš tai nepatikrinę.

– Supratau, sere. Kai ten nuvyksime, vienas iš mūsų vyrų jau bus viešbučio priimamajame. Kitas – prie tarnybinio įėjimo. Jei prireiks, atsiųsime ir daugiau apsaugos.

– Puiku. – Gręždamasis į Ralį ir Britą Fordaisas paklausė: – Ar galite apibūdinti, kaip atrodė tie du jus sekę vyrai?

– Taip, – linktelėjo galvą Ralis. – Ir, manau, gana detaliai.

– Gerai. Tuoj pat atsiųsiu į viešbutį fotorobotus kuriantį policijos pareigūną. – Jis paeiliui paspaudė jiedviem rankas. – Jei ko nors prireiks, skambinkite į mano biurą. Jei manęs nebūtų, viskuo pasirūpins mano sekretorė.

– Mes norėtume žinoti, kas dedasi, – pasakė Ralis.

– Aš jus nuolat informuosiu. – Jis suėmė Ralio ranką ir dar kartą ją paspaudė. – Norėčiau, kad vieno „atsiprašau“ pakaktų. Bet suprantu, kad nepakanka.

– Atlyginkite man skriaudą pričiupdami Džordžą Makgovaną.

– Galite manimi pasitikėti.

Rankos mostu Fordaisas pakvietė Ralį ir Britą eiti link durų, kur jų jau laukė apsaugininkas. Eidama pro vestibiulio stalelį, ant kurio stovėjo didelė porceliano vaza su šviežiomis gėlėmis, Brita čiupo ją už kaklelio ir iš visų jėgų tėškė apsaugininkui į galvą.

Jis garsiai riktelėjo iš skausmo ir susverdėjo.

Vaza krito ant marmuro plokštėmis klotų grindų, akimirksniu pažiro porceliano šukės, pasklido gėlės, klioktelėjo vanduo.

Ji šūktelėjo:

– Bėgam!

Britos poelgis Ralį pribloškė, bet jis ja pasitikėjo. Nedvejodamas išlėkė paskui Britą pro atdaras lauko duris. Ji nušoko nuo verandos laiptų, liuoktelėjo per gėlių lysvę ir kiek įkabindama pasileido per pievelę, jos sportbačių padai slysčiojo ant rasotos žolės. Ji vos nepargriuvo, bet Ralis sučiupo ją už alkūnės ir padėjo nusigauti iki šaligatvio.

Prieš pasukant už kampo, jis surizikavo grįžtelėti per petį. Jų nesivijo nei Fordaisas, nei apsaugininkas. Pastarasis greičiausiai tysojo be sąmonės ant Kobo Fordaiso vestibiulio grindų.

– Apsaugininkas... Jis tą naktį buvo Džėjaus namuose, – vos atgaudama kvapą, bet nė nemanydama lėtinti žingsnio, pratarė Brita. – Iš karto jį pažinau. Aš prisimenu, Rali! Prisimenu!

Dvidešimt septintas skyrius

Ralis važiavo taip greitai, kaip tik drįso, kuo toliau nuo Kolumbijos miesto. Jis vengė pagrindinių greitkelių ir mieliau rinkosi atokesnius kelius, kuriuos per tremties metus spėjo neblogai pažinti.

Viena akimi Ralis nuolat žvilgčiojo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį, bet jeigu juos kas nors ir sekė, jis persekiotojų nematė. Policijos ekipažai su sirenomis jų irgi nesivijo, bet jis ir nesitikėjo, kad Fordaisas siųs paskui juos policijos automobilius. Jau greičiau į akis nekrintančius sedanus. Savo asmeninę gvardiją.

– O aš tuo saldžialiežuviu šunsnukiu patikėjau, – piktai tarstelėjo Ralis jiedviem skriejant per dar snaudžiantį miestelį, kurio pagrindinėje sankryžoje tebemirkčiojo geltonas įspėjamasis šviesoforo signalas.

– Aš irgi, – prisipažino Brita, – nors paprastai iš karto pastebiu, jei kas nors bando mane mulkinti.

– Sušiktas melagis...

– Atrodė, kad atsiprašinėdamas tavęs jis taip nuoširdžiai atgailauja...

– O, jis tiesiog negalėjo patikėti savo sėkme! Jo nusamdyti galvažudžiai sekiojo mus per visą Dievo karalystę taikydamiesi nužudyti, o mes ėmėme ir išdygome prie jo namų durų! Apsišaukėlis apsaugininkas tikriausiai tūnojo kur nors

netoli valstijos valdžios rūmų ir laukė mūsų atvykstančių vienuoliktą valandą. Nebūtume nė kojos įkėlę į pastatą.

– Tu pasielgei labai gudriai, kad pakeitei planą.

– Bet nebuvau toks gudrus, kad suprasčiau, jog Fordaisas pučia miglą į akis. Viešbutis „Marriott", ir sugalvok tu man, – niekinamai prunkštelėjo jis. – Kol mes laukėme vestibiulyje džiaugdamiesi, kad turime sąjungininką ir gynėją, jis skambino savo smogikui ir pranešė apie staiga pasikeitusį planą.

– Gal aš jį nužudžiau, – netvirtu balsu pasakė Brita.

– Nemanau, bet... – Ralis žvilgtelėjo į ją. – Bet kreiptis į policiją ir jiems pasiduoti gal būtų visai nebloga mintis? Turime filmuotą medžiagą. Turime užfiksavę Fordaisą sakantį, kad...

– Nieko nesakantį, Rali. Nieko esmingo. Įrašas – bevertis. Fordaisas vaidino atsisukęs tiesiai į filmavimo kamerą. Tame įraše mūsų garbusis teisingumo ministras apgailestauja ir atsiprašo. Taip, mes nufilmavome jo atgailą, bet Fordaisas jokiu būdu ir jokia forma neprisipažįsta esąs kaip nors susijęs su gaisru, Siuzi Monro mirtimi ar panašiu nusikaltimu.

Susivokęs, kad ji teisi, Ralis nusikeikė.

– Jis puikiausiai žinojo, ką daro, – pridūrė ji, – o mes tapome jo manipuliavimo aukomis.

Supratęs, kaip lengvai leidosi apkvailinamas, Ralis įsiuto.

– Jei dabar važiuotume į policiją ir imtume svaidytis kaltinimais, Fordaisas pareikštų, kad įsibrovėme į jo namus ginkluoti – *o, velnias*! Palikau ant stalelio revolverį.

Jis koneveikė save dėl tokio neapsižiūrėjimo, bet dabar jau nieko negalėjo pakeisti. Be to, Ralis abejojo, ar tikrai būtų į ką nors šovęs. Tačiau jo priešai šito nežinojo, ir dabar jis jau ilgėjosi to, kad ir apgaulingo, saugumo jausmo, kurį jam teikė užtaisytas ginklas.

– Fordaisas paaiškins, kad pateikėme jam įvykių versiją, kurią tikrai verta atidžiau patikrinti. Bet, kai jis pakvietė apsaugininką, turėjusį mudu saugoti, kol jis tą versiją pa-

tikrins, tu, niekieno neišprovokuota, tvojai tam vyrui vaza per galvą.

– Negaliu įrodyti, kad jis nužudė Džėjų, – tarė Brita, – bet žinau, kad jis ten buvo.

– Prisimeni mačiusi jį ir „Vairinėje“?

– Ne. Bet tikrai žinau, kad jis buvo Džėjaus namuose ir turėjo bendrininką.

– Bačą? Sandansą?

– Ne. Tai buvo visai kitas vyras.

– Taigi, turime Bačą, Sandansą, tipą, atskubėjusį gelbėti Fordaiso, ir dar vieną, kurio kol kas dar nematėme. Iš viso keturi, dirbantys poromis.

– Ko gero, – sutiko ji. – Jei tik vėl pamatyčiau ketvirtąjį vyrą, tuoj pat jį pažinčiau, nes dabar labai aiškiai prisimenu jį, pasilenkusį prie manęs...

Britai netikėtai nutilus, Ralis atsisuko veidu į ją.

– Pasilenkusį prie tavęs... *Ką?* Jis tave išprievartavo?

– Ne, tik... – Ji visa suvirpėjo, sekundėlę palaukė ir vėl įjungė filmavimo kameros kištuką į cigarečių žiebtuvėlio lizdą. – Tai reikia įrašyti, jei kartais kas nors nutiktų man arba mums abiem.

Tai buvo kraują stingdanti mintis, bet Ralis pritariamai linktelėjo.

Ji ėmė pasakoti.

– Mudu su Džėjumi įėjome į jo namus. Atsisėdau ant jo sofos, o jis įsitaisė šalia. Jis pasiūlė man škotiško viskio, bet paaiškinau jam, kad prastai jaučiuosi ir kad išgertas vynas stipriai muša man į galvą. Jis pasakė, kad irgi jaučiasi apsvaigęs ir visą kaltę dėl to suvertė vaistams, kuriuos vartojo. Mudu sėdėjome ten šiek tiek išsikėtoję, vienas šalia kito, atlošę galvas. Jis paėmė mane už rankos ir pakartojo turįs papasakoti istoriją, kuri pramuš didžiulę skylę policijos departamente ir miesto rotušėje. Pamenu, paprašiau jo, kad prieš

pradėdamas kalbėti leistų iš rankinės pasiimti bloknotą, bet man neužteko jėgų to padaryti.

Džėjus pasakė: „Tau nereiks jokių užrašų, ir taip viską prisiminsi." Aš nesiginčijau. Tiesą sakant, buvau pernelyg apsvaigusi, išsiblaškiusi ir taip toliau. Džėjus nuavė man sandalus, užsikėlė pėdas sau ant kelių ir ėmė jas masažuoti. Ir paklausė, ar esu patogiai įsitaisiusi, nes pasakojimas bus ilgas. Pasakiau jam, kad įsitaisiau netgi pernelyg patogiai, man limpa akys. Jis nusijuokė ir tarė: „Tai gal dar kartą pasimylėkime, prisiminkime senus gerus laikus?" Pasakiau, ačiū, ne. O jis: „Ak, bala nematė, vis tiek esu toks girtas, kad man turbūt neatsistos." Aš pridėjau: „Pirmą kartą gyvenime, ar ne?"

Mes juokėmės, ir įėjo du vyrai. Tas, kurį matėme šiandien, ir dar vienas. Jie atėjo iš užpakalinės terasos pusės. Ką tik jų ten dar nebuvo. O po akimirkos jie jau stovėjo kambaryje, tarsi perėję kiaurai stiklines terasos duris ir išdygę namo viduje.

Pirmoji mano mintis buvo nuostaba, kodėl, po galais, tokį šiltą vakarą jie mūvi pirštines. Paskui pastebėjau, kad tai – latekso pirštinės, bet tai nesukėlė man jokio nerimo. Nepamenu, kad būčiau išsigandusi. Priešingai, jaučiausi nepaprastai drąsi. Pakylėta ir viskam abejinga. Tačiau Džėjus dar nebuvo toks girtas ir labai susirūpino. Jis pakilo nuo sofos ir pastojo jiems kelią. „Kas jūs? Ko jums čia reikia?" Tas, kuris atvyko į Fordaiso namus, tarė: „Atėjome į vakarėlį" ir stumtelėjęs Džėjų vėl parvertė ant sofos. Jie liepė Džėjui mums abiem pripilti po stiklą škotiško viskio. Paskui privertė mus jį išgerti. Tada dar po stiklą. Prisimenu, kad man buvo labai bloga. Man daugiau alkoholio jie nedavė, bet Džėjų ir toliau vertė gerti tol, kol butelis buvo beveik tuščias.

Brita nutilo. Ralis žvilgtelėjo į ją; jos akys buvo užmerktos. Jis paėmė ją už rankos.

– Likusią istorijos dalį palik teisėsaugos pareigūnams. Tu neprivalai man visko pasakoti.

– O taip, privalau. – Blausiai jam šyptelėjusi, Brita pakėlė filmavimo kamerą su integruotu mikrofonu, tarsi primindama, kad reikia įrašyti visą pasakojimą. – Po tos nakties vis bandžiau įsivaizduoti, kokių šlykščių dalykų tada galėjo nutikti. Kai prisiminiau, kaip viskas buvo iš tikrųjų, man labai palengvėjo. Tai, ką patyriau, buvo siaubinga, bet galėjo būti kur kas blogiau.

Jie privertė mus nusirengti, pirmiausia Džėjų, paskui mane. Tiesa, jiems teko mums abiem padėti. Nei Džėjus, nei aš nesilaikėme ant kojų. Kas vyko per kitas kelias minutes, turbūt niekada nesužinosiu, nes neprisimenu, kaip iš svetainės atsidūriau miegamajame, bet pamenu, kad nuoga tysojau ant lovos. Tada vienas iš jų, – ne tas, kuris atvažiavo į Fordaiso namus, o kitas, – ėmė mane glamonėti. Tarp kojų. Tai netgi nebuvo seksualu, tai buvo... pats niekšiškiausias įžeidimas. Jis geidulingai žvelgė į mane ir žiūrėdamas tiesiai man į akis pasakė: „Kaip gaila prarasti tokią gražią..."

Pritrūkusi žodžių, Brita vėl nutilo. Ralis spustelėjo jai ranką. Ir pagalvojo, kad vis dėlto galėtų kai ką nušauti. Jei tik jam pasitaikytų proga užklupti kurį nors iš tų niekšų, jis galėtų juos nudėti. Lengvai.

Brita nusisuko nuo jo ir, žiūrėdama pro keleivio langą, vėl tyliu balsu prabilo:

– O kol jis tai darė, jo bendras juokėsi. Galbūt kaip tik dėl to iš karto jį atpažinau. Prisiminiau jo grimasą, jo šlykštų juoką. Nė pati nežinau, kaip jam įžengus pro Fordaiso namų duris susilaikiau nešūktelėjus. Tikriausiai todėl, kad staiga suvokiau, jog turime iš ten sprukti. Supratau, kad jei to nepadarysime, netrukus abu mirsime. Gal su ta vaza jo ir neužmušiau, tačiau tikiuosi, kad bent jau sunkiai sužeidžiau. Šiaip ar taip, grįžtant prie anos nakties įvykių, jo bendrininkas pasakė jam, kad jis negali būti Romeo. „Lašelis ne šito bičo sėklos, ir mūsų planas žlugs."

– Jie žinojo, kad neturi palikti savo DNR.

– Tikriausiai todėl manęs ir neišprievartavo. O ne dėl to, kad tas vyras turėjo sąžinės.

– Ar jie minėjo Fordaiso pavardę? Arba Džordžo Makgovano?

– Ne. Tuo esu beveik visiškai tikra. Jie profesionalai ir moka laikyti liežuvį už dantų.

– O Džėjus? Ką jis visą tą laiką veikė?

– Jis aukštielninkas drybsojo šalia manęs. Ir nė nemėgino priešintis. Manau, kad prigirdytas tokiu kiekiu alkoholio jis, matyt, jau buvo be sąmonės. – Brita atsiduso ir pažvelgė į Ralį. – Rytą pabudau galvodama apie tai, kad mane kankina baisiausios pasaulyje pagirios, ir neatsiminiau nieko, kas buvo. Atmintis grįžo tik tuomet, kai Fordaisas atidarė tam sadistui namų duris.

– Anksčiau man sakei, kad kai pabudai, Džėjus gulėjo nugara į tave.

– Spėju, kai praradau sąmonę, jie pagalve užspaudė jam veidą, o paskui nusikaltimo vietą sutvarkė, kad viskas atrodytų taip, tarsi girtų meilužių konfliktas baigėsi žmogžudyste. – Brita liovėsi įrašinėjusi ir išjungė filmavimo kamerą, bet laidą paliko įjungtą, kad krautųsi baterija.

Ralis troško grįžti ir su abiem Britos skriaudėjais bei Fordaisu iššluostyti marmurines grindis, bet tai būtų buvęs asmeniškai motyvuotas, kerštingas ir neprotingas poelgis. Dabar jis turi galvoti tik apie tai, ką daryti toliau. Kaip atkreipti visuomenės dėmesį į Fordaiso klastą, kol jis dar nespėjo jų nužudyti? Jiedu važiuoja nusikaltėliams pažįstamu automobiliu. Ir atitrūkę nuo jų vos per kelias minutes.

O Fordaisas po ranka turi pagalbininkų, kurie pašaukti tuoj pat prisistato. Jų mažiausiai keturi. Jie veikia greitai, smogia mirtinai ir tuoj pat dingsta kaip į vandenį. Suorganizuoti Džėjaus egzekuciją jie teturėjo vieną dieną ir vis dėlto savo planą įgyvendino tobulai.

Šį rytą, jei Brita nebūtų to vyro atpažinusi ir ryžtingai pasielgusi, jiedu jau būtų buvę negyvi. Vienaip ar kitaip tos žmogžudystės būtų pateisintos. Fordaisas būtų sugalvojęs, kaip paaiškinti jų mirtį, ir visi būtų juo patikėję. Pavyzdžiui, kad jie jį užpuolė, jis buvo priverstas gintis ir neturėjo kitos išeities, tik juodu nudėti. Arba kad jie jam grasino, o kai jis pasipriešino, jie paspruko, ir daugiau niekas jų nematė.

Kad ir kokį pasakojimą jis sukurps, visi juo patikės. Jųdviejų pokalbiai su Kende ir Patu Vikhamu jaunesniuoju patvirtins, kad jiedu buvo nusiteikę agresyviai ir troško atkeršyti tiems, kurie, jų įsitikinimu, juos nuskriaudė. Tada būtų padaryta prielaida, kad dėl juos apėmusios paranojos jie ėmė iškreiptai suvokti tikrovę, tapo pavojingi ir, kai įsiveržė į teisingumo ministro namus, jau buvo visiškai praradę sveiką protą.

Tiesa, jeigu jie žūtų ar tiesiog dingtų, Luisas Džounsas tikriausiai suprastų, kad čia kažkas ne taip, ir imtų kelti bangas. Delnas Pikensas irgi. Bet argi kas nors klausytų jų – neonaciams prijaučiančio prievartautojo ir padegėjo tėvo arba seno pelkynuose gyvenančio apskretusio atsiskyrėlio?

Pašalinus jį ir Britą, policijos nuovados gaisro ir septynių jo aukų istorija liks tokia, kokia yra dabar. Niekas niekada nesužinos apie šią didžiulę neteisybę, o nuo bausmės išsisukę Džordžas Makgovanas ir Kobas Fordaisas toliau džiaugsis gyvenimu.

Ralis nenorėjo apie tai net pagalvoti. Jis tvirtai suspaudė vairą ir mintyse priminė sau, kad tebėra gyvas. Gal jis ir žus, bet dabar su Brita lėkdamas siauru dviejų eismo juostų keliu buvo nusiteikęs kovoti dėl teisybės iki paskutinio atodūsio.

Dabar, kai neteko revolverio, vienintelis jų ginklas – vaizdo įrašas. Kaip taikliai pastebėjo Brita, prisipažinimas yra bevertis. Bet tai viskas, ką jie turi, tad pasistengs išpešti iš šio įrašo kuo daugiau naudos.

– Ar gali padaryti to įrašo kopiją? – paklausė jis.

– Tam man reikėtų dviejų filmavimo kamerų, be to, vaizdajuostės įrašymo neįmanoma pagreitinti. Dviejų kamerų neturiu ir...

– Mes neturime tiek laiko. – Bet Ralis ėmė austi šiokį tokį planą. – Tiesą sakant, vien grasinimo, kad toks įrašas apskritai yra, mums turėtų pakakti.

– Kam pakakti?

– Kad priverstume Džordžą Makgovaną kalbėti. – Žvilgtelėjęs į ją Ralis pamatė, kad ji atidžiai klausosi. – Vaizdo įraše Fordaisas neprisipažįsta prisidėjęs prie nusikaltimo, bet ir neatmeta mano tvirtinimo, jog kaltė krinta ant trijų detektyvų. Jis netgi nuėjo taip toli, kad surizikavo pareikšti, esą Džėjų nužudė Džordžas. Nemanau, kad Džordžas reaguos į tai ramiai.

– Jis tikrai nenorės pats vienas prisiimti visos atsakomybės, – pritarė Brita. – Jis norės teisingumo.

– Jeigu man pavyktų išpešti iš Makgovano ką nors, kas įklampintų juos abu, tada vaizdo įrašas su Fordaiso kalba vis dėlto būtų mums naudingas. Vadinasi, būsime jį sugavę meluojantį ir besistengiantį nusikratyti kaltinimų. – Ralis mostelėjo ranka į filmavimo kamerą. – Išimk vaizdajuostę ir įdėk naują. Ar baterija jau spėjo įsikrauti tiek, kad galima filmuoti? Parodyk man, kaip šis daikčiukas veikia.

– Filmuosiu aš.

Jis papurtė galvą.

– Pas Džordžą eisiu aš. Tu turėsi kitą užduotį.

Kelias sekundes Brita žvelgė tiesiai jam į akis, o tuomet tarė:

– Tu nori, kad pasiduočiau.

– Tai vienintelis būdas tau apsisaugoti, Brita.

Ir Ralis išdėstė jai savo sumanymo esmę. Kai jis baigė, Brita paklausė:

– O kaipgi Klarkas ir Chavjė?

– Policijos departamento pareigūnais aš nepasitikiu. Nenoriu, kad artintumeis prie policijos būstinės. Makgovanas

ir Fordaisas ten turi per daug draugų. Vaizdo įrašas gali tiesiog imti ir pradingti.

– Gal man kreiptis į savo advokatą?

– Nesame tikri, ar jis patikimas, bet tikrai žinome, kad yra bailus kaip kiškis.

Apmąsčiusi tai, ką išgirdo, Brita tarė:

– Na gerai, aš tai padarysiu. Bet bus nelengva. Ypač šiandien.

– Jeigu kas nors prie tavęs kabinėsis, imk garsiai kalbėti, iškelk sceną ir atkreipk į save visų dėmesį, net jei reiktų verstis kūlio Brodstrite. Išsitrauk vaizdajuostę ir pasistenk, kad tavo kolegos žurnalistai ją pamatytų. Priversk juos išklausyti tave.

Ji šyptelėjo Raliui.

– Na, tai aš moku.

– Bet ar sugebėsi vairuoti mano pikapą?

– Pavarų dėžė automatinė?

Jis linktelėjo.

– Tada sugebėsiu.

Kad ir kokie nesusipratimai juodu lydėjo pastaruoju metu, jie maloniai nustebo, kad pikapas tebestovi apleistame aerodrome ant pakilimo tako, kur ir buvo palikę. Jis buvo nuklotas storu dulkių sluoksniu, bet šiaip neatrodė, kad kas nors būtų kišęs prie jo nagus.

– Ši vieta tebėra mūsų paslaptis, – stabdydamas sedaną pasakė Ralis.

Brita išjungė filmavimo kameros bateriją iš maitinimo tinklo.

– Ar supratai, kaip ja naudotis?

– Ja filmuoti galėtų ir trejų metukų vaikas.

Jiedu išlipo iš sedano. Ralis klestelėjo prie pikapo vairo, užvedė variklį ir patikrino, kiek bake yra degalų.

– Pusė bako, iki Čarlstono tikrai užteks.

Brita pasisiūlė paimti sedaną.

Bet jis tik griežtai papurtė galvą.

– Per daug pavojinga. Sedano jie ieškos. Aš tik tikiuosi, kad suspėsiu pas Džordžą Fordaiso smogikams dar nespėjus manęs sučiupti.

– Gali būti, kad jie ieško ir pikapo.

– Gal, bet jis sunkesnis už sedaną. Pikapą daug sunkiau nustumti nuo kelio. – Ralis paliko veikiantį variklį ir išlipo iš pikapo, Brita jo veide įžvelgė susirūpinimą.

– Man nieko neatsitiks, – tarė Brita.

– Bandai padrąsinti mane ar save?

– Abu, – prisipažino ji. – Bet kai atsidursiu ten, būsiu saugi. Galbūt surakinta antrankiais, bet saugi.

Jis uždėjo rankas Britai ant pečių ir pažvelgė į ją ilgu reikšmingu žvilgsniu.

– Brita...

Ji švelniai šyptelėjo ir uždėjo pirštus jam ant lūpų.

– Nieko nereikia sakyti, Rali Ganonai. Žinau, kad mane mėgsti ir netgi labai.

Jis stipriai suspaudė Britą glėbyje, apdovanojo ilgu godžiu bučiniu, paskui paleido ir iš susijaudinimo prikimusiu balsu ištarė:

– Būk atsargi. Pažadi?

– Pažadu.

Negaišdamas, kol dar neapsigalvojo, jis padėjo Britai įlipti į pikapo kabiną.

Nuo pakilimo tako iki pagrindinio kelio, o paskui dar kelias mylias jis važiavo sedanu jai iš paskos, kol jų keliai išsiskyrė. Atsisveikindama Brita pamojavo jam pro langą. Ralis atsakė iškeldamas į viršų nykštį, bet dar penkias minutes po to, kai jiedu nutolo, norėjo ištarti „velniop!“ savo planui, apsukti automobilį ir lėkti paskui ją. Nenorėjo išleisti Britos iš akių. Kad ir kas nutiktų, geriau jiedu būtų likę kartu.

Bet jis turėjo laikytis plano. Ir jis, ir Brita turėjo po užduotį, ir nuo jų abiejų labai priklausė sėkmė. Vaizdajuostė su

Fordaiso kalba teikė Britai pastiprinimą. Kol ji tą vaizdajuostę turės, galės naudotis ja kaip gynybos priemone ir kontroliuos situaciją. Ralis ginkluotas tik filmavimo kamera, bet iš tiesų tai ne ginklas, o kone teatro rekvizitas. Jis vylėsi, kad Džordžui Makgovanui to ir užteks.

Ralis norėjo užklupti Džordžą netikėtai, kad jis nesuspėtų paskambinti į policiją, advokatui arba iš anksto apgalvoti, ką atsakys į jo klausimus. Ir kad nesuskubtų pagalbon pasikviesti Leso ir Mirandos. Tikėjosi užklupti jį vieną, negalintį apsiginti.

Bet pirmiausia reikia išsiaiškinti, kur jį rasti.

Ralis sustojo degalinėje ir mokamu telefonu paskambino į „Konvėjaus statybas". Kai atsiliepė sekretorė, Ralis prisistatė išgalvota pavarde ir paaiškino, kad nori pasikalbėti su Džordžu Makgovanu apie projektą. Jis tik norėjo įsitikinti, kad Džordas sėdi kabinete, ir tai išgirdęs ketino tuoj pat padėti ragelį.

Tačiau, užuot patvirtinusi, kad viršininkas yra darbe, mergina jam paaiškino, esą ponas Makgovanas prastai jaučiasi, buvo trumpam pasirodęs kontoroje, bet išvažiavo namo ir šiandien į darbą jau negrįš.

„Dar geriau", – pagalvojo Ralis.

Jis padėkojo sekretorei ir jau ketino baigti pokalbį, bet ji beveik pašnibždomis pridūrė:

– Manau, jis labai nusiminė sužinojęs apie teisingumo ministrą Fordaisą.

Ralio ranka taip ir pakibo ore. Akimirksniu jam nutirpo visas kūnas, sukaustė siaubas ir bloga nuojauta.

– Teisingumo ministrą Fordaisą? Ką sužinojęs?

– Ak, jūs dar negirdėjote? – Dabar sekretorės balse buvo girdėti susijaudinimas žmogaus, priblokšto tragiškų naujienų. – Tai *siaubinga*. Šį rytą Kobas Fordaisas buvo pašautas savo namuose.

Raliui viduriuose lyg kažkas apsivertė.

– Jį rado namo grįžusi žmona. Suprantama, ją ištiko šokas, bet policijai ji papasakojo, kad jis pats įsileido į namus vyrą ir moterį, o jie į jį šovė. Abu atvyko visai netikėtai, bet jis juos priėmė. Poniai Fordais tai pasirodė keista, bet vyras pasakė, kad viskas gerai, tegul ji veža sūnus į beisbolo treniruotę. Ji dabar gailisi, kad paliko vyrą vieną su atvykėliais, tai jau tikrai. Ir ji *beveik įsitikinusi*, kad moteris buvo Brita Šeli. Na žinote, ta reporterė, kurios ieško policija. Ta pati.

Ralis stipriai užmerkė akis ir visu svoriu užgulė telefono aparatą.

– Sakote, buvo pašautas. Jis mirė?

– Oficialiai apie mirtį dar nepranešta, bet galima sakyti, kad taip. Fordaisui buvo šauta į galvą ir jo būklė kritiška.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Plepiai sekretorei tebetarškiant Ralis padėjo ragelį.

Drebančiais pirštais jis įmetė į plyšį dar kelias monetas ir surinko kitą numerį. Jis žvilgčiojo sau per petį jausdamasis taip, tarsi telefono būdelė – šaudymo atrakcionas, o jam ant nugaros nupieštas taikinys.

– Alio.

– Tai aš. – Norėdamas apeiti sekretorę, jis paskambino Kendei į mobilųjį ir tyčia nepaminėjo savo vardo.

– Dieve šventas, – sušnypštė ji. – Ką tu padarei?

– Nieko.

– Aš tave pas jį pasiunčiau. Tu įpainiojai ir mane.

– Jis mirė?

– Oficialiai dar nepatvirtinta. Bet jis per plauką nuo mirties. Priešais ligoninę įsikūrė žurnalistai, laukia naujienų. – Ir Kendė piktai pridūrė: – Visi žiniasklaidos atstovai, išskyrus tavo merguželę. Šįryt ji buvo su *tavimi*, ar ne?

– Taip, bet...

– Viešpatie... Iš pradžių Džėjus, o dabar...

– Ji Džėjaus nepasmaugė. Ir tu žinai, kad nepaleidau kulkos Fordaisui į galvą.

– Tai kodėl tada jo smegenyse stirkso kulka? O svarbiausia, kodėl važiavai į jo namus? Kodėl sutartu laiku neatvykai į susitikimą, kurį tau suorganizavau? Beje, tai reiškia, kad jeigu kas nors sužinos, nukentės ir mano karjera, ir kailis.

– Norėjau užklupti jį netikėtai.

Ji garsiai atsiduso.

– Ne kažin koks pasiteisinimas, kvaily tu. Kol nesusirasi advokato, patarčiau daugiau niekam šito nesakyti.

– Kai išėjome, Fordaisas buvo gyvas ir sveikas. Mes pamanėme, kad jis mus pergudravo.

– Dar vienas motyvas į jį šauti.

– *Aš į jį nešoviau!*

– Policija turi nusikaltimo ginklą. Revolverį „Taurus.357". Ar ant jo bus tavo pirštų atspaudai? O gal – jos?

Ralis ranka pasitrynė kaktą ir burbtelėjo:

– Po velnių...

– Vadinasi, bus.

– Matyt, jis pasinaudojo mano revolveriu.

– Jis? Kas toks?

– Ji tau papasakos. Ji pakeliui pas tave.

– Pas mane? Kas čia...

– Paklausyk! Paklausyk manęs. Apie Fordaisą ji net nežino, nebent išgirdo per radiją po to, kai išsiskyrėme. Aš turėjau tau paskambinti ir pasakyti, kad pasitiktum Britą ten, kur prieš kelis mėnesius ji ėmė iš tavęs interviu. Ar žinai, kokią vietą ji turėjo omenyje? Ji sakė, kad tu žinosi.

– Taip, gerai.

– Brita lauks prie durų, pro kurias aną kartą tu ją įleidai. Ji turi vaizdajuostę.

– Kokią vaizdajuostę?

– Ji tau viską paaiškins. Pasitiksi ją?

– Ar bent suvoki, ko prašai? Čia yra žmonių...

– Žinau, kad metas netinkamas.

– Netinkamas? Ne, blogesnio ir būti negali! Ir būtent šiandien. Be visų šitų nepatogumų ir visiškai netinkamo laiko, tu manęs prašai pažeisti įstatymus.

– Ji ateina pasiduoti.

– Puiku. Paskambinsiu policijai ir pasakysiu, kad...

– Ne. Tik ne policijai.

– Jei to nepadarysiu, būsiu apkaltinta pagalba nusikaltėlei, kurstymu nusikalsti, trukdymu teisėsaugos institucijoms ir...

– Visa tai aš žinau, Kende. Bet padaryk tai, padaryk būtent taip, kaip prašau.

– Kodėl?

– Kad išgelbėtum mudviem gyvybę. – Ralis palaukė, kol ji suvoks šiuos žodžius, o tada pridūrė: – Vyras, kuris nužudė Džėjų, šįryt pasirodė Fordaiso namuose. Brita jį iš karto pažino. – Dabar jis jau nesuko sau galvos, kad kalbėdamas mini vardus. – Kai pasprukome, jis šovė Fordaisui į galvą. Taigi, dabar prie dviejų pridėk du. Jei nebūtume ištrūkę, irgi būtume nužudyti. Bet mes pabėgome, atpažinome jį, ir dabar tas vyras tikrai nesustos.

Šiek tiek atlyžusi, Kendė paklausė:

– Bet kas tas vyras? Kodėl jis nužudė Džėjų ir šovė į Fordaisą? Ar jis turi vardą ir pavardę?

– Aš jų nežinau.

– O kaip jis atrodo?

– Brita jį tau apibūdins. Tikiuosi, ji nebus areštuota ir suspės atvykti pas tave.

– Ji bus atsidūrusi už pusės kvartalo nuo teismo rūmų. Čia – tikras balaganas. Brodstrite būriuojasi žurnalistai, laukiantys...

– Žinau. Ji labai rizikuoja bandydama perduoti tau tą vaizdajuostę. Taigi, turėtum numanyti, koks svarbus tas vaizdo įrašas.

– Kodėl jis toks svarbus?

– Kai peržiūrėsi, pati suprasi. – Prie degalų kolonėlių stovintis klientas ėmė varstyti Ralį akimis. Galbūt jis tebuvo koks nors Džo, kurio dodžui pritrūko degalų, bet Ralis juk nežinojo, kaip atrodo ketvirtasis persekiotojas. O kol to nežinojo, į kiekvieną nepažįstamąjį žvelgė kaip į galimą žudiką. – Daugiau negaliu kalbėti. Man reikia eiti.

– Palauk! Kur tu esi? Kodėl ne kartu su Brita?

Jei būtų Kendei pasakęs ir tai, būtų užkrovęs jai dar vieną sunkiai išsprendžiamą dilemą, nes tuomet Kendė būtų privalėjusi pasiųsti policijos ekipažą į Makgovano rezidenciją. Apsimetęs, kad neišgirdo jos klausimo, Ralis tarė:

– Brita jau pakeliui. Dėl Dievo, Kende, pasitik ją. – Ir nespėjus jai ištarti nė žodžio padėjo ragelį.

Grįstame apskritimo formos kiemelyje priešais Džordžo Makgovano rezidenciją stovėjo sidabro spalvos „Dodge Navigator" markės visureigis, vadinasi, šeimininkas namie, nors Ralis aplink nematė nė gyvos dvasios. Aptvare maždaug už penkiasdešimties jardų nuo namo ganėsi keli rūpestingai prižiūrimi žirgai. O šiaip namas atrodė visiškai tuščias.

Pasiėmęs filmavimo kamerą Ralis išlipo iš automobilio ir patraukė prie laukujų durų. Jis nepaskambino ir nepasibeldė, tik pasuko bumbulo formos rankeną ir, radęs duris neužrakintas, įėjo į vidų.

Įėjęs tylutėliai uždarė duris, tada stabtelėjo ir įsiklausė. Namuose buvo ramu ir tylu kaip kape.

Ralis patraukė pagrindiniu koridoriumi, o jo žingsnių garsą slopino ilgas ir siauras rytietiškas kilimas. Jis žvilgtelėjo į valgomąjį kairėje. Jam iš dešinės buvo priėmimams skirta svetainė su marmuriniu židiniu ir krištoliniu sietynu, abu aukštesni už jį patį. Aliejiniais dažais tapyti paveikslai paauksuotuose rėmuose. Sunkios, iš blizgios medžiagos siūtos užuolaidos. Kolekciniai daiktai. Turtuolių žaisliukai.

Žmogžudystė Džordžui Makgovanui išėjo į naudą.

Ralis ant pirštų galų nutykino per erdvų vestibiulį ir staiga sustojo išgirdęs stiklų dzingtelėjimą, sklindantį jam iš dešinės, iš kambario už laiptų. Jis prisėlino, stabtelėjo prie atdarų durų, o tada atsargiai žvilgtelėjo pro staktos kraštą.

Džordžas sėdėjo prie didžiulio rašomojo stalo, priešais pasistatęs butelį kukurūzų degtinės. Vienoje rankoje jis laikė

pilną ilgakoję taurę, kitoje – devynių milimetrų kalibro pistoletą. Jis iš karto pamatė Ralį ir nusišypsojo.

Mostelėjęs ranka su ginklu, Džordžas tarė:

– Užeik, Rali. Aš tavęs laukiau.

– Esu visiškai tikra, kad Senatas mano paskyrimui pritars.

Nors Ralio skambutis gerokai prislėgė, teisėja Kasandra Melors planuotos spaudos konferencijos neatšaukė. Nedidukėje salėje žurnalistai stengėsi užsiimti kuo geresnę vietą, bet jų susirinko ne tiek daug, kiek laukta.

Pasikėsinimas į Kobo Fordaiso gyvybę padalijo žurnalistų gretas į dvi stovyklas. Daug reporterių, kurie kitomis aplinkybėmis būtų buvę čia ir rengę reportažą apie pačią svarbiausią jos karjeros dieną, dabar buvo Kolumbijoje ir budėjo prie ligoninės laukdami žinių apie Fordaiso sveikatos būklę.

– Vos prieš kelias minutes telefonu kalbėjausi su prezidentu, – kreipėsi ji į susirinkusius. – Jis mane patikino, kad šiandien vyksiantis balsavimas tėra formalumas. Tikiuosi, jis teisus. – Ji kilstelėjo ranką, gindamasi nuo klausimų lavinos. – Žinoma, mano susijaudinimą nustelbė tragedija, šį rytą įvykusi teisingumo ministro, buvusio mano kolegos ir žmogaus, kurį laikau savo draugu, namuose. Mintimis ir maldomis esu drauge su ponia Fordais ir berniukais, taip pat – su medikais, narsiai kovojančiais dėl Kobo Fordaiso gyvybės.

Kažkuris iš žurnalistų paklausė:

– Jeigu jis liks gyvas, ar jo smegenys liks nepagydomai pažeistos?

– Sužeidimo mastas ir galimi jo padariniai iki galo dar nenustatyti. Kol kas gydytojai tiesiog stengiasi išgelbėti jam gyvybę.

– Ar kalbėjotės su detektyvais, nuvykusiais į teisingumo ministro namus ir apžiūrėjusiais nusikaltimo vietą?

– Ne. Todėl tikrai žinau ne daugiau už jus.

– Ar kalbėjotės su ponia Fordais?

– Ne. Šeimos vardu su žiniasklaida bendrauja jos brolis. Jis pranešė, kad ponia Fordais budi prie savo vyro, ir prašė, kad mes visi už jį melstumės.

– Ar tiesa, kad ieškomi Brita Šeli ir Ralis Ganonas ir kad juos ketinama apklausti dėl šio pasikėsinimo?

– Neturiu komentarų.

– Ponia Fordais atpažino...

Kendė kilstelėjo ranką.

– Tai viskas, negaliu jums skirti daugiau laiko.

Kendė skubiai apsisuko ir paliko žurnalistus, vis dar beriančius jai klausimus. Grįžusi į biurą ji pasiteiravo sekretorės, ar jai nepalikta žinučių.

– Ne, nieko nėra, ponia teisėja, – atsakė ji.

– Iš ligoninės irgi jokių žinių?

Sekretorė papurtė galvą.

– Nei iš Vašingtono. – Ir droviai pridūrė: – Nepaisant to, kas šiandien nutiko ponui Fordaisui, negaliu nesijaudinti dėl jūsų.

Kendė nusišypsojo.

– Man pačiai šiurpuliukai ritasi per kūną. Todėl man reikia šiek tiek atsipūsti. Eisiu į kitą savo biurą parepetuoti inauguracijos kalbos.

Tai buvo svari priežastis, tad sekretorė daugiau nieko jos neklausinėjo.

Kadangi dirbdama teismo rūmų kabinete Kendė būdavo nuolat trukdoma ir prašoma skirti kelias minutes tai vienam, tai kitam reikalui, ji dažnai pasitraukdavo į savo slėptuvę, kur galėdavo nusiraminti, susikaupti, o kartais, ištaikiusi valandėlę tarp teismo posėdžių, ir pailsėti. O svarbiausia, apie tai žinojo tik jos sekretorė. Niekas kitas negalėjo Kendės ten rasti, nebent ji pati norėjo būti surasta.

– Turiu mobilųjį. Jei ką sužinosi, paskambink.

– Žinoma, ponia teisėja.

Ji išsmuko pro užpakalines duris ir patraukė gerai pažįstamu keliu, tarpusavyje besijungiančiomis gatvelėmis,

kuriomis eidama galėjo įveikti beveik pusę Brodstrito jame nė nepasirodžiusi, tik kartą perėjusi į kitą gatvės pusę. Kendė išniro iš gatvelės, įsispraudusios tarp dviejų pastatų, ir apsižvalgė, ar kelias laisvas. Pro šalį pradundėjo krovininis sunkvežimis, bet šiaip jau mašinų gatvėje nebuvo. Kitame gatvės gale, toldama nuo jos už kampo suko arklių traukiama karieta su turistais. Žurnalistai vis dar būriavosi priešais teismo rūmus, bet į jos pusę nė vienas nežiūrėjo.

Ji sparčiu žingsniu perėjo gatvę ir niurktelėjo į skersgatvį prie apleisto pastato, kuriame kadaise veikė biurai. Jis buvo įsispraudęs tarp kitų dviejų pastatų, tačiau skyrėsi tuo, kad daug metų nebuvo tvarkytas ir šaukte šaukėsi kapitalinio remonto. Jis buvo šešių aukštų, tačiau, kaip ir daugelio kitų Čarlstono pastatų, jo plotis tesiekė vieno kambario plotį, taigi, jeigu žmogus neieškodavo būtent šio siauro pastato, jo tiesiog ir nepastebėdavo.

Jis buvo toks senas ir taip apleistas, kad išorinės plytų sienos skiedinio plyšiuose žaliavo ir ūglius leido paparčiai. Teisėja buvo vienintelė nuomininkė, jai buvo leista naudotis nedideliu biuru, bet tik todėl, kad buvo padariusi paslaugą nekilnojamojo turto pardavėjui, jau ne vienerius metus bandančiam atsikratyti šio objekto.

Užpakalinėje pastato pusėje buvo apibraižytos ir įduobtos metalinės durys. Ten Kendės jau laukė Brita Šeli su mėlynais džinsais, sportiniais marškinėliais ir beisbolo kepuraite ant galvos. Ji atrodė lyg palaikymo komandos narė, išsiruošusi į beisbolo aikštelę pakelti ūpo savo komandai, o ne kaip moteris, įtariama žmogžudyste ir sprunkanti nuo teisėsaugos bei nematomo piktadario.

Pasirodžius Kendei, žurnalistė plačiai nusišypsojo ir iš jos veido išraiškos buvo aiškiai matyti, kad jai labai palengvėjo.

– Ačiū Dievui, Ralis jums prisiskambino. – Sunkiai alsuodama Brita uždėjo delną sau ant krūtinės ir pridūrė: – Bijojau, kad jam nepavyks iki jūsų prasibrauti. Atėjau jums pasiduoti.

– Pirmiausia įeikime į vidų. – Kendė raktu atrakino įleistinę durų spyną ir įsivedė Britą į pelėsiais trenkiančią, tamsią ir drėgną patalpą. Paskui ištiesusi ranką uždegė šviesą ir abi prišnerkštomis grindimis nusigavo iki metalinių laiptų.

Laiptus Brita įveikė lengviau negu Kendė, kuri šeštojo aukšto laiptų aikštelę pasiekė kaip reikiant pūtuodama. Tuo pačiu raktu Kendė atrakino ir savo kabineto duris. Jame stovėjo rašomasis stalas, popiečio poguliui skirta kušetė ir masažinis krėslas.

Vos tik jos įėjo ir durys užsitrenkė, Kendė paklausė:

– Brita, ar girdėjai naujienas iš Kolumbijos?

Grėsmingas Kendės tonas privertė sunerimti žurnalistę Britą. Ji netvirtai atsakė:

– Jei kalbėjotės su Raliu, tai jau žinote, kad mes nelaukėme vienuoliktą valandą numatyto susitikimo. Nuvažiavome pas Fordaisą į namus.

– Na taip, tik bijau, kad tai toli gražu ne viskas. – Ir Kendė galvos mostu parodė jai krėslą. – Geriau atsisėsk.

Džordžas aiškiai buvo girtas. Ralis vylėsi, jog jis pernelyg apsvaigęs ir taikliai šauti negalės. Jis slapčia paspaudė filmavimo kameros įrašymo mygtuką, kaip mokė Brita. Net jeigu jam nepavyks pagauti gero vaizdo, liks garso įrašas.

Ralis įėjo į darbo kambarį. Pirmiausia jo dėmesį patraukė ant sienos, gerai matomoje vietoje kabanti įrėminta keturių gaisro didvyrių nuotrauka. Jei Fordaisas neišsikapstys, iš šios ketveriukės vienintelis likęs gyvas bus Džordžas. Paskutinis paslapties sergėtojas.

– Graži nuotrauka, – įvertino Ralis.

Džordžas nenuleido į Ralį nutaikyto pistoleto vamzdžio, bet žvilgtelėjo į fotografiją.

– Aha. Padarė mane sušiktu didvyriu. – Tada mostelėjo ranka, rodydamas į visą kambarį. – Ir pažiūrėk, kur mane nuvedė tas didvyriškumas.

Ralis priėjo prie krėslo ir atsisėdo priešais rašomąjį stalą ir Džordžą. O atsisėdęs, ant stalo, šalia viskio butelio pamatė gulintį dar vieną daiktelį. Senovinį žiebtuvėlį, ant kurio puikavosi ryškus hologramininis nuogos moters piešinys. Tai buvo tas pats žiebtuvėlis, kuris anksčiau priklausė Klivlandui Džounsui, tas pats, kurį per mugę jis gavo dovanų iš senelio.

Džordžo akys buvo pasruvusios krauju, veidas įraudęs, – aiškiai matyti, kad pastarosiomis valandomis jis išgėrė daug kukurūzinės. Deja, ginklą rankoje laikė labai tvirtai. Šiaip ar taip, jis buvęs faras. Iš tokio atstumo neprašaus.

– Tu – joks didvyris, Džordžai, – pasakė Ralis.

Jis niūriai nusijuokė, vienu mauku pabaigė kukurūzų degtinę taurėje ir įsipylė dar.

– Ji taip manė.

– Ji?

– Miranda.

– Ji namie?

– Išėjusi.

– Kur?

– Tiesiog... išėjusi. Kas žino, kur? Ir kam tai, po velnių, rūpi?

– Manau, tau rūpi, Džordžai.

Jis vėl nusijuokė ir vis taip pat niūriai.

– Taaaip, tikrai. Mano žavioji žmonelė. Argi nesutiksi, kad ji žavinga?

– Sutiksiu...

Džordžas gurkštelėjo ką tik įsipilto viskio ir susiraukė.

– Ar žinai, koks jausmas, kai tau ant kaklo kabinasi pati geidžiamiausia ir turtingiausia miestelio mergina?

– Tikriausiai malonu. – Ralis džiaugėsi, kad apgirtęs Džordžas leidžiasi į visokias sapaliones. Jam atsirado laiko pagalvoti. Mintyse jis svarstė, ar galėtų išplėšti Džordžui iš rankos pistoletą nerizikuodamas, kad per grumtynes bus nušautas.

Ar nuo išgerto alkoholio Džordžo refleksai sulėtėjo tiek, kad jis pačiuptų ginklą buvusiam farui dar nespėjus sureaguoti?

Ar Brita laimingai atvyko pas Kendę? Ar ji kaip tik dabar pasakoja apie keistą nusikaltimą, kurį Džordžas padėjo suplanuoti?

– Per pirmąjį mūsų pasimatymą, – postringavo Džordžas, – Miranda tiesiog užgriuvo ant manęs. Dievaži, mano automobilyje. Aš kaip tik vairavau. Per orgazmą vos neužmušiau mūsų abiejų, bet pasidulkinom kaip reikiant.

– Įsivaizduoju.

– Ir spėk, ką pirmą kartą mums dulkinantis sužinojau?

– Kad ji nėra skaisti.

Šį kartą Džordžas nusikvatojo nuoširdžiai.

– Gerai pasakei, Ganonai. Šiaip ar taip, turi humoro jausmą. Geras pokštas, tikrai. Bet jei rimtai... – Jis vėl siurbtelėjo gėrimo iš taurės. – Ne, radau mažulytį auksinį karoliuką, įsegtą į jos klitorį. Žmogau, kaip susijaudinau! Maniau, numirsiu ir nukeliausiu į pindos dangų.

Jis trumpam nutilo ir pasiūlė Raliui išgerti.

– Ačiū, ne.

– Tikrai? Rinktinis Kentukio viskis.

– Tiek to.

– Kaip nori. Taigi, kur aš sustojau?

– Rojuje.

Džordžas atsiraugėjo.

– Teisingai. Nebuvome išdraugavę nė mėnesio ir Miranda prabilo apie vestuves. Aš, aišku, mielai šiai minčiai pritariau. Ji – karšta pupytė, o jos tėtušis pritinęs pinigų. Kam jau čia nebūtų patikę, ar ne?

– Aišku.

– Taigi, atsidūrėme prie altoriaus. Paskui medaus mėnuo Taičio saloje. Plaukiojome nuogi vandenyno bangose. Miranda apskritai didžiąją laiko dalį būdavo nuoga. Galima sakyti, pūsles ant koto pritryniau. Galvojau sau: „Džordžai, tu

laimingiausias šunsnuki, šį kartą tikrai laimėjai aukso puodą." Ji buvo graži, turtinga ir turėjo užpakaliuką, kuris dėl ten pūpsančio mažučio auksinio karoliuko kaitindavo kraują dvidešimt keturias valandas per parą ir septynias dienas per savaitę.

Kelias sekundes jis žvelgė nieko nematančiomis akimis, o tada atitoko ir vėl įbedė žvilgsnį į Ralį.

– Žinai, ji nužudė mano kūdikį. – Pamatęs, kad Ralis nustebo, pakartojo: – Taip, taip, išgirdai teisingai. Po medaus mėnesio ji grįžo nėščia. Labai džiaugiausi ir vaikščiojau išdidus kaip povas. Bet paskui pastebėjau, kad jos pilvas nesipučia, ir kai paklausiau apie tai Mirandos, ji nusijuokė ir pasakė: „Ir neišsipūs, mielasis." Ji atsikratė kūdikio ir net nepasivargino man to pasakyti.

Raliui jo pagailo, bet tuoj pats sau mintyse priminė, kiek žmonių Džordžas pražudė.

– Bet mano paguodos prizas buvo nesibaigiantis seksas, – kalbėjo Džordžas. – Ji labai užvedanti ir žaisminga. Moka visokių gudrybių. Ir spėk, iš kur viso to išmoko?

– Nenoriu spėlioti, Džordžai.

– Nes lovoje jau seniai buvo viską išbandžiusi, štai iš kur. Faktiškai iki dvylikos metų ji buvo skaisti, bet jau daug anksčiau jiedu su Lesu...

Ralis pasibjaurėjęs nevalingai loštelėjo atgal.

– *Staigmena!* – šūktelėjo Džordžas. Tik staiga jo veidas sukrito ir, rodės, ant kaukolės jį laiko tik tabaluojanti oda. – Aš ir pats, švelniai tariant, nustebau sužinojęs, kad Miranda yra tėtuko numylėtinė tikrąja to žodžio prasme. O tas mažas auksinis karoliukas, kuris man taip patiko?.. Pasirodo, jį įsiverti pasiūlė Lesas.

Ralis pasibjaurėjęs sunkiai surado tinkamų žodžių.

– Ji buvo vaikas, auka. Kodėl ji niekam nepasiskundė?

– Auka? – nusišaipė Džordžas. – Ne, Ganonai, ne. Jai tai patiko. Ji tai tiesiog *dievino.*

– O kaipgi ponia Konvėj?

– Tikriausiai suprato, – atsainiai gūžtelėjo pečiais Džordžas. – Ir kaip nesupras? Vieną gražią dieną, kai Mirandai buvo keturiolika, motina užklupo juodu nusikaltimo vietoje. Netgi *ne* misionieriaus poza. Naktį ponia Konvėj susivertė į burną buteliuką tablečių ir susipylė pusantro butelio degtinės. Oficiali išvada – netyčinis vaistų perdozavimas.

Jis išgėrė taurėje buvusį viskį ir įsipylė vėl.

– Turbūt svarstai, kodėl nepalieku Mirandos.

Ir iš tiesų Ralis svarstė. Be to, jis galvojo ir apie tai, ar Brita jau spėjo parodyti Kendei vaizdo įrašą ir ar policijos ekipažai jau važiuoja suimti Džordžo. Kad ir koks nemalonus šis pokalbis, vis dėlto, jeigu jam pavyktų vilkinti laiką...

– Daugybę kartų grasinau susirinkti daiktus ir išeiti, bet ji žinojo, kad niekada to nepadarysiu. Pirmiausia todėl, kad man patinka pinigai, seksas ir viskas, ką gavau vesdamas Mirandą Konvėj. Bet esminė, pati svarbiausia priežastis, dėl kurios negaliu jos palikti, yra tai, kad ji žino, jog nesu didvyris. Ji viską žino ir apie Klivlandą Džounsą, ir apie tai, kaip jis mirė, ir kas sukėlė gaisrą.

Raliui ėmė neramiai daužytis širdis.

– Kaip ji sužinojo?

– O... – Džordžas vėl nusikvatojo. – Tau tai patiks, Ganonai. Pats jai pasakiau. Prisipažinau jai, kaip tu pavadintum, silpnumo akimirką. Mano smegenys buvo apdujusios. O mano kotas – Luisvilio eržilas. Žaidėme tokį sekso žaidimėlį. Odiniai diržai. Masažinis aliejus. Akių raištis. Paskui pradėjome žaisti „Pasakyk arba padaryk“. Ji pasakė, kad dabar išduosime vienas kitam savo pačias didžiausias ir baisiausias paslaptis. – Džordžas pasilenkė į priekį ir sušnabždėjo: – Ar kada tau į subinę buvo įkišta žvakė ir tuo pat metu čiulpiamas pimpalas? – Jis vėl atsilošė ir išsiviepė girto žmogaus šypsena. – Ji neleido man išsilieti tol, kol neišpešė visos istorijos. Vis nesiliovė manęs erzinusi ir, kaip sakoma Senajame Testamente, tiesa išsiliejo kartu su sėkla.

Taigi. Bet po to, kai Miranda nuėmė man nuo akių raištį, priminiau jai, kad dabar jos eilė. Tada ji nusišypsojo piktdžiugiška šypsena, kurios niekada nepamiršiu, ir pasakė man, kas ją išmokė tos nedidelės šlykščios gudrybės su žvake. „Tai vienas mėgstamiausių tėtės dalykėlių, kurį darome", – paaiškino ji.

Staiga jo akyse pasirodė ašaros ir ėmė ristis papurtusiais skruostais.

– Geriau jau būtų iškastravusi ten pat, lovoje. Nes nuo tos dienos ji su Lesu palengva pjovė man kiaušius, po truputį marindami mano vyriškumą. Jie žinojo, kad neišduosiu jų paslapties, kol jie neišduos manosios.

Jis mąsliai pažvelgė į kukurūzinę taurėje, bet negėrė, o stumtelėjo nuo savęs. Tada pakilnojo rankoje pistoletą, tarsi sverdamas.

– Laukiau tavęs, bet atvažiavai anksčiau, negu tikėjausi. Maniau, užbėgsiu tau už akių ir nepridarysiu dar daugiau rūpesčių.

– Kokių rūpesčių? – sukluso Ralis.

– Juk žinai Pato jaunesniojo paslaptį, ar ne? Kad jis žydras?

Ralis tylomis linktelėjo galvą.

– Dabar sugalvok bent vieną pateisinimą tam suskiui, kad ir nevykusį, – tarė Džordžas. – Žiauri likimo ironija, kad visą tą košę užvirė tas žliumbiantis homikas. O Klivlandas Džounsas... – Jis pasibjaurėjęs garsiai iškvėpė. – Kas jau kas, o tas tai tikrai nusipelnė nudvėsti. Pasipūtęs, ant įstatymų dedantis šunsnukis. Manė, kad jam įstatymai negalioja. Ir nuoširdžiai niekino valdžią. Bet gudrus buvo vyrukas. Ir kietas. Na, pats pažįsti tokius. Patas jautėsi pažemintas ir panašiai, kad jo sūnus – gėjus, bet tas Džounsas jam vos širdies smūgio neįvarė. Patas užsispyrė išmušti iš Džounso prisipažinimą ir ilgiems metams įkišti į cypę, ten, kur jo gyvenimėlis bus nesaldus, kur kasdien bent du kartus bus krušamas. Kad bausmė atitiktų padarytą nusikaltimą, supranti?

Dabar pagalvoju, kad mums reikėjo nudėti jį ten, kur radome, ir visą kaltę suversti gaujoms. Bet ne, išsišiepę laikėmės įstatymų. Bent jau iki tol. Atsitempėme jį į nuovadą, nusivedėme į belangę, kad niekas negalėtų pažvelgti vidun, ir pradėjome jį tvarkyti. Mes visi keturi Džounsui aiškiai pasakėme, kad neišeis iš čia tol, kol neparašys prisipažinimo, ir kad mums tas pats, kiek laiko tai užtruks. Tiesą sakant, tikėjomės, kad darbuotis teks labai labai ilgai.

Ralis paklausė:

– Kai jį sulaikėte, jo kaukolė nebuvo lūžusi, ar ne?

Džordžas nusišluostė šlapius skruostus ir dėbtelėjo į Ralį taip, tarsi norėtų pasakyti, kad šis klausimas net nevertas atsakymo, bet Ralis jį uždavė dėl to, kad norėjo šį epizodą įrašyti.

– O kuris sudavė mirtiną smūgį, Džordžai?

Iš krauju pasruvusių akių vėl ėmė byrėti ašaros.

– Sunku pasakyti. Gal Patas. Džėjus irgi sudavė porą klastingų smūgių, bet jis nebuvo toks stiprus. Mušėme paeiliui. Džounsas tysojo ant grindų, ir manau, kad Džėjus pirmas pamatė, jog suimtasis nejuda. Tada Džėjus liepė mums visiems liautis. Ir patikrino Džounso pulsą. – Džordžas ranka persibraukė panosę, rankove kliudydamas tekantį snarglį. – Džounsas buvo negyvas.

Džordžas nutilo, tad Ralis jį paragino:

– O kas atsitiko paskui?

– O kaip tu manai, po velnių? Mes paklaikome, ypač Patas, nes juk nužudėme žmogų, ir vis per jo iškrypėlį sūnų.

Ralis galva mostelėjo į žiebtuvėlį ant rašomojo stalo.

– Gaisrą sukėlėte šiuo žiebtuvėliu?

– Kai atvedėme Džounsą į nuovadą ir užregistravome, aš iškrausčiau jo kišenes. Žiebtuvėlį pasilikau. Nežinau, kodėl. Gal norėjau parsinešti jį namo, parodyti Mirandai, gal tikėjausi, kad jai patiks. Jau nepamenu. Šiaip ar taip, žiebtuvėlį aš pasiėmiau ir netrukus mums jo prireikė.

– Norėjote viską sutvarkyti taip, jog atrodytų, kad Džounsas prieš mirtį dar turėjo jėgų sukelti gaisrą?

– Taip, iš esmės toks mūsų sumanymas ir buvo. Puolėme į paniką, rėkėme vienas ant kito, keikėmės, nežinojome, ką daryti. Kaip jau sakiau, visai sutrikome. Kaip visada, blaiviausiai mąstė Džėjus. Jis liepė, kad visiems sakytume, jog matėme sužeidimus Džounso galvoje, bet manėme, kad tos žaizdos paviršinės. Ir esą tik vėliau, kai prirėmėme Džounsą prie sienos ir jis pradėjo keistai elgtis, supratome, kad jam kažkas negerai.

Mes visi sutikome, kad planas neblogas. Džėjus liepė padegti šiukšliadėžę su popieriais, kad atrodytų, jog Džounsas tikrai išprotėjo. Padegiau kelis popierius. Tada išėjome iš patalpos tikėdamiesi, kad ugnis greitai užges. Mūsų ten nebuvo gal minutę. Tikėjomės, kad ims kaukti priešgaisrinė signalizacija, tada įpulsime į apklausų kambarį ir apsimesime sukrėsti radę Džounsą negyvą. Bet ugnis... – Jis žemai nuleido galvą ir burbtelėjo: – Visa kita pats žinai.

Ralis vos vos tvardėsi. Filmavimo kamera ką tik užfiksavo Džordžo prisipažinimą, nors jis nesuprato esąs filmuojamas arba tiesiog nekreipė į tai dėmesio. Kuo ramesniu tonu Ralis paklausė:

– Kodėl pasilikai žiebtuvėlį?

Džordžas niūriai papurtė didelę galvą.

– O kodėl kunigai save plaka? Tas žiebtuvėlis – tarsi rykštė. Kartais išsitraukiu jį ir prisimenu, ką padariau.

Jis trumpam nutilo, ir Ralis skaičiavo sekundes. Ar dar ilgai teks laukti, kol atvažiuos policija? Brita jau bus papasakojusi Kendei apie vakarą Džėjaus namuose, apie pasikėsinimą ją nužudyti ir apie šį rytą pasirodžiusį vyrą, kuris jiems pabėgus, matyt, nušovė Fordaisą.

Fordaisas.

Kažkas vis nedavė Raliui ramybės, bet jam nespėjus iki galo suvokti, kas jį graužia, vėl prabilo Džordžas.

– Stengėmės elgtis lyg niekur nieko ir laukėme, kol suveiks signalizacija. Tik staiga užsiliepsnojo ir iš vidaus ėmė degti ta sumauta kambario siena. Tada tai tikrai puolėme į paniką. Dėl Džounso jau nesukome galvos. Žinojome, kad jis negyvas. Šokome vesti žmones į laiptinę, o paskui ir iš pastato. Per visą tą sumaištį, per dūmus niekas nieko nematė. Niekas negalėjo rasti raktų nuo kamerų. – Džordžo smakras ėmė drebėti, jo kresną kūną vėl supurtė rauda. – Man dar ir šiandien ausyse skamba kameroje įkalintų suimtųjų klyksmai. – Džordžas vėl nusivalė nosį. – Tai, kad tapome didvyriais, mums patiems buvo tikras netikėtumas. – Jis nusijuokė, bet tikrąją savijautą išdavė skruostais riedančios ašaros. – Mes manėme, kad kai tik bus užgesintas gaisras, mus suims. Tad gali įsivaizduoti, kaip pasijutome, kai... Na, pats žinai. Ta nuotrauka... – numykė jis, žiūrėdamas į fotografiją ant sienos. – Įtikinome save, kad jei jau taip pakrypo, vadinasi, taip turi būti. Džėjus tai vadino likimo valia. Kokia nesąmonė, – su panieka prunkštelėjo Džordžas. – Šiaip ar taip, pasižadėjome niekam nieko nepasakoti. Niekada. Tikėjomės, kad viskas bus gerai. Manėme, kad išsisuksime. Bruneris mūsų paaiškinimu apie Džounsą liko patenkintas. – Jis sunkiai atsiduso ir vėl pakėlė akis į Ralį. – Bet tu buvai užsispyręs kaip velnias ir labai jau geras. Džėjus mėgino tave sustabdyti, nes tu per daug domėjaisi Klivlando Džounso istorija ir niekaip nenorėjai jos pamiršti. Tu mus mirtinai išgąsdinai.

Ralis lėtai linktelėjo galvą.

– Todėl sugalvojote mane sukompromituoti.

Brita norėjo išgirsti paskutines naujienas iš Kolumbijos, bet teisėja užsispyrė pirma išklausyti ją.

Taigi pastarąsias dešimt minučių Kendė Melors klausėsi Britos, kuri paskubomis, galima sakyti, springdama, pasakojo pastarųjų dienų įvykius pradedant jos susitikimu su Džėjumi ir baigiant jos ir Ralio pabėgimu iš teisingumo mi-

nistro namų. Žinodama, kad teisėjos dienotvarkė šiandien labai įtempta, ji stengėsi nedaugiažodžiauti, kalbėti glaustai ir atskleisti kuo daugiau detalių.

Ji baigė pasakojimą tarusi:

– Mudu su Raliu sprukome iš ten kiek kojos nešė.

Kendė atsirėmė į kėdės atlošą ir giliai atsiduso, tarsi visą tą laiką kalbėjo ji pati.

– Dieve šventas. Dabar suprantu, kodėl nesiryžai pasiduoti policijai.

Brita linktelėjo galvą.

– O kur Ralis?

– Jis stengiasi įtikinti Džordžą Makgovaną, kad Fordaisas jį išdavė. Jis pasiėmė filmavimo kamerą tikėdamasis įrašyti Makgovano prisipažinimą dalyvavus šioje istorijoje ir išgirsti iš jo apie Fordaiso vaidmenį.

– Bet teisme toks vaizdo įrašas nebus pripažintas įrodymu.

– Ir aš, ir Ralis tai suprantame. Bet vis dėlto geriau tą įrašą turėti.

– Tu turi vaizdajuostę, kurioje įrašytas pokalbis su Fordaisu?

Brita iš džinsų kišenės ištraukė nedidelę kasetę, padavė ją teisėjai ir paaiškino:

– Tiesą sakant, Fordaisas neprisipažino dalyvavęs tame nusikaltime. Bet jei Ralis išgaus iš Džordžo Makgovano prisipažinimą, tada paaiškės ir teisingumo ministro vaidmuo, ir mes vaizdajuostėje turėsime užfiksavę, kaip jis meluoja, o tai – svarus argumentas kaltinimus pateiksiančiam prokurorui.

– Aukų skaičius labai didelis, – purtydama galvą tarė teisėja. – Jų nusikaltimų mastas mane tiesiog pribloškė.

– O dar labiau pribloškia tai, kad visus tuos penkerius metus jie išvengė atsakomybės.

– Tas vyras, šį rytą atsiliepęs į Kobo Fordaiso kvietimą, tas apsimetėlis apsaugininkas, yra tas pat žmogus, kurį aną vakarą matei Džėjaus namuose?

– Esu tuo visiškai tikra. Kai tik Fordaisas atidarė namų duris ir pamačiau jį stovintį prie slenksčio, man akimirksniu grįžo atmintis. Kai kuriuos dalykus vis dar prisimenu kaip per miglą. Visiškai neprisimenu kai kurių laiko tarpų, bet jį prisimenu kuo puikiausiai, nes jis visą laiką juokėsi, kol jo bendras prie manęs priekabiavo.

– Priekabiavo? Anksčiau nieko apie tai neužsiminei.

– Man nelengva apie tai kalbėti. – Ir Brita, kaip moteris moteriai, papasakojo apie savo patirtį.

Teisėja pasidygėjusi susiraukė.

– Turėjai jaustis siaubingai. Ar dar kartą pamačiusi tą vyrą atpažintum?

– Žinoma.

– Ar jis atrodo maždaug taip?

Brita, sugluminta tokio, atrodytų, beprasmio klausimo, pažvelgė ten, kur mostelėjo galva teisėja.

Į kambarį jis įėjo nepastebėtas, dabar stovėjo nugara į uždarytas duris ir varstė ją gašliu žvilgsniu, lygiai taip pat, kaip tąkart, kai ją graibė.

– Brita, – kreipėsi teisėja, – kaip suprantu, jau spėjai artimai susipažinti su ponu Smitu.

Dvidešimt devintas skyrius

Džordžą, atrodo, suėmė stingulys. Jam nė nepastebėjus, Ralis padėjo įjungtą filmavimo kamerą ant rašomojo stalo kampo ir vėl kreipėsi į Džordžą, norėdamas, kad jis atitoktų:

– Turėjote sustabdyti mano tyrimą, todėl pakišote man Siuzi Monro.

Džordžas giliai įkvėpė ir lėtai išleido iš plaučių orą.

– Tai buvo Džėjaus mintis. Kaip sakoma, vienu šūviu norėjome nušauti du zuikius: sutrukdyti tau išsiaiškinti, ką padarėme Klivlandui Džounsui, ir atrišti Džėjui rankas pavilioti tavo sužadėtinę. – Jis pamerkė krauju pasruvusią akį. – Šis jo planas irgi pavyko, argi ne? Toks jau jis, mūsų Džėjus. Viskas visada būdavo taip, kaip jis nori.

Ralis prisiminė, kad tą rytą, kai jis pabudęs šalia rado negyvą merginą, Džėjus ramiai sau gėrė kavą ir skaitė sekmadienio laikraštį. Net keista, koks jis galėjo būti abejingas paaukojęs jaunos moters gyvybę.

– Ją nužudė Džėjus?

– Ji pati nusižudė.

– Jis tik parūpino kvaišalų.

– Jei atvirai, tai padarėme mudu su Patu. – Džordžo atsakymas buvo itin dalykiškas. – Džėjus turėjo surasti mergiotę, o mes – parūpinti kokaino. Taip buvome sutarę. Džėjus įkalbėjo ją slapčia įberti tau narkotikų. Įtikino, kad tada tu

ištempsi visą naktį, ir – velniai griebtų! – tau beveik pavyko. Bet galų gale nusmigai. Tada davėme jai kokaino. Džėjaus raginama, ji... – Džordžas vėl sukūkčiojo. Jam prireikė trumpos minutėlės, kol susitvardė ir galėjo kalbėti toliau. – Rytą ji buvo negyva, ir viskas baigėsi taip, kaip buvo žadėjęs Džėjus. Tavo gyvenimas iš cukraus virto mėšlu. Mes atsikratėme pavojaus grėsmės. – Džordžui ėmė pintis liežuvis, bet jis puikiai suvokė, ką sako. Jis įbedė apsiblaususį žvilgsnį į Ralį. – Seniai viską išsiaiškinai?

– Senokai. Iš pradžių negalėjau patikėti, kad tai įmanoma. Nenorėjau tikėti, kad geriausias draugas su manimi taip pasielgė. Nenorėjau ir dabar nenoriu.

– Bet kai viską supratai, negalėjai tylėti.

– Negalėjau.

Džordžas atsiduso.

– Na, negaliu tavęs dėl to kaltinti. Tavim dėtas, tikriausiai būčiau pasielgęs taip pat. Ir, jei atvirai, norėjau, kad pradėtum nuo manęs.

Galbūt Džordžas jau nemąstė taip aiškiai, kaip atrodė Raliui. Jis suglumęs paklausė:

– Kad pradėčiau nuo tavęs? Ką čia kalbi, Džordžai?

– Keršyti.

– Keršyti...

– Žinai, man netgi palengvėjo. Nuo to vakaro, kai skersgatvyje buvo nudėtas Patas vyresnysis, ėmiau laukti savo eilės mintyse svarstydamas, kaip ir kada mane sudorosi. Turiu pagirti, kad Džėjų sutvarkei klasiškai. Tai buvo poetiška, drauguži. Pasinaudoti ta žurnaliste ir įberti jai narkotikų, kaip kadaise mes įbėrėme tau. Labai gudru. Pasiuntei mums žinią, nuo kurios, jei nori žinoti, mane net šiurpas nukrėtė. Po Džėjaus nužudymo visi mes, dar likę gyvi, jau supratome, kad mums galas, kad tai – tik laiko klausimas. Netgi Lesas ir Miranda nervinosi, nors jiedu tikrai ne iš tų, kurie greitai ima drebinti kinkas. Bet aš tai jaučiu. Jie vos vos tvardosi ir

mintyse klausia savęs, ar paaiškėjus, kad esu viso labo apsišaukėlis, jų santykiai iškils į viešumą. Matai, tvirtas, augalotas Mirandos vyras, ir dar didvyris, jiems yra tiesiog tobula priedanga. O Pato jaunesniojo vos neištiko širdies smūgis. Suprantama: jis bijo ir kiekvieno, žinančio, kad yra gėjus, ir dar tavo keršto.

– Po galais, Džordžai, apie ką čia kalbi?

Bet Džordžas jau klaidžiojo apgirtusios sąmonės ūkanose. Ralio klausimas išbristi iš tų ūkanų jam nepadėjo.

– Ir vis dėlto nesuprantu vieno dalyko. Kodėl šįryt šovei į Kobą Fordaisą? Kai patvarkėme Džounsą, jo ten net nebuvo. Jis buvo tikrasis ir *vienintelis* gaisro didvyris. Ir su Siuzi Monro neturi nieko bendra. Netgi padėjo tau sausam išlipti iš balos. Tai kam į jį šovei? Ne, ne, gali neatsakyti. Velniop. Man nerūpi.

Staiga jis kilstelėjo pistoletą ir įrėmė jo vamzdį sau po smakru. Akimirksniu Ralis peršoko per stalą ir sučiupo Džordžą už riešo šiam kaip tik spaudžiant gaiduką. Kulka šovė pro šalį ir pramušė skylę sienų apkaloje.

Prie rašomojo stalo stovinti sukamoji kėdė su abiem ant jos suvirtusiais vyrais pariedėjo atgal ir trenkėsi į trofėjų vitriną. Ant jų pasipylė dūžtančio stiklo šukės. Nuo vitrinos lentynų ėmė kristi Džordžo sportinius gebėjimus liudijantys trofėjai. Sunki sidabrinė taurė stipriai taukštelėjo Raliui į galvą, bet skausmo jis beveik nepajuto. Visą dėmesį jis buvo sutelkęs į grumtynes dėl pistoleto.

Džordžas buvo daug stambesnis už Ralį, bet Ralio vikrumo neslopino kukurūzinė. Jis išplėšė pistoletą Džordžui iš rankos, bet Džordžas jam smogė ir mėsingas jo kumštis pataikė tiesiai Raliui į akį. Ralio kaukolė sutraškėjo, akyse ėmė suktis iš šviesos pluoštų išlindusios naujos saulės, bet pistoleto jis nepaleido.

– Leisk man tai padaryti! Tegu tave velniai! – sukūkčiojo Džordžas. – Leisk man tai padaryti.

– Sakei, kad Džounsą tvarkėte *keturiese*. Bet paskui prasitarei, kad Fordaiso ten nebuvo.

– Atiduok pistoletą. – Džordžas žliumbte žliumbė, tai ištiesdamas, tai vėl sulenkdamas pirštus, tiesdamas juos link ginklo, kurį Ralis laikė taip, kad jis niekaip negalėtų jo pasiekti.

– Kas dar buvo apklausų kambaryje, Džordžai?

– Prašau... – nesiliovė verkšlenęs jis. – Aš taip nuo visko pavargau. Noriu tik numirti.

Laisvąja ranka Ralis čiupo jį už pakarpos ir ėmė tempti aukštyn, kol jųdviejų veidus skyrė ne daugiau kaip colis.

– Kas buvo tas ketvirtasis, Džordžai? – Jis papurtė Džordžą taip šiurkščiai, kad jam net galva sudrebėjo. – *Kas?*

– Kendė, žinoma.

Oras Raliui iš plaučių išsiveržė kaip stipraus vėjo šuoras. Jis įsistebeilijo į įraudusį, perkreiptą Džordžo veidą, bet liūdnoje jo išraiškoje melo neįžvelgė, tik apgailestavimą ir kančią. Ralis jį paleido taip staiga, tarsi medžiaga, iš kurios buvo pasiūti Džordžo marškiniai, būtų įdūrusi jam į delną. Kai Džordžo galva trenkėsi į grindis, žvangtelėjo stiklas, bet į galvą raižančias šukes jis jau nekreipė dėmesio. Džordžas pasivertė ant šono, susirietė embriono poza ir ėmė raudoti kaip mažas vaikas.

Kendė. Žinoma.

Ralis sugniaužė rankoje Džordžo pistoletą, pašoko, apsisuko ir ketino mestis prie durų. Bet staiga sustojo kaip įbestas.

Tą akimirką į kambarį įžengė ir atkišę ginklus sustojo tie patys du vyrai, kuriuos Ralis paskutinį kartą matė pusplikius tapnojančius į viešbučio kambarius. Bačas ir Sandansas. Šį kartą abu mūvėjo kelnes, o jų veidai buvo pilni pykčio ir ryžto.

– Mesk ginklą, Ganonai! *Tuoj pat!*

Ralis pagalvojo apie Britą, kurią pasiuntė tiesiai į priešo stovyklą, pas Kendę, tariamą draugę, vienintelį žmogų

pasaulyje, kuriam jis patikėjo savo gyvybę. Ir Britos. Jis pasiuntė Britą pas Kendę, kad ši ją apgintų, ir tik dabar sužinojo, kad Britą reikia ginti būtent nuo Kendės. Gelbėti ją dabar jau per vėlu. Gelbėtis pačiam – irgi. Viskam per vėlu. Jei pamėgintų kulkomis prasiskinti kelią, jis visiškai nieko neprarastų.

Šios mintys praskriejo Ralio sąmonės horizontu nelyginant kometa, ir jis uždėjo pirštą ant gaiduko.

Bačas suriko:

– Mesk! Nešaudyk! FTB!

Vyras, kurį Kendė pristatė kaip poną Smitą, įėjo į kabinetą taip pat tyliai, išdidžiai ir grėsmingai, kaip ir į Džėjaus namus. Brita aiktelėjusi pašoko ant kojų.

Kendė tyliai nusijuokė.

– Matau, *pažinai*. Tą vakarą jam buvo liepta tavęs neliesti, bet sakai, kad jis šiek tiek paglamonėjo tau tarpkojį. Tai kuriuo iš jūsų man dabar tikėti, ką? – Suskambo jos mobilusis. – Neprieštarausite, jei atsiliepsiu? – Teisėja iš švarkelio kišenės išsitraukė mobilųjį telefoną ir vienu piršto judesiu atlenkė dangtelį.

Vos tik ji tai padarė, Brita visa gerkle ėmė rėkti, kad ją žudo, tikėdamasi, jog tas, kuris skambina, išgirs jos šauksmą, arba, tai būtų stebuklas, riksmą pagaus kieno nors, esančio gretimame pastate, ausis.

Smitas reagavo iš karto. Jis puolė prie Britos, delnu užspaudė jai burną ir nosį ir suėmė prie šonų rankas, kad ji nieko negalėtų padaryti.

Suraukusi antakius ir žvilgtelėjusi į Britą, teisėja tęsė pokalbį.

– Taip, tai panelė Šeli pasistengė pranešti, kad yra kartu su manimi. Aš ja pasirūpinsiu. Tavo darbas sudoroti Ganoną.

Brita su nerimu ir vis didėjančia baime klausėsi, kaip Kendė davė nurodymą rasti Ralį ir Makgovaną ir pašalinti juos abu.

– Tik jokių liudytojų. Daryk tai, ką turi daryti, bet taip, kad atrodytų, jog tai Ralio darbas. Ir nenuvilk manęs. Šį rytą jau susimovei.

Ji baigė pokalbį, ryžtingai trinktelėjo dangtelį ir vėl įsikišo telefoną į kišenę. Britai taip trūko oro, kad net plaučiai degė. Teisėjai vos pastebimai linktelėjus galvą, Smitas patraukė ranką ir leido Britai kvėpuoti, bet tebelaikė ją suėmęs už smakro. Brita suprato, kad panorėjęs jis akimirksniu galėtų nusukti jai sprandą. Ji kimiu balsu pratarė:

– Nesuprantu...

– Ne? Ko tu nesupranti? – paklausė Kendė.

– Tai jūs nuo pat pradžių buvote į tai įsivėlusi?

– Sakydama „nuo pat pradžių" turi omenyje nuo tos dienos, kai kilo gaisras?

Brita linktelėjo galvą.

– Taip. Nuo tos dienos, kai Džėjus paskambino man ir paprašė ateiti į nuovadą. Jis, Makgovanas ir Vikhamas tardė skustagalvį ir jiems reikėjo žmogaus iš apygardos prokuroro kontoros, kad padėtų jį įbauginti ir išgauti prisipažinimą. Fordaiso rasti nepavyko, tad čiupau savo portfelį ir atskubėjau pas juos.

– Jūs buvote ten, kai Klivlandui Džounsui...

– Buvo suskaldyta kaukolė? Taip. Mums taip ir nepavyko išsiaiškinti, kuris smogė mirtiną smūgį.

Scena, kurią šaltai nusakė gerbiama teisėja, Britai trumpam atėmė kalbos dovaną.

– Mums sekėsi saugoti paslaptį, – vėl prabilo Kendė, – bet pastaruosius penkerius metus aš atidžiai vyrus stebėjau. Matai, moterys stipresnės. Daug stipresnės. Taigi, nenuleidau akių nuo savo...

– Sąmokslininkų, – pasiūlė tinkamą žodį Brita.

Kendė šyptelėjo.

– Na, jeigu jau nėra geresnio žodžio... Domėjausi, kaip jie gyvena, ir žvalgiausi bent menkiausių permainų ar silpnumo

ženklų. Džėjui diagnozuota mirtina liga buvo didžiulis smūgis. Ėmiau klausytis jo pokalbių telefonu. Ir gerai padariau, nes kai tik jis paskambino tau ir susitarė susitikti, aš apie tai iš karto sužinojau. Užsidegė raudonas pavojaus signalas. Jis gyveno paskutines dienas ir bijojo patekti į pragarą. Supratau, kad nori viską išpažinti. Todėl paskubomis apmečiau planą, kad būčiau tikra, jog Džėjus neatskleis mūsų paslapties, o jei ir išplepės, tu nieko neprisiminsi. Vis dėlto reikėjo nužudyti ir tave. Dabar tai suprantu. Bet tuomet maniau, kad būsi man naudingesnė gyva. Visų akyse turėjai atrodyti kaip viena iš daugelio Džėjaus paviliotų ir pamestų merginų, kuriai galų gale nusibodo jo gudravimai ir kuri jį miegantį uždusino pagalve. Pagal planą turėjai tapti pagrindine įtariamąja, tuomet kitų galimų žudikų policija nebūtų nė ieškojusi. Viskas vyko taip, kaip buvo suplanuota. – Staiga klastinga jos šypsena išblėso. – Tik staiga ėmei ir pabėgai.

– Ralis įslinko į mano namus ir mane pagobė.

Nesitikėjusi tokio posūkio, Kendė įbedė į Britą akis, o paskui nusijuokė.

– Gal juokauji? Įstatymo raidės skrupulingai besilaikantis Ralis Ganonas? Jis tave pagrobė?

Brita pritariamai linktelėjo.

– Nors ką gali žinoti?.. Miškuose praleisti metai, matyt, pažadino kažkur giliai slypinčius laukinius instinktus, – nusišaipė teisėja ir, pamerkusi akį Britai, paklausė: – Ar tie gyvuliški instinktai pasireiškia ir lovoje? Apie Džėjaus seksualinius gebėjimus mes žinome, nes jis nuolat jais girdavosi. Bet man būdavo įdomu, ką sugeba Ralis. Jis ne plepys kaip Džėjus. Jis – stiprus ir tylenis. – Žaismingai grūmodama smiliumi, ji pridūrė: – Seniai įtariau karštas povandenines sroves po šaltu paviršiumi. Aš teisi?

Brita nieko neatsakė, tik spoksojo į teisėją stengdamasi nerodyti emocijų, o mintyse karštligiškai ieškojo išeities ir stengėsi ką nors sugalvoti, kad liktų gyva.

– Nenori pasakoti? – paklausė teisėja. – Na, tiek to. Nesvarbu. – Ji žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį. – Turime paskubėti ir greičiau baigti šį reikalą. Kur mes sustojome?

– Prie laukinių Ralio instinktų, – priminė Brita. – Jie jam labai pasitarnavo, kai jis nėrė į upės gelmę ir mane išgelbėjo.

– Ak. Gelbėtojas. *Štai* tas Ralis, kurį pažįstu. Iš kur jis žinojo, kad pliumptelėjai į upę?

– Aš...

– Nesvarbu. Ilgam pasakojimui neturiu laiko.

– Atsiprašau, kad sujaukiau įtemptą jūsų dienotvarkę.

– Nebūk tokia kandi, Brita. Sarkazmas tau visai netinka. – Teisėja trumpam nutilo, o tada pridūrė: – Nė kiek nenustebau išgirdusi, kad Ralis išlindo iš slėptuvės ir atvyko į Džėjaus laidotuves. Juk jiedu visą gyvenimą buvo draugai. Nė trupučio nesumišau sužinojusi, kad jis ten pasirodė, tik mane suerzino, kad jis prikibo prie Džordžo, nes jo užuominos Džordžą labai sunervino. Bet *tavo* prisikėlimas iš numirusių man buvo tikras šokas. Maniau, tave jau būsiu galutinai sudorojusi.

– Klausėtės, kaip telefonu kalbėjausi su savo advokatu?

– Taip, mes klausėmės jo telefoninių pokalbių. Kai pasakei jam, kad Džėjaus mirtis ir gaisras policijos nuovadoje tarpusavyje susiję, turėjau veikti greitai. Štai šis ponas Smitas buvo atsakingas už tavo nuskandinimą Kombahio upėje.

– Ir tas nuskandinimas, jei tik mane apskritai kas nors būtų radęs, turėjo atrodyti kaip savižudybė.

– Toks buvo mano sumanymas, bet dabar matau, kad pernelyg daug palikau atsitiktinumui. Maniau, mums pavyko, o apie tai, kad tebesi gyva, nežinojau tol, kol judu su Raliu neapsilankėte Pato jaunesniojo namuose.

– Jis jums paskambino?

– Iš karto, kai tik išėjote. Matai, jis manęs baisiai bijo. Nes jam tebegulint ligoninėje su vielos įtvaru sutvirtintu žandikauliu perspėjau jį, kad jeigu kada nors kam nors prasitars,

jog tame apklausų kambaryje su Klivlandu Džounsu buvau ir aš, visiems papasakosiu apie jo homoseksualumą, kurį jo tėvas laikė didžiule gėda, ir nudėsiu jį, kad nebūtų atskleista paslaptis. Kartais šį perspėjimą Patui jaunesniajam primindavau – šiaip sau, jeigu staiga pamanytų, kad pamiršau ką žadėjusi ir kad iš mano pusės jam jau niekas negresia. Jo vestuvių dieną pasakiau jam, kad jeigu kada nors mane išduos, sugriausiu jo butaforinę santuoką. Kai gimė jo vaikai, ateidavau nešina pliušiniais meškiukais ir grasindavau nuskriausti Pato vaikus, jeigu jis išplepės, kad buvau ten, kai mirė Džounsas ir buvo sukeltas gaisras.

– Ir jums pavyko jį įtikinti, – tarė Brita. – Patas jaunesnysis nieko nepasakė.

– Šaunuolis.

Kuo ilgiau Britai pavyks užšnekinti teisėją, tuo daugiau šansų pasprukti. Tik kaip? Smitas jai už nugaros stovėjo nejudrus tarsi siena. Net jeigu pavyktų ištrūkti iš jo gniaužtų, ji tikriausiai net nespėtų nubėgti iki durų.

O ar galėtų mestis į priekį? Kambaryje tik vienas langas ir tas pats – tiesiai Kendei už nugaros. Nevarstomas, viengubu stiklu, be metalinio ar medinio rėmo. Bet jie pačiame šešiaaukščio pastato viršuje. Jeigu per stebuklą pavyktų pasprukti nuo Smito, prasmukti pro Kendę ir iššokti pro langą, ar nukritusi iš tokio aukščio ji liktų gyva? Greičiausiai ne. Tačiau ji, šiaip ar taip, jau nesitiki gyventi, tad... gal vis dėlto verta rizikuoti?..

Bet dar ne dabar. Pirmiausia turi sužinoti visą istoriją. Išpešti tiesą. Juk tai ir yra jos darbas, tiesa?

Ralis sakė, kad ji per mažai savimi pasitiki, tačiau bet kur galėtų tapti žvaigžde. Šį paskutinį interviu ji paims dėl jo.

– O kaip kilus gaisrui jums pavyko pasprukti iš pastato? – ėmė smalsauti Brita.

Teisėja nusikvatojo.

– Džėjus uždegė popierius ir mes išėjome, palikę kambaryje Džounsą vieną. Man nebūtina laukti, tad iš karto išėjau.

Nutolusi vos per kelias gatves, užuodžiau dūmus, be to, ėmė kaukti priešgaisrinė signalizacija. Įsimaišiau tarp žioplių, kurie būriavosi aplink ir spoksojo į gaisrą. Niekas nė neįtarė, kad aš ką tik išėjau iš nuovados.

– O jūsų sąmokslininkai ir nesiruošė niekam apie tai pranešti.

– Jei būtų pranešę, būtų ir patys įmerkę uodegas.

– Jūs padėjote surežisuoti atsitikimą su Siuzi Monro.

– Nenorėjau Raliui daryti tokios kiaulystės. Tikrai. – Tarp jos vešlių antakių statmenai įsirėžė raukšlė, dėl kurios atgaila atrodė beveik įtikinama. – Vaikystėje jis man būdavo geras. Aš nebuvau gražuolė, ne iš tų, dėl kurių visi alpsta. Jiedu su Džėjumi mane erzindavo, bet Ralio pašaipos nebūdavo tokios žiaurios kaip Džėjaus. Ralis elgdavosi su manimi kilniai.

– Ir štai kaip už tą kilnumą jam atsilyginote. Suteršėte jo reputaciją ir sugriovėte gyvenimą.

Raukšlė nuo kaktos dingo. Teisėja gūžtelėjo pečiais ir atsakė:

– Kaip jau sakiau, Brita, niekada nebuvau populiari. Manęs nelaukė iš anksto paruošta karjera. Turėjau ją *pasidaryti*.

– Žudydama žmones? – paklausė Brita. – Klivlandas Džounsas. Siuzi Monro. Patas Vikhamas vyresnysis. Įtariu, kad ir tą mirtiną susišaudymą skersgatvyje suorganizavote jūs.

– Jis neišlaikė ir visai praskydo. Bijojau, kad neprasižiotų. – Ji gūžtelėjo pečiais, žvilgtelėjo į Smitą Britai už nugaros ir prisipažino: – Padariau tai, ką reikėjo.

– O ką apie tokį savalaikį susišaudymą pagalvojo Džėjus ir Makgovanas?

– Nežinau. Ir niekada neklausiau. Galbūt pamanė, kad tai siaubingai parankus atsitiktinumas. Gal ir įtarė, kad būsiu čia prikišusi nagus, bet, šiaip ar taip, visi apsimetėme, jog tai – tragedija, ir niekada apie ją nesikalbėjome.

Stengdamasi laimėti laiko, Brita tarė:

– Taigi paslaptis liko neatskleista dar kelerius metus. O tada susirgo Džėjus. Ar tarėtės su Džordžu, ką daryti su Džėjumi?

Kendė papurtė galvą.

– Džordžas per daug geria. Negaliu juo pasitikėti, niekad nesu tikra, kad prisilakęs visko neišpliurps Mirandai. Todėl ir vėl ėmiausi darbo viena. Na, ne visai viena, man padėjo ponas Smitas ir jo kolega, ponas Džonsonas.

– Vyras, kuris atėjo į Fordaiso namus.

– Tas pats. Nors abejoju, ar Džonsonas – tikroji jo pavardė.

– Kur juos radote, telefonų knygoje? O gal internetiniame kataloge?

Kendė sukikeno.

– Sakykime, pagal pogrindinį skelbimėlį. Kai šių vyrukų prireikia, jie visada po ranka. Jie atskrido iš Sen Luiso tą pačią dieną, kai tu susitikai su Džėjumi „Vairinėje“.

– O šį rytą Džonsonas iš karto atsiliepė į Fordaiso kvietimą atvykti.

– Mes klausėmės teisingumo ministro pokalbių ir išgirdome, kaip jis paskambino sekretorei ir paprašė atsiųsti vieną iš valstijos valdžios rūmuose budinčių apsaugininkų, kuris palydėtų judu su Raliu į viešbutį. Mano laimė, Fordaisas jai nepaaiškino, kodėl jis nori laikyti judu po užraktu. O dar geriau, kad Džonsonas prie rūmų pastato kaip tik laukė tavęs ir Ralio, atvyksiančių į vienuoliktos valandos susitikimą. Jis nuskubėjo į Fordaiso namus ir suvaidino iškviestąjį sargybinį.

Brita prisiminė, kaip Ralis sakė, kad jiedviem dar nespėjus įkelti kojos į rūmų pastatą lauks pasala, ir kaip Džonsonas ryte aiškino, kodėl jis nevilki uniformos. Tačiau ji jautėsi sutrikusi.

– Norite pasakyti, Kobas Fordaisas tikėjo, kad Džonsonas – iš rūmų atvykęs apsauginінkas?

– Dieve šventas, Brita, – atžariai šūktelėjo teisėja. – Argi dar nesupranti? Kobas Fordaisas neturi nieko bendra nei su

Klivlandu Džounsu, nei su Siuzi Monro. Viskas, ką jis sakė tau ir Raliui, yra tiesa. – Ji įsidėjo nedidukę vaizdajuostės dėžutę į kišenę ir nusišypsojo. – Gaila, bet tavo vaizdajuostės niekas nepamatys. O joje tikriausiai užfiksuotos pačios puikiausios teisingumo ministro šlovės akimirkos. Kai pagalvoji, tai net širdį suspaudžia. Jis mirs...

– Palaukite! – suriko Brita. – Kaip suprasti „jis mirs"?!

– O, Jėzau... Per visą šią sumaištį pamiršau tau pasakyti, kad jums pasprukus Džonsonas paleido kulką Fordaisui į galvą. Judu su Raliu ieškomi už pasikėsinimą jį nužudyti.

Be paliovos stulbinama Brita klausėsi teisėjos, pasakojančios apie sunkią Kobo Fordaiso sveikatos būklę. Jis jiedviem su Raliui *nemelavo*. Jis *tikrai* norėjo juodu apsaugoti, kol iš esmės ištirs šį bjaurų reikalą.

O tada atidarė duris savo žudikui, kurį atsiuntė Kasandra Melors.

Tuo metu Kendė pasakojo toliau:

– Atvykęs tikrasis valstijos valdžios rūmų apsaugininkas rado ponią Fordais vestibiulyje, ant kelių laikančią krauju pasruvusią teisingumo ministro galvą ir isteriškai klykiančią. Puiki medžiaga dramatiškam žinių pranešimui. Gaila, kad negalėjai parengti reportažo. Bet tu vis tiek įžymybė, Brita. Dabar judu su Raliu esate naujieji Bonė ir Klaidas.

Net jei Fordaisas liks gyvas, jo smegenys, be jokios abejonės, liks smarkiai pažeistos. Niekas niekada nesužinos, kad į jį šovė Džonsonas. Dabar jis jau tikriausiai taip pat veiksmingai susitvarkė su Džordžu ir Raliu.

Brita nevalingai sukūkčiojo.

– Nutrūko besimezgantis romanas? – paklausė Kendė, apsimetusi, kad jai gaila, ir papūtė lūpas. – Kaip gaila...

Staiga vėl suskambo teisėjos mobilusis. Ji išsitraukė aparatą iš švarkelio kišenės. Kai tik atvertė dangtelį, Smitas vėl delnu užspaudė Britai burną.

– Klausau, – atsiliepė Kendė. Ji kelias sekundes klausėsi, ir jos veide nušvito plati šypsena. – Puikios naujienos! Kada

jis turi skambinti? Gerai. Tuoj būsiu. – Ji uždarė telefono dangtelį. – Senatas ką tik balsavo. Aš – naujoji Federalinio apygardos teismo teisėja.

Šiuos žodžius Kendė ištarė pašnibždomis, tarsi pati dar netikėtų tuo, ką sužinojo. Tada pakėlė akis į Britą.

– Juk tu supranti. Tu irgi darai karjerą, vadinasi, mane supranti, Brita. Juk tai – vyrų pasaulis. Padariau tai, ką turėjau padaryti.

Brita kilstelėjo galvą ir Smito ranka nuslydo jai nuo burnos. Stengdamasi kalbėti tvirtu balsu, ji tarė:

– Jūs taip lengvai neišsisuksite. Pati tai žinote. Anksčiau ar vėliau...

– Atleisk, Brita. Mielai pasiklausyčiau, kas, tavo nuomone, anksčiau ar vėliau atsitiks, bet po penkių minučių turi skambinti ir mane pasveikinti prezidentas, be to, mano kontoroje jau renkasi žiniasklaidos žmonės, jie norės nušviesti šį įvykį. – Ji užjaučiamai šyptelėjo. – Tau tai būtų puiki istorija. Apgailestauju, kad negalėjai būti drauge su savo kolegomis. Sakau tai visiškai nuoširdžiai, nes šiaip jau tave mėgau ir žavėjausi tavo darbo etika. Jei tik tą vakarą būtum Džėjui pasakiusi, kad turi kitų planų...

Britai nepraslydo pro ausis, kad teisėja šneka apie ją būtuoju laiku. Jos širdis iš baimės ėmė daužytis.

Bet prie durų žengianti teisėja buvo tikras ramumo įsikūnijimas ir praeidama paliepė Smitui:

– Susitvarkyk tyliai. Kūnu pasirūpinsime vakare.

Ji atsidarė duris eiti, bet kelią jai pastojo du vyrai.

Jie įsiveržė vidun, ir Brita juos iš karto atpažino. Vyrai su marškiniais aukštu kaklu ir juodomis neperšaunamomis liemenėmis visiems liepė gultis ant žemės, laikė atkišę pistoletų vamzdžius ir prisistatė esantys FTB pareigūnai. Paskui juos į kambarį įvirto šturmui pasiruošęs policijos departamento specialiosios paskirties būrys.

Paskutinis, irgi su neperšaunama liemene, įėjo Ralis.

Smitas paleido Britą. Ji puolė ant grindų, kaip liepė ginklais mosuojantys vyrai. Smitas nei atsigulė, nei sustingo, tik ranka siektelėjo už kelnių juosmens užkišto revolverio. Vienas specialiosios paskirties būrio pareigūnas metėsi ant jo, pargriovė, apvertė veidu į grindis ir ištraukė jo ginklą iš dėklo. Kitas juodai vilkintis vyras priklaupė prie Smito, įrėmė kelį jam į tarpumentį ir uždėjo antrankius.

Ralis puolė prie Britos. Ji pajuto, kaip jis tvirtomis rankomis suima jai už žastų ir kelia nuo grindų.

– Kaip tu?!

Apstulbusi ji linktelėjo galva ir šiaip taip pralemeno:

– G-gerai.

Kendė Melors keiksnojo FTB agentą, kuris apieškojo ją nusukęs veidu į sieną.

– Gal išprotėjote? Man tuoj turi skambinti prezidentas. Senatas...

Vyras, kurį Ralis praminė Baču, atsuko Kendę veidu į save.

– Prezidentas nepaskambins ir jūsų nepasveikins, teisėja. Prieš porą valandų jam paskambino mano viršininkas. FTB vadovas jam rekomendavo sustabdyti jūsų skyrimą ir pažadėjo netrukus pateikti išsamią ataskaitą apie įtariamą jūsų nusikalstamą veiklą. Ir prezidentas jo patarimo paklausė.

Išsproginusi akis, paklaikusiu žvilgsniu ji iš pradžių įsisiurbė į jį, paskui – į Ralį, į Britą, o galiausiai – vėl į agentą.

– Jie ką tik patvirtino mano paskyrimą. Mano sekretorė ką tik skambino ir sakė...

– Tas skambutis tebuvo gudrybė, užmaskavusi mūsų rengiamą puolimą, – paaiškino jai agentas. – Šiandien nebuvo jokio balsavimo. Ir jau nebus. Niekada. – Ir jis ėmė balsu vardyti teisėjai jos teises.

Ralis vis dar glaudė Britą prie savęs, glostė jai žastus.

– Ar šitas prie tavęs lindo? – tyliai paklausė jis. Brita pamatė, kaip jis rūsčiai žvelgia į vyrą, kurį ji pažinojo kaip poną Smitą.

– Taip.

Ralis švelniai pavedė ją į šalį ir ryžtingai nužingsniavo prie to vyro.

– Rali... – baimingai pratarė Brita.

Įsispraudęs tarp dviejų specialiosios paskirties būrio pareigūnų Smitas, matyt, buvo ramus ir tikėjosi išvengti pelnyto atpildo. Jis matė ateinantį Ralį, bet, užuot pasiruošęs gintis, tik kvailai išsiviepė.

Visiškai netikėtai Ralis staiga spyrė jam į tarpkojį ir dar taip stipriai, kad pašokdino per porą colių nuo grindų. Skausmo banga porą sekundžių aptemdė šiam sąmonę. Tada visą Smito kūną supurtė drebulys, jis suklykė kaip kokia mergiotė, suklupo ir kniūbsčias parpuolė ant grindų.

– Užteks, Ganonai! – sudraudė jį Sandansas. – Pasitrauk.

Bet Britai atrodė, kad Ralis jo neišgirdo. O jei ir išgirdo, nepakluso, nes, užuot pasitraukęs, puolė prie Kendės, kuri pasinaudojusi sąmyšiu išsivadavo nuo kito FTB agento. Ji metėsi prie lango, pro kurį Brita taip pat ketino sprukti, ir trankiai su visu stiklu išvirto pro jį.

Atsilikdamas vos menką sekundės dalelę, paskui ją iššoko ir Ralis.

Siaubo sukaustyta Brita įsmeigė žvilgsnį į išdaužtą langą.

Trisdešimtas skyrius

Ralis liuoktelėjo pro langą ir nušoko ant dešimčia pėdų žemiau esančio stogo.

Šį seną pastatą jis pažinojo, nes su kolegomis ugniagesiais kartą dalyvavo jame vykusiose pratybose. Šioje Brodstrito dalyje, vienoje seniausių visame mieste, pastatai buvo suspausti vienas su kitu, užpakalinės jų sienos sudarė mūro labirintą, o stogai viršuje atrodė kaip sudurstyta skiautinė antklodė. Jis žinojo, kad šį namą nuo gretimo skiria vos keturi coliai ir kad iššokęs pro šeštojo aukšto langą atsidurs ant to pastato stogo.

Stogo danga buvo sena ir aptrupėjusi, puikiai tinkama minkštai nusileisti, bet kai Ralis pamėgino atsistoti ir rasti kojoms patikimą atramą, buvo tam visiškai netinkama. Kai jis pašaukė Kendę vardu, ji jau svyrinėjo prie pat stogo krašto.

– Sustok. Pasikalbėkime.

Ji atsisuko į Ralį, nugara į tuštumą, kuri, Ralis žinojo, nežada nieko gera, tik mirtiną krytį iš penkiolikos pėdų aukščio.

– Nėra apie ką šnekėti.

– Yra, ir apie daug ką.

FTB agentas buvo suteikęs Kendei malonę ir antrankiais surakinęs jai rankas priekyje, o ne už nugaros. Ralis matė, kad stiklų supjaustytos rankos kraujuoja. Kelios stiklo šukės

buvo įsivėlusios į plaukus. Šokdama ant stogo, ji susiplėšė pėdkelnes ir nusibrozdino kelius. Bet net jeigu juto skausmą, neišsidavė.

– Daugiau nėra apie ką kalbėti, Rali. Viską jau žinai. O jei ko nežinai tu, žino tavo draugė. – Porą akimirkų padvejojusi, ji pridūrė: – Žinai, galbūt aš netgi džiaugiuosi. Dėl tavęs. Dėl jos. Po to, ką mes tau padarėme, tu tikrai nusipelnai atokvėpio valandėlės.

– Kodėl tai padarei, Kende? *Kaip tu galėjai?*

– Po velnių, Rali, todėl, kad tu vis klausinėjai apie tą prakeiktą gaisrą. Ir apie tą skustagalvį. Nenorėjome tavęs žudyti, bet *ką nors* daryti reikėjo. Tu juk nesiruošei sustoti.

– Tu irgi nesustojai, – tyliai tarė jis. – Tu juos nužudei. Patą vyresnįjį. Džėjų. Savo *draugą* Džėjų.

Ji kreivai šyptelėjo.

– Jei jau įsivėliau į šį reikalą, turėjau ginti save ir karjerą.

– Gali sustoti bent dabar. – Nenorėdamas Kendės išgąsdinti ir pastūmėti šuoliui nuo stogo, Ralis artinosi prie jos po colį, nedarydamas jokių staigių judesių.

Kendės žvilgsnis įsmigo į kažką jam už nugaros. Ralis žvilgtelėjo sau per petį. Du specialiosios paskirties būrio pareigūnai, išlipę pro langą ir nusigavę iki pastato krašto, prigludo prie išorinės sienos ir nutaikė ginklus į Kendę.

– Nesiartinkite! – sušuko Ralis. Nė vienas nekrustelėjo, bet ir ginklų nenuleido. – Leiskite man su ja pasikalbėti, – jau švelnesniu tonu paprašė jis. Tada, vėl atsisukęs į Kendę, tarė: – Nesuteik tiems žmonėms malonumo. Pasiduok. Viskas baigta.

– Jie taip nemano, – atrėmė Kendė ir žvilgtelėjo sau per petį žemyn.

Ralis negalėjo pažvelgti per stogo kraštą ir pamatyti, kas dedasi apačioje, bet maždaug įsivaizdavo. Jis girdėjo, kaip policininkai reikalauja susirinkusius smalsuolius pasitrauk-

ti. Kaukiančios sirenos skelbė, kad atvyksta kitos gelbėjimo tarnybos. Žurnalistai ir operatoriai tikriausiai stumdosi dėl geresnės vietos tiesioginiams reportažams.

Patvirtindama Ralio spėjimą, Kendė pasakė:

– Šiandien tikėjausi reporteriams pranešti kiek kitokią naujieną.

Ralis išgirdo sau už nugaros batų dunksėjimą ir suprato, kad specialiosios paskirties būrio pareigūnai atsargiai priėjo arčiau, bet pulti neskubėjo. Jie davė Raliui dar truputį laiko įkalbėti Kendę nešokti žemyn. Bet ar ilgai jie lauks, ar greitai atakuos? Kiek praeis laiko, kol Kendė nuspręs baigti jųdviejų pokalbį taip, kaip nori ji?

– Nuo prezidento paskyrimo iki štai ko, – sumurmėjo ji.

– Gaila, kad tau viskas šitaip susiklostė, Kende.

Ji vėl atsisuko į Ralį, o jos veide atsispindėjo panieka.

– Nė velnio.

– Tikrai. Tikrai gaila. Dėl visko, dėl to, kad Patas jaunesnysis buvo sumuštas parke ir tapo neapykantos auka.

Besisukančių sparnų keliamas triukšmas įspėjo, kad atskrenda sraigtasparnis. Kendė pažvelgė į namų stogus, į žemai skrendantį ir link jos artėjantį sraigtasparnį, ir specialiosios paskirties būrio pareigūnus, užsiėmusius pozicijas ant gretimų namų stogų.

Į Ralį ji vėl atsigręžė kaip tik tą akimirką, kai jis, žingtelėjęs pirmyn, sustojo kaip įbestas. Pasinaudojęs tuo, kad Kendės dėmesys nukrypo kitur, jis mažais žingsneliais gerokai priartėjo prie Kendės, ir dabar juodu skyrė vos šešios pėdos, jis beveik galėjo pasiekti ją ištiesęs ranką.

– Pasprukti man nepavyks, ar ne, Rali?

Jis papurtė galvą ir išdrįso žengti dar vieną žingsnelį.

– Ne, bet tau nereikia mirti.

– Ne, reikia, supranti? Visa, dėl ko dirbau, pražuvo. Tai kokia prasmė?

Taip tarusi, Kendė loštelėjo.

Ralis puolė prie jos. Jam skaudžiai žnektelėjus ant stogo krašto trakštelėjo žastikaulis. Iš skausmo Ralis net suriko. O gal tai buvo džiaugsmo šūksnis, nes dešine ranka jam pavyko sučiupti kairiąją Kendės ranką. Nekreipdamas dėmesio į veriantį skausmą, Ralis laikė ją pastvėręs. Paskui žvilgtelėjo per stogo kraštą ir pamatė, kaip Kendė kabodama ore muistosi, spardo mūrinę sieną, stengiasi išplėšti ranką iš jo gniaužtų.

– Paleisk mane, Rali! – šūktelėjo ji aukštai likusiam Raliui. – Dėl Dievo, paleisk mane.

Iš abiejų pusių prie Ralio supuolė specialiosios paskirties būrio pareigūnai. Vienas padėjo į šalį ginklą ir ištiesė ranką prie Kendės rankos. Bet pasiekti jos negalėjo. Dabar viskas priklausė nuo to, ar Ralis sugebės ją išlaikyti. Stiklų supjaustyta Kendės ranka buvo kruvina ir slidi, beveik neįmanoma išlaikyti, bet Ralis vis dėlto ją tebelaikė.

– Rali, prašau... – sudejavo Kendė ir sutelkusi paskutines jėgas vėl pamėgino ištraukti ranką.

Kruvinas jos riešas per nedidelę colio dalį slystelėjo jo delnu žemyn. Įtampos skausmas ėmė deginti jam peties sąnarį. Kaire ranka Ralis apskritai negalėjo naudotis, o jos skausmas vis stiprėjo. Bet jis sukando dantis ir nepaleido Kendės.

– Paleisk! – suriko ji. – Juk aš sugrioviau tavo gyvenimą, kvaily tu!

Tą akimirką Ralis nežinojo nė vienos priežasties, kodėl neturėtų atgniaužti dešinės rankos delno.

Jųdviejų žvilgsniai susitiko. Kendės akyse jis išvydo beviltiškumą, kurį patyrė pats, kai klasta į smulkias šukes sudaužė jo gyvenimą. Vedama aklų ambicijų ji ilgam buvo atėmusi iš jo viltį.

Ralis išlaikė Kendės žvilgsnį, žiūrėjo tiesiai jai į akis ir jautė, kaip jos ranka pamažu slysta, slysta, slysta iš jo sugniaužto delno.

Ypatingasis FTB agentas Mileris tarė:

– Manau, užteks. – Jis tylomis pažvelgė į savo porininką, ypatingąjį agentą Stainerį, kuris pritariamai linktelėjo galvą. Mileris, arba Bačas, išjungė filmavimo kamerą su integruotu mikrofonu.

– Ačiū, pone Ganonai. Vertinu jūsų pasiryžimą duoti parodymus jau šiandien. Nors visa tai galėjome atlikti ir rytoj.

– Norėjau tai padaryti kuo greičiau, – paaiškino Ralis.

– Ponai? – Mileris kreipėsi į detektyvus Klarką ir Chavjė, pakviestus dalyvauti Raliui duodant parodymus. Kol vyko apklausa, jiedu tarpusavyje nepersimetė nė keliolika žodžių. Klarkas paklausė:

– Kada gausime vaizdo įrašo kopiją?

– Rytoj iš pat ryto, – patikino jį Mileris.

Chavjė atsistojo ir, netaręs nė žodžio, pasuko prie durų. Klarkas atsisveikino su visais santūriu galvos linktelėjimu ir nusekė paskui kolegą.

– Subingalviai, – pusbalsiu pratarė Ralis.

– Kai tik imame kištis į jų tiriamą bylą, jie visada pasiunta, – paaiškino Mileris, rodos, nė kiek nepaveiktas prastos detektyvų nuotaikos ir storžieviškumo.

Raliui buvo smalsu, ką FTB agentai pagalvotų išgirdę jiems prilipdytas pravardes. Keista, bet tos pravardės vyrams labai tiko. Porelė kaip iš kino filmo. Iš jųdviejų Mileriui bendrauti sekasi lengviau. Staineris niūresnis. Jo akys skvarbios ir, atrodo, pastebi net menkiausias smulkmenas. Iš pirmo žvilgsnio jį nesunku supainioti su samdomu žudiku.

Staineris pastarąsias kelias minutes atidžiai žvelgė į Ralį. Dabar jis tarė:

– Jūs nekaip atrodote.

Ralis žinojo, kad tai tiesa. Jie sėdėjo mažame kambarėlyje FTB būstinėje Mitingstrite, vos per kelias gatves nuo tos vietos, kur šiandien po pietų klostėsi tie dramatiški įvykiai.

Prieš ilgą apklausą Ralis probėgšmais pamatė savo atspindį lango stikle. Jo oda atrodė nesveikai išblyškusi. Kairė ranka buvo sugipsuota ir pakabinta ant perpetės raiščio, delnus nusibrozdino šokdamas ant stogo, o ant veido buvo matyti keli stiklo šukių pjūviai. Džordžas Makgovanas įstatė jam mėlynę po akimi, ši tebebuvo sutinusi ir skaudėjo.

Ralis tapo nebepanašus į žmogų, koks buvo prieš savaitę, bet ne visų šių pokyčių priežastis – sunkūs šios dienos fiziniai išmėginimai. Ir ne nuskusta barzda bei pakirpti plaukai buvo priežastis. Tikroji priežastis buvo vidinė: Ralis pagaliau baigė aiškintis tai, kas nutiko prieš penkerius metus. O dar viena priežastis buvo Brita, dabar sėdinti šalia, – tokia artima ir dėmesinga jo savijautai, dėmesinga viskam.

– Kaip tu? Dar laikaisi? – neslėpdama susirūpinimo paklausė ji.

– Taip. – Ralis spustelėjo jos ranką, kurią laikė per visą apklausą. Beveik tris valandas jis kalbėjo sėdėdamas priešais filmavimo kamerą su mikrofonu, FTB agentams ir abiem Čarlstono policijos departamento detektyvams papasakojo visą istoriją ir dar kartą pakartojo tai, ką nesileisdamas į smulkmenas spėjo nupasakoti, kai visi skubėjo iš Džordžo Makgovano rezidencijos.

Ten, Džordžo darbo kambaryje, Ralis per kelias sekundes suvokė, kad tie du vyrai, kuriuos jis palaikė samdomais žudikais, iš tiesų yra FTB agentai. Jis paleido iš rankų Džordžo ginklą, kaip jam buvo liepta, bet pasistengė, jog FTB pareigūnai kuo greičiau suprastų, kad žmogžudystes pakurstė Kendė Melors, tiesa, Ralis gerokai nustebo išgirdęs, kad agentai ir patys jau buvo padarę tokią išvadą, – vadinasi, Britos gyvybei grėsė didžiulis pavojus.

Staineris reagavo akimirksniu ir pasisiūlė palaukti, kol atvyks kiti pareigūnai ir suims Džordžą. Tuo metu Mileris jau lėkė į miesto centrą, pakeliui pranešė apie susiklosčiusią pa-

dėtį specialiosios paskirties policijos būriui ir vadovavo visai operacijai taip, kad būtų išvengta žmonių aukų.

Ralis važiavo kartu su Mileriu, nes pareiškė, kad jeigu agentas atsisakys jį paimti, jis vis tiek seks iš paskos savo automobiliu. Mileris nusileido. Kaip tik per šią, rodės, kankinamai ilgą kelionę, Ralis jam bendrais bruožais perpasakojo viską, ką prisipažino Džordžas.

Per pastarąsias tris valandas jis viską papasakojo dar išsamiau ir atsakė į daugybę agentų klausimų. Bet Mileris turėjo dar vieną ir uždavė jį dabar.

– Kaip judu su panele Šeli suvienijote pajėgas?

– Aš ją pagrobiau.

Mileris ir Staineris iš nuostabos kilstelėjo antakius ir susižvalgė.

– Gal paaiškintumėte, panele Šeli? – paprašė Staineris.

– Ar dabar tai svarbu?

– Jūs man pasakykite, – atsakė agentas. – Svarbu?

– Ne.

Abu agentai vėl susižvalgė. Staineris gūžtelėjo petimi. Ralis ir Brita sėdėjo suglaudę pečius, ir Ralis abejojo, ar agentai suims jį už padarytą federalinį nusikaltimą.

– Norėčiau kai ko paklausti *jūsų*, – tarė Ralis. Jis jau buvo pasiruošęs eiti iš čia. Jo ranka tvinkčiojo, nuo pamuštos akies skaudėjo visą galvą, jam verkiant reikėjo išgerti dar vieną anestetiko tabletę, bet jis norėjo, kad šis susitikimas tęstųsi tol, kol ir FTB agentai, ir jis išgirs visus rūpimus atsakymus. Ralis nenorėjo kitą rytą pabusti bijodamas dar vienos išsamios apklausos.

– Kaip atsitiko, kad šiuo reikalu susidomėjo FTB?

Mileris jam paaiškino:

– Prieš skiriant Federalinio apygardos teismo teisėją atliekamas įprastas patikrinimas. Teisėjos Kasandros Melors dosjė buvo nepriekaištinga, netgi pavyzdinga, todėl ji kandidate į Federalinio apygardos teismo teisėjus buvo pa-

siūlyta pirmoji. Niekas nesitikėjo atkapstyti kokių nors įtartinų faktų.

Bet vienas iš pastabiausių mūsų duomenų analitikų atkreipė dėmesį, kad jos pavardė netiesiogiai susijusi su Siuzi Monro bylos tyrimu. Pradėjome domėtis ta byla ir sužinojome apie gaisrą, jo didvyrius ir – labai atsiprašome! – gaisro priežasčių tyrėjo ryšį su narkotikų perdozavusia ir dėl to mirusia mergina. Išsiaiškinome, kad praėjus vos metams po gaisro vienas iš jo didvyrių buvo nušautas skersgatvyje ir ši žmogžudystė taip ir liko neišaiškinta.

Taigi turėjome dvi mįslingas mirtis, o įdomiausia, kad su jomis buvo susiję tie patys žmonės. Ir vėl be jokios aiškios priežasties, bet mums tai pasirodė keista. Todėl ėmėme kapstytis giliau ir domėtis Džėjumi Burdžesu, Džordžu Makgovanu ir teisėja Melors.

– Tai štai ką tą vakarą veikėte „Vairinėje“...

Mileris pritariamai linktelėjo Britai galva.

– Žinojome, kad Burdžesas serga ir gyventi jam liko nedaug, bet, šiaip ar taip, nuolat jį stebėjome. Nusekėme paskui jį į barą. Judu susitikote, atrodo, tikote vienas kitam, kartu išėjote ir nuvažiavote į jo namus. – Susisielojęs jis pažvelgė į Ralį. – Mudu su Staineriu pagalvojome, kad vaikinas nusipelnė praleisti šiek tiek laiko su žavia moterimi, ir tą naktį palikome jį ramybėje.

Ralis jautė, kaip skaudžiai agentai gailisi dėl šio savo sprendimo.

Brita paklausė:

– Kodėl, kai buvo nužudytas Džėjus, jūs nepasirodėte ir nepranešėte policijos pareigūnams, kad atliekate slaptą tyrimą?

– Na, – paaiškino Staineris, – kiek mums buvo žinoma, judu su Burdžesu buvote meilužiai, susiginčijote, ir jūs jį nužudėte, kaip policijos pareigūnai ir įtarė. Galbūt tai neturėjo nieko bendra su tuo kitu reikalu. Tai buvo Čarlstono policijos departamento jurisdikcija, jų žmogžudystė, jų byla.

– Be to, – įsiterpė Mileris, – nenorėjome kištis. Jei čia buvo įsipainiojusi teisėja Melors, nenorėjome, kad ji pasijustų tikrinama ir imtų maskuoti pėdsakus. O Burdžesas buvo policininkas. Kartais net juokinga, kaip aršiai pareigūnai gina saviškį, net ir mirusį. Jeigu jie būtų pamanę, jog mes, visur nosį kaišiojantys FTB agentai, mėginame apkaltinti sąmokslu vieną iš jų didvyrių, kaip manote, ar jie apskritai būtų su mumis bendradarbiavę?

– Bet paskui jūs staiga dingote, – tarė Staineris. – Tai mus išmušė iš vėžių.

– Jums nepasirodė, kad pabėgau norėdama išvengti suėmimo? – pasiteiravo Brita.

– Pagalvojome apie tai, bet tuo metu buvome išsamiai pasidomėję jūsų biografija. Ji tyra kaip krištolas. Nesate viena iš tų, kurios gali sprukti, juolab – uždusinti vyrą.

– Ačiū, – padėkojo ji.

– Jei atvirai, nuogąstavome dėl blogiausio, – pasakė Mileris. – Bijojome, kad kažkas galutinai pašalino jus iš žaidimo.

– Ar tarp įtariamųjų buvau ir aš? – paklausė Ralis. Nė vienas iš agentų nereagavo į jo iššūkį, bet Ralis neketino leisti jiems išsisukti nuo atsakymo. – Kai Brita dingo, jūs ėmėte ieškoti manęs. Kodėl? Kodėl išnaršėte mano trobelę? – Jiedu su Brita jau buvo prisipažinę, kad agentus tenai matė.

– Norėjome su jumis pasikalbėti apie senus draugus Džėjų ir Kendę, įvertinti, koks jūs žmogus, susivokti, kokius jausmus jiems puoselėjate.

– Kurgi ne, – niekinamai mestelėjo Ralis. – Jei būtumėte norėję tik pasišnekėti, būtumėte palaukę, kol grįšiu.

Pagautas meluojant, Mileris nuraudo. Staineris kumščiu prisidengė burną ir kostelėjo.

– Na gerai, mes įtarėme, kad galite būti kaip nors susijęs su Burdžeso nužudymu.

– Ir Britos dingimu, – pridūrė Ralis.

Staineris pritariamai linktelėjo.

– Ir su Britos dingimu. Po to, ką perskaitėme ir išgirdome, pamanėme, kad galbūt norite visiems atkeršyti, taip pat ir panelei Šeli. Motyvą turėjote, tad norėjome patikrinti, ar turėjote ir progą.

– Tą dieną turėjote kratos orderį?

– Ne, bet turėjome rimtą priežastį įeiti į vidų.

– Kokią?

– Pažiūrėjome pro langus į trobelės vidų ir pamatėme ant lovos išdriektus moteriškus drabužius. Naujus drabužius. Kai kurie iš jų dar buvo pirkinių maišeliuose. Mes jumis domėjomės, bet neaptikome nė menkiausio ženklo, kad pastaruoju metu jūsų gyvenime būtų atsiradusi moteris. Taigi, pamatę drabužius, nutarėme, kad geriau bus įeiti į vidų ir viską patikrinti.

Staineris ironiškai pridūrė:

– Pasirodo, nuojauta mūsų neapgavo. Jūs ją pagrobėte.

Ralis žvilgtelėjo į Britą, ši jam nusišypsojo ir kreipėsi į agentus:

– Kai Ralis man paaiškino, kaip buvo įveltas į istoriją su Siuzi Monro, – labai panašiai, kaip ir aš buvau įvelta į istoriją su Džėjumi, – mudu tapome sąjungininkais ir nutarėme išsiaiškinti visą tiesą.

– Mes taip ir pamanėme, kad judu susivienijote, – linktelėjo galvą Mileris. – Neradome jokių kovos pėdsakų. Be to, jei vyras ketina moterį žudyti, paprastai neperka jai naujų drabužių.

Brita pasakė:

– Būtume viską paaiškinę, jei tik būtumėte pasilikę ir mums prisistatę. Kodėl išvažiavote? Juk Ralio pikapas stovėjo kieme, juk žinojote, jog esame kažkur netoliese.

– Skubėjome į laidotuves. Turėjome grįžti laiku, kad nepavėluotume. Norėjome pamatyti, kas į jas atvyks, pažiūrėti, kaip žmonės reaguoja ir panašiai. – Mileris pašnairavo į Ralį

nutaisęs veido išraišką, būdingą tam, kuris ką tik apsikvailino. – Mes nenutuokėme, kad suprantate, jog jus sekame, bet kai išvažiavote iš kapinių, tapo akivaizdu, kad mus pamatėte. – Tada jis nukreipė žvilgsnį į Britą ir pridūrė: – Beje, gudrus sumanymas išleisti padangų orą.

– Ačiū.

– O kai išpuolėte iš kambarių ir ėmėte ją vytis, kodėl neprisistatėte, kad esate FTB agentai?

– Būtumėte patikėję, iškėlę rankas ir pasidavę? – savo ruožtu paklausė Mileris.

Prisiminęs, kaip Mileris vienais apatiniais skuodžia paskui Britą, Ralis šyptelėjo.

– Ne.

– Aš šūktelėjau: FTB, – pasakė Staineris, – bet jūs tik padidinote greitį. Neturėjau nei tarnybinio pažymėjimo, nei ginklo, nieko, kas jus įtikintų, o jūs buvote atsukęs į mus savo patrankos vamzdį.

– Laimė, neiššoviau.

– Taigi, laimė. Šiandien – taip pat.

Šie žodžiai Raliui priminė susidūrimą su šiais agentais Džordžo darbo kambaryje, tad jis pasidomėjo:

– Kas laukia Džordžo Makgovano?

– Na, turime jūsų pokalbio įrašą, bet geras advokatas pasieks, kad teismas jo nelaikytų teisėtu įrodymu. Išskyrus tą žiebtuvėlį, visi kiti įrodymai yra netiesioginiai. Jis labai turtingas, tad galėtų nusipirkti teismo išteisinimą.

– Arba galbūt laikysis savo prisipažinimo, – ėmė garsiai mąstyti Staineris.

– Kodėl turėtų? – nustebo Mileris.

Ralis žinojo, kodėl. Džordžas geriau pasirinks kalėjimą, o ne pragarą žemėje su Miranda ir Lesu. Vienaip ar kitaip, jo padėtis nepavydėtina.

– Patas Vikhamas žadėjo patvirtinti Ralio parodymus, – tarė Mileris.

– Jam daugiau nereikia bijoti Kendės Melors bausmės, – įsiterpė Brita. – Ji vertė jį gyventi nuolatinėje baimėje dėl savęs ir šeimos.

Duodamas parodymus Ralis papasakojo, kaip jiedu su Brita tykojo Pato jaunesniojo prie gėjų baro, ir prisipažino matę ten FTB agentus. Mileris paaiškino, kad jie irgi veikė vadovaudamiesi nuojauta, jog Patas slepia tikrąją seksualinę pakraipą ir kad jo paslaptis gali būti susijusi su kitais įvykiais.

Nustatyta, kad jis su šeima atsidūrė Arkanzaso valstijoje, kurorte prie ežero. Buvo sulaikytas ir apkaltintas trukdymu tirti bylą. Ralis jo gailėjo ir tikėjosi, kad jeigu Patas jaunesnysis bus nuteistas, teisėjas bus jam gailestingas ir nepasiųs į kalėjimą. Bet dar labiau jis užjautė šio jauno vyro žmoną ir vaikus, – ko gera, jie vieninteliai šioje istorijoje visiškai nekalti. Šis skandalas pakeis jų gyvenimą; pasekmės neišvengiamos.

– Džonsonas buvo sulaikytas pakeliui į Makgovano namus, – pasakojo jiems Mileris. – Jis ir Smitas mums puikiai pažįstami įvairiausiomis pavardėmis. Daug metų veikė nebaudžiami, ginami aukštų valdininkų, kuriems dirbo nešvarius darbelius. Labai džiaugiamės, kad juos sučiupome. Daugiau gyvenime jie laisvės nematys.

– Ką gi, Džonsono anketoje bent jau nebus Kobo Fordaiso nužudymo, – pasakė Brita.

Tos pačios dienos pavakarę ligoninės atstovas pranešė, kad teisingumo ministro sveikatos būklė gerėja. Per operaciją buvo išimta kulka, jis jau atgavo sąmonę, atpažino žmoną ir netgi ištarė jos vardą. Gydytojai, nors dar kalba atsargiai, yra nusiteikę optimistiškai. Ar teisingumo ministro smegenys liks smarkiai pažeistos, dar reikės ištirti, bet jis gyvas ir bent jau kol kas jo sveikatos būklė stabili.

– O dėl Kasandros Melors... – Staineris nutilo ir reikšmingai pažvelgė į Ralį. – Negiliomis jos kūno žaizdomis pasirūpinta, bet gydytojai nerimauja dėl jos psichikos būklės. Ji

paguldyta į ligoninę ir stebima. Saugoma, kad nenusižudytų. Prie jos palatos durų budi sargybinis, o palatoje nuolat yra slaugė ir policininkė.

Ralis linktelėjo galvą.

Stojo slogi tyla. Ją pagaliau nutraukė Mileris:

– Niekas nebūtų jūsų kaltinęs ar jumis abejojęs, pone Ganonai. Specialiosios paskirties būrio pareigūnai būtų patvirtinę, kad stengėtės ją išgelbėti. Jie sakė, kad netgi rizikavote savo saugumu, bet vis tiek nepaleidote jos rankos.

– Jis niekada nebūtų paleidęs, – vėl įsiterpė Brita. Ralis pažvelgė į ją. Jos akys buvo švelnios ir pilnos ašarų. – Niekada gyvenime.

Susijaudinęs, kad Brita jį taip gerai supranta, jis pajuto, jog jam užgniaužė gerklę. Ralis nieku gyvu negalėjo paleisti Kendės rankos ir pasiųsti ją į mirtį, kaip ir negalėjo išskleisti sparnų ir nuskristi nuo stogo. Taigi jis laikė, laikė, nors išlaikyti buvo tiesiog neįmanoma, grūmėsi su negailestinga traukos jėga ir savo ribotomis fizinėmis galimybėmis, sugnybė jos slidžią ranką ir palengva skausmingai ėmė traukti ją aukštyn, kol specialiosios paskirties būrio pareigūnai sučiupo ją už pažastų ir saugiai užkėlė ant stogo.

O tada suėmė.

– Šokti pro langą paskui ją buvo tikrai drąsu, – pripažino Mileris.

– Ne tiek ir drąsu. – Ralis paaiškino tą pastatą gerai pažįstantis. – Šokdamas žinojau, kad neteks ilgai kristi.

– Na, vis tiek... – nenusileido Mileris. – Niekas daugiau pro jį nešoko. – Po nejaukios tylos jis skubriai atsistojo ir, norėdamas parodyti, kad yra labai užimtas, ėmė vieną ant kito krauti dokumentų segtuvus. – Kol kas viskas. Tie detektyvai tikriausiai norės apklausti jus patys. Be to, greičiausiai gausite šaukimą į teismą liudyti būsimuose posėdžiuose. O mes savo darbą kol kas baigėme. Grįžkite namo. Ir atsigulkite, kol dar nesusmukote.

Kad ir sunkiai, Ralis atsistojo. Kai jiedu su Mileriu paspaudė vienas kitam ranką, Brita prilaikė Ralį.

– Džiaugiuosi, kad jūsų nenušoviau.

Agentas šyptelėjo.

– Aš irgi.

Staineris pasisiūlė nuvežti Ralį ir Britą kur šie pageidauja, ir jiedu sutiko. Bet kai visi trys išėjo iš pastato, agentas sustojo kaip nudiegtas ir šūktelėjo:

– O čia dabar kas?!

Trisdešimt pirmas skyrius

Ant šaligatvio priešais savo seną ratuotą „Frankenšteiną" stovėjo Delnas Pikensas. Išsiruošęs keliauti į miestą, jis apsiavė batus, bet užsegta buvo tik viena jo kombinezono petneša, o pečiai ir krūtinė buvo nuogi. Gatvės žibinto šviesoje jo žilų banguotų plaukų kuokštai spindėjo tarsi keista aura.

Ralis puikiai suprato Stainerio nuostabą.

– Tai mano draugas.

– *Mūsų* draugas, – pataisė jį Brita.

Jiems trims einant artyn, Delnas atidžiai nužvelgė Stainerį. Reikšdamas neigiamą nuomonę apie agentą, jis susiraukė, o tada išspjovė šlakelį tabako į nuotekų šulinį.

Ralis paklausė:

– Dėl Dievo, ką čia veiki, Delnai?

– Atvažiavau jūsų iš čia ištraukti. Per televizorių mačiau, kaip jus iš ligoninės priimamojo išlydėjo FTB žmonės. – Jis dar kartą piktai dėbtelėjo į Stainerį ir niekinamai prunkštelėjo.

– Mes nesuimti. – Ralis paaiškino, kad viso labo davė parodymus. – Jau baigėme ir dabar grįžtame namo.

– Na, tada gerai, – tarė Delnas. – Galiu pavežti.

Šiek tiek padvejojęs, Ralis sutiko:

– Ačiū. Būtų puiku.

Staineris nelabai norėjo palikti jų Delno draugijoje. Bet Ralis jį patikino, kad senis ne toks didelis keistuolis, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodo.

– Jis nepavojingas. Dažniausiai.

Agentas atsisveikindamas paspaudė jiems abiem rankas, palinkėjo sėkmės – atrodo, visiškai nuoširdžiai, – ir grįžo į FTB būstinę.

Ralis padėjo Britai įlipti į keleiviams skirtą Delno keistenybės dalį ir įsitaisė šalia jos tyliai tardamas:

– Bijok.

Brita paaiškino Delnui, kaip nuvažiuoti iki jos namų, o tada jiedu su Raliu papasakojo jam, kas nutiko per pastarąsias porą dienų. Ralis baigė pasakojimą patikindamas kaimyną, jog tai, kas prasidėjo prieš penkerius metus, pagaliau baigėsi, dabar tai jau praeitis ir ten pasiliks.

Delnas suniurnėjo:

– Gerai. Gal tavo nuotaika bent kiek pasitaisys.

Nepaisant šios pastabos, Ralis žinojo, jog ir Delnui palengvėjo dėl to, kad šis reikalas pagaliau susitvarkė. Ralio tėvams – irgi. Laukdamas, kol jam sugipsuos sulaužytą ranką, Ralis jiems paskambino, mat baiminosi, kad netgi gyvendami Ogastoje jie girdėjo naujienas ir dabar nerimauja. Ralis jiems pasakė, jog dar daug ką turi jiems papasakoti, bet esmė ta, kad jis susigrąžino gerą vardą, o tie, kurie yra atsakingi dėl Siuzi Monro mirties, bus nubausti. Mama verkė. Ralis pagalvojo, kad susijaudinęs ašarą galbūt nubraukė ir tėvas.

Jie įsuko į gatvę, kurioje gyveno Brita, ir pamatė, kad prie jos namo nėra besibūriuojančių žurnalistų. Visi lengviau atsikvėpė. Kai Ralis apie tai užsiminė, Brita tarė:

– Šiandien buvo įvykių turtinga diena. Pirma Fordaisas, paskui – teisėja Melors. Džordžo Makgovano sulaikymas. Manimi niekas nesidomėjo.

Išsiritęs iš mašinos Delnas padėjo išlipti Britai ir pasakė:

– Nebūk tokia kukli. Girdėjau, kad ryt rytą duosi interviu tiesioginiame eteryje.

– Priėmiau tą kvietimą, bet tik jei bus išpildytos tam tikros sąlygos.

– Na, vienas tos laidos žiūrovas jau tikrai yra.

Brita suėmė abi senio rankas, suspaudė savo delnuose, paskui pasilenkė į priekį ir jį apkabino.

– Ačiū, kad parvežėte, Delnai. Ačiū jums už viską.

Jis nusitraukė nuo galvos aptrintą šiaudinę skrybėlę ir priglaudė ją sau prie širdies.

– Nėra už ką. – Tada galva mostelėjo į parištą Ralio ranką ir paklausė, ar ji sugis.

– Gydytojas sakė, kad lūžis nekomplikuotas, per kelias savaites kaulas turėtų suaugti.

– Stebuklas, kad neužsimušei. Šokti pro langą. Ir sugalvok tu man tokią kvailystę. – Senis vėl nusispjovė ir delno viršumi nusibraukė burną. – Važiuoji?

– Į trobelę?

– Dabar, kai tapai įžymybe, pamaniau, gal norėsi įsikurti kur geriau ir paliksi mūsų kraštus.

Šie žodžiai Ralį sujaudino. Atsaini kaimyno išvaizda Ralio nesuklaidino, jis žinojo, kad jei nebegrįš, senis jo pasiilgs.

– Manęs neatsikratysi. Aš grįšiu. O kol manęs nebus, nespęsk spąstų ten, kur galiu ant jų užlipti.

Delno burna buvo įrudusi ir ištepta kramtomuoju tabaku, bet nusišypsojo jis nuoširdžiai. Tada įlipo į savo byrančią sudurstytą mašiną, ir ji, keisčiausiai tarškėdama, žvangėdama ir skambėdama nudardėjo gatve.

Ralis, taip išsekęs, kad beveik neturėjo jėgų eiti, taku nusekė paskui Britą į jos namus. Ji užrakino lauko duris ir nuleido žaliuzes, o jis paklausė:

– Iš kur Delnas žino, kad rytoj pasirodysi per televiziją?

– Kai sutikau duoti interviu, šiandien tas televizijos kanalas trimituoja apie tai visą popietę ir vakarą.

– Kokias sąlygas iškėlei?

– Pirmiausia tegul kanalo generalinis direktorius viešai atsiprašo už tai, kad išgrūdo mane neterminuotų atostogų, nors nebuvau padariusi jokio nusikaltimo. Antra, noriu būti sugrąžinta į ankstesnį darbą, tik su gerokai didesniu atlyginimu. Be to, noriu turėti mažiausiai tris valandos trukmės autorines laidas per metus su teise pačiai rinktis temą. Dar pareikalavau atskiro kabineto ir padėjėjo. Ir kad viskas juodu ant balto būtų įrašyta sutartyje.

Ralis net švilptelėjo.

– Kokia tu griežta.

Ji koketiškai Raliui nusišypsojo ir tarė:

– Dabar aš vertinama.

– Gali reikalauti kokio tik nori dydžio algos. – Po strateginės pauzės jis pridūrė: – Bet kurioje televizijoje.

– Galbūt, bet...

– Bijai, kad nepasiseks?

– Ne. Argi galėčiau dar ko nors bijoti po to, kas šiandien įvyko? – švelniu balsu paklausė Brita. – Atvirai sakant, nenoriu išvykti iš Čarlstono. Dabar jaučiuosi čia kaip namie ir manau, kad galiu puikiausiai dirbti. – Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į Ralį. – O tu? Kol tave gydė, į ligoninės priimamąjį buvo atėjęs priešgaisrinės apsaugos vadas. Vėliau man žmonės pasakojo, esą...

– Vėl radai sensacingą istoriją, ką?

– ...jis atkakliai reikalavo, kad jam būtų leista su tavimi susitikti. Bet tu atsisakei. Kodėl?

– Gal aš irgi noriu užsikelti kainą. Tegul dienelę kitą pasinervina, o tada sutiksiu su juo pasimatyti.

– O jeigu jis pasiūlys grįžti į senąsias pareigas?

– Atsisakysiu.

Britos šypsena išnyko.

– Oho.

– Ketinu primygtinai reikalauti man žadėto paaukštinimo. Mirus Bruneriui, jo darbą perėmė kažkoks veteranas, bet jis jau ruošiasi išeiti į pensiją. Noriu, kad mane paskirtų viso departamento, visų priešgaisrinių gelbėjimo stočių ir viso miesto vyriausiuoju padegimų tyrimų inspektoriumi.

– Oho, – pakartojo ji, tik šį kartą visai kitokiu tonu.

– Aš irgi galiu čia puikiausiai dirbti.

– Tikiu.

Jiedu vienas kitam nusišypsojo, tada Brita žingtelėjo į priekį, tiesiai jam į glėbį, jis dešine ranka apkabino ją per liemenį ir švelniai priglaudė. Ji apsikabino jį. Ralis pabučiavo jos plaukus ir sušnabždėjo:

– Ne taip aš jau sunkiai ir sužeistas. Apkabink mane stipriai.

Brita jam pašnibždomis atsakė:

– Aš tik noriu tave jausti, užuosti, įsitikinti, kad tu čia. – Nuo emocinės įtampos jos balsas trumpam užlūžo, bet po akimirkos ji pridūrė: – Pažįstu tave vos kelias dienas. Bet kai iššokai pro tą langą, man širdis sustojo. Tu nė neįsivaizduoji...

– Man ir nereikia įsivaizduoti. Aš žinau. Pasijutau taip pat, kai supratau, kad pasiunčiau tave tiesiai pas nusikaltėlę, kartą jau bandžiusią tave nužudyti. Jeigu tau būtų nutikę kas nors blogo, geriau jau tie FTB agentai būtų mane nušovę. – Ralis pirštais švelniai suėmė jos smakrą, pakėlė jos galvą ir nykščio pagalvėle palietė jai apatinę lūpą. – Mes tikrai pažįstami vos kelias dienas?

– Sunku patikėti, ar ne?

Visos emocijos, kurias jie tą dieną patyrė, prasiveržė jųdviejų lūpoms susiliejus į bučinį. Jis buvo aistringas ir, atrodė, truks amžinai. Kai jie pagaliau atšlijo vienas nuo kito, abu degė geismu ir prisiminė praėjusią naktį. Ralis krenkštelėjo.

– Brita, praeitą naktį...

– Žinau.

– Man nereikėjo.

– *Mums* nereikėjo.

– Juolab kad pirmą kartą viską taip baisiai sureikšminau.

– Tu norėjai būti sąžiningas.

– Buvau tikras bukagalvis.

– Na, gal šiek tiek, – švelniai šypsodamasi sutiko ji. – Bet vakar viskas buvo kitaip. Taip, kaip turi būti.

– Jaučiausi velnioniškai gerai.

– Tai tu ne... nesigaili?

– Dieve, ne, – dusliu balsu atsiliepė Ralis.

Pabudęs jis apsižiūrėjo, kad guli meiliai susiglaudęs su Brita, ir iš pradžių jam pakako jos artumo. Bet paskui malonus jos sėdmenų, gražiai prigludusių prie jo kūno, spaudimas ir krūties, ant kurios jis buvo uždėjęs ranką, putlumas, kaip ir reikėjo tikėtis, nesunkiai privertė atgyti.

Jo susijaudinimas pažadino Britą. Ji krustelėjo. Paėmė jo delną ir pakėlė sau prie lūpų, bučiavo jį, švelniai čiulptelėjo pirštų galiukus, o tada nuleido ant savo spenelių. Jis juos pažadino švelnutėliais brūkštelėjimais ir privertė Britą tankiau kvėpuoti. Ji ėmė glaustytis prie jo, nebyliai kviesdama nesustoti.

Jis buvo kietas, sunkus ir toks įsitempęs, kad rodės, tuoj sprogs. Jis ketino paglamonėti ją tik atsargiai liesdamas. Bet vos tik palietė, ji jau laukė, tokia jusli, šilta ir sudrėkusi. Jis įsiskverbė į ją, ji apgaubė jį savo kaitra, ir jiedu nuskendo užsimiršę begaliniame laike, neskubėdami mylėjo vienas kitą švelniausiais judesiais, siūbuodami grakščiai, lyg supami bangų mūšos.

Jis akimirką pasitraukė, atvertė ją ant nugaros, o tada vėl grįžo pas ją ir ėmė skverbtis dar giliau. Jam beveik nereikėjo judėti, jis ir nenorėjo, nes ji pasiglemžė jį taip stipriai, taip besąlygiškai, kad susiliejusių jųdviejų kūnų pulsavimas netrukus sukėlė jai ekstazę. Jis laikė jos klubus tvirtai suspaudęs rankomis ir jautė kiekvieną mielą trūkčiojimą.

Jis žinojo, kad turi ją saugoti ir laiku sustoti, bet šį kartą jam neužteko valios atsispirti numanomam malonumui. Ir

ne tik malonumui, bet ir gaivališkam poreikiui visiškai susilieti su ja. Ji kilstelėjo klubus, tarsi norėdama gauti dar daugiau, jos rankos jam ant nugaros nekantravo ir ragino, ir supratęs, ką reiškia šie maldavimai, jis vėl įsiskverbė į ją. Ir išsiliejo. Ir išsiliejo.

Kai visa baigėsi, jis įsibrovė liežuviu jai į burną, ir jųdviejų lūpos ėmė bendrauti viską išduodančios aistros kalba. Jiedu svaiginamai ilgai mylėjosi bučiniais. Kol juos vėl įveikė miegas. Jie vėl atsigulė kaip pirma: jis priglaudė ją prie savęs ir apkabino, nosimi liesdamas jai sprandą, uosdamas jos plaukų ir odos aromatą, kol abu užsnūdo.

Nė vienas nepratarė nė žodžio, tačiau tai buvo labai jausminga ir asmeniška patirtis, teikianti viltį ir suartinanti amžiams. Žodžių nereikėjo. Nei anksčiau, nei dabar.

Jis paėmė Britą už rankos ir nusivedė į miegamąjį.

Autorės pastaba

Šiame romane aprašomas gaisras yra grynas fantazijos vaisius. Pasakodama šią istoriją, leidau reikštis savo kūrybinei išmonei ir išgalvojau policijos nuovadą bei ją sunaikinusį gaisrą.

Jau buvau beveik įpusėjusi rašyti šią knygą, kai 2007 m. birželio aštuonioliktąją kilo žmonių aukų nusinešęs gaisras Čarlstono „Sofų salone“. Tai buvo nerimą keliantis sutapimas. Net kelis mėnesius svarsčiau, ar nederėtų pakeisti romano veiksmo vietos, mat baiminausi, kad iš mano pusės galbūt netaktiška leisti romano veiksmui rutuliotis mieste, patyrusiame tokią skaudžią nelaimę.

Bet paskui apsigalvojau. Tas gaisras paskatino daugybę valstybinių ir valstijos institucijų atlikti patikrinimus, kurie baigėsi tuo, jog buvo nuspręsta imtis griežtesnių saugumo priemonių, pradėta taikyti veiksmingesnius gaisrų gesinimo būdus, kuriuos dabar jau perėmė visos šalies priešgaisrinės gelbėjimo stotys. Tikiuosi, ši laiminga pabaiga apsaugos nuo tokių skaudžių netekčių tiek visuomenę, tiek konkrečius žmones, kuriems šis įvykis buvo didelis asmeninis praradimas.

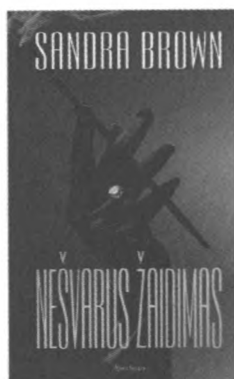
Sandra Brown

Padėka

Čarlstono policijos departamentas į naujas patalpas persikėlė 1974 metais. Tą pastatą atidžiai apžiūrėjau rašydama „Alibi“. Prieš šį persikėlimą departamentas buvo įsikūręs garbingo amžiaus, iš akmenų sumūrytame pastate senamiestyje, Sen Filipo ir Vanderhorsto gatvių kampe. Nepraėjus nė metams po persikraustymo šis pastatas buvo nugriautas. Esu dėkinga už pagalbą mano komandos narei Eimei Grei, taip pat Janui Histeriui ir Čarlstono muziejui už suteiktą informaciją ir parūpintas nuotraukas.

Ypač norėčiau padėkoti trims Pietų Karolinos valstijos Jemaso miesto gyventojams, vieną ramų sekmadienio rytą parodžiusiemss mano vyrui Maiklui ir man kelią prie Kombahio upės, kuri netekėjo ten, kur turėjo tekėti pagal mūsų turėtą užmiesčio kelių žemėlapį. Kai tik patikinome tuos ponus, kad nesame nekilnojamojo turto vystytojai, jie tapo draugiški, svetingi ir padėjo kuo tik galėjo.

Pasiklydusi aš dažnai „...priklausydavau nuo nepažįstamųjų malonės“.

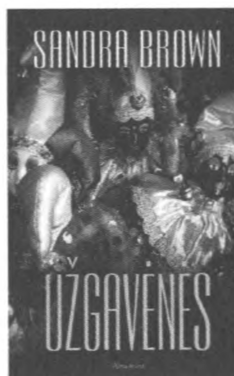
Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Užgavėnės

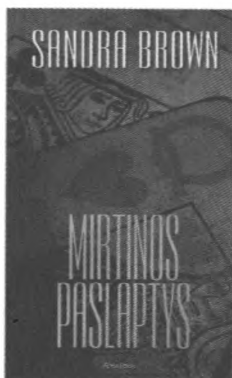
„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

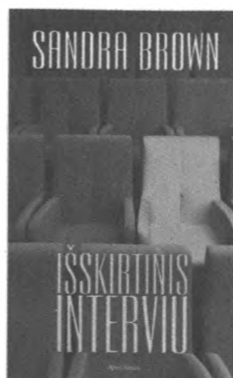
Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

Išskirtinis interviu

Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Brown, Sandra
Br291 Dūmų uždanga : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Jovita Liutkutė. – Vilnius : Alma littera, 2010. – 504 p.

ISBN 978-9955-38-732-9

„Dūmų uždanga" – kone pats „ugningiausias", itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

820(73)-3

Sandra Brown
DŪMŲ UŽDANGA

Romanas

33,00 Lt

Iš anglų kalbos vertė *Jovita Liutkutė*

Redaktorė *Rūta Pučinskaitė*
Korektorės *Gražina Stankevičienė* ir *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 5000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė Standartų spaustuvė,
S. Dariaus ir S. Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė daugiau kaip 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Pabudusi vienoje lovoje su Čarlstono policijos departamento įžymybe Džėjumi Burdžesu, žinių reporterė Brita Šeli nepamena nieko – nei kaip čia atsidūrė, nei kaip... mirė Džėjus.

Prieš penkerius metus išvaizdus, vakarėlius mėgstąs Džėjus buvo tapęs siaubingo gaisro, sunaikinusio Čarlstono policijos departamentą, didvyriu. Liepsnos tą dieną pražudė septynis žmones, tačiau Džėjaus ir dar trijų vyrų dėka visi kiti pastate buvę žmonės išsigelbėjo. Ugniagesys Ralis Ganonas, Džėjaus vaikystės draugas, tą dieną nedirbo. Tačiau vis dėlto būtent jam buvo pavesta tirti gaisro priežastis. Dėl keistomis aplinkybėmis kilusio skandalo Ralis tyrimo tąkart nebaigė. Sužinojęs apie paslaptingą Džėjaus mirtį, Ralis įtaria, kad šis įvykis ga būti susijęs su prieš penkerius metus įvykusia tragedija. Jis ryžtasi atnaujinti tyrimą ir kartu su Brita nusprendž žūtbūt išsiaiškinti tiesą. Tačiau jau labai greitai jiedu supranta, kad ne visiems toji tiesa yra paranki ir kad jųdviejų gyvybei iškilo mirtinas pavojus...

Fotografas Patrick Demarchelier